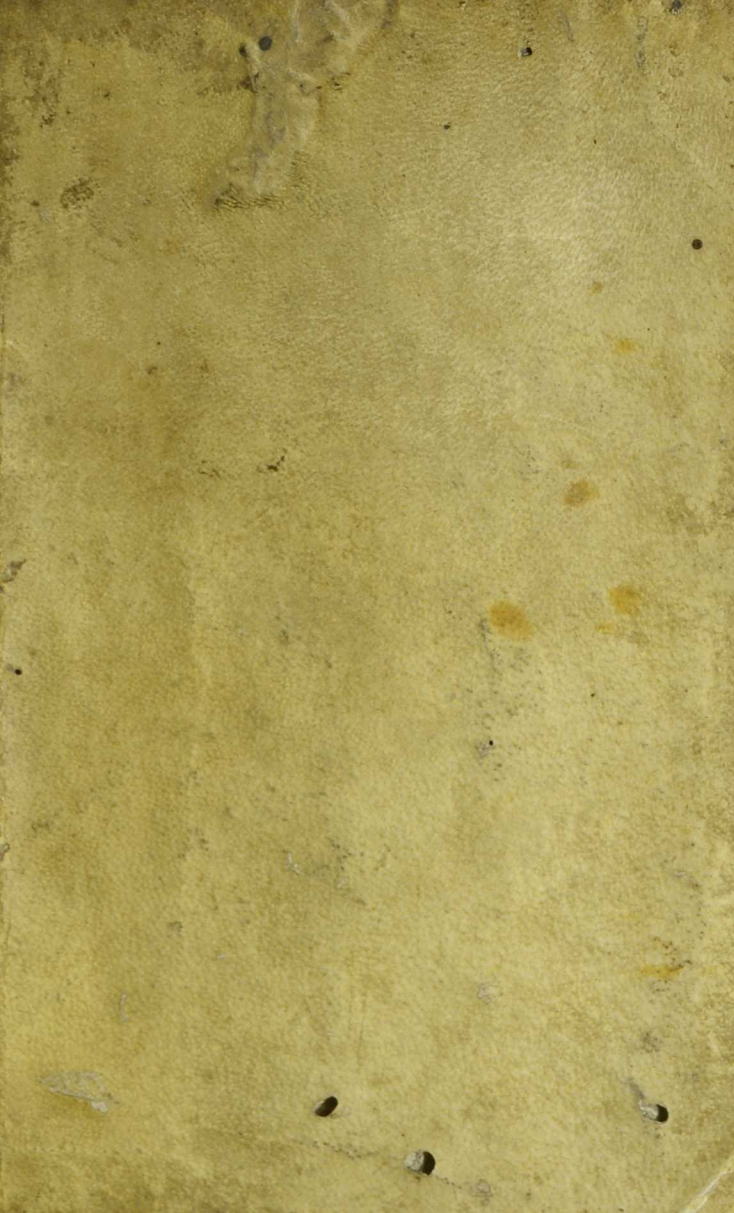
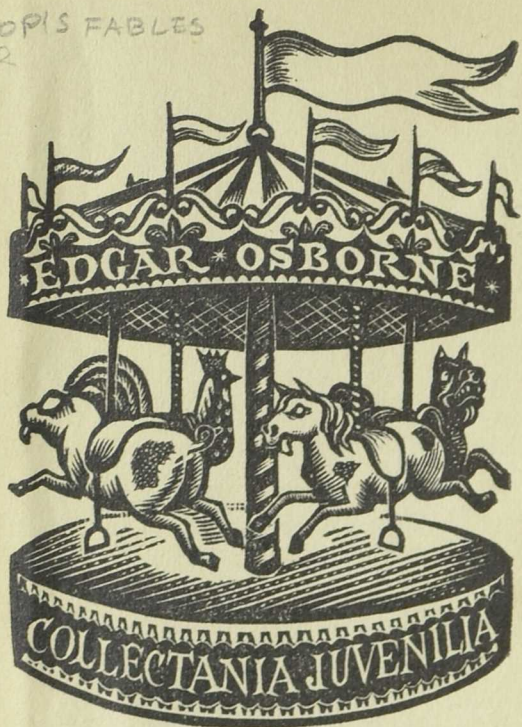

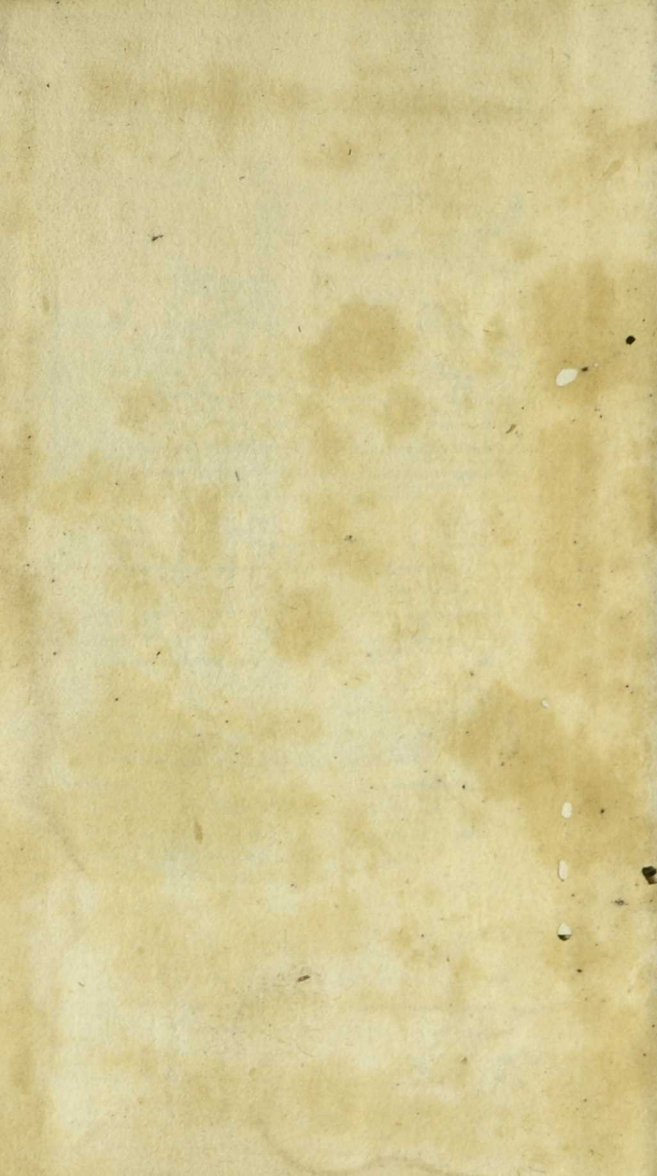
A
AESOP'S FABLES
1582

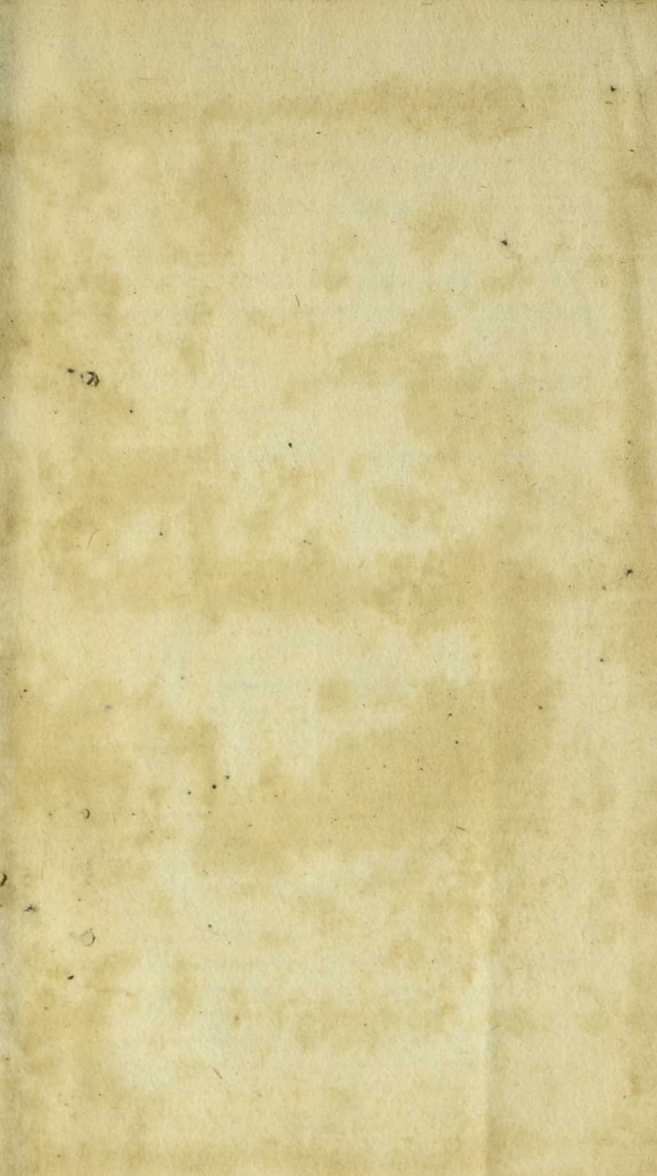

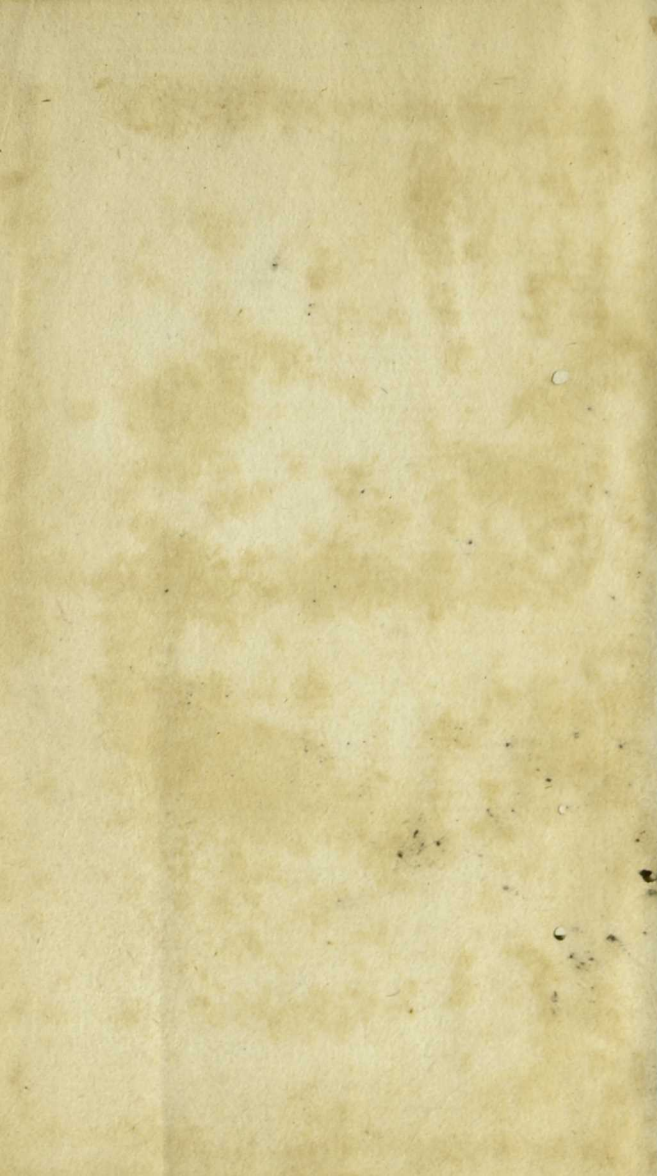
¢ 37131048 611 107

I, 1

ÆSOPI PHRYGIS
FABVLÆ ELEGANTIS-
simis eiconibus veras anima-
lium species ad viuum
adumbrantes.

*

Gabria Graci fabella XXXIIII.

*Βατραχομυομαχία Homeri, hoc est, ranarum
& murium pugna.*

*Γαδωμυομαχία, hoc est, Felium & murium
pugna. Tragœdia Græca.*

Hæc omnia cum Latina interpretatione.

*Nunc primùm accesserunt Auieni antiqui aucto-
ris fabule nusquam antehac editæ.*

LUGDVNI,
APVD IOAN. TORNÆSIVM
TYPOGR. REGIVM.
M.D.LXXXII.

ΕΚ ΤΩΝ Α- ΕΧ ΑΡΗΤΗΟ

φρονίς σοφίᾳ πρὸς
γυμνασμάτων.

nij sophista praeexer-
citamentis.

Μύθος ποι-
ητῶν μὲν
περὶ ἡλίου, γῆς
μήνης ὅς κεν
ῥηθῶν κινῶν ἐκ πα-
λαιότητος. ἔστι δὲ μύ-
θος, λόγος ψεύδους,
εἰκονίζων ἀλήθειαν. κα-
λεῖται δὲ Συβαριτι-
κός, καὶ Κίλικός, καὶ Κύ-
πριος, πρὸς τὰς σύ-
μφορας μεθεσθῆναι τὰ ὀνό-
ματά. καὶ δὲ μὲν
Λον Αἰτωπίας λέγεται,
τὴν δὲ Αἰσωπὸν ἀρετὰν
καὶ τῶν συγγραψαι
τὰς μύθους. ὅς δὲ μύ-
θος τὸ μὲν ἐστὶ λογικόν,
τὸ δὲ ἠθικόν, τὸ δὲ μι-
κρόν. Ἐ λογικόν μὲν, ἐν
ὧ ἡ ποιῶν ἀνθρώπου
πέπλευσεν ἠθικόν δὲ, τὸ
ἐν ἀλόγων ἡθους ἀπομι-
μῆσθαι. μικρόν δὲ, τὸ
ἐξ

ABVL A
perfecta quæ
est à poë-
tis, sed &
rhetoribus cōmunis
facta est admonendi
gratia. Est autē fabula
sermo fict⁹, imagine
quādā repræsentās ve-
ritatē. Vocatur autē &
Sybaritica, & Cilix,
& Cypria, accepto ab
inuētoribus nomē. Ve-
rū quoniā Aesop⁹ e-
gregiè p̄ter ceteros
cōscripsit fabulas, e-
uicit vt poti⁹ Aesopia
diceretur. ea verò est
triplex, Rōnalis, Mo-
ralis, Mista. Rōnalis
in qua aliqd ab hoīe
geri cōfingitur. Mo-
ralis, quæ eorū imita-
tur mores, quæ sunt

rationis expertia. Mi-
sta verò, quæ ratio-
nale irrationaleq; cō-
plectitur. Admoni-
tionē autē, cuius cau-
sa fabulā cōstitueris
si præponas, Antefa-
bulationem : si post-
ponas verò, Affabu-
lationem dices.

EX PHILO-
strati imaginibus
fabula.

FAbulæ se ad Ae-
sopum, sua in eū
beneuolentia confe-
rūt, q̃ satagat sui:fa-
bula q̃ppe & Home-
ro & Hesiodo, nec-
nō & Archilocho in
Lycābē curæ fuit. sed
ab Aesopo humana
oīa ad fabellas reda-
cta sunt fermōe bru-
tis non temerē im-
pertito. nam & cupi-
ditatem imminuit,
& libidinem infecta-

tur,

ἐξ ἀμφοτέρων, ἀλόγη-
καὶ λογικῆς, τὴν δὲ πα-
ραίνουσιν διὰ τὸ ὁ μῦ-
θος τέλει καὶ, παρὰ
ταῖσιν μὲν ὀνομάσας
παραμύθιον, ἐπιμύθιον
δὲ τελευταῖον ἐπενέ-
κων.

EK TΩN ΦΙ-
λοστράτου εἰκόνων
μῦθοι.

ΦΟιτῶσιν οἱ μῦ-
θοι παρὰ τὸν αἰ-
σωπον, ἀγαπῶντες αὐ-
τὸν, ὅτι αὐτῶν ἐπιμε-
λείται. ἐμέλησε μὲν
γὰρ καὶ Ομήρῳ μῦθος
καὶ Ησίοδῳ, ἐπὶ δὲ καὶ
δῖ' ἑλίοχῳ πρὸς λυ-
κάμβην. ἀλλ' Αἰσώπῳ
πάντα τὰ τῶν ἀνθρώ-
πων ἐκμεμύθη, καὶ
λόγον τοῖς θεοῖς με-
ταδέδωκε λόγῳ εἰρη-
πλεονεξίαν τὴν γὰρ ἐπι-
κρίπτει, καὶ ὕβριν ἐλατ-
νεί.

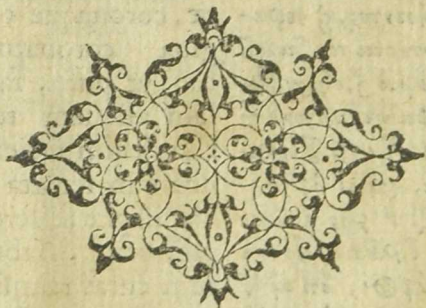
νεῖ

νει, καὶ ἀπάτην. ἔτι αὖ-
 τοι λέων τις αὐτῷ ὑπο-
 κρίνεται, καὶ ἀλώπηξ,
 ἔτι ἴππος νηὶ δία, ἔτι δὲ
 ἡ χελώνη ἄρῳον, ἐφ' ὧν
 τὰ παιδία μαθηταὶ γίνονται
 τῶν βίβλων πραγμάτων.
 διδόντες οὖν οἱ μύθη
 αὐτῷ τὸν Αἰσώπον φοι-
 τῶσιν ἐπὶ τοῖς ἵστοις τῶν
 σοφῶν, ταμίαις αὐτῶν
 ἀναδύοντες, καὶ σεφά-
 νωσιν αὐτὸν θαλάττῃ
 σεφάτω. ὁ δὲ, οἶμαί, ἡ-
 νὰ ὑφαίνει μῦθον. καὶ
 γὰρ μετέπειτα τῶν περ-
 σῶν, καὶ οἱ ὀφθαλ-
 μοὶ καὶ τῶν γῆς ἐσῶτες
 τῷτο δηλοῦσιν. οἶδεν ὁ
 ζωγράφος, ὅτι αὐτῶν
 μύθων φροντίδες, ἀνέ-
 μους καὶ ψυχῆς δέον-
 ται. φιλοσοφεῖ δὲ ἡ
 γραφή καὶ τὰ τῶν μύ-
 θων σώματα, θηρία
 συμβάλλουσα ἀνθρώ-
 ποις, ἐδείξει καὶ χρὴν
 τοῦ Αἰσώπου, ἀπὸ τῆς
 ἐκείνης

tur, & fraudem. Atq;
 hæc ei leo quispiam
 agit, & vulpes, & per
 Iouem equus, nec te
 studo muta, ex qui-
 bus pueri discunt,
 quæ in vita geran-
 tur. Habitæ igitur in
 pretio fabulæ, per
 Æsopum accedunt
 ad sapientis ianuam
 vittis eum deuinctu-
 ræ, coronæque olea-
 gina coronaturæ.
 hic, vt puto, fabu-
 lam aliquam textit.
 risus enim faciei, &
 oculi in terram de-
 fixi id præ se ferunt.
 pictorem, fabula-
 rum curas remissio-
 re animo indigere,
 non latuit. Philoso-
 phatur autem pictu-
 ra & fabularum cor-
 pora. Bruta enim
 cum hominibus con-
 ferens, cœtum circa
 Æsopum statuit, ex
 a ; illius

illius scena confi-
ctum. Chori dux vul-
pes depicta est. uti-
tur enim ea Aesopus
ministra argumen-
torum plurium, ceu
Dauid Comædia.

ἐκείνη σκηνῆς συμπολά-
σαι. Κορυφαία ὅτι
χορὸς ἡ ἀλώπηξ γέγρα-
πται. ζητήται γὰρ αὐτῇ ὁ
Αἰσώπῳ Διὰ μέντοι τῶν
πλείστων ὑποθέσεων,
ὥστε ἡ Κομῳδία τοῦ
Δαυΐδ.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙ-

ος Ἰμυθιοποιῆς, Μα-
ξιμου τοῦ Πλαυδίου
συγγραφεύς.

AESOP I FA-

bulatoris vita, à Ma-
ximo Planude con-
scripta.

Ραγμάτων
φύσιν ἢ ἐν
αὐτοῖς πρὸς
ἡγεμόνων

μὴ ἄλλοι, καὶ τοῖς μετ'
αὐτοὺς παρέδωκαν φέ-
ροντες· Αἰσωπὸς δὲ
δοκεῖ μὴ πόρρω θῆσθαι
ἐπιπνοίας τῆς ἡγε-
μῆς διδασκαλίας ἀνέ-
μνος, πολλὰ γὰρ μέγισ-
τος πολλὰς αὐτῷ παρε-
λάσαν καὶ γὰρ ἔτι δὲ πο-
ταμόνιος, ἔτε συλλο-
γιστόνιος, ἔτε μὲν ἐξ
ἰστορίας, μὲν ὁ αὐτὸς τῆς
καὶ αὐτὸν ἡλικίας μὲν ἐλ-
κε χρόνος, τὴν νεωτερί-
αν ἀναλίσκοντος, ἀλλὰ
μύθοις τὰ πάντα πα-
δοτεῖσθαι, ἔτι τὰς αὐτῶν
κροαμάτων ἀρετῶν ψυ-
χὰς, ὥς αἰγυμῶνα

385

ERV M hu-
manarū na-
turā perfe-
quuti sunt
& alij, & poste-
ris tradiderunt: Ae-
sopus verò videtur
non absque diuino
afflatu, quum mo-
ralem disciplinam at-
tigit, magno in-
teruallo multos eo-
rum superasse. Et-
enim neq; definien-
do, neque ratioci-
nando, neque ex hi-
storia, quam ante
ipsius ætatem tulit
tempus, admonen-
do, sed fabulis peni-
tus erudiendo, sic
audientium venatur
animos, ut pudeat

2 4

ratio

ratione predictos face-
re, aut sentire, quæ
neq; aues, neq; vul-
pes, & rursus nō va-
care illis quibus ple-
raq; bruta p̄ tpe pru-
dēter vacasse fingun-
tur. ex quib⁹ aliqua,
picula ipsis imminē-
tia effugerūt, aliqua
maximā vtilitatē in
opportunitatib⁹ cō-
sequuta sunt. Hic igi-
tur q̄ vitā suā philo-
sophicæ reip. imagi-
nē p̄posuerat, & ope-
rib⁹ magis q̄ verbis
philosophat⁹, genus
quidē traxit ex Amo-
rio oppido Phrygiæ
cognomēto Magnæ:
sed fortuna fuit fer-
uus. Quare & magno
pere mihi videtur
Platonis illud ī Gor-
gia pulchrē simul &
verē dictū: Plerunq;
enim hæc, inquit, cō-
traria inter se sunt,
natura

τὰς λογικὰς ποιεῖν ἢ
φρονεῖν, ἢ μὴτ' ὀρνι-
θες, μὴτ' ἀλώπεκες.
Ἐὰν πάλιν μὴ παρο-
έχῃν ἐκείνοις οἷς πολ-
λὰ τ' ἀλόγων ἐν καμ-
ρῷ νενεχῶς παροεχνη-
κῶται μυθολογία. ἐξ ὧν
ἂν μὴ κινδυνεύς ἐπιηρ-
τηδύμης αὐτοῖς φέ-
δρα, ἢ τὴν μεγίστην ἐν
τοῖς καμροῖς τ' ὠφε-
λείας ἔτυχεν. ἔτι τοῦ Γρί-
νιου ὅ τ' ἡρώδης αὐτὸν
βίον φιλοσόφου πολι-
τείας εἰκόνα παροφύμε-
νον, ἢ ἐργαῖς μᾶλλον
ἢ λόγοις φιλοσοφῆ-
σας, τὸ μὴ γινώσκον ἐξ ἀ-
μελείας τ' Φρυγίας κα-
τῆγε τ' μεγάλης ἐπι-
κλησιν. τὴν δὲ τύχην
γένεθαι δ' ἔλεγε. ἔφ' ᾧ ἔ-
σφοδρα μοι δοκεῖ, τὸ
τὸ Πλάτωνος ἐν παρ-
τήν καλῶς ἀμειβεῖται ἂν
τοῦ εἰρηνοῦ ὡς τὰ πολ-
λὰ γὰρ τοῦτο, φησιν, ἐ-
ναντία ἀλλήλοις εἶναι.
ἢ τε

ἡ φύσις ἐὶ νόμος. Αἰώπης γὰρ τὴν ψυχὴν ἢ μὲν φύσις ἐλθὺν ἴεραν ἀπέδωκεν, ὃ γὰρ παρ' ἀνθρώπων νόμος τὸ σῶμα πρὸς δολείαν ἀπέδωκε. ἴχθυσε μὲν γὰρ ἐν τῷ τῷ ψυχῆς ἐλθὺν ἴεραν λυμήνασθαι. ἀλλὰ καὶ τοῖς πρὸς πολλὰ ἐπολλὰ ἵκεσε μεταφέρειν τὸ σῶμα, τὸ οἰκίας ἐκείνῳ ἴδρας ἐχ' οἷός τ' ἐχέει μεταστῆσαι. ἐπύχανεν δ' αὖν ἐμὸν δ' ἐλθόν, ἀλλὰ ἐδυσχερῆσαι τὸ ἐπ' αὐτῷ πάντων ἀνθρώπων εἶχε. καὶ γὰρ φοβὸς ἦν, σιμὸς τὸ ῥίνα, σιμὸς τὸ πρῶτον, πρῶτον, μέλας, ὅθεν ἐπὶ ὀνόματις ἐτυχε, (τὸ αὐτὸν γὰρ αἰώπης παρὰ αἰθίοπι) πρῶτον, βλαπτός, ἐκφυγὸς. ἔτι καὶ τὸ ὁμηρικὸν ἱερὸν τῷ αἰχρότητι τὸ εἶδος ὑπερβαλόντος.

natura ac lex. Nam Æsopi animū natura liberum reddidit, sed hominū lex corpus in seruitiū tradidit. Potuit tamen ne sic quidem animi libertatē corrumpere. Sed quāuis ad res varias, & in diuersa loca trāsferret corpus, à propria tamen sede illum traducere non potuit. Fuit autem nō solum seruus, sed & deformissimus omniū suæ ætatis hominū. nā acuto capite fuit, pressis narib⁹, depresso collo, prominētibus labris, niger, vnde & nomen adeptus est, (idem enim Æsopus quod Aethiops) ventrosus, valgus, & incuruus : fortè & Homericū Therfiten turpitudine formæ su-

perans. Hoc verò omnium in eo pessimum erat, tardiloquentia, & vox obscura simul, & inarticulata. Quæ omnia etiam videntur feruitutem Aesopo parasse. Etenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset feruientium retia effugere. Sed corpore sanè tali, animo verò solertissimo natura extitit, & ad omne commertum felicissimus. Possessor igitur ipsius, tanquam ad nullum domesticū opus commodum, ad fodiendum agrum emisit. Ille verò digressus, alacriter operi incumbebat. Profecto verò aliquando & hero ad agros, ut opera specularē-

λόμῳ. ὃ δὲ πᾶν
τῶν ἐν αὐτῷ χεῖρον
ἦν, ὃ βραδείλαστον,
καὶ ὃ τὴ φωνῆς ἀσημέν
πε καὶ ἀδιέφθαρτον.
ὡς πάντα καὶ δοκεῖ τὴν
δελείαν Αἰσώπῳ πα
ρασκευάσασθαι. καὶ γὰρ
δὴ καὶ γὰρ αὐτὸν αὐτὸν
εἰ ἔτις ἀέπας ἔχον
τε τὸ σῶμα τὸ ἐξεγέ
νετο γὰρ τὸ δελέντων
ἀρετὴς διὰ φύσιν. ἀλ
λά ὃ μὲν σῶμα τῶν
ἡν τῶν ἀνδρῶν, τὴν δὲ
ψυχὴν ἀλκίμως αὐτὸν
ἐπιφύκει, καὶ πρὸς ἐ
πίνοιαν πᾶσαν ἐπιβο
λάται. ὁ κεκτημέ
νος τὸν αὐτὸν, ὅτε
πρὸς ἑδὲν οἰκίαν ἔρ
γων οἰκείως ἔχοντα, σκά
πτειν εἰς ἀγρὸν ἐξαπέ
στειλεν. ὁ δὲ ἀπελθὼν,
πρὸς θύμῳ τὸ ἔργον
εἶχετο. ἀφικεμένη δὲ
ποτε καὶ τῶν δεσπότη
τη πρὸς τὸ ἀγρὸν, ἐφ'
ὃ τῶν ἔργων ἐπισκο
ποῦν

πάλιν ἤλθ', γεωργός τις
 σῦκον τ' ἀγαθὸν ὄρε-
 ψύμενον δῶρον ἔνε-
 κεν. ὁ δ' ἐπὶ τῷ τ'
 ὁπώρας ἡοδῆς ὠραίῳ,
 ἀγαθόποδι τῷ οἰκέτῃ
 (τῷ γδ' ἡνὸν ὄνομα
 τῷ ποιῶν) φυλάττειν
 ἐκέλευσεν, ὥς αὐτῷ
 μὲν τὸ λεγόμενον παρα-
 θεῖναι. συμβαλὸν δ' ἔτω,
 καὶ τὸ Αἰσώπῃ καὶ δὴ
 ἵνα ῥεῖαν εἰσελθόν-
 τῳ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀ-
 φορμῆς ὁ ἀγαθόπας
 λαβόμενος βελλὺν τι-
 αὐδὲ τῶν σιωδάλων
 ἵνι ποστέινει, ἐμφο-
 ρητῶμεν, εἰ δοκεῖ, τ'
 σίκων, ὃ ἔτῳ· καὶ
 ὁ δεσπότης ἡμῶν τι-
 τα ζητήσῃ, ἀλλ' ἡμεῖς
 τὸ Αἰσώπῃ καὶ μαρ-
 τυρήσομεν ἄμφω, ὥς
 εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδρα-
 μέντος, καὶ τὴν σῦκον λά-
 θρα καὶ φαγόντος. καὶ
 ἐπ' ἀληθείᾳ θεμελίᾳ,
 τῇ πρὸς τὸ οἶκον εἰσ-
 δῶ,

tur, agricola quidam
 ficus egregias decer-
 ptas dono tulit. Ille
 verò fructus dele-
 ctatus pulchritudine
 Agathopodi mini-
 stro (hoc enim erat
 nomē puero) serua-
 re iussit, ut sibi post
 balneum apponeret.
 Cū verò ita euenis-
 set, atque Aesopo ob
 quandam necessitatē
 ingresso in domum,
 occasione capta Aga-
 thopus cōsiliū hu-
 iusmodi cōseruo, cui-
 dam offert: implea-
 mur, si placet, ficu-
 bus heus tu: & si he-
 rus noster has requi-
 sierit, nos verò con-
 tra Aesopū testifica-
 bimur ambo, quòd
 in domum ingressus
 sit, & ficus clā come-
 derit: & super vero
 fundamēto, videlicet
 in domum ingressio-
 ne,

ne, multa mendacia
inædificabimus : &
nihil vnus ad duos
fuerit, præsertim quū
ne sine probationi-
bus quidem diduce-
re vnquam os queat.
Decreto verò hoc,
ad opus accesserunt,
& ficus deuorantes,
dicebant in singulis
cum risu: Væ tibi in-
felix Æsopæ. Cum
igitur herus rediis-
set à lauacro, & fi-
cus petiisset, & au-
diuisset quòd Æso-
pus eas comederit,
& Æsopum cum ira
iubet vocari, & vo-
cato ait : Dic mihi, ô
execrande, ita me
contēpisti vt in pe-
nu ingredereris, &
paratas mihi ficus
comederes? Ille au-
diebat quidem, & in-
telligebat, sed loqui
poterat nullo modo
ob

δοι, πολλὰ τὸ ψεύδων
ἐποιῶδομήσομεν· καὶ
τὸ μηδὲν ἔσαι ὃ γὰρ εἰς
πρὸς τὰς δύο, καὶ βιῶ-
τα μὴδ' αὐτὸ ἐλέγχων
ἀλλ' αἰὶν ποτε τιτὸ
γλῶτταν διώκων ἐ-
χων. δόξαντες δὲ τὰς
τρεῖς, πρὸς τὴν ἑχὼ-
ρησαν, καὶ τὸ σύκων ἐ-
σθίοντες, ἐλέγξαν ἐφ' ἐ-
κείνῳ σὺ γέλῳ, φεῦ
σοι δύσλυνε Αἰσωπε. ὁ
βίνων δεσπότης ἐπυν-
ελθὼν ἀπὸ τοῦ λατρῆς,
καὶ τὰ σύκα ζητήσας,
καὶ ἀκέρως ὡς Αἰσω-
πε αὐτὰ κατεσθίδο-
ντες, βὴν τε Αἰσωπον σὺ
ὀργῇ κελεύει κληθῆ-
ναι, ἔκκλησεν δὲ φησὶ,
λέγε μοι, ὦ κατάρατε,
ἔγωγε κατεφρόνη-
σας, ὡς εἰς τὸ πεμῖον
εἰσελθεῖν, ἔλα ἐτιμὰ
σθέντα μοι σύκα φοινί-
σας; ὃ δ' ἀκέρων μὲν,
καὶ σιωπῶντος, λαλεῖν
οὐκ εἶχεν ὅτι ὀπίσω σιω-
πῶν

Ἀλλὰ τὸ βραδύλογον.
 μέλλων ἢ ἤδη τύπτε-
 αῖ, τὴν κατηγάρων σφο-
 δροτέρων ἐπιχειρήμων,
 πεσὼν πρὸς τὰς τῆς δε-
 σπότης πόδας, αὐτὰχί-
 αῖ μικρὸν ἐδέειτο· δρα-
 μῶν ἢ, καὶ χλιαρὸν ὕ-
 δωρ προσενεγκῶν, τέ-
 τε πέπωκε, ἔτι τὰς
 δακτύλους εἰς τὸ στόμα
 καθεῖς, αὐτὸς τὸ ὕδρον
 μόνον ἀνέβαλεν, ἔπει-
 γὲν τροφοῆς ἀψάμηντο
 ἔτυχεν. ὡς τὸ βόλει γέν-
 αὐτὸ τῆτο καὶ τὰς διώ-
 κοντας δρᾶσαι, ὡς ἂν
 δῆλον γνῶνται τίς ὁ τῶ
 σῦκα Ἀλφωρήσας. ὁ
 ἢ δεσπότης τὸ νοῆμον
 αὐτὸ θαυμάσιος, ἔπει-
 ποιεῖν καὶ τὰς ἄλλας ἐ-
 πέταξεν. οἱ δ' ἐβελού-
 σαντο πιεῖν μὲν τὸ ὕδωρ
 τὸ, μὴ μὲν τι καθεῖ-
 ναι καὶ τὸ λαμβάνειν τὰς
 δακτύλους, ἀλλ' ἐπὶ τῶ
 πλάγῳ τὴν γνάθων αὐ-
 τὰς παραφέρειν. ὅτε
 ἐφθασ

ob linguæ tarditatē.
 Cū iam verberandus
 esset, & delatores ve-
 hemētiores instarēt,
 procumbens ad heri-
 pedes, vt sustineret
 se parū, orabat: quum
 autem accurrisset, &
 tepidā aquā attulif-
 set, eā & bibit, & di-
 gitis in os demissis,
 rursus humorē so-
 lum reiecit: nondum
 enim cibum attige-
 rat. rogabat igitur,
 vt idem & accusan-
 tes facerent, quo ma-
 nifestū fieret quisquā
 ficus dissipasset. He-
 rus autē ingenium ho-
 minis admiratus, sic
 facere & alios ius-
 sit: illi autem delibe-
 rauerant bibere qui-
 dem aquam, non ta-
 mē demittere in gut-
 tur digitos, sed per
 obliqua maxillarum
 eos circumferre. Vix

dum

dum autem biberāt, quum tepida illa aqua nausea potis inducta, effecit ut spon te fructus redderetur. Tunc igitur ante oculos posito & maleficio ministro rum & calumnia, herus iussit eos nudos flagro vapulare. Illi verò cognouerunt manifestè dictum illud: Qui in alterum dolos struit, sibi inficius malum fabricat. Sequenti verò die hero in urbem reuecto, Aesopo verò fodiente, quemadmodum iussus fuerat, sacerdotes Dianæ, siue alij quidam homines via errantes, & in Aesopum incidentes, exhortabantur per Iouem hospitem

ἔφθασαν ἢ πίνοντες, & τὸ χλιαρὸν ὕδωρ ἐκείνο ναυλῆαν τοῖς πεπονήσι περὶ αὐτῶν ἐπενεγκόν, αὐτομάτῳ παρέχε τὴν ὁπάσαν λύαδον ἑαυτοῖς. ὅτε οὖν οὐρανόθεν ἰδόντες τὰς κακὰς γήμας τῶν οἰκετῶν, καὶ τὴν συκοφαντίαν, ὃ μὴ δεσπότης ἐκέλευσεν αὐτοὺς γυμνωθέντας μαρτύρεσθαι. οἱ δὲ ἐπεγνωσαν σιφῶς καὶ τὴν εἰπόντι, ὡς ὅστις καὶ ἑτέρας δόλια μηχανεύεται, αὐτῷ λέληθε τὸ κακὸν δόρυ τεκνύων. τῇ δὲ ἐπίστασι, ὃ μὴ δεσπότης εἰς ἅσιν ἀναξούριον, ὃ δὲ Αἰσώπῳ σκάνθητι ἢ προσελάχῃ, ἱερεῖς τὸν Ἀρτέμιδιον, εἰς ἄλλοις ἱνὲς ἀνθρώποις τὸ δόρυ πλανηθέντες, καὶ τῷ Αἰσώπῳ πετυχόντες, πρὸς τὸν περὶ τοῦ Διὸς ἐκείνου

Ξενίας τ' αὐτοῖς, πλὴν
 εἰς αὐτὴν φέρονται αὐ-
 τοῖς ὑποδείξει. ὁ δὲ
 ὑπὸ σκιᾷ δένδρεος τῶν
 αὐτοῖς ἀπαρχὰν
 ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ λίτον
 παρασκευάσας, δειπνόν,
 εἶπε καὶ ἡγεσάμενος
 αὐτοῖς, εἰς τὴν ἐξήχου
 ὁδὸν εἰσέθηκεν. οἱ μὲν
 οὐδ' ἔτι μὲν ἐπὶ τῇ
 ξενίᾳ, τῶν δ' καὶ
 ἐπὶ τῇ ὁδηγίᾳ ἀφ-
 φερόντως τοῦ αὐτοῦ
 ἐξαρτηθέντες, τοῖς τε
 χεῖρας εἰς ἑαυτὸν ἡ-
 ρον, καὶ δυχῇ τ' ὁ-
 εργέτιν ἡμεῖς φατοῖ.
 Αἰώπων δὲ ὑποσπρί-
 ψας, καὶ εἰς ὕπνον κα-
 ταπεσὼν ὑπὸ τοῦ
 συνεχῆς πόνου καὶ κού-
 μωτος, ἔδοξεν ἰδεῖν
 πλὴν τύχην ἐπιστάσαν
 αὐτῷ, καὶ λύσιν τ' γλώτ-
 τας, καὶ λόγον δρόμον,
 καὶ σοφίαν πλὴν τ' μύ-
 θων χαριζομένην. δι-
 θῶς οὐδ' ἀντιπρόθετος,

φησι,

hospitalem, homi-
 nē, ut quæ in urbem
 duceret viam osten-
 deret. Ille quum sub
 umbrā arboris viros
 adduxisset prius, &
 frugalem apposuiſſet
 cœnam, inde & dux
 factus ipsis, in quam
 quærebant viam in-
 duxit. Illi itaque, tum
 ob hospitalitatē, tum
 ob ductum mirū in
 modum viro deuin-
 cti, & manus in cœ-
 lum eleuarūt, & pre-
 cibus benefactorem
 remunerati sunt. Æ-
 sopus verò reuerſus,
 & in somnum lapsus
 præ assiduo labore
 & æstu, visus est vi-
 dere Fortunam astā-
 tem sibi, & solutionē
 linguæ, & sermonis
 cursum, & eam quæ
 fabularū est sapien-
 tiam largientem. Sta-
 tim igitur excitatus

ait,

ait, Παῖ, vt suauiter
dormiui, sed & pul-
chrum somnium vi-
dere mihi visus sum:
& ecce expeditè lo-
quor, Bos, asinus, ra-
strum. per deos intel-
ligo, vnde mihi bo-
num accesserit hoc:
quia enim pius fui
in hospites, remune-
rationē meliorē con-
fecur⁹ sum. Ergo be-
nefacere, bona plenū
est spe. Sic igitur Ae-
sopus lätatus factus,
rursus coepit fode-
re. Sed præfecto agri
(Zenas erat ipsi no-
men) ad operarios
profecto, & horum
vnum, quoniā parum
errauerat in opere,
virga verberante, Ae-
sopus statim excla-
mauit, homo, cuius
gratia eū qui nullam
iniuriā fecit sic ver-
beras, & omnibus
teme

φῃσι, βαδίζω, πῶς ἡδύ-
ως κεκοίμημαι, ἀλλὰ
καὶ καλὸν ὄνειρον ἰδεῖν
ἔδοξα καὶ ἰδὲ ἀκω-
λύτως λαλῶ, βῆς, ὄ-
ντω, δίκην. νῦν τὰς
θεὰς σπυῖνκα πόθεν
μοι ταῖα θὸν παροτρύνει
ὅ τῷτο δούσεβήσας γὰρ
εἰς τὰς ξένους, ἀντι-
λαμβανομένης τῆς κρείτ-
του ἔτυχον. ἄρ' ἐν τῷ
εὖ ποιεῖν ἀγαθῶν ἐστὶ
πληῆρες ἐλπίδων. ἔγωγε
μὲν ἐν Αἰσωπῷ ὑπερ-
ηοδεῖς τῷ πράγματι,
πάλιν ἤρξατο σκά-
πτειν. τῷ δ' ἐφεισηγό-
τε τῷ ἀγροῖ (Ζήνας
ἦν αὐτῷ τὸ ὄνομα)
πρὸς τὰς ἐργαζομένας
ἐλθόντων, ὅ τῶν ἐ-
να, ἐπεὶ δὴ μικρὸν ἐσφά-
λη τῷ ἔργῳ, τῇ ῥά βδο-
πα ἔλαβεν, Αἰσωπος
παροτρύνει ἀνέκρα-
γν, ἄνθρωπε, τῷ χάριν
τῷ μηδὲν ἡδίκηκός τα ἔ-
ως αἰκίζῃ, καὶ πάντων

εἰκῇ

εἰκὴ πλῆγας ἐμφορεῖς
 δὲ ἡμέρας; πάντως ἀ-
 ναγελῶ ζωῖτα τῷ κε-
 κτημένῳ. ζῶας ὅτε ζω-
 ῖτα ὁ Αἰσώπας ἀκέρας,
 ἐξεπλάγη τε ἔμειπας,
 ἔπειθ' ἐαυτὸν εἶπον·
 Αἰσώπῳ λαλεῖν ὀρθά
 μὲν, ἔδεν ἐμὸν ὄφε-
 λῶς· ἐστὶ φθάσας τί-
 νω αὐτὸς κατηγρή-
 σω αὐτῷ ἐπὶ τῷ δεσπό-
 τῃ, πρὶν αὐτὸς τῷ
 αὐτὸ δράσῃ, καὶ με ὁ
 δεσπότης τῷ ἐπιτροπῆς
 παραλύσῃ. ζωῖτ' εἶ-
 πὼν οὕτω τῷ πόλει
 πρὸς τῷ δεσπότην ἤ-
 λαυνε. καὶ δὴ σὺ θορύ-
 βω προσελθὼν, χαῖρέ,
 φησι, δεσποτα. ὅτε, τί
 τε θορυβήσῃ παρ' ἐμῶν;
 σι. καὶ ὁ ζῶας, χρημα-
 τι περὶ τῶν δέσιν ἐν τῷ ἀ-
 γρῷ συνέβη. καὶ ὁ δεσπό-
 τῃς, ἡ πρὸς τὸ δένδρον πα-
 ρὰ καμρόν καρπὸν ἔει-
 κεν; ἢ τῷ κελῶν τι πα-
 ρὰ φύσιν ἐγέννησε; καὶ
 ὅς

temerè plagas inge-
 ris quotidie? omni-
 no renūciabo hæc he-
 ro. Zenas autem hæc
 ab Aesopo audiens
 obstupuit nō medio-
 critè, & secum ait: Quod
 Aesopus loqui cœpe-
 rit, nulla mihi utili-
 tas erit: præueniens
 igitur ipse accusabo
 eū corā domino, an-
 tequā ipse hoc idem
 faciat, & me herus
 procuratione priuet.
 His dictis vrbē ver-
 sus ad dominum ve-
 ctus est. Cæterū tur-
 batus cū accessisset,
 Salve, inquit, here. Il-
 le verò, Quid pertur-
 batus ades? inquit. Et
 Zenas: Res quædam
 mōstrosa in agro cō-
 tigit. & herus, Nūquid
 arbor præter tempus
 fructū tulit? aut iu-
 mentū aliquod præ-
 ter naturā genuit? &
 b ille:

ille: Non ita, sed Aesopus, qui antea erat mutus, nūc loqui cœpit. & herus, Sic tibi nihil boni fiat, hoc existimanti monstrū esse. & ille, Et sanè, inquit: nam quæ in me cōtumeliosè dixit, sponte prætereo here: in te autem, & deos intolerabiliter conuiciatur. His ira percitus herus Zenæ ait, Ecce tibi traditus est Aesopus: vède, dona, quod vis de eo fac. Quum Zenas autem in potestate sua accepisset Aesopum, & quod in eum haberet imperiū ei renūtiasset: ille, Quodcunque volueris, inquit, effice. Fortè verò quum vir quidā iumenta quæreret emere, & propterea per agrum illum iter

facer

ὅς, ἔχ' ἑταίρους, ἀλλ' Αἴσωπος
 πὸς αὐτῶνδος τὸ πρῶτον
 ἔργον ὦν, νυκτὶ λαλεῖν ἤρ-
 ξατο. καὶ ὁ δεσπότης, ἔ-
 τω σοι μηδὲν ἢ ἀγα-
 θῶν γήσοιτο, τῶν νομί-
 ζοντι τέρας εἶναι. ὁ δ',
 καὶ μάλα, φησὶν· ἂ μὲν
 γὰρ εἰς ἐμὲ πειρῶνται
 σεν, ἐκὼν περὶ ἡμῶν δέ-
 σπομαι· εἰς δὲ σε καὶ θε-
 ῶς ἔφορηται βλασφη-
 μεῖ. ἐπὶ ταῦτις ὀργῇ λυ-
 φθεὶς ὁ δεσπότης, τῷ
 Ζηνᾷ φησιν, ἰδὲ σοι πε-
 ραδέσθαι Αἴσωπον. διπλά-
 δας, δώρησαι, ὃ βέλλει
 ἐπ' αὐτῷ ποίησον. Τῷ
 δ' Ζηνᾷ ἐφ' αὐτῷ γηῶς
 μῆρον περὶ λαβόντος τὸ
 Αἴσωπον, καὶ τῷ κατ'
 αὐτῶν δεσπολείαν αὐτῷ
 αἰαγχεῖλαιος, ἐκεῖνος,
 ὅ, π, δ' ἡ πόλις βελομένη
 σὺ ἐσὶ, φησιν, ἔργασαι.
 Κατὰ δ' ὅ, π, τὴν τύχην
 αἰδρὸς πνὸς κτλὴν ζῆ-
 τῶντος περὶ αὐτοῦ, καὶ διὰ
 ταῦτα τὸ ἀπὸν διόν-
 τος

Æsopus, Dic mihi, cuius rei causa huc venisti? Et mercator: Scelestē, ut aliquid boni emerem: tui quod inutilis & marcidus sis, non egeo. Et Æsopus: Eme me, & si qua est fides, multum te iuuare potis sum. Et ille, Qua in re a te iuuari possem, cum sis odium penitus? Et Æsopus, Nonne adsunt tibi pueruli domi turbulenti, & flentes? his præfice me pædagogum, & omnino eis pro larua ero. Ridens igitur de hoc mercator, inquit Zenæ, Quam malum hoc vendis vas? Ille verò, Tribus, inquit, obolis. Mercator aut statim tres obolos soluit, dicēs, nihil exposui, & nihile mi. Quum igitur iter fecissent,

ὁ Αἴσωπος, εἰπέ μοι, ὅς τις ἐνεκεν δεῦρ' ἔλθῃ λυγρὸς; ὃ δ' ἔμπορος, κάταρματι ἵνα τί χρῆσθόν πρῶτα; σὲ δ' ἄχρηστὸν καὶ σαπρὸν ὄντα, ἐχρήσω. καὶ ὁ Αἴσωπος, ὠνήσασθαι με, καὶ εἴ τις ἐστὶ πίστις, πολλὰ σε ἀφελήσεται οἷόν τ' εἰμί. καὶ ὅς, τί δ' ἂν ὀναίμεθα, συγγήματος ὄντος αὐτοῦ χρηματι; καὶ ὁ Αἴσωπος, ἐπαίρεισί σοι παιδοῖα οἴκοι ἀτακτοῦντα καὶ κλαίοντα; τέττις ἐπίσησόν με παιδοαγωγὸν, καὶ πάντως αὐτοῖς αὐτὴ μορμὴς ἐσόμεναι. γελάσας ἔν ἐπὶ τῷ ὁ ἔμπορος, φησὶ τίς ζῶντα, πόσῃ τῷ κακῷ τούτῳ πωλεῖς ἀχρεῖον; ὃ δ' ἤ, τριῶν, φησιν, ὀβολῶν. ὃ δ' ἔμπορος αὐτὴ κατὰ τὰς τρεῖς ὀβολὰς κατεβάλετο, λέγων, ἐπὶ δὲν κατεθέμεθα, καὶ ἐπὶ δὲν ἐπελάμην. ὃ δ' αὖ-

σαύτων τριγάρῃν, & ἀ-
 φικρομένων αὐτῶν οἴκα
 δε, πεντάριμα δύο ἐπ
 ὑπὸ μητρὶ τελέοντα, τ
 αἴσωπον ἰδόντα & συλ-
 χυθέντα ἀνέκραξε. καὶ
 ὁ Αἴσωπος οὕτως τῷ
 ἐμπορῷ φησὶν, ἔχεις με-
 τ' ἐπαγγελίας ἀπόδει-
 ξιν. ὁ δ' ἡμέτερος, εἰσελ-
 θὼν φησιν, ἀπασαι-
 τες συνδύλακες σε. τ' ὅ
 εἰσελθόντα & ἀπασά-
 μων ἰδόντες ἐκείνοι,
 τίποτε ἄρα κακὸν τῷ
 ἡμῶν δεσποτῇ, φασί,
 συμβέβηκεν, ὅτι σαρμά-
 λον ἀγρόν ἔτις ἐπρί-
 ατο· ἀλλ', ὡς ἔοικεν, αὐ-
 τὸν βασιλεὺς τῶν τ'
 οἰκίας ὤνΗΣΑΤΟ. καὶ οὕ-
 τ' πολὺ καὶ ὁ ἐμπορὸς
 εἰσελθὼν τὰ πρὸς ὁδὸν
 εὐτρεπισθῆναι τοῖς δού-
 λοις ἐπέσκηψε, μέλλον-
 τ' ὅτι τῷ ἐπιῆσαν εἰς ἀσί-
 αν πορεύεσθαι. οἱ μὲν ἔν-
 αὐτῇ τὰ σκεύη διέ-
 μερίζοντο. ὁ δ' Αἴσω-
 πος

ac peruenissēt in suā
 domum, pueruli duo
 qui adhuc sub matre
 erāt, Aesopo vīso per-
 turbati exclamaue-
 runt. Et Aesopus sta-
 tim mercatori inq̃t,
 Habes meæ pollici-
 tationis probationē.
 Ille verò ridens, in-
 gressus inquit, Salu-
 ta cōseruos tuos. In-
 trogressum autē ac
 salutantē vidētes illi,
 Quód nā malum no-
 stro hero, inquiunt,
 cōtigīt, vt seruulum
 deformē adeò eme-
 rit: sed, vt videtur, pro
 fascino domus hunc
 emit. Non multo ve-
 rò post & mercator
 ingressus, apparari
 res ad iter seruīs ius-
 sit, quòd postridie in
 Asiā profecturus es-
 set. Illi igitur statim
 vasa distribuebant;
 at Aesopus rogabat

leuissimum onus sibi concedi, tanquam nuper empto, & nondum ad hæc ministeria exercitato. His autem, etsi nihil tollere velit, veniam præbentibus, ille nõ oportere dixit, omnibus laborantibus se solum inutile esse. His quod attollere vellet permittentibus, huc & illuc quum circumspexisset, & vasa congregasset diuersa, saccos, & stramenta, & canistros, vnum canistrum panis plenum, quem duo baiulare debebant, sibi imponi iubet. Illi autem ridētes, & nihil esse stultius vili hoc scelesto, inquiētes, qui paulo antè leuissimum rogabat tollere onus, nunc o-

mnium

πῶς ἰδεῖν τὸ κεφολὸν
 τε καὶ φορτίον αὐτῷ
 παραχρῆναι, ἅτε δὴ νε-
 ωνὴ τῷ, ἔμηνεν πρὸς
 τοὺς τοιαύτας ὑπερβόας
 γεγενημένους. καὶ ὅτε
 εἰ μηδὲν ἄρα βέλῃ,
 συγχωρήσει παρεχόμε-
 νων, ἐκείνῳ δὲ δεῖν ἔ-
 λεγε, πάντων κοπιόν-
 των, αὐτὸν μόνον ἄπει-
 τελῇ τοῦ χαλῆν. καὶ ὅτε
 πρὸς αὐτὸν ἄρα βέλῃ, ἐπι-
 τρεπόντων, δεῦρο κα-
 κῆσε παρὰ βλάψαμενος,
 ἔσκαδον ἀπορίσας δι-
 ἀφορῶ, σάκεας ἔσπῳ
 μοῖρα, ἔσπῳ γὰρ καὶ ἵνα
 γόρρατον ἄρτων πε-
 πληρώσω, ὃν δύο εἰς
 σάξιν ἐμείκλον, αὐτῷ
 ἐπιτεθεῖναι κελεύει. οἱ
 δὲ γελάσαντες, ἔμηνεν
 εἶναι μωρότερον τὸ χυ-
 δαίεσθαι τὰς κοπιήσας
 τοὺς φάρμακοι, ὅς μικροὶ
 μὲν ἔμπροσθεν τοῦ κεφολοῦ
 τῶν ἰδεῖν ἄρα τῶν
 φορτίων, νῦν δὲ τὸ πάν-
 των

των βαρύναντες ἔλεον, χρωσά μύροι τιμὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν πληρῶσαι, ὑπολαβόντες, τὸ γόργατον, ἐπιμύθεασιν τῷ Αἰσώπῳ. ὁ δὲ καὶ τῶν ὤμων τὸ φορτίον ἀπὸ κτήθισμένῳ, δεῦρον κατέκεισε διεκλονεῖτο. τὸ δὲ ἰδὼν ὁ ἑμποροῦς, ἀπεπαύμασεν, ἔφησιν· Αἰσώπῳ εἰς τὸ πονεῖν ποσὸν ἔστιν ὧν, ἥδη τιμὴν ἑαυτῶν λιμὴν ἐξέτισε, κληῶσις γὰρ φόρον ἤρεσθαι. ἐπεὶ δὲ ὥρας ἔστις ἀεὶς κατέλυσαν, Αἰσώπῳ κελεύσας αὐτὸν δοῦναι, ἡμιδεῖα τὸ γόργατον πολλῶν φαιγόντων ἐποίησεν. ὅθεν καὶ μετὰ τὸ ἀρκεῖν κεφοτέρως τὸ φορτίον γερνόντων, ποσὸν ἄλλοτερον ὠδύσε. καὶ δὴ καὶ ἐσπέρως ἔτι κατήχθησαν πάλιν δευτεροδολήσας, τῇ ἐφεξῆς ἡμέρᾳ κενὸν παντὶ πασιν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτέ-

ων

mnium grauiissimum elegerit: oportere tamē desiderium eius exple-re, sublatum canistrum imposuerunt Aesopo. Ille verò humeris onere grauatis huc & illuc dimouebatur. Hunc videns mercator, admiratus est, & inquit, Aesopus quum ad laborandum promptus sit iam suum pretium persoluit: iumentum enim onus sustulit. Quum verò hora prandij diuertissent, Aesopus iussus panes dispensare, semiuacuū canistrum multis comedentibus fecit: unde etiā post pradium leuiore onere facto, alacrius incedebat. Verum vesperti quoque illic quò diuerterant pane distribu-to, postera die vacuo oīno humeris sub la-

b 4 10

to canistro, primus
 omniū ibat, vt & cō-
 seruis præcurrentem
 hunc videntibus du-
 bium esset, vtrū pu-
 tridus esset Aesopus,
 an quis alius. Et quū
 cognouissent illum
 esse, admirabantur,
 quòd denigratus ho-
 muncio solertiùs o-
 mnibus fecerit: quo-
 niam qui facilè ab-
 sumeretur panes su-
 stulit, quum illi stra-
 menta, & reliquā su-
 pellectilē baiularēt,
 quæ non est fortita
 naturā vt sic absume-
 retur. Mercator itaq;
 eū esset Ephesi, alia
 quidē mācipia cū lu-
 cro vēdidit: remanse-
 rūt autē ei tria, Grā-
 maticus, Cantor, &
 Aesopus. Quū verò
 quidam ex familia-
 ribus ei suasset in
 Samū vt nauigaret,

tanq

χων τὸ γύρματον, παρῶ-
 τῳ ἀπαύτων ἦει, ὡς
 ἔτις σωδ' ἔλοις παρῶ
 πρέχοντα τῆτον ὁρῶσιν
 ἀμφίβουλα γίνεσθαι, πρὸ
 τέρων ὁ σωδ' ἔστιν
 Αἰώπωτῳ, ἢ ἑτέρῳ.
 ἔκκαταμαθῆσιν ἐκεί-
 νον εἶναι, θαυμάζειν,
 ὅπως τὸ μεμελανομέ-
 νον ἀνθρώπιον νουνε-
 χέσθαι πάντων ἐπιστα-
 ξε, τὸς ῥαδίως διαπα-
 νομήνους ἄρτους δ' ῥα-
 μνον, ἐκείνων τὰ πρῶ-
 ματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶ
 σκευῶν ἐπιφορτισα-
 μένων, ἃ μὴ φύσιν ἔλα-
 χεν ἐπὶ τῷ διαπαντῶσθαι.
 ὁ μὲν ἔν' ἐμπορεῖται, ἐπὶ
 τῇ Εφέσῳ γηρόμενῳ,
 τὰ μὲν ἄλλα τῶ ἀνδρα-
 πόδων σὺν κέρδι ἀπέ-
 δοθε, ὑπελείφθη δὲ αὐ-
 τῷ τρία, Γραμματι-
 κὸς, Ψάλτης, καὶ ὁ Αἰ-
 σωπῳτῳ. τῶ δ' εἰς αὐτῷ
 συνήθων συμβεβηκότας
 εἰς σάμνῳ ἀπαύσαι, ὡς
 ἐκεῖ

ἐκεῖ δὲ οὖν μείζονι
κέρδι ἀπέμπαλόν τι
τὰ σωμάτια, πείθει. καὶ
ὁ ἔμπορος ἐπιθεὶς τὴν
σάμην, τὴν μὲν γραμμα-
τικὴν οὖν τῷ ψάλτῃ
καὶ πολλὰς ἀμφιέ-
ρας, ἵστησιν ἀμφω ἐπὶ
τῷ πρατηρίῳ. τὴν δὲ Αἴ-
σωπον, ἐπεὶ μηδ' αὐτὸς
εἶχε χρησμένην, (ὅ-
λως γὰρ αὐτὴν ἀμέστη-
μα) ἐσθῆτα σάμην τε-
ταμένην ἐσθῆτα, μέ-
σον ἀμφοῖν ἕστησεν, ὡς
καὶ τὰς ἀράωντας ἐξίστα-
σθαι λέγοντας πόθεν τῶ-
δε τὸ βδέλυγμα, καὶ καὶ
τὰς ἄλλας ἀφανίζον;
Αἴσωπος δὲ, καὶ πρὸς
ὅσων πολλῶν οὕτως ἔ-
μελλεν, ἵστατο μὲν τοῖς
ἐλκεσιν ἀπὸ αὐτῶν
ἀπενίζων. ξαρόθῃ δὲ
ὁ φιλόσοφος εἰς τῶν
ἐνοικησάντων ὡς τῶν
καὶ τῇ σάμῃ πρὸς
ἐλθὼν ἐπὶ τῷ ἀγορῇ,
καὶ θεασάμενος τοὺς
μὲν

tanquam ibi cū ma-
iori lucro diuenditu-
ro seruulos, persua-
det. Et mercator quū
peruenisset in Samū,
grammaticum qui-
dem & cantorem, v-
trūq; noua veste in-
dutum, statuit in fo-
ro: sed Aesopū, quo-
niam necunde po-
terat ornare, (totus
enim erat mēdosus)
veste ex sacco ei cir-
cumposita medium
inter vtrunque con-
stituit, vt & videntes
stupèrent dicentes:
Vnde hæc abomi-
natio, quæ & alios
obscurat? Aesopus
autem quamuis à
multis morderetur,
stabat tamen auda-
cter ad ipsos intuēs.
Xanthus verò phi-
losophus habitans
tunc Sami, profectus
in forum, & videns
b s duos

duos quidem pueros
cum ornatu astantes,
mediū verò horum
Aesopum, admiratus
est mercatoris com-
mentum, quòd tur-
pem in medio collo-
cauerat, vt appositio-
ne deformis, pul-
chriores seipsis ado-
lescentuli apparerēt.
Propius autē astant,
percontatus est can-
torem, cuias esset, &
is, Cappadox, tū Xan-
thus: quid igitur scis
facere? hic, Omnia.
atq; ad hæc Aesopus
risit. Sed discipuli qui
cū Xantho vnà erāt,
vt viderunt ipsum ri-
sisse & ostēdisse den-
tes, statim & aliquod
mōstrū videre arbi-
trantibus: & vno, cer-
tè hernia est, dentes
habens, dicente: alio
verò, quidnā videns
risit? alio, non risisse,
sed

μὲν δύο παῖδας σὺν εὖ
πρεπείᾳ περιτραμέ-
νοις, μέσον δὲ τῶν τῶν
Αἰσώπου, ἡγάσθη τὸν
ἐμπόρου ἐπινόειαν,
ὅπως τὸ ἀγχαρὲν ἐν
τῇ μετὰ τὸν τέτακιν,
ὡς τῇ παραθέσει
δυσθῆς, καλλίως ἐ-
αυτῶν τὰς νεανίας
φανῆναι. ἐκχυτέρῳ δὲ
ἐπιστὰς, ἐπύθετο τὸ
ψάλλε, πόθεν αὐτὸ εἶη.
ὅς, Καππαδόκης, καὶ
ὁ Ξάνθος, ἢ ἐν οἷδας
ποιεῖν; ὃ δὲ πάντων καὶ
ἐπὶ τέτοις Αἰσώπου
ἐξεγέλασε. τὸ δὲ χολα-
σικῶν οἱ τῷ Ξάνθῳ σιω-
ῆσαν, ὡς εἶδον αὐτὸν
μελάταιν καὶ παρα-
φνώσκειν τὰς ὀδόντας,
ἐξαίφνης καὶ ἡ πέρας
ὁρᾶν δοξάτων, καὶ
μὲν, ἢ περὶ κήλη ἐστὶν
ὀδόντας ἔχουσα, λέγον-
τος, τῷ δὲ, ἢ ποτε
ἄρα ἰδὼν ἐγέλασε; ὃ
δὲ ὡς ὅτι ἐγέλασεν,
καὶ

αἰδ' ἐρρίνωσε πάντων
 ὃ βελομένων γνῶναι
 τίς ποτε ἦν ὁ γέλως,
 εἰς τίς αὐτῶν πρὸς τελε-
 γῶν τῷ Αἰσώτῳ φη-
 σιν, ὅτι χάριν ἐπέλα-
 σσε; καὶ ὅς, ἀποχώρα
 θαλάσσιον πρὸς βατον.
 ὃ ὃ ἀνιχνεύσαντες
 τοῖς ὅλοις ἐπὶ τῷ λό-
 γῳ, καὶ κατ' ὅς, ὡς φέως ἀ-
 ναχωρήσαντες, ὁ Εὐρύ-
 στος τῷ ἐμπόρῳ φησὶ,
 πόσος τιμήματι ὁ
 ψάλλης; ὃ ὃ, χιλίων ὃ
 βολῶν ἀποκοιναίεντα,
 πρὸς τ' ἐπερὶ νῆλθεν,
 ὑπερβύλλον ἀκέσας τὸ
 τίμημα. καὶ μέντοι καὶ
 τῷ ἐργαζέμενος ὃ φιλο-
 σοφός, πόθεν αὖ εἴη, καὶ
 ἀκέραιος ὃ πῶς ἁλὸς,
 καὶ ἐπανεργαζέμενος, τί ἔν-
 οῖδας ποιεῖς; καὶ κείνους
 φασκεῖν, πάντες, πάλιν
 ἐγέλασεν Αἰσώπῳ.
 ὃ σχολαστικῶν δὲ π-
 ντες ἀπορρέμενος τί δὴ
 ποτε ἔσται πρὸς πάν-

τοις

sed riguisse: omni-
 bus autē volentibus
 cognoscere cur risis-
 set, unus ipforum ac-
 cedens Aesopo in-
 quit: Cuius rei gra-
 tia risisti? Et is, Ab-
 scede, marina ouis.
 Illo verò cōfuso fun-
 ditus eo sermone, re-
 pentēque secedente,
 Xāthus inquit mer-
 catori: Quanto pre-
 tio cantor? illo au-
 tem, mille obolorū,
 respondente, ad al-
 terum iuit, immenso
 audito pretio. atq; &
 hunc rogitante phi-
 losopho, cuiās nam
 foret, & audito Ly-
 dum esse: rursusque
 rogante, quid ergo
 scis facere? & illo di-
 cente, Omnia, ite-
 rum risit Aesopus.
 Ex scholasticis au-
 tem quodam dubi-
 tante quidnā hic ad
 omnes

omnes ridet? alius ei dixit, Si vis & tu marinus hircus vocari, roga. Xanthus autem & rursus rogavit mercatorē, quanto pretio grammaticus? & illo, tribus millibus obolorum, respondente, ægrè philosophus tulit immensum pretium, & versus discedebat. Scholasticis autem petētibus an non placuerint ei servuli: nā, inquit, sed decretum est non emere mancipiū pretiosum. Vno autem ipsorum dicente, Sed si hæc ita se habent, igitur turpem hunc nulla lex impedimento est ne ematur: idē enim & hic ministerium affert, & nos pretiū huius exponemus. Xanthus

ὅς τε λαῖ; ἔπερθε πρὸς αὐτὸν εἶπεν, εἰ βέλγῃ καὶ σὺ θαλάτῃ τεράτῃ ἀκῶσαι, ἐρώτησον. ὃ δὲ ξάνθος καὶ αὐτὸς ἤρετο τὸ ἐμπορεῖν, πόσας λιμήνας ὁ γραμματικὸς; καὶ κείνους, τριῶν ὀβολῶν, ἀποκρινάμενος, δυσφόρως ὁ φιλόσοφος ἠρώτησε τι πῶς ἐπερβολὴν τῷ πρήματι, καὶ σφαφείς ἀπήει. τὸ δὲ σχολαστικῶν ἐρωμένων, εἰ μὴ ἤρξειεν αὐτῷ τὰ σωμὰτα, ναὶ φησιν, ἀλλὰ δόγμα κεῖ, μὴ ἀδράποδον ἀνείσθαι τὸ πολυτίμων. ἐνὸς δὲ τέτων φαμένους, ἀλλ' εἰ τοῦτο ἔτις ἔχει, τὸ γυναικὶ αἰχρὸν τέτον ἐδίδει νόμος ἐμποδὼν ἵσταναι μὴ ἀνήσασθαι. τὴν αὐτὴν γὰρ καὶ ἔτερος λήττερξιν εἰσοίσθαι, καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα τέτε καὶ καὶ ἀποσώμεθα. ὃ

ξάν

ξανθὸς ἔφη, ἀλλὰ γε-
 λοῖον αὐτῷ εἶναι, ἡμᾶς ἐκ-
 τίσσει τὸ τίμημα, ἐμὲ
 δὲ τὸ δῶλον ὠνήσασθαι,
 ἄλλως τε, καὶ τὸ γυναι-
 κὸν κατὰ μέρος ὃν ὄν
 αὐτὸν ἀνάχοιτο ὑπὸ αἰ-
 χρῆσιν σωματικῆς ὑπηρε-
 τείας, τὸ δὲ χολαστικῶν
 αὐτοῖς ἐπόντων, ἀλλὰ
 ἐς τὸ ἡ γνῶμη, τὸ, μὴ
 πείθεσθαι γυναικὶ ὁ φι-
 λόσοφος εἶπε, λάβω-
 μιν πρῶτον πείραν,
 εἰ οἶδεν, μὴ ποτε καὶ τὸ
 τίμημα μάτην ἀπόλη
 δ. προσελθὼν γὰρ τῷ
 Αἰσώπῳ, χαῖρέ, φησὶ,
 καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπέ-
 μιν; καὶ ὁ ξανθὸς, ἀπα-
 ζομαι σε καὶ κείνος, κα-
 τὰ σε. ὁ δὲ ξανθὸς ἄμφω
 τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τῷ πα-
 ρολόγῳ καὶ ἐβρίμην τὸ
 ἀποκρίσεως ἐκπῶλα-
 σεις ἤρεθ, ποταπὸς εἶ; ὁ
 δὲ μέλας, φησὶ. ὁ δὲ ξαν-
 θος· ἐγὼ φημι, ἀλλὰ
 πόθεν γενήσῃ; καὶ ὅς,

ἐν

thus ait, Sed ridicu-
 lum esset, vos soluif-
 se pretiū, me autem
 seruū emisse, alioqui
 & vxorcula mea mū-
 ditia studiosa, non
 ferret à deformi ser-
 uulo seruii sibi. At
 scholasticis rursus di-
 centibus, Sed propè
 est sentētia, ne para-
 tur foeminæ: Philo-
 sophus dixit, Facia-
 mus prius periculū,
 an sciat aliquid, ne
 & pretium incassum
 pereat. Adiens igitur
 Aesopum, Gaude, in-
 quit. Et ille: numnā
 tristabar? Et Xāthus,
 Saluto te. Et ille, Et
 ego te. Et Xanthus
 vnā cum aliis inex-
 pectato & prompto
 respōso stupefactus,
 rogauit, cuiās es? il-
 le, niger. Et Xanthus:
 Nō hoc, inquam, sed
 vnde natus sis. Et is:

Ex

Ex vëtre matris mea.
 Et Xanthus, Nō hoc
 dico, sed in quo loco
 natus sis. Et ille, non
 renūciauit mihi ma-
 ter mea vtrum in su-
 blimi oco, an in hu-
 mili. Et philosoph⁹,
 Quid verò facere no-
 sti? Et ille, nihil. Et
 Xāthus, quomodo?
 Et is, Quoniam hi
 omnia nosse professi
 sunt, mihi autē reli-
 querunt nihil. Atque
 hęc scholastici vhe-
 mēter admirati, Per
 diuinā prouidētiam,
 dixerūt, Valde bene
 respōdit. Null⁹ enim
 est homo, qui omnia
 norit: & propterea
 scilicet & ridebat.
 Rursus igitur Xan-
 thus inquit, Vis emā
 te? Et Aesopus, Me
 hac in re consultore
 eges? utrū tibi vide-
 tur meli⁹, aut emere,
 aut

ἐν τῷ γαστρὸς ἢ μη-
 τρὸς μου. καὶ ὁ Ξάνθος,
 ἔγχετο λέγων, ἀλλὰ ἐν
 ποίῳ τόπῳ γενήσῃσαι.
 καὶ κείνος, οὐκ ἀνέχσει-
 λέ μοι ἢ μήτηρ μου, πο-
 τερον ἐν ἀνάγει ἢ ἐν
 τάφῳ. καὶ ὁ φιλόσοφος,
 τί ᾗ περὶ τῆν ἐπίστασιν;
 καὶ κείνῳ, ἔδεν. καὶ ὁ
 Ξάνθος, τίνα τρέπον; ὁ
 ᾗ, ἐπιδήσας ἔτι πάν-
 τα ἐπίστασθαι ἐπιγεί-
 λωντο, ἐμοι ᾗ κατέλι-
 πον ἔδεν. καὶ ἐπὶ τῶ-
 ρις οἱ σχολαστικὸι ὡ-
 σὺς φυνῶς ἀγάλλονται, καὶ
 τὴν θείαν προνοίαν,
 ἔφασαν, πάντῃ καλῶς
 ἀπεκρίνατο. ἔδεν γὰρ
 εἰς ἐστὶν ἀνθρώπῳ, ὅς
 αὐτὰ πάντα εἰδείη. ἀλλὰ
 γὰρ ταῦτα δηλαδὴ καὶ
 ἐγέλα. αὐδὲς ἔν ὁ Ξάν-
 θος φησὶ, βέλῃ περι-
 μαίσεις; καὶ ὁ Αἰσωπῶς,
 ἐμὲ πρὸς τῶτο συμβέ-
 λε δέη; ὁπότερόν σοι
 δοκεῖ βέλπιον, ἢ περι-
 αῖ

ἂν, ἢ μὴ, ποίει. εἰ δὲ
 γὰρ εἰδέναι πρὸς βίαν
 ποιεῖ. τῶν παρὰ τῇ
 σῇ κείται γνώμη. καὶ
 μὴ βέλη, βαλάντιον
 ἄνοιξας, δὲ γύριον
 δρίμυ. εἰ δὲ μὴ, μὴ
 σκῶπτε. πάλιν ἐν οἷ
 σχολαστικῶν πρὸς ἀλλή-
 λους ἐφασκε, νῦν τὰς θε-
 ῶν νενίκηκε τὴν κατὰ τὴν
 τῶν. ὅς δὲ Εὐάνθεος φη-
 σιν, εἰς πρῶτον σε
 ἀραπειτεῦσαι βελήσῃ
 γελῶντας ὁ Αἰώωπος, ἐ-
 φη, τῶν εἰς βελήσῃ
 πρῶτον, ὅς πάντως χρη-
 σμαί σοι συμβέληται,
 ὥς δὲ ἐν σὺ μικρὰ πρὸ
 οὐδὲν ἐμὸν. ὅς δὲ Εὐάνθεος,
 καλῶς μὴ λέγεις, ἀλλ'
 αἰχρὸς εἰς κακὸς, εἰς
 τὴν ἀφορὰν δὲ φι-
 λόσοφον, καὶ μὴ εἰς τὴν
 ὁψιν. ὅτε τὰ ἐμπορεῖα
 πρὸς τὴν ὁ Εὐάνθεος,
 φησὶ, πόσας τῶν πο-
 λείων; καὶ ὅς, κατὰ τὴν
 μετὰ τὴν ἐμπορίαν

ἀπ.

aut non, fac. Nullus
 enim quicquā vi fa-
 cit: hoc in tua positū
 est voluntate. & si vo-
 lueris, crumenæ ia-
 nuam aperiēs, argen-
 tum numera: sin ve-
 rò minimè, ne cauil-
 lare. Rursus igitur
 scholastici inter se di-
 xerunt, Per deos su-
 peravit præceptorē.
 Xanthus verò cū di-
 xisset, Si emero te, fu-
 gere voles? ridēs Ae-
 lopus ait: Hoc si vo-
 luerō facere, nullo
 modo utar te consul-
 tore, ut & tu paulo
 antè me. & Xanthus,
 Bene dicis, sed defor-
 mis es: & ille, Mentē
 inspicere oportet, ὁ
 philosophe, & nō fa-
 ciē. Tunc mercatorē
 adiēs Xāthus, inquit,
 Quanti hūc vendis?
 & ille, Ut vituperēs,
 ades, meas merces,

quo

quoniam te dignis
 pueris dimissis, de-
 formē hunc elegisti.
 alterum horū eme,
 hunc autem aucta-
 rium accipe. & Xan-
 thus, Non certē, sed
 hunc. & mercator,
 Sexaginta obolis e-
 me. & scholastici con-
 festim collatos expo-
 suerūt, Xanthus au-
 tem possedit. Itaque
 publicani vēditione
 cognita, aderant in-
 dagantes, quis ven-
 diderit, quis emerit.
 At cū puderet vtrun-
 que se pronuntiare,
 propter vilitatē pre-
 tij, Aesopus stans in
 medio, exclamauit:
 Qui vēditus est, ego
 sum: qui emit, hic:
 qui vendidit, ille:
 si verò ipsi tacue-
 rint, ego igitur liber
 sum. Publicani verò
 diffusi risu, donato
 Xan

ὅπτερος ἀξίως σε παῖ-
 δας ἀρεῖς, τὸ ἀγχαρὸν
 τῷτον εἶλε. θάτερον τὸ
 λοιπὸν ὤνησαι, τῷτον δὲ
 πρῶτον λαβεῖ. καὶ ὁ
 ξανθὸς, ὅς δῃ τα, ἀλλὰ
 τῷτον. καὶ ὁ ἔμπορος,
 ἐξήχοντα ὁβολῶν ὤνη-
 σαι. καὶ οἱ μὲν χολασι-
 καὶ παραρρημα στω-
 φσενέκοντες κατέθεντο,
 ὁ δὲ ξανθὸς ἐκλίσατο.
 οἱ δὲ βίβω τελευτῶν τιμὴν
 πρᾶσιν μεμαθηκότες,
 παρήσαν ἀνακρίνον-
 τες, τίς μὲν ὁ ἀπεμπωλή-
 ρας, τίς δὲ ὁ πριάμε-
 νος. αἰχμωμένων δὲ
 ἀμφοτέρων ἑαυτὸς ἀν-
 τίστειν, ἀλλὰ τὸ πενιχρὸν
 τὸ πρήματῳ, ὁ Αἴσω-
 πος εἰς τὸ μέσον,
 ἀνέκραξεν. ὁ μὲν παρ-
 θεῖς, ἐγὼ ὁ πριάμενος
 εἰ, ἔτοσι. καὶ ὁ πολλή-
 σαις ἐκφροσίνεῖ δὲ αὐ-
 τοῖσι πᾶσιν, ἐγὼ ἄρα
 ἐλδύφερός εἰμι. οἱ δὲ τε-
 λῶναι διαχυθέντες, ἐξα-
 είσαν

εἶπὼν ὁ τε τῷ Ξανθῷ
 ὁ τέλει, καὶ ἀπηλ-
 λάγησαν. ὁ μὲν ἐν Αἰσω-
 πῳ ἠκολούθει πρὸς
 τὴν οἰκίαν ἀπὸντι τῷ
 Ξανθῷ. μεσημβρινῷ δὲ
 καὶ μετὰ ὄντος, ὁ Ξαν-
 θῷ ἐν τῷ ἀειπαλῆϊ
 τῷ χιτῶνα ἀνασυρᾶμε-
 νῷ, ἔρξ. ὁ δὲ ἰδὼν
 Αἰσωπῳ, καὶ τῷ ἱμα-
 τῶν ἐκείνου δραξάμε-
 νῷ, ὁππότεν πρὸς ἑαυ-
 τὸν εἰλκεσε, καὶ φησι,
 τὸν βαλίσσω με πώλη-
 σον, ἐπεὶ δραπέτης
 εἶμι. ὁ δὲ Ξανθῷ, αὐτὸς
 ὅτις ὅτι, φησὶν, σὺν αὐ-
 τῷ ἀναίμεν βαλίστῳ ὑπε-
 ρετείῃ δραστότη. εἰ γὰρ
 σὺ δραστὴς ᾖς, ὁ μὴ
 δένα φοβέμενος, ὁμῶς
 ἀνέσιν ἔπαρξας τῇ
 φύσει, ἀλλὰ βαλίστων ἔ-
 ρεις, εἰ τύχοι τῷ δόλῳ
 ἐμὲ πρὸς πῖνα σαλῆ-
 ναι δόλῳ, καὶ
 τῷ μετὰ τὸ πορεῖ-
 ας τριόνδε τι ἀπομνη-
 σται

Xantho vestigali, ab-
 ierūt, Aesopus igitur
 sequebatur in domū
 euntem Xanthum.
 Quū meridianus au-
 tem æltus esset, Xan-
 thus inter deambu-
 landum pallium at-
 tollens, mingebat.
 quod videns Aeso-
 pus, vestibibus illius
 prensis retro ad se-
 ipsum traxit, atque
 inquit, Quām celer-
 rimè me vende, quo-
 niam fugiā. & Xan-
 thus, quamobrem?
 Quoniā, inquit, non
 possem tali serui-
 re hero. si enim tu
 herus es, & nemi-
 nem times, tamen
 relaxationem non
 præbes naturæ, sed
 eundo mingis: si ob-
 tingerit seruum me
 ad aliquod mitti mi-
 nisterium, & inter
 eundū tale quid exi-
 gas

gat natura, necesse
 omnino fuerit volan-
 do cacare. Et Xan-
 thus: Hoc te turbat?
 tria mala volēs euita-
 re, eundo mingo. Et
 ille, quæ? & hic, stan-
 ti mihi caput peruf-
 sisset sol, pedes verò
 terræ solum torridū,
 lotij autem acrimo-
 nia olfactum offen-
 disse. Et Æsopus,
 vade, persuasisti mi-
 hi. Postquā autē do-
 mi fuerunt, Xanthus
 iubens Æsopo ma-
 nere ante vestibulū,
 quoniam elegātiuscu-
 lam esse sibi mulier-
 culam sciebat, neque
 oportere ilico talem
 turpitudinē ei osten-
 di, antequam aliquis
 ipsi vrbana diceret:
 ipse aut ingressus di-
 cit, Domina, nō etiā
 posthac obiicies mi-
 nisteriū, quod mihi

tuæ

σαι τὴν φύσιν, ἀνάγ-
 κη πᾶσα περὶ πόρον με-
 λποπατεῖν. καὶ ὁ Ξάν-
 θος, τὰς σε θορυβεῖ;
 τρεῖς καὶ βελόνη. ὁ
 Διδοραῦται βαδίζων ἔ-
 ρω. καὶ ὅς, ποῖα; καὶ κεί-
 νος, ἐστὶ τί μοι τὴν μὲ κε-
 φαλήν κατέκαυσεν αὐ-
 τὸν ἥλιος, τὰς δὲ πόδας τὸ
 τῆς γῆς ἔδαφος ὃν ἐκπε-
 πυρωμένον, ἢ δὲ τὸ ἔρ-
 θειμύτης τὴν ὀσφρησιν
 αὐτὸν ἐλυμήνατο. Ἐὖ ὁ Αἰ-
 σώπος, βάδιζε, πέπ-
 κάς με. ἐπεὶ δὲ ἔ-
 τῇ οἰ-
 κία ἐπέστησαν, ὁ Ξάν-
 θος παραχρείας τῷ Αἰ-
 σώπω μύθην περὶ τῆς πυ-
 λῶνος, ἐπεὶ δὲ κατὰ τριον
 ὃν αὐτῷ τὸ γύναιον ἦ-
 δε, καὶ ὅς ἐκ τῆς ἐξαπέ-
 νης βίβλου ἀρχὸς αὐτῇ
 φωνῆται, πρὶν τινα καὶ
 πρὸς αὐτὴν ἀσειση-
 ταί. αὐτὸς δὲ εἰσελθὼν
 λέγει, κυρία, ἐκέπ-
 με τὸν τεῦθεν ἀνδρείς τὸ
 θεράπειας, ἢς πρὸς τὸ
 θερ

θεοπαμνίδων τὸ σὺν
 ἀπολαύω. ἤδη γὰρ καὶ
 γὰρ παῖδά σοι ἐπωλά-
 μιν, ἐν ᾧ καὶ ὁ ψῆφος κέ-
 λος οἶον ἔγωγε πέψασμαι,
 ὅς ἐστιν ἤδη παρὰ τὸν πυλῶ-
 νος ἔστηκε. καὶ κεῖν μὲν
 ζῶντα. αἱ δὲ γε θεο-
 παμνίδες ἀληθῆ νομίσαν-
 ται λελχθένται πρὸς
 ἀλλήλους ὅτι ἀλλήλων
 ἡμερισθήσαντες πρὸς τὸν
 νεῖτον νυμφίος ὁ νεώ-
 νητος ἔσται. τὸ δὲ τὸν
 θεὸν γυναικὸς εἶσω κλη-
 θῆναι τὸν νεώνητον κε-
 λουσίας, μία τὴν ἄλ-
 λων μακρόν ὀργῶνται,
 καὶ αὖς ἀρραβῶνα τιμὴν
 κληῖσιν ἀρρώσασα, τὸν
 νεώνητον ἐκδοράμεντα
 ἐκάλει. καὶ κεῖν φα-
 μίς, ἰδοὺ ἐγὼ πά-
 ρμι, ἐκπολαίεσαι σύ,
 φησιν, εἰς καὶ ὅς, ναί.
 καὶ κεῖν, ἀβάσκαντα,
 μὴ εἰσέλθης εἰσω, καὶ
 πάντες φύγωσι. ἐμὴν
 τοὺς καὶ ἄλλης ἐξελεύ-

σης

tuæ pedissequæ præ-
 stēt. Iam enim & ego
 puerū tibi emi, ī quo
 & videbis pulchritu-
 dinē qualē nūquam
 vidisti, qui & iā ante
 vestibulū stat. Et ille
 qdē hæc. Pedissequæ
 autē vera existiman-
 tes quæ dicta fuerāt,
 inter se non medio-
 criter cōtēdebāt, cui-
 nā ipsarū spōūs nup-
 emptus futurus sit.
 Xāthi verò vxore in-
 tro vocari nouitium
 iubēte mācipiū, vna
 ex aliis magis acce-
 lerans, & vt arrhabo-
 nē vocationem arri-
 piēs, nouitiū seruum
 egressa accersēbat. &
 illo dicēte, Ecce ego
 adsum, stupefacta: tu
 inquit, es? Et hic, nā.
 Et illa, Sine inuidia,
 ne ingrediaris intro,
 alioqui oēs fugiant.
 Et tamē & alia egres-

c 2

ia,

fa, ac vt vidit ipsum,
 Cædatur tua dicen-
 te facies, & huc in-
 gredere, sed ne ap-
 propinques: ingres-
 sus stetit coram do-
 mina, quæ cum eum
 vidisset, oculos auer-
 tit ad virū inquiens,
 vnde mihi hoc mon-
 strū attulisti? abiice
 ipsum à facie mea.
 Et ille, Satis tibi do-
 mina, ne meum sub-
 morde nouitium ser-
 uū. Hæc aut, Videris
 Xanthe osus me, aliā
 inducere velle. & for-
 te dum pudet dice-
 re mihi, vt tua domo
 abscedā, canicipitem
 mihi hūc apportasti,
 vt eius ægrè latura
 ministeriū, fugiā. da
 igitur mihi dotem
 meam, atque ibo. Ad
 hæc Xantho incre-
 pante Aesopum, tan-
 quā in itinere urbana
 quæd

σης, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν,
 παλαχθεῖν σε φαιέ-
 νης τὸ πρὸς ὄψον, καὶ
 δεῦρον εἰσελθε, ἀλλὰ μὴ
 προσελγίσσης μοι. εἰσελ-
 θὼν ἔστη αὐτικρὺν τὸ δε-
 σποίνης. ἢ ὅτι τῷ θεα-
 σαμῶνι, τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀπέ-
 σπρεψε πρὸς τὸ αὐτόρα,
 φαιμένη, πόθεν μοι τῷ
 θεῷ τέρως λῶεσθαι;
 ἐκβαλεῖς αὐτὸν τὸ πρὸς
 ὄψον μου. καὶ κείνος, ἄ-
 λης σοι κυρία, μὴ ὑπὸ
 σκώπτει μου τὸ νεώνητον.
 ἢ ὅτι, δήλος εἰ παύσει με
 σήσας με, ἑτέραν ἀγα-
 γέλασθαι λόμπος. ἔῃσως
 αἰδέσθαι, φράσαι μοι, ὡς
 τὸ οἰκίας ἀναχωρήσω,
 τὸ κυνοκέφαλόν μοι
 τῷ θεῷ κεχόμεναι, ὡς ἀν-
 τὴν αὐτὴν δυσαναχέλα-
 σα λατρείαν, φύγω. δὸς
 ἔν μοι τὴν προικάν μου,
 καὶ πορεύσομαι. πρὸς
 ταῦτα δὲ παύει με με-
 ψαμένον τὸ Αἰσωπον,
 ὡς καὶ μὴ τὴν ὁδὸν ἀσεΐα.

πνα φθελξαυμύς πει
 τ' ἐν τῷ βαδίζειν ἐρη-
 σεως, νυνὶ δ' πρὸς τὴν ἑ-
 ναῖκα μηδ' ἐν λέγωντος,
 Αἰσωπος ἔφη, βάλε αὐ-
 τὸν εἰς τὸ βάραθρον. καὶ
 ὁ Ξάνθος, παῦε κήταρ
 μα, ἢ ἐκ οἷοι' ὅτι τὸν
 τὸν ὡς ἐμαυτὸν σέρω;
 ἔο Αἰσωπος, ἐρᾷς δ'
 ἑναῖκα; καὶ κείνος, πάν-
 ῃ ἐν δραπέτῃ. ἔπειτα
 τὸ Αἰσωπος κρηλῆσαι
 εἰς τὸ μέσον τὸ πόδα, με-
 γάλως ἀνέκραξε, Ξάν-
 θος ὁ φιλόσοφος γυναι-
 κηκρατεῖ, ἔσφαρξαι
 πρὸς τὸν αὐτὸν δέσποιν-
 αν ἔφη, σὺ, ὦ δέσποιν-
 α, ἐβέβηξ τὸ φιλόσο-
 φον ἀνῆσαδαι σοι δ' ἄ-
 λον νέον, εὖ σωματίζον-
 τα, σφραγίζοντα, ὃν ἔδει
 γυμνῶ σε καὶ τῷ βα-
 λανείῳ θεᾷ, καὶ σοι
 πρὸς αἰσχύνῃ τὴν εἰς αἰ-
 χύνην δ' φιλοσόφου; εὖ
 εἰπὶ δὲ, χρυσὸν ἐξώσθαι
 φημι τὸ σόμα τὸ αὐτὸ
 λέγων,

quædam locutum de
 mictu inter eundem,
 nunc verò mulieri ni-
 hil dicentē, Aesopus
 ait, Proiice ipsam in
 barathrum. Et Xan-
 thus, Tace scelus, an-
 nescis me hanc ut
 meipsum amare? Et
 Aesopus, Amas mu-
 lierculam? Et ille,
 Admodum quidem
 fugitiue. Et ad hoc
 Aesopus pulsato in
 medio pede valde
 exclamauit: Xanthus
 philosophus vxorius
 est. & versus ad suam
 dominam, ait, Tu, ὦ
 domina, velles phi-
 losophū emisse tibi
 seruum iuuenem, bo-
 no habitu, vigentem,
 qui te nudam in bal-
 neo spectaret, & tecū
 luderet in dedecus
 philosophi? O Eu-
 ripides, aureum ego
 tuum inquā os talia
 c. 3. dicens?

dicēs: Multi impetus
 fluctuū marinorum:
 multi fluminum, &
 ignis calidi flat⁹: du-
 ra res paupertas, du-
 ra & alia infinita: tñ
 nihil æquè durum vt
 mulier mala. Tu ve-
 rò, ô dñā, philosophi-
 vxor cūm sis, à pul-
 chris adolescentulis
 feruiri tibi noli, ne
 quo pacto contume-
 liā viro tuo inflixeris.
 Illa hæc audiens,
 cū nihil contradicere
 posset, Vñ vir ait, pul-
 chritudinē hāc venatu-
 tus es? sed & loquax
 putridus hic videt, &
 facetus: recōciliabor
 igitur ei. Tū Xāthus,
 Æsopē, reconciliata
 est tibi tua hera. &
 Æsopus ironicè lo-
 quēs, Magna res in-
 qt, placare mulierē.
 & Xāth⁹, Tace post-
 hac. emi enim te ad
 feruend

λέξεν. Πολλὰ μὲν ὀρεῖται
 κυμάτων θαλαττίων.
 Πολλὰ δὲ ποταμῶν, &
 πῦρ ὀρεῖται θερμῶς πνοαί. Δι-
 νόν δὲ πένια, ὅτι δ' ἄλ-
 λα μύρια. Πλὴν ὅθεν
 ἔτι δὲ νόν, ὡς γυνὴ κα-
 κή. Σὺ δ' ὦ δέσποινά
 φιλοσόφῃς γυνὴ ἔσαι, ὅ-
 ποτε καλῶν νεανίσκων
 ὑπηρετεῖσθαι μὴ θέλεις
 μή πως ὑβρίν τοι αἰσχύ-
 νῃ προστίψῃς· ἢ δὲ ταῦ-
 ται ἀκύνῃσαι, καὶ πρὸς
 μηδὲν αὐτῷ πῶς δυνά-
 τεῖσαι, πόθεν αἶψα, φησι
 τὸ κακὸν τῷ τοι τεθή-
 ρατος; ἀλλὰ καὶ λά-
 λος ὁ σαπρὸς ἔχει φαί-
 νεον, καὶ οὐ τεράπιλον.
 διακαθήσεται θύνῃ
 αὐτῇ. & ὁ Ξάνθος, Αἰ-
 σῶπε, δὴ κακὰ σοι ἢ
 σὴ δέσποινά. & ὁ Αἰσώ-
 πος εἰρωνεύσας αὐτῇ, μέγα
 πρὸς αὐτὴν φησι, τὸ πρὸς
 ὑμῶν γυναικῶν. & ὁ Ξάν-
 θος, σιῶπα τέ νυντεῦθεν
 ἀνησυχῶ καὶ σε εἰς
 δὲ λ

δελείαν, ἐκ εἰς αἰπλο-
γίαν. Τῇ δ' ὑπεράγα Εἰσό-
τος ἐπεὶ τῷ Αἰσώπῳ
κελεύσας, ὥς πινε
τὸ κήπων ἦκεν ὠνησό-
μυρος λάχανα. ὃ κη-
πωρὸν δέσμεν λαχάνων
θερίσαντες, ἀνείληφεν
Αἰσώπῳ. ὃ δ' Εἰσότος
μέλλοντες ἡδὴ κηπορῶ
καταβάλλειν τὸ κέρμα,
ὁ κηπωρὸς, ἑὰ κύριε,
φῆσιν, ἐνός προβλήμα-
τος παρά σε δέομαι.
καὶ ὁ Εἰσότος, τίος; ὃς,
τί δή ποτε, τοῦ μὴ παρ' ἐ-
μὲ φυτεύομενα τὸ λα-
χαίαν, καὶ ὡς ἐπιμε-
λῶς σκαλιζόμενά τε ἔ-
αυρδύομενα, βραδείαν
ὁμῶς ποιεῖν πλὴν αὐξή-
σιν οἷς δ' αὐτῶν ἐκ
γῆς ἢ ἀνάδοσις καὶ τοι-
μηδεμιάς ἐπιμελείας
ἀξιόμυροις, τέλει οὐκ
τέρα ἢ βλάβησις; ὁ μὴ
ἐν Εἰσότος, καὶ τοι φιλο-
σόφῳ τὸ ζητήσεως ἔσης
μηδὲν ἔτερον συννοή-
σας

feruiendū, nō ad con-
tradiciendum. Postera
die Xanthus Aesopo
sequi iussu, ad hortū
quēdam iuit emptu-
rus olera. Cū ve-
rō olitor fasciculum
olerū messuisset, ac-
cepit Aesopus. Xan-
tho autē soluturo iā
hortulano pecuniā,
hortulanus, Dimitte
domine, inquit, vnū
problema à te deside-
ro. & Xanthus, quid-
nam? tum ille, Quid
ita, quæ à me plantā-
tur olera, quāuis dili-
genter & fodiātur &
irrigētur, tardū tamē
suscipiūt incremētū:
quibus verō sponta-
nea è terra pullula-
tio, & si nulla cura
adhibetur, iis tamen
celerior germinatio?
Xanthus igitur, licet
philosophi q̄stio fo-
ret, cū nihil aliud sci-

ret dicere, à diuina
prouidētia & hoc in-
ter cætera gubernari
inquit. Aesopus verò
(aderat enim) risit.
Ad quē philosophus,
rides ne, an derides?
Et Aesop⁹, Derideo,
inquit, sed non te, ve-
rū qui te docuit. quæ
enim à diuina proui-
dentia fiunt, hæc à sa-
piētibus viris solutio-
nē fortiuntur. Oppo-
ne itaque me, & ego
soluā problema. Inte-
rim itaq; Xāthus cō-
uersus inquit olito-
ri, Minimē omnium
decens est, ô amice,
me qui in tātis audi-
toriis disceptauerim,
nunc in horto solue-
re sophismata. puero
autē huic meo, qui
consecutiones mul-
torū callet, si propo-
sueris, solutionē cōse-
queris quæsitī. Et oli-

tor,

σας εἰπεῖν, τῇ θείᾳ προ-
νοίᾳ ἐκ τούτου πρὸς τοῖς
ἄλλοις διοικεῖσθαι, φη-
σιν. ὁ δ' Αἴσωπος (πα-
ρὼν γάρ) ἐγέλασε. καὶ
πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσο-
φος, πότερον γέλας, ἢ
καταγέλας; ἐπ' οὗ Αἴσω-
πος, καταγέλας, φησὶν,
ἀλλ' ἐπεὶ ὅτι διδάξαι
τός σε. ἢ γὰρ ὑπὸ θείας
προνοίας γίνεσθαι, ταῦτά
ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν
τυγχάνει τῆς λύσεως.
προβαλὼς τοίνυν ἐμὲ,
καὶ γὰρ λύσω τὸ πρόβλη-
μα. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ
Ξάνθος ἐπιστραφεὶς, λέ-
γει τῷ κηπουρῷ, ἡκιστα
πάντων οὐ πρεπέες εἰσι,
ὡς ταῦτά, ἐμὲ δ' ἐν τοσού-
τοις ἀκροατηρίοις δια-
λεχθῆναι, καὶ νυνὶ ἐν κή-
πῳ λύειν σοφίσματα.
πάντες δὲ με ἐπὶ πολ-
λῶν πείρων ἔχον ἀκρο-
ατῆας, ἵκτω προτινα-
γέμενος, τὴν λύσεως τού-
του ζητῶ ζητημένον. καὶ ὁ

κηπ

κηπαρὸς, ἔτι δ' ὁ αἰ-
 χρὸς, γράμματα εἶδεν·
 οἷμοι τ' δυσυχίας. ἀλ-
 λά φράσον ὧ λῶσε, εἰ
 ἔζητεῖς τὴν ἀφ-
 σάφησιν ἐγνωκας. Ἐὖ
 Αἰσωπῶ, ἡ γυνή, φη-
 σιν, ἐπεὶ δ' αὖ πρὸς δ' οὐ-
 τερον γάμον ἔλθῃ, τέ-
 κνα ἐκ τῆς προτέρας αὐ-
 ρὸς ἔχουσα, εἰς εὖ-
 ροι ἔτ' αὐτὰ τέκνα
 ἐκ τῆς προτέρας γυναι-
 κὸς τεκνοποιήσας ἴδον,
 ἃ μὴ αὐτὴ τέκνα ἐπηλῶ-
 γετο, ἰστών μήτηρ ἐστίν·
 ἃ δ' εὖρεν ἐν τῷ αὐτῷ,
 ἰστών ἐπὶ μητρὶ. πολ-
 λὴν ἔν ἐν ἐκδοτέροις
 ἐνδείκνυ' τὴν ἀφρο-
 ράν. Ἰὰ μὴ γὰρ ἐξ αὐτῆς
 φιλοστόργως καὶ ἐπιμε-
 λῶς ἰρέφουσα διαγίγῃ.
 τὰ δ' ἐξ ἀλλοτρίων αὐτῶν
 μισεῖ, καὶ ζηλοτυ-
 πία χρωμένη, τὴν ἐκεί-
 νων τροφὴν περιεργί-
 σα, τοῖς ἐαυτῆς προτι-
 θεῖ τέκνοις. Ἰὰ μὴ γὰρ
 φύσθ

tor, Hic turpis lite-
 ras nouit? ὁ infelici-
 tatem. sed narra, ὁ
 optime, si quæfiti
 declarationem no-
 sti. Et Aesopus: Mu-
 lier, inquit, quum ad
 secundas nuptias iue-
 rit, liberis ex prio-
 re viro susceptis, si
 virum quoque in-
 uenerit filios ex
 priore vxore ge-
 nuisse, quos ipsa fi-
 lios adduxit, horum
 mater est: quos in-
 uenit penes virum,
 horum est nouer-
 ca. Multam igitur in
 vtrisque ostendit dif-
 ferentiam. Nam quos
 ex se genuit, aman-
 ter & accuratè nu-
 trire perseuerat: a-
 lienos verò partus
 odit, & inuidia vi-
 tens, illorum cibum
 diminuens, suis ad-
 dit filiis: illos enim
 natu

natura quasi proprios amat, odio autē habet, qui viri sunt quasi alienos: eodē modo & terra, eorum quae ipsa ex se genuit, mater est: quae autem tu plantas, horū est no-uerca, cuius rei gratia, quae sua sunt ut legitima magis nutrit ac fouet: a te autem plantatis, ut spuris non tantum alimentum tribuit. His delectatus olitor. Credideris mihi, inquit: quam me graui sollicitudine ac meditatione leuaris. Abi gratis ferēs olera, & quoties tibi his opus est, tanquā in proprium hortū vadens, accipe. Post dies aliquot rursus in balneum profecto Xátho, & quibusdā ibi amicis inuentis, & ad Aesopū loquu

φύσας ὡς οἰκεῖα φιλεῖ, ἀποστέργει ὃ τὰ θεῶν αὐδρός ὡς ἀπλότεια. τὸ ἴσον δὴ καὶ ἡ γῆ τέρεπον ἔστι μὴ αὐτῆς φύσας ἐξ αὐτῆς φουρνῶν μήτης ἐστίν. ἀλλ' αὐτὸς ἐμφυλίσας, τῶν γένε' κητεγὰ, ὃ χάριν καὶ μακρόν ὡς γήσια τὰ οἰκεῖα τέρεφ' καὶ θάλλει. τίς ὃ παρὰ σε φυτευσμένοις, ὃ τσαυτῶν νόθοις, τῶν τε φιλῶν νέμεσ'. ἐπὶ τέρεσις ἡδεῖς ὃ κητεγὰς, πιδύσας αὐτὸν μὲν φησι, ὃτι με ἀμνηστὸν λύπης, καὶ ἀδολειχίας ἐκφίσας. ἔπειτα παρὰ σε φέρων τὰ λάχανα, καὶ ὅσα κίς σοι τῶν δέει, ὡς εἰς οἰκεῖον κῆπον ἐαδίζων λάμβανει. μετ' ἡμέρας ὃ πάλιν εἰς τὸ βαλανεῖον ἐλθόντες ὃ παρὰ σε, καὶ πικρὸν ἐντυχόντες ἐπεὶ τὸ φίλων, καὶ παρὰ τὸ Αἰσώπου

πον εἰρηκότες, εἰς τε
 τὴν οἰκίαν προσδρα-
 μῆν, καὶ φακὴν εἰς τὴν
 χύτραν ἐμβαλόντες ἐ-
 ψῆσαν, ἐκείνος ἀπελ-
 θὼν, κήκρον ἕνα φακῆς
 εἰς τὴν χύτραν ἐψήβα-
 λών. ὁ δὲ Ἰάνθης ἔ-
 μα τοῖς φίλοις λυσί-
 μος, ἐκάλει τέττας
 συναρτησόντας. παρῆ-
 ναν μὲν, καὶ ὡς λίαν, ἐ-
 πὶ φακῇ γὰρ ἔσται τὸ δει-
 πνον, καὶ ὡς μὴ δεῖν τῇ
 ποικιλίᾳ τῶν ἐδεσμά-
 των τὰς φίλους κρίνειν,
 ἀλλὰ δοκιμάζειν τὴν προ-
 θυμίαν. τῶν δὲ εἰζαίωντων,
 καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀφί-
 κομένων, ὁ Ξάνθος φη-
 σί, ὅς ἡμῖν ἀπὸ λυσί-
 μου, Αἴσωπε. τῶν δὲ ἐκ-
 τὴν ἀπορροίας τῶν λυσί-
 μων λαβόντων καὶ ἐπιδε-
 δωκότων, ὁ Ξάνθος τὸν
 σωδίας αἰατωληοδεις,
 φεῦ τί τέτό, φησιν, Αἴ-
 σωπε; καὶ ὅς, ἀπὸ λυσί-
 μου, ὡς ἐκέλευσας. τῶν δὲ Ξάν-
 θου

loquuto, vt in domū
 curreret, & lentem in
 ollam iniectā coque-
 ret, ille abiens granū
 vnū lentis in ollam
 coquit iactum. Xan-
 thus ergo vnā cum
 amicis lotus, voca-
 uit hos compransu-
 ros: præfatus tamen,
 & quod tenuis esset
 futura cœna, vtpote
 ex lente, quodq; non
 oporteret varietate
 ferculorum amicos
 iudicare, sed probare
 voluntatem. His ve-
 rò obedientibus, &
 in domum ingressis,
 Xanthus inquit, Da
 nobis à balneo bi-
 bere, Aesope. Illo
 verò ex defluxu bal-
 nei accipiente & tra-
 dente, Xanthus fœ-
 tore repletus, Hem
 quid hoc inquit, Ae-
 sope? Et ille: A bal-
 neo, vt iussisti. Xan-
 tho

tho autem præsen-
tia amicorum iram
compescente, & pel-
uim sibi apponi iu-
bente, Aesopus pel-
ui apposita stabat.
Et Xanthus, Non
lauas? tum ille, Ius-
sum est mihi ea fa-
cere quæ iusseris: tu
nunc non dixisti,
Iniice aquam in pel-
uim, & laua pedes
meos, & pone so-
leas, & quæcunque
deinceps. Ad hæc
igitur amicis Xan-
thus ait, Num enim
seruū emi? nullo mo-
do, sed magistrum.
Discūbentibus itaq;
ipsis, & Xantho Aeso-
pū rogante, an cocta
sit lens, cochleari ac-
ceptū ille lentis gra-
nū tradidit. Xanthus
accipiēs, ac ratus gra-
tia faciendi pericu-
lum coctionis lētem
accep

θε τῇ παρυσία τῷ φί-
λων τὴν ὀργὴν ἐπιχόν-
το, καὶ λεκάνην αὐ-
τῷ παρατεθειῶσαι κε-
λεύσαντος, Αἴσωπος τὴν
λεκάνην θείσας ἔταξε. καὶ
ὁ Ξάνθος, ὅτι νίπτεις; καὶ
κύνει, ἐντέλλεται μοι
ταῦτα ποιεῖν ὅσα ἂν ἐ-
πιτάξῃς. σὺ δὲ νυνὶ σὺν
ἔπας, βάλε ὕδωρ εἰς
τὴν λεκάνην, καὶ νί-
ψοντες πόδας μὲν, καὶ
θῆς τοὺς ἐριβάδας, καὶ
ὅσα ἐφεξῆς. πρὸς δὲ
ταῦτα τίς φίλοις ὁ
Ξάνθος ἔφη μὴ γὰρ δὲ
λον ἐπιδάμνεις; σὺν ἔστιν
ὅπως, ἀλλὰ διδάσκα-
λον. ἀνακλιθέντων τοί-
νυν αὐτῶν, καὶ τῷ Ξάνθῳ
τῷ Αἴσωπον ἐρωτήσαν-
το, εἰ ἔψη ἡ φακὴ,
δοῖδεν λαβὼν ἐκείνος
τῷ τῷ φακῆς κῆκλον ἀ-
νέδωκεν. ὁ δὲ Ξάνθος
λαβὼν, καὶ οἰηθεὶς ἐνε-
κεν τῷ πείραν λαβεῖν
τῷ ἐψήσεως τὴν φακὴν.
δέξα

δέξαται, τοῖς δακτύ-
λοις ἀφαιρέσας, ἔφη,
καλῶς ἔψη, κήμισον.
Ἦ μόνον τὸ ὕδωρ κενώ-
σαντες ἐν τοῖς ἰσχυρίοις
καὶ παραθέντες, ὁ Εὐάν-
θος· πᾶς ἐστὶν ἡ φακὴ; φη-
σι. Ἐὖς, ἔλαβες αὐτήν.
καὶ ὁ Εὐάνθος· ἔνα κήκ-
κον ἔψησας; Ἐὖς ὁ Αἰσω-
πος, μάλιστα· φακῶν
τὸ ἐνικῶς εἶπας, ἀλλ'
καὶ φακῶς, ὁ δὲ πωλητὴν
τικῶς λέγει. ὁ μὲν ἔν
Εὐάνθους ἀπορήσας τοῖς
ὅλοις, ἀνδρες ἑταῖροι,
ἔφη, ἔτι εἰς μανίαν
με περιέειπε. εἶτα στρα-
φείς πρὸς τὸν Αἰσωπον,
εἶπεν, ἀλλ' ἵνα μὴ δεῖω
κακὴ δόξα, τοῖς φίλοις
ἐνυβρίζον, ἀπελθὼν ὄ-
νησται πόδας χοιρεῖς
τέτταρας, Ἐὖς διὰ ταχέων
ἔψησας παράγεις. Ἦ
σπερδὴ τὸ ποιήσωντος,
Ἐὖς τὸν ποδῶν ἐφορῶν
ὁ Εὐάνθος δολόγως θέ-
λων τύψαι τὸν Αἰσωπον
αὐτῷ

accepisse, digitis cō-
terēs, ait, Benè cocta
est, affer. Illo solūm
aquā vacuāre in scu-
tellas, & apponente,
Xāthus, Vbi est lens?
inquit. Et is, Accepi-
sti ipsam. Et Xāthus,
Vnum granū coxisti?
Tum Aesopus, Maxi-
mè: lentē enim singu-
lariter dixisti, nō len-
tes, quod pluratiuē
dicitur. Xanthus er-
go prorsus consilij
inops, Viri focij, ait,
hic ad infaniā me re-
diget. Deinde cōuer-
sus ad Aesopum ait,
Sed ne videar impro-
be serue, amicis iniu-
ri^a, abiens eme pedes
porcinos quatuor, &
perceleriter coctos
appone. Ab eo autē
festinè hoc facto, ac
dū pedes coqueren-
tur, Xāth' iure volēs
verberare Aesopum,
cum

cū esset in re aliqua ad vsum occupatus, vnum ex pedibus ex olla clanculum aufere, occuluit. Paulò post autem & Æsopus veniēs, & ollam perscrutatus, vt tres solos pedes vidit, cognouit insidias sibi aliquas factas. & accurrens in stabulū, & saginati porci vnū ex quatuor cultro amputans, & pilis nudans in ollam iecit, ac cōcoxit cum cæteris. Xanthus verò veritus ne Æsop⁹ subreptū pedem non inueniens fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit. Æsopo autem in patinā pedes euacuante, ac quinque his apparentibus, Xanthus, Quid hoc, inquit, Æsope, quomodo quinque?

Et

αὐτῷ δὲ ἡ τῷ εἰς χρεῖαν ἀχολοκμήν, ἕνα τῶν ποδῶν ἐκ τῆς χύτρας λαθράως ἀνελόμενος, ἔκρυψε. καὶ μικρὸν ὅτε καὶ ὁ Αἰσωπὸς ἐλθὼν, καὶ τὴν χύτραν ἐπισκεψάμενος, ὡς τὰς τρεῖς μόνους πόδας εἶώρακε, συνῆκε ἐπιβελὴν αὐτῷ ἵνα μελονῇαν. καὶ δὴ κατὰ δραμῶν ἐπὶ τὴν αὐλήν, ἃ τῷ σιδυομήνῃ χρεῖα τῷ ἕνα τῶν ποδῶν τῇ μαχαίρᾳ ἀνελὼν, ἃ τῶν τριῶν ψιλῶσας, εἰς τὴν χύτραν ἔρριψε, ἃ συνέψα τῷ ἄλλοις. Ἐαὶθὺς ὅτε δέσας, μήπως Αἰσωπὸς τὸ ὑφαγεθῆντα τῶν ποδῶν ἔχον δὴν, ἀποδράσῃ, αὐτῷ εἰς τὴν χύτραν αὐτὸν ἐνέβαλε. ὅτε δὲ Αἰσωπὸς τὰς πόδας εἰς τὴν τευβλίον κενώσαντες, ἃ πέντε τέτων ἀναφανέντων, ὁ Ἐαὶθός, τί τῷ φησιν, Αἰσωπε, πῶς πέντε

πέντε; καὶ κείνος, τὰ δύο
 χοίρω πόσους ἔχον πό-
 δους; καὶ ὁ Ξάνθος, ὁ-
 κτώ. Ἐὖ ὁ Αἰσωπος, εἰπὺν
 ἔν ὧν ἐρωτοῖ πέντε, καὶ ὁ
 σιτάδωμος χοίρους νέ-
 με· καὶ τὴν τρίτην. Ἐ-
 ὁ Ξάνθος πάντῃ βαρέως
 γὰρ, ὡς τὰς φίλους
 φησὶ, ἔχει μικρὰ πρῶ-
 τῃ εἰπὺν, ὡς ἰάχεται με-
 πρὸς μαρίαν ἔξος δὲ πε-
 ριρέψῃ; καὶ ὁ Αἰσωπος,
 δέσποτα, ἐκ οἷο· ὅτι ῥ
 ἐκ πρῶτης τε καὶ
 ἀφαιρέσεως εἰς τὸ κα-
 λόγην ποσὸν συγκεφα-
 λαίετον, ὅτι ἔπιν ἀ-
 μέτημα; ὁ μὲν ἔν Ξάν-
 θος μηδεμίαν αἰτίαν
 ὡς πρῶτον ὀρηκῶς
 μαργάσας τὸν Αἰσωπον
 ἡσύχασε. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ
 τὸν σχολαστικῶν τις πο-
 λυτελής εὐπρεπίστis δεῖ-
 πνον, σὺν ἄλλαις scho-
 λαστικαῖς καὶ τὸν Ξάν-
 θον κέκλησεν. ὡς ἡ-
 μέρων τρίτην, ὁ Ξάνθος

μερ

Et ille, Duo porci
 quot habent pedes?
 Et Xanthus, Octo. Tū
 Æsopus, Sunt ergo
 hic quinque, & sagi-
 natus porcus infe-
 riustripes pascitur. Et
 Xanthus admodū mo-
 lestè ferēs, amicis in-
 quit, Nōne paulo an-
 tē dixi, quod celer-
 rimè hic me ad insa-
 niā rediget? Et Æso-
 p⁹, Here nostine, qd⁹
 ex additione & sub-
 ductione in quātita-
 tē secūdum rationa-
 lem summā colligi-
 tur, nō esse errorem?
 Xanthus igitur nullā
 causam honestā inue-
 niēs verberādi Æso-
 pū, quieuit. Postridie
 autem ex scholasticis
 qdā sumptuosam ap-
 parans cœnā, cū aliis
 discipulis & Xanthū
 inuitavit. Cœnanti-
 bus igitur, Xanthus

partes

partes ex appositis accepit electas, & Aesopo ponè stanti dedit: Beneuolæq; meæ, inquit ei, hæc trade abiens. Ille verò decedens secum cogitabat, Nunc occasio est vlcisci meā dominam, propterea quòd me, cum nouitius veni, cauillata est. Videbit igitur an hero meo bene velit. Profectus itaque in domum, & sedens in vestibulo, & hera accita sportulam partium coram ipsa posuit, ac inquit, Hera, hæc omnia herus misit, non tibi, sed beneuolæ: & canē vocata, atque dicto, Veni Lycæna, comede: tibi enim herus hæc iussit dari, particulatim can-

ni

μερίδας ἐν τῇ παρακῇ
μύρων αὐελόμμος ἐπι-
λέκτες, ἔ τῷ Αἰτώπῳ
ὅπιθεν ἐφεισῶν. δὲς
τῇ θυνοῦσῃ μῆ, φησὶ
πρὸς αὐτὴν, ταῦτα ἐπί-
δος ἀπελθὼν. ὁ δ' ἀπὼν
καὶ εἰαυτὴν ἐνενόφ, νύκ
καρὸς τίσιθα μὲ τὴν
δέσποιναν, αὐθ' ὧν με
ἠνίκα νεάνηθ' ἦλθον
ἐσκαπτεν. ὅψε' ἑίνυν
εἰ τῷ δεσπότη μὲ θυ-
νοῖ. ἀφικόμενθ' ἐν
εἰς τὴν οἰκίαν, ἔ κα-
θίσας ἐν τῷ προδό-
μῳ, καὶ τὴν δεσποιναν
ἐκκαλέσας τὴν αὐ-
ρίδα τῇ μερίδων ἐπί-
προθεν αὐτῆς τέθει-
κε, καὶ φησὶ, δέσποινα,
ταῦτα πάντα ὁ δεσπό-
της πέπομφεν ἔ σοί,
ἀλλὰ τῇ θυνοῦσῃ καὶ τὴν
κυῖα καλέσας, καὶ εἰ-
πὼν, ἐλθὲ λύκαυα, φά-
γε· σοὶ γὰρ ὁ δεσπότης
ταῦτα ἐπέταξεν δοθῆ-
ναι, ἀνὰ μέρθ' τῇ κυ-
νὶ.

ἢ πάντα παρέβαλε.
 μὴ ὅτε τοῦτο πρὸς τὸ δε-
 σπότην πάλιν ἐλθὼν,
 καὶ ἐρωτηθεὶς, εἰ τῇ εὐνοῇ
 σὴ δέδωκε πάντα, πάν-
 τα, φησὶ, καὶ ἐνώπιον
 ἐμῶν πάντα κατέφαγε.
 ὅτε ὁ ἐπανερωμένος, ἔτι
 ποτε ἄρα ἐδίξου ἐλε-
 γεν; ἔκείνος· ἐμοὶ μὲν
 φησιν, ὅδ' ὅτι ἐν εἰρη-
 κε, καὶ ἐαυτὴν δέ σοι
 χάριτας ἤδωκε. ἡ μὲν τῆ
 γυνὴ ὁ Εὐάνθε συμ-
 φορὰν τὸ πρῶτον οἶ-
 σάμενη, ἅτε δὴ δού-
 ρα τὸ κυνὸς ἐλεῖχθεῖσα
 τῇ πρὸς τὸν ἄνδρα δι-
 νοίᾳ, καὶ ἐπιπῶσα, ἡ
 μὲν μὲν κέλεται ὁ λοιπὸς
 σιωπῶν αὐτῇ, εἰσω
 παρελθὼσα ὁ καὶ ὦνος
 ἐπὶ τῷ. ὅτε πότε πρὸς
 καὶ ἐπὶ τῷ, καὶ ζητημά-
 των πρὸς ἀλλήλους πρὸς
 ἡνομένων, ἔκείνος αὐτῇ
 ἀπερήσαντο, πηνίκα
 αὐτὸν ἤνοιτο μεγάλη ἐν
 καὶ τῷ τοῖς. Ἰαχάχη, Αἰ-

σὺ πῶς

ni omnia proiecit. At
 post hoc ad herū re-
 gressus, & rogat⁹, an
 benevolæ dederit o-
 mnia, Omnia, inq^t,
 & corā me oīa come-
 dit. Illo verò iterum
 rogante, & quidnam
 edens ait? Et is, Mihi
 quidem nihil quic-
 quā dixit, sed secum
 tibi gratias habebat.
 Vxor tamē Xāthi eā
 rē calamitosam esse
 arbitrata, tanquā se-
 cunda cani redargu-
 ta de erga virum be-
 neuolentia, ac sub-
 dens, certē non am-
 plius in posterū co-
 habitaturā cū eo, in-
 gressa cubiculū, plo-
 rabat. Potu autē pro-
 cedēte, & quæstioni-
 bus alternis propo-
 sitis, ac vno ex ipsis
 ambigēte, quādo fu-
 tura esset ingēs inter
 hoīes turbatio, Æso-

d

pus

pus pone stans ait,
 Cum resurrexerint
 mortui, repetentes
 quæ possederint. Et
 scholastici ridendo
 dixerunt, Ingenio-
 sus est nouitius hic.
 Alio verò rursus pro-
 ponēte, quamobrem
 ouis ad eadem tra-
 cta, non exclamat,
 sus autē quam maxi-
 mē vociferatur, Aeso-
 pus rursus ait, Quo-
 niā ouis assueta mul-
 geri, aut etiam velle-
 ris onus deponere,
 tacitē sequitur. Ideo
 etiā pedibus arrepta,
 & ferrum videns, ni-
 hil graue suspicatur,
 sed illa familiaria &
 sola videtur passura.
 Sed sus, vt qui ne-
 que mulgetur, neque
 tondetur, neque no-
 uit ad horum ali-
 quid trahi, sed car-
 nes suas tantum vsui
 esse,

σωπος ὅτιθεν ἐς τὸς, εἰ-
 πεν, ἡνίκα αὖ οἱ νεκροὶ
 αἰστέμενοι, τὴν ἐαυτῶν
 ἀπαιτήσονται κτήματα.
 καὶ οἱ σχολαστικοὶ γε-
 λῶσαντες, ἔφασαν, νοή-
 μων ἐστὶ ὁ νεότης. ἐ-
 κέρως δὲ πάλιν προσέει-
 πεν, ὅτι καὶ ἄρα τὸ μὲν
 προσέειπεν ἐπὶ σφαγῇ
 ἐλκόμενον ὃ βοᾷ, ὃ δὲ
 χοῖρος ὅτι μάλιστα κρα-
 ζῇ, Αἰσωπος αὖτις ἔ-
 φη, ὅτι τὸ μὲν προσέειπεν
 καὶ τὸ εἰσὶν ἀμελγόμε-
 νον, ἢ τὸ δὲ πόκις βιά-
 ζεται ἀποπνεύμενον, σιγῇ
 ἔπει. διὸ καὶ ὑποσκελι-
 ζόμενον, καὶ τὸ σίδηρον
 ὁρᾷ, ἐδὲν δὲ φῶν ὑπο-
 πιδύει, ἀλλ' ἐκείνα τὰ
 συνήθη καὶ μόνον δοκεῖ
 πείσασθαι. ὃ δὲ χοῖρος,
 αἵτε δὲ μὴτ' ἀμελγόμε-
 νος, μήτε κτερόμενος,
 μὴδ' αὖτις αἰστέμενος ἐαυτῷ
 πρὸς τὰ ποιητῶν ἐλ-
 κόμενος, ἀλλ' ὅτι τὸ σαρ-
 κῶν αὐτοῦ μόνον ἐστὶ
 χρῆμα,

ἡρεία, εὐχότως βοῶ. Ἰέ-
 των ἔτιω ῥηθέντων, οἱ
 χολαστικοὶ πάλιν ἐπή-
 νεσαν αὐτὸν, Ἰραπέντες
 εἰς γέλωτα. πανσαμέ-
 νε μὲν τοῖς πότε, καὶ
 τοῖς φαύτοις πρὸς τὴν οἰ-
 κίαν ἀπονοσῆουντος, καὶ
 τῇ συναικὲς σιωπῇ τὸς ὀρ-
 μήσαντες παρολαλεῖν,
 ἐκείνη ἴστον ἀποσφραγεῖ
 σά, φησι, μή με πλῆσι-
 ον γῆνη. δὸς μοι τὴν
 παρθένον, καὶ ἀπελθέ-
 σσιν· ἐδὲν γὰρ αὐτὴν μεί-
 ναιμι σὺν σοὶ τὸν ἐν-
 θεν. σὺ δ' ἀπελθὼν τὴν
 κύνα κολάκευε, ἥ πέ-
 πομφας τὰς μερίδας. ὁ
 φαύλος ἐκπαλαίει, λέ-
 γει, ὅτι ἐστὶν ὅπως ἐκ ἡρ-
 τυσέ μοι τὴν κακὴν πά-
 λιν Αἰσωπος. καὶ πρὸς
 τὴν συναικὲς φησι, κυ-
 εία, ἐμὲ πιπυκώσῃ
 σὺ μεθύεις; τί με τὰς με-
 ρίδας πέπομφας, ἐχί-
 σοι; μὰ δὲ, ἐμὲ μὲν
 οὐ, φουσὶν ἐκείνη, τῇ ὅ-
 κινῃ.

esse, meritò vocife-
 ratur. His sic dictis,
 discipuli rursus lau-
 daverunt ipsum, ver-
 si in risum. finito ve-
 rò conuiuiο, & Xan-
 tho in domum ro-
 uerso, & uxorem pro-
 more aggresso allo-
 qui, illa ipsum auer-
 sata, inquit, Ne mihi
 propinquus fias : da
 mihi dotem meam,
 & abibo : non enim
 manserim tecū post-
 hac. Tu autē abiens
 cani adulare, cui mi-
 sisti partes. Et Xan-
 thus stupefactus, ait,
 Nō potest aliquo mo-
 do nō condidisse mi-
 hi mali, aliquid rur-
 sus Aesopus. & uxori
 inquit, Domina, nū
 me poto, tu ebria es?
 cui partes misi, non-
 ne tibi? Non per Io-
 uem, mihi quidē mi-
 nimè, inquit illa, sed
 cani,

cani. Et Xāthus Aesopo accito inquit, Cui dedisti partes? Et ille, Beneuolę tuę. Et vxori Xanthus, Nihil accepisti? & illa, Nihil. Et Aesopus, Cui enim iussisti, here, partes dari? & ille Beneuolę meę. Et Aesopus cane vocata, Hęc tibi, inquit, bene vult, nam mulier etsi bene velle dicatur, tamē minima quaque recula offensa contradicit, conuiciatur, abit. Canem verò verberato, expellito, haud tamen discesserit, sed oblita omnium, statim benignē blāditur & cum gratia hero. Opportebat igitur dicere here, Vxori has partes ferto, & non beneuolę. Et Xanthus, Vides, domina,

non

κυῖ. ἔ οὐ Εὐάνθου τῷ αἰσώπῳ κληθέντι φησὶ, ἴνι δέδωκας τὰς μερίδας; καὶ κείνος, τῇ δύνῳ ἔσθῃ σοι. ἔ πρὸς τὴν γυναῖκα ὁ Εὐάνθου, ἔδεν ἔλαβες; καὶ κείνη, ἔδεν. ἔ ὁ Αἰσώπῳ, ἴνα γὰρ ἐκέλευσας δέσποζαι τὰς μερίδας δοθῆναι; καὶ κείνῳ, τῇ δύνῳ ἔσθῃ μοι. καὶ ὁ Αἰσώπῳ τὴν κυῖα φωνήσας, αὐτῇ σοι, φησὶν, δύνοεῖ. ἢ γὰρ γυνὴ καὶν δύνοεῖν λέγῃ, ἀλλ' ἐπ' ἐλαχίστῳ ἀλγέσασα, αὐτὴ πλεῖστον λαιδορεῖται, ἀναχωρεῖ. τὴν μὲν τοι κυῖα τύπον, ἀπέλασον, καὶ ὅτε ἀναχωρήσῃ αὐτῇ, ἀλλ' ἐπιλατομένη πάντων, αὐτῇ καὶ φιλοφρονέως σάγῃ καὶ σὺν χαίρει πᾶσι δέσποζέτω. ἔδῃ σε ἔν εἰπεῖν δέσποζαι, τῇ γυναικὶ τὰς μερίδας ἡμίσειον, καὶ μὴ τῇ δύνῳ ἔσθῃ. καὶ ὁ Εὐάνθου, ὁρᾷς κυρία;

κυρία, ὡς σὺ ἐμὸν καὶ
 ἀμάρτημα, ἀλλὰ καὶ κα-
 μίσαντι; ἀνάγκη τι-
 γασθῆναι, καὶ σὺν ἀπορήσει
 παροφάσεως, δι' ἣν αὐ-
 τὸν μαστιγώσω. καὶ ὅτι μὴ
 πεθομένης, ἀλλὰ λάθρα
 παρὸς τὰς ἐαυτῆς γυ-
 νεῖς ἀποχωρησάσης, Αἴ-
 σωπος εἶπεν· καὶ ὁρθῶς
 εἶπον, ὧν δέασομαι, ὡς ἡ
 κύων σοι μάλλον ὀνοεῖ
 καὶ ἔχῃ, ἢ ἐμὴ δέασοινα,
 ἡμερῶν δὲ πινυν παρῶ-
 χικῶν, καὶ τὴν γυναικὸς
 ἀδελφάκτου μύθευς,
 καὶ καὶ Εὐαίθε καὶ παροφ-
 κόντων πινὰς ὡς αὐτὴν
 ὡς αὐτὴν ὑποσπέρψεν οἴ-
 καδε πέμψαντες, καὶ ὅτι
 μὴ ὑποείκῃν θελήσης, καὶ
 καὶ Εὐαίθε δι' αὐτὴν εἰς
 ἀθυμίαν πεισόντες, Αἴ-
 σωπος παρὸς παροφκῶν αὐ-
 τῷ φησι, μὴ αὐτῷ, δέ-
 ασομαι. ἐγὼ γὰρ αὐτῷ
 αὐρίον ἢ κῆν αὐθαίρετον,
 καὶ ἀπαράλλακτον ὀράσω
 παρὸς σε καὶ λαβὼν κέρ-
 μος

nō meam esse culpā,
 sed eius qui tulit? To-
 lera itaque, nec de-
 erit mihi occasio,
 qua eum verberem.
 Illa verò non creden-
 te, verum clam ad
 suos parentes regres-
 sa, Aesopus inquit:
 Num rectè dixi, ὦ
 here, canem tibi ma-
 gis bene velle quàm
 meā heram? Diebus
 autē aliquot præte-
 ritis, & vxore irrecō-
 ciliata manente, &
 Xantho affines quos-
 dā ad ipsam, vt reuer-
 teretur domum, mit-
 tente, illa verò quum
 cedere nollet, & in-
 de Xanthus in mœ-
 rore esset, Aesopus
 adiens ad eū inquit,
 Ne te afflictēs, here:
 ego enim cras veni-
 re sponte & citissimè
 faciā ad te. Et acce-
 pta pecunia in forū
 iuit,

iuit, ac emptis anseribus & gallinis, & aliis quibusdam ad conuiuium idoneis, ambulās domos circuibat. Trāfibat igitur & ante domum parentum heræ suæ, ignorare simulās illorum esse, & in ea heram manere. Et quum in quendam ex domo illa incidisset, rogabat, an aliquid ad nuptias vtile domestici possent sibi vendere. Illo autem, Et cui opus est, rogitante, Xantho, inquit, philosopho: eras enim uxori copulandus est. Eo verò ascendente, & uxori hæc Xanthi, ut audiuit, renuncian-
te, illa cursim & pro-
perè ad Xanthum
iuit statim, & con-
tra ipsum clamabat,
dicens

μεὰ πρὸς τὴν ἀρσένην ἤλ-
θεν, ἔ ἀνησάμην, χῆνας
καὶ ὄρνιθας, καὶ ἄλλα ἅπασ-
τα πρὸς διαχίαν ἐπὶ τῇ
δαίαν, βαδίζων τὰς οἰκί-
ας περιενόσῃ. παρήλθον
καὶ τὴν τὴν αὐτῆς δε-
σποίνης γυναικῶν οἰκί-
αν, μήτε ταύτην εἰδέναι
παραποιεῖμην, ἐκείνων τού-
των ὄντων, μήτε μὴν ἐν
αὐτῇ τὴν δεσποίναν μέ-
νειν. καὶ δὴ τῇ τὴν οἰ-
κίας ἐκείνης ἐντυχῶν, ἡ-
ρώτα, εἰ πᾶσι τοῖς γά-
μοις χρῆσιμων οἱ καὶ
τὴν οἰκίαν ἔχουσιν αὐτῇ
πωλῆσαι. ἣ δὲ, ἔ τίς τῶν
τῶν ἔχει τὴν χρῆσαν πυ-
ρομύς, Ξάνθος, φησὶν,
ὁ φιλόσοφος αὐρίον γὰρ
τῇ καὶ μέλλει συνάπτει
αὐτῇ. ἣ δὲ ἀναβάντας, καὶ
τῇ συνάπτει τῷτα. ἣ δὲ Ξάν-
θος, ὡς ἤκουσεν, ἀναγ-
γείλασθαι, ἐκείνη σὺν
δρόμῳ καὶ παρεδῆ πρὸς
τὸν Ξάνθον ἤλθεν αὐτί-
κα, καὶ αὐτῇ κρατεβόα,
λέγει

λέγουσα πρὸς τοὺς ἄλ-
λοις καὶ Γυναικί, ὡς ἐκ ἂν
ἐμὲ ζώσης, ὡς Εὐάνθε, ἐ-
τέρᾳ Γυναικὶ δυνήθησιν
συναρμυθῆναι, ἔ-
τις ἐρεθνεῖν ἐπὶ τῷ οἰκί-
ας δι' Αἰτώπας, ὡς καὶ δι'
ἐκείνου ἀπῆρε. μετ' οὗ
ἡμέρας πάλιν πνύς, καὶ
λέσας ὁ Εὐάνθος χολα-
στικὸς εἰς ἄριστον, τῷ Αἰ-
τώπῳ φησὶν, ὁ ψώνησον
ἀπελθὼν πᾶν ὁ, πρὸς ἡ-
σώσαν τε καὶ βέλπ-
σον. ὁ δ' ἀπὼν, κατ'
ἐαυτὸν ἔλεγον, ἐγὼ δι-
δάξω τὸ δεσπότην μὴ
μωρὰ διατάττεσθαι.
γλώττις ἐν μέσας ὑεί-
ας περιάμειρος, ἔ-
ρι-
μάσας ἀνέκλινθεῖσι,
γλώττις ὁπλὴν ἐκείνου
συνὸν ἐξυγάρῳ παρέθη-
κε. τὸ δ' ἡ χολαστικῶν ἐπα-
νεσάντων ὡς φιλόσοφον
ὁ πρῶτον ἐδεσμεύετο διὰ
τὴν γλώττις πρὸς
τὸν λόγον ὑπερεσίαν,
πάλιν Αἰώπας ἐφθὰς
γλώ

dicens inter alia &
hæc, Non me viuen-
te, ὁ Xanthe, alteri
uxori cōiungi pote-
ris. Et sic mansit in
domo per Aesopum,
quæadmodū propter
illum discesserat. Post
dies rursus aliquot,
inuitans Xanthus di-
scipulos ad prandiū,
Aesopo inquit, I, eme
optimum quodq; &
præstantissimum. Ille
inter eundem secum
dicebat, Ego doce-
bo herum non stulta
mandare. Quum lin-
guas igitur solū suil-
las emisset, & appa-
rasset discubentibus.
linguā affatā singu-
lis cū fassamento ap-
posuit. discipulis lau-
dantib' ut philosophi-
cū primū ferculū pro-
pter linguæ ad loqua-
tionem ministerium,
rursus elixas Aesop'

δ' αὖτε) ἐ διδάσκει). δι
 αὐτῆς δόσης, λήψης, ἀ
 γῆραι, ἀπασμοί, σίφη
 μίαι, μέσαι πάντα. δι
 αὐτῆς γὰρ συκροῦν)
 γάμοι, πόλεις ἀνορθῶν-
 ται, ἀνθρώποι ἀφαιώ-
 ζον), ἐ σινελόντι φᾶ-
 ναι, δι αὐτῆς ἀπας ὁ
 βίος ἡμῶν σινέσηκεν.
 ἔδ' ἐν ἄρα τῷ γλώττης
 ἄμφον. ἐπὶ τέρεσι οἱ
 σχολαστικοὶ τῷ μὲν Αἴσω-
 πον ὁρῶντες λέγαν φά-
 ρμοι, ἡμαρτηκέναι δ'
 τῷ διδάσκαλον, διελή-
 λυταισιν ἐκαστὸν ἐπ' οἷ-
 κε. τῇ δ' ὑπεράγα πά-
 λιν αἰπαμένων αὐτῶν
 τῷ Ξαίῳ, ἐκείνῳ ἀπο-
 λογεῖτο, μὴ καὶ γνώ-
 μῳ αὐτῷ ἑωῦτα γερονέ-
 ναι, ἀλλὰ τῷ ἀγῆρας δὲ
 λατῇ κακουργία. σήμε-
 ρον δ' ἀλαμείψω τὸ δεῖ-
 πνον, καὶ γὰρ δὲ παρὸν-
 των ὑμῶν αὐτῷ ἀφελέ-
 ξομαι. ἐ καλέσας αὐ-
 τὸν παῦ' ὅ, ἡ φανυλότη-
 ρον

tur ac traditur : per
 ipsam dationes, acce-
 ptiones, fora, salu-
 tationes, benedicen-
 tia, musa omnis : per
 ipsam celebratur nu-
 ptia, ciuitates erigun-
 tur, homines seruan-
 tur: & ut breuiter di-
 cam, per ipsam tota
 vita nostra consistit:
 nihil ergo lingua
 melius. Ob hæc disci-
 puli Aesopum rectè
 loqui dicentes, aber-
 rasse verò magistrū,
 abiire singuli in do-
 mum. Postridie rur-
 sus accusantib⁹ ipsis
 Xanthum, ille respō-
 debat, nō secundum
 voluntatem suā hæc
 facta fuisse, sed in-
 utilis serui nequitia:
 hodie autem permu-
 tabit cœnam, & ipse
 præsentibus vobis
 cum eo colloquar,
 Ac vocato eo, vilif-
 d s sumum

simū quodq; & pessimū obsonari iubet, qd discipuli secum foret cœnaturi. Ille autē nihil mutatus, rursus linguas emit, & apparatus discubētib' apposuit. Hi inter se submurmurabant, Porcinæ rursus linguæ. Et paulo post iterū linguas apposuit, & valde iterū atque iterū. Xátho autē iniquo aio ferente, & qd hoc Aesope, dicente, nū rursus mādaui tibi optimū quodq; & præstantissimū obsonari? ac nō potius vilissimū quodq; & pessimū? ille autē, Et qd vnq̄ peius lingua, ὅ here? nōne vrbes per ipsam corruunt? non hoīes p ipsam interficiuntur? nō mēdacia oīa, & maledicta, & periuria per ipsam p-

ficiunt

τὸν τε ἐχειριστον ὁψωνήσῃ κελεύει, ὡς τ' ὁ λασικῶν σὺν αὐτῷ δὲ πησόντων. ὁ ᾧ μηδὲν διαπραπεῖς, πάλιν γλώσσας ἐπέλαθ', καὶ ἐτοιμάσας, ἀνακλινθεῖσι παρέθηκεν. οἱ δ' πρὸς ἀλλήλους ὑπεφώνησαν, κρίνεις πάλιν γλώσσας; καὶ μὲν μικρὸν αὐτῆς γλώττης παρέθηκε, ἐμῶν αὐτῆς καὶ αὐτῆς. ὁ δ' εὐαὐθὺς ὁ δύστανος ἐτίσαντο, καὶ, τί τ' ἔσται Αἴσωπε, εἰρηκότες, μὴ πάλιν ἐνετρίλῃ σου παῦ ὅ, τι χρῆσθαι τὴν γλῶττιν καὶ βέλπσον ὁψωνήσῃ; ἔχει παῦ ὅ, τι φασκόμεν τὸν τε ἐχειριστον; ὁ δ' ᾧ καὶ τί ποτε χεῖρον τ' γλώττης, ὃ δέσποτα; ἐπὶ πόλεις δὲ αὐτῆς κατὰ πόλιν; ὅτι ἀνθρώποι δὲ αὐτῆς ἀναγρῶνται; ἔψαλδὴ πάντας, καὶ βλασφημίαι, ἐπὶ οὐκίας Διὸς αὐτῆς περὶ αὐτῆς

ραῖνον; ἔ γάρ μοι καὶ
 δοχαὶ ἔ βασιλείαι δι'
 αὐτῆς ἀνατρέπονται;
 ἔχ, ὡς κεφάλαιον εἰ-
 πεῖν, ὁ δὲ αὐτῆς
 ἕκαστος μεθ' ἑαυτοῦ πωλη-
 μελημάτων γάρ; ταῦ-
 τ' αὖτε αἰσώπ' αὖτε φημέ-
 ν' αὖτε, πῶς τ' οὐκ ἀνακα-
 μέτων ταῦτα παύθω φησὶν,
 ἔχ, εἰ μὴ πάντ' αὐτοῦ
 ἀσφαλίσῃ, ἔκ αὖ ἀπο-
 ρος εἴη μανίας ἀφορμή
 σοι γινέσθ'. οἷα γὰρ ἡ
 μερὴν, ταῦτα δὲ ἡ ψυ-
 χή. ἔ ὁ αἰσώπ' αὖτε
 αὐτ', σὺ μοι δοκεῖς αὖ-
 τ' ἰσχυρὸν καὶ κεντρικὸν πῶς
 ἔ περίεργος εἶναι, δευ-
 τέρην παροξύνων καὶ οἰκέ-
 τ' αὖτε καὶ ὁ παῖς, πῶς
 ταῦτα, προφάσεως ἐφίε-
 ρτος ματινῶσαι τ' αὖ
 ἰσχυρὸν, ὁραπεία, φη-
 σὶν, ἐπεὶ αὖτε πείρην
 εἶπας τ' φίλον, δευ-
 ξόν μοι ἀπείρην αὖ
 ἰσχυρὸν ἀγαθόν. ἐξελ-
 λὼν τίνων τ' ἐπίσης
 ἐπ'

ficiuntur? nō nuptiæ
 & principatus & re-
 gna per ipsam euer-
 tuntur? non, ut sum-
 matim dicā, vita oīs
 per ipsam infinitorū
 errorum referta est?
 Hæc Aesopo dicente,
 quidā ex discubenti-
 b' vnā cū Xātho in-
 quit, Hic, nisi valde te
 ipsum munieris, non
 dubia erit ifamię cau-
 sa tibi. qualis em̄ for-
 ma, talis & anima. Et
 Aesopus ad eum, Tu
 mihi videris, ὁ ho-
 mo, prauus quidā &
 curiosus esse, herū ir-
 ritās contra seruū. Et
 Xanthus ad hæc, oc-
 casionē cupiens ver-
 berandi hominē, Fu-
 gitue, inquit, quo-
 niā curiosum dixisti
 amicum, ostende mi-
 hi incuriosum homi-
 nem adductū. Egres-
 sus igitur postridie

in

in plateā Aesopus, & eos qui præteribant circunspiciens, videt quendam in loco quodam diu sedentem, quem iudicās secum otiosum & simplicitatem esse, accedēs inquit, Herus te inuitat secum præsulum. Et rusticus ille nihil seiscitatus, neq; quis esset à quo inuitaretur, ingressus est in domum, & cum ipsis calceis, vterant viles, discubuit. Rogante autem Xantho, Quis hic? Aesopus ait, Incuriosus homo. Et Xanthus in aurem fatus uxori vt sibi obsequeretur, & quod ipse iusserit faceret, vt honesta ratione plagas Aesopo inferret. Deinde coram omnibus inquit,

ἐπὶ τῷ λεωφόρῳ ὁ Αἴσωπος ἔτρεχε παρὸν-
 τας περισκοπῶν. ὁρᾷ τι-
 νὰ ἐφ' ἑνὸς ἔπεσιν ἰκανόν
 χρόνον καθίσαντα, ὃν ἔ-
 δοκιμάσας καὶ αὐτὸν
 ἀπεράγμονά τινα καὶ
 ἀπλήρην εἶναι, προσελ-
 θὼν, φησιν, ὁ δεσπότης
 σε καλεῖ σὺν αὐτῷ ἀ-
 ρισῆσαι. ἔο' ὁ ἄρχειος
 ἐκείνου μὴδὲν περ-
 ρασάμενος, μήτε τίς
 ὢν ὑποπνέου καλεῖται,
 εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν,
 καὶ σὺν αὐτοῖς ὑπο-
 δήμασι φαύλοις ἔσιν
 ἀνέπεσεν. ἐργόμενος δ'
 ὁ Ξάνθος, τίς ἔστι;
 Αἴσωπος εἶπεν, ἀπερί-
 εργος αὐτῶπος. καὶ
 ὁ Ξάνθος εἰς ἑς εἰπὼν
 τῇ γυναίκί σου ποικί-
 λῃς αὐτὰ, καὶ ὅπως
 αὐτὸς ἐπιτάτῃ, ποι-
 εῖν, ὥς αὐτὸν ἀπορρο-
 πῶ λόγῳ πλεονάζει
 Αἰσώπων ἐντεινέον. εἰ-
 τα ἐν ἐπημέρῳ πάντῃ
 φη.

Φησί, κυρία, ὕδωρ ἐπὶ
 τῇ λεκαύῃ βαλῶσα,
 τὰς πόδας τῆς ξένης νί-
 ψον. δεινοῦται γὰρ καὶ
 αὐτὴν, ὡς πάντως ὁ μὴ
 ξένῳ ἀλαβήσῃ. ὁ
 δ' Αἰσωπὸς ὡς ἐκείνη
 ἀδείρει φανίνους, πλη-
 γὰς λήψα. ἡ μὲν ἐν βα-
 λῶσα τὸ ὕδωρ εἰς τὴν
 λεκαύην, ἥ τὰς πό-
 δας τῆς ξένης νίψασα. ὁ
 δ' ἄλλος τῶν ἑσθίων ἔσαν
 τῶν τῶ οἴκου δεσπότιν,
 καὶ αὐτὴν εἶπε, τῇ μὴ-
 σαί με πάντως βάλει,
 καὶ τὰς τῆς ξένης πόδας με
 βάλει νίψαι, ἐπεὶ θε-
 ραπαινίσιν εἶχεν αὐτῶν
 ἐπιτάξαι. περτείνους
 ἐν τὰς πόδας, νίψον
 κυρία, φησί. καὶ νίψα
 μὲν αὐτὴν κλίνῃ. τῇ
 Σαῦθου κελεύσαντ
 οἶνον τῷ ξένῳ δοῦναι
 πίνειν, πάλιν ἐκείνος δι-
 ελογίσατο καὶ αὐτὴν,
 ὡς αὐτὴς μὴ τὸ πρῶτον

inquit, Domina a-
 quam in peluim in-
 iice, & pedes hospi-
 tis laua. Cogitabat
 enim secum, omni-
 no hospitem recusa-
 turum: Aesopū verò
 illo curioso apparen-
 te, verberibus cæsum
 iri. Illa igitur iacta
 aqua in peluim, ibat
 pedes hospitis lotu-
 ra. At ille cognoscēs
 hanc esse domus do-
 minam, secū loque-
 batur, Honorare me
 oīno vult, atq; huius
 rei gratia suis mani-
 bus pedes meos vult
 lauare, cū ancillis
 queat hoc mandare.
 Extensis igitur pedi-
 bus, Laua, inquit, he-
 ra: ac lotus discu-
 buit. Xantho autē iu-
 bente vinum hospi-
 ti dari quod biberet,
 rursus ille considera-
 bat secum, ipsos antè

rusticū, si quo modo
 assurgens à tali auda-
 cia prohibere ipsum
 aggrederetur. sed is
 secū rursus cōsidera-
 bat, cū nulla adfit
 causa, quidnā sic ira-
 scitur? Deinde in-
 quit, O paterfami-
 liās, si hoc iudicas o-
 portere fieri, expecta
 me parūper, dum di-
 gressus adducam &
 ipse meā ex agro vxo-
 rē, vt ambas simul cō-
 buras. Hæc à viro Xā-
 thus audiēs, & huius
 synceritatem ac ge-
 nerositatem admira-
 tus, Aesopo inquit,
 Ecce verè homo in-
 curiosus: habes acce-
 pta præmia victoriæ
 ô Aesope. Satis est ti-
 bi de cætero: dein ve-
 rò libertatē tuā affe-
 queris. Postridie au-
 tē Xāthus iussit Ae-
 sopo in balneas ire,

&

ἀγροίκον, εἴπως αὐα-
 σὰς ἔτι ἔδε γλῆμμε-
 τος εἰρξαι αὐτὸν ἐλχέ-
 ρησέν. ὃ ᾧ καθ' αὐτὸν
 αὐτὸς διεσκοπεῖν, ὡς
 αἰτίας μὴ παρεσθῇ, πῶς
 δῆποτε ἔτιος ὀργίξει).
 εἰς φησὶν οἰκοδέσπο-
 ζα, εἰ τῷτο κέκοικας
 δεῖν γλῆμας, ὑπόμει-
 νόν με μικρὸν, μέγεις
 αὐτὸ ἀπελθὼν ἐνεγκω-
 με καὶ αὐτὸς ἐξ ἀγροῦ
 τὴν γυναῖκα, ὡς αὐ-
 τῷ ἀμφω καὶ τὸ αὐτὸ κα-
 τακαύσης τῷτο ἔτι
 αὐτὸς ὁ Εὐάντος ἀκέ-
 σαι, ὅτι τὸ τέττε ἀκέραι-
 ον ἐκ γυναικὸν ταυμά-
 σαι, τῷ Αἰσώπῳ φη-
 σὶν, ἰδὲ ἀληθῶς αὐτῷ
 πὸς ἀποξίεργος. ἔχῃς τὸς
 νικητήρια λαβὼν Αἰσώ-
 πε. ἄλλῃς ἔχῃ σοι ἔτι λοι-
 πὸν τὸ δ' ἐντεῦθεν ἐλθὼ
 θεράρας τὴν σῆς ἐπιτεύξη-
 τ' ὃ ἐπίσης ὁ Εὐάντος
 ἐπέταξε τῷ Αἰσώπῳ εἰς
 τὸ βαλανεῖον ἀπελθεῖν,
 καὶ

καὶ σκέψασθαι εἰ μὴ πο-
 λὺς παρέστω ὄχλος, βέ-
 λεσθαι γὰρ αὐτὸν λαθῆ-
 ναι. ἀπιόντι δὲ ὁ στρατη-
 γὸς συναντήσας, ἐπεὶ
 Εὐάθε γνῶς αὐτὸν ὄν-
 ται, ἤρετο ποῖ πορεύοι-
 ται. ὃς δὲ, οὐκ οἶδα, φα-
 μίλει, νομίζας ὁ στρατη-
 γὸς τὴν ἐρώτησιν αὐτῷ
 παρ' ἐδὲν λογιζώμεναι,
 εἰς εἰρκτὴν αὐτὸν ἀπα-
 χθῆναι κελεύει. ἀπα-
 γέρμενος δὲναι αὐτὸν Αἰσω-
 πὸς ἔκραξεν, ὁρᾷς, ὦ
 στρατηγέ, ὅπως ὁρῶς
 ἀπεκρίθην; ἀλλὰ γὰρ μὴ
 περσεδόκησαι, ἐπι-
 λώτιστά σοι, ἐπεὶ εἰρ-
 κτὴν ἤδη ἀπαίρηται. καὶ
 ὁ στρατηγὸς ἐκπληγὴς
 ἐπὶ τῷ τ' ἀπολογίᾳ ἐ-
 θίμῳ, ἀφῆκεν ἀπέναι.
 Αἰσωπὸς δὲ παραγυρό-
 μενος εἰς τὸ βαλανεῖον
 καὶ πλῆθος ἐν αὐτῷ θεα-
 σάμενος ὄχλος, καὶ λίθον
 ὁρᾷ κατὰ τὸ εἰσόδον με-
 τὰ ταῦτα κείμενον, ἐφ'

& scrutari an multa
 adesset turba, velle
 enim lauari. Abeun-
 ti autem prætor oc-
 currens, & Xanthi
 ipsum esse cogno-
 scens, interrogavit
 quonam iret. Quod
 cū se is negasset sci-
 re, existimans prætor
 interrogationē suam
 floccipendi, in carce-
 rē ipsum abduci iu-
 bet. Cū igitur ab-
 duceretur Aesopus,
 clamavit, Vides, ὦ
 prætor, quēadmodū
 rectē responderim?
 quę enim nō expecta-
 ui, & occurri tibi, &
 in carcerē iā trahor.
 Tū prætor stupefact⁹
 respōsi prōptitudine
 fuit abire. Aesop⁹ au-
 tē pfect⁹ in balneas,
 multā turbā in ipsis
 intuitus est, sed & la-
 pidē videt in medio
 ingressu positum, in
 quem

quē singuli ingredie-
tes & egredientes pe-
dē offendebāt. Hunc
autē vnus quis ingre-
diēs, vt lauaret, sub-
latū transposuit. reuer-
sus igitur ad herū, Si
vis, inq̃t, here lauari,
vnū hominē in bal-
neis vidi. Et Xantho
p̃fecto, ac multitudi-
nē lauantiū vidēte, &
qd hoc, dicente, ô Ae-
sop̃e, nōne vnū homi-
nē dixisti te vidisse? &
Aesopus, Certē, inq̃t:
nā lapidē illū (manu
ostēdēs) ante ingres-
sū positū reperi, in
quē ingredientes oēs
& exeuntes offende-
bāt. vnus verò quidā
antequā illideret, ele-
uatū transposuit. Illū
igitur vnū hominem
dixi vidisse, pluris fa-
ciēs quā alios. tum
Xanthus, Nihil apud
Aesopum tardū est ad
respon

ὄν ἔκαστος τὸ εἰσιόντων
τὲ ἐξιόντων τὸ πόδα
παρσέπταμον. τὸτον ὃ
εἷς τις εἰπὼν ἐφ' ᾧ λᾶ-
σσοσ, ἄρας μετέθηκεν.
ὑποσρέψας οὖν παρὸς
τὸ δεσπότιον, εἰ κελεύ-
εις, φησὶ, δεῦρο λαῖσαι
αἶς, ἓνα ἀνθρώπον ἐν
τῷ βαλανείῳ τεθέα-
μαι. καὶ ὁ Ξάνθος ἐλ-
θόντων, καὶ ὁ πλῆθος
τὸ λαομύρων ἰδόντων,
καὶ τὸ τῶν, εἰπόντων,
Αἰσώπε, ἔχ' ἓνα ἀνθρώ-
πον ἐφ' ᾧ ἐωρακέναι; ὁ
Αἰσώπων, ναί, φησιν, τὸ
γὰρ λίθον ἐκείνον (τῇ χε-
ρὶ δείξας) παρὸς τὸ εἰσὶ
δεῦρο κέντρον εὖρον, ἐφ'
ὃν οἱ εἰσιόντες πάντες
καὶ ἐξιόντες παρσέπτα-
ον. εἷς δὲ τις πρὶν ἢ
παρσέπτασαι, ἄρας με-
τέθηκεν. ἐκείνον ἔν' ἓνα
ἀνθρώπον εἰπὼν ἐωρακέ-
ναι, παρτιμήσας τὸ ἄλ-
λων. καὶ ὁ Ξάνθος, ὃ δὲν
παρὰ τῷ Αἰσώπῳ δεῦρον

εἰς δ' ἀπολογία. ἄλλοτε ποτε ὁ Ξάνθος ἐξ ἀφ' ἑδρᾶς ἐπανιόντων, καὶ πυθμένην τὴν Αἴσωπον, πῶς ποτε οἱ ἀνθρώποι μετ' ἀπόμυθον ἰατρὸν γαστρός ἐκκρέματα βλέψουσιν; ἐκεῖνος ἔφη, καὶ τὰς παλαιὰς χρόνας ἀνὴρ τις τὸ τευφρῶτερον ζώντων πολὺν χρόνον ὑπὸ σφατάλης ἐν ἀφ' ὁδῷ ἐκάθητο, ὡς καὶ ἰατρὸς οἰκέας ἐκεῖ διατρέφων ἀποπατήσαι φρένας. ἐξ ἐκείνων γίνωσκον δὲ δοκίμους οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, πρὸς ἰατρὸν γαστρός ἀφορῶντι λύματα, μή πως ἐς αὐτοὺς τὰς πεπόνθασιν. ἀλλὰ σὺ δέσποτα, μὴ φοβῆ. ἔγωγε ἔχας φρένας. ἐν ἡμέρᾳ δ' ἐπὶ συμποσίᾳ συκροτηθέντες, καὶ ὁ Ξάνθος σὺν τοῖς ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνακλιθέντες, ἐπὶ πότῃ ἤδη ἐπικρατήσαντες, τυχὼν

ωρ

responſione. Aliquando aliàs Xantho ex latrina redeunte & interrogante Aesopum, Quid ita homines post cacationem ventris excrementa aspiciunt? Ille ait, Antiquis temporibus vir quidam delicatius vivens multo tempore præ deliciis in latrina sedebat, ut & sua illic immorans caccauerit præcordia. Ex illo tempore igitur timentes cæteri homines, ventris inspiciunt fordes, ne quo modo & ipsi hoc patiantur. Sed tu here, ne time. non enim sunt tibi præcordia. Die autem quodam, celebrato conuivio, & Xantho cū aliis philosophis discumbente, & potu iam inualeſcente, crebræ quæ-

c 2

stion

stiones inter hos ver-
fabantur. atq; Xátho
incipiente turbari,
Æsopus astans , ait,
Here , Bacchus tria
possidet tēperamen-
ta: primum volupta-
tis, secundū ebrieta-
tis, tertiū cōtumeliæ.
Et vos igitur poti iā
& lætati , quæ reli-
qua sunt omittite. tū
Xanthus iam ebrius
ait, Tace: Inferis con-
sule. Et Æsopus : Igi-
tur & in inferos dis-
trahere. Ex discipu-
lis autem quidā sub-
ebrium iā Xanthum
vidēs, &, vt in vniuer-
sum dicam, temulen-
tum, O præceptor, in-
quit, potest ne quis
ebibere mare ho-
mo? Et ille, Admodū
quidē. ego enim ipse
hoc ebibā. Et discipu-
lus, At si non poteris,
quānam tibi multā
irrog

περὶ ὀλήματα μετὰ
τῶν ἐκαλινδεῖτο. Ἐ-
ὅτε Ξάνθος δεξαμένης τῆς
ῥαῖας, Αἰσωπὸς πα-
ρεστὼς, ἔφη, δεσποζα, ὁ
Διόνυσος τρεῖς κέκτηται
κράσεις, τὴν μὲν περὶ
τὴν ἡδονῆς, τὴν δὲ
τέραν μέθης, τὴν δὲ τρι-
τὴν ὑβρείως. καὶ ὑμεῖς
ἐν πεπωκότες ἤδη καὶ ἡ-
θύντες, τὰ ἐφεξῆς κα-
ταλίπετε. καὶ ὁ Ξάνθος
ἤδη μεθύων φησὶ, σιῶ-
πα' τίς ἐν ἅδῃ συμβέ-
λδου. καὶ ὁ Αἰσωπὸς, ἔ-
κῃν καὶ εἰς ἅδῃ κατα-
σπασθήσῃ. ὅτε δὲ χολασι-
κῶν τις ὑποεβρεμέ-
νον ἤδη τῇ μέθῃ τὸ Ξάν-
θον ἰδὼν, ἔδλον εἰπεῖν
οἶνοπλήγῃ, κατηχηγῆ-
ται, δυνάται τις ἐκ-
πιεῖν τὴν θάλατταν αὐ-
τῶπος; ἔδς, παῖν μὲν
ἐν. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τῶ-
ν ἐκπίομαι. ἔδ ὁ χολα-
σικὸς, εἰ δὲ ἔδυνή-
σῃ. τί ποτέ σοι ἡμῶς
ἐπιγ

ἐπιγράψω; καὶ ὁ Ξάνθος
 πῶς οἰκίαν με ληστέ-
 πᾶσαν. καὶ ἐπὶ τὰς
 καὶ ἀνέμους τὰς δα-
 κτύλους τὰς σιμῆκας
 ἐκύρωσαν. τότε μὲν ἐν
 διελύθησαν τῇ δ' ὕπε-
 ραία πρῶτος ἐξεγερ-
 θέντος δ' Ξάνθος, ἐπὶ τὴν
 τε ὄψιν νιψαμένους, καὶ
 τὸ δακτύλιον ἐν τῷ νί-
 πτεσθαι μὴ ἰδόντες, καὶ
 τὸ Αἴσωπον πρὸ αὐτῶν
 πυθόμενους, ὁ αἴνους, ὅτι
 οἶδά, φησι, καὶ ποτε γέ-
 γνηεν· ἐν δ' οἶδα μέ-
 γον, ὅτι τὸ οἰκίας σου-
 τὸ ἀλλότεις γένηας.
 καὶ ὁ Ξάνθος, ὅτι καὶ δῆ;
 καὶ ὁ Αἴσωπος, ὅτι τὴν
 χθὲς μεθύων σιμῆκου
 τὴν ψάλατταν ἐκπιεῖν,
 καὶ πρὸ ταῖς ὁμολογίαις
 κατέθετο καὶ τὸ δακτύ-
 λιον. καὶ κεῖν, καὶ πῶς
 ἂν ἐγὼ μείζον πίστεως
 ἔργον δυνήσομαι; ἀλλὰ
 σὺ νῦν δέομαι, εἴ τις
 σιμῆσις, εἴ τις δεινό-

της

irrogabo? Tum Xan-
 thus, Domū meā de-
 pono totam. Atque
 interim depositis a-
 nulīs pacta firmau-
 runt, tum discesserūt.
 Postridie diluculo
 excitato Xantho,
 ac faciem lauante, &
 anulum inter lauan-
 dum non vidente, &
 Aesopum de eo in-
 terrogante, ille, Ne-
 scio, inquit, quid-
 nam factum fuerit:
 sed vnum scio tan-
 tum, quod à domo
 decideris tua. Tum
 Xanthus, Quamob-
 re? Et Aesopus, Quo-
 niam heri ebrius pe-
 pigisti mare ebibe-
 re, atq; in pactis de-
 posuisti & anulum.
 Et is, Et quomodo
 maius fide opus po-
 tero? Verum te nunc
 rogo, si quod com-
 mentū, si qua versu-

• 3

via,

tia, si qua experiētia, præsto sis, ac opē porrige, vt vincā, aut pacta dissoluā: & Aesopus, Vincere quidem haud licet, sed vt soluas pacta efficiā. Cū hodie rursus in vnū conueneritis, nullo modo videaris timere, verūm quæ pactus es bene potus, eadem nunc etiam sobrius dic. Iubeas itaq; stramenta & mensam in littore poni, & pueros paratos cum poculis porrigere tibi marinā aquam. Cū autem omnem videris turbam concurrisse ad spectaculum, ipse discumbens iube ex mari impleri poculum: atque hoc accepto omnibus audientibus dic pactis præcetto, Quæ nam apud vos cœtera in-

της ἐμπειρία, ξυρπαρίτασο, καὶ βοήθειαν ὀρεγε, ὥς παύσῃς, ἢ τοῖς γε σωθήκας λῦσαι· καὶ ὁ Αἰσώπος, πῶς γινέσθαι μὴ ὅσον ἐνὶ λυθῶναι ὅτι τοῖς ὀργλοχίας ποιήσῃ ἐπιδόων γὰρ αὐδισ τήμερον εἰς τοῦτο σωέλθῃτε, μηδὲ ὅτι ἐν φανῆς σφλιάσας, ἀλλ' ἅπασιν ὀργλοχίας παρῖνῶν, τοῦτο ἐνὶ φων λέγε. κελύουσιν μὲν τοὶ σπράμαθα ἐξάπεςαν παρὰ τὴν ἡίονα τεθῆναι, καὶ παῖδας ἐβίμους σὺν ἐκπώμασιν ὀρέγαν σὺν τῷ θαλάττειον ὕδωρ. ἐπιδόων ὅτι σύμπαντα θεάσῃ τὸ ὄχλον συνδεδραμηνότα ἐπὶ τὴν θέαν, αὐτὸς ἀναπεσὼν κελύουσιν ἐκ τῷ θαλάττης πηλοδύωαι τὸ ἐκπώμα. καὶ τὸ το λαβὼν ἐν ἐπημέρῃ πάντων εἰπὲν τῷ σωθῆκε Φύλακι, ἵνα πᾶσι ὑμῖν πεποιή

παρὰ τὰς συνθήκας· καὶ
 ὅς ἀπεκρινεῖται σοι, ὡς
 ἀμελόμενος τὴν θά-
 λασσαν ἐκπιεῖν. τρα-
 φεῖς ἐν αὐτῇ πρὸς ἅπαν
 τὰς ἔτι φράπον, αὐ-
 ρεις Σάμνιόν τε καὶ ὕ-
 μεις πάντως πλείους
 ὅσους ποταμούς ἐκβάλ-
 λοντες εἰς τὴν θάλασ-
 σαν, ἐγὼ δὲ συνεθέμην
 μόνῳ τῷ θαλάτῳ
 ἐκπιεῖν, καὶ μὴ καὶ τὰς
 ἐξιόντας εἰς αὐτὴν πο-
 τάμους. ἔτις ἐν ὁμο-
 τητὶ ἀπελθὼν πρὸς τε-
 ρον ἐπιχέτω τὰς ποτα-
 μούς ἅπαντας, εἴτε δὲ
 οὗτος ἐγὼ τὴν θαλάτ-
 ταν μόνῳ ἐκπίομαι. ὁ
 δὲ Εὐρύππιδος τὴν μέγα-
 σαν ἐκ τέττε δὲ συν-
 θήκης ἀφύλυσιν ἔσεαθ
 γνῆς, ὑπερήδη. ὁ δὲ
 μετὰ τίνῳ παρὰ τὴν αἰ-
 μαλὸν συρρόδουντο
 ἐπὶ θείῃ δὲ πρᾶχθήσε-
 αθ μέλλοντες, ἐ δὲ Εὐρύ-
 ππιδος καὶ τὰ διδοχθῆντα

πρὸς

iuimus? Atque is re-
 spondebit tibi, quod
 pepigeris mare ebi-
 bere. Conuersus igitur
 tu ad omnes sic
 dicito, Viri Samij,
 scitis & vos penitus
 quàm plurimos flu-
 uios prorumpere in
 mare, ego autem pa-
 ctus sum solum ma-
 re ebibere, nō etiam
 exētia in ipsum flu-
 mina. Hic itaq; scho-
 lasticus eat prius re-
 tenturus flumina o-
 mnia, deinde statim
 mare solum ebibam.
 Xanthus autem fu-
 turam ex hoc pacti
 solutionem cognos-
 cens, vehementer
 lætatus est. Populo
 igitur ad littus con-
 fluente ad spectaculo-
 rum eius quod fa-
 ciundum erat, cūm-
 que Xanthus quæ
 edoctus fuerat ab

c 4

Æsop

Aesopo fecisse, ac dixisset, Samij acciama-
runt laudātes ipsum
& admirantes. Sed
scholasticus tū ante
Xanthi pedes prouo-
lutus, & victum se
confitebatur & pa-
cta rogabat dissolui.
Quod & fecit Xan-
thus exorante popu-
lo. Proiectis autem
ipsis in domū, Aeso-
pus adiens Xāthū in-
quit, Per omnē tibi
vitā gratificat' ego,
nōne dignus sum ō-
here consequi liber-
tatē? Et Xanthus ob-
iurgādo ipsum repu-
lit, dicens, An nolo
ipse hoc facere? sed
exi ante vestibulū, &
speculare, & si vide-
ris duas cornices, re-
pūcia mihi: bonū em
auguriū hoc: qđ si v-
nā videas, hoc malū.
Accedēs igitur Aeso-
pus,

πρὸς τὸν Αἰσώπην δρᾶ-
σαντες, καὶ εἰπόντες, οἱ
Σάμιοι ἀνεβόησαν ὀ-
φημέντες αὐτὸν καὶ θαν-
μάζοντες. ὁ δὲ χολασπι-
κὸς παρ᾽ αὐτῶν τιμω-
καῦται τὰς Εὐάνθου, νενι-
κῆσθαι τε ἀμυγλώσας, καὶ
λαῖς σωτήρας ἐσθ' εἰς λυ-
σας. ὁ δὲ πεποίηκε Εὐάν-
θου δυσωπῆντες τὸν δῆ-
μον. ἀφικόμενων δ' αὐ-
τῶν εἰς τὴν οἰκίαν, Αἰ-
σωπὸς παρ᾽ αὐτῶν τὰς
Εὐάνθου φησὶν, ὁ πάντα
σοὶ τ' εἶον χειροτάμε-
νος ἐγὼ, ἔκην ἄξιός ἐ-
μι δέ ποτε τυχεῖν ἐλδο-
φείας; καὶ ὁ Εὐάνθου λοι-
δορήσας αὐτὸν ἀπήλα-
σε, λέγων, μὴ γὰρ ἔβηλο-
μένω μοι ἴσθ' ὅτι πρᾶ-
ξαι; ἀλλ' ἔξελθε παρὰ
τὸν πυλῶνος, καὶ σκέψαι,
καὶ ἴδης δύο κερᾶνας,
ἀνὰ χεῖλόν μοι ἀχαιῶς
γὰρ οἰωνὸς ἔστι· ἐπεὶ εἰ-
μίαν ἴδης, τὸ πονη-
ρὸν. παρ᾽ αὐτῶν ἔν ὃν Αἰ-
σωπὸς,

παπῶ, καὶ συμβαλὲν, ὅ-
 τω δύο χορῶνας ἐπὶ λυ-
 νος ἰδὼν δένδρεα καθε-
 ζομένας, προσελθὼν τὰς
 Ξάνθῳ ἀνέφηλεν. ἐξι-
 ὄντι δὲ τὰς Ξάνθῳ, ἡ ἐτέ-
 ρα τῶτων ἀπέπη. καὶ
 ὁ Ξάνθος θαυτέραν μὲν-
 τῶ ἰδὼν, ἐφη, ὅκ ἐ-
 πὰς μὲν καὶ ἄρατε, δύο
 ἑώρακέναι; καὶ ὅς, ἔτως,
 ἀλλ' ἡ ἐτέρα ἀπέπη.
 καὶ ὁ Ξάνθος, ἐπέλιπέ-
 σοι δραπέτα τὸ χλοῦά
 ζειν με; καὶ κελούφ αὐ-
 τὸν γυμνῶθέντα τύπτει-
 ας. ὅ δ' Αἰσώπῳ μα-
 τισμένῳ προσελθὼν τις
 ἐκάλει ἐπὶ τὸ δῆπνον
 τὸ Ξάνθον, καὶ ὁ Αἰσώ-
 πῳ ἐπὶ τυπτόμενος ἀ-
 νεβόησεν· οἶμοι τὰς δυ-
 σλῶν. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ
 τὸ διχόρωνον ἰδὼν τύ-
 πτομαι, σὺ δ' ὁ μίαν
 ἰδὼν μόνῳ εἰς δὺ-
 χίαν ἄπῃ. ἔωλε δὲ
 ἢ ὁ ὀϊωνοσκοπία. καὶ
 ὁ Ξάνθῳ τὸ ἀλχίνου
 αὐτῷ

pus, & cū fortē duas
 sic cornices supra
 quadā vidisset arbo-
 re sedentes, accedens
 Xantho renunciauit.
 Exeunte autē Xātho
 altera harū auolauit:
 & Xanthus alterā so-
 lam vidēs, ait, Nō ne
 dixisti mihi, execran-
 de, duas vidisse te? &
 is, Ita, sed altera auo-
 lauit. Tum Xanthus,
 Reliquū erat tibi fu-
 gitue, vt derideres
 me? & iubet eum de-
 nudatū verberari. At
 dū Aesopus verbera-
 batur, profectus qui-
 dā inuitauit ad cœnā
 Xāthū, ac Aesop⁹ in-
 ter verbera exclama-
 uit, Hei misero mi-
 hi. ego em̄ q̄ duas vi-
 di cornices verberor:
 tu verò q̄ vnā tātū, in
 cōuiuuium abis. vanū
 itaq; fuit auguriū. tū
 Xanthus solertiam
 eius

eius admiratus, cessare iubet verbera. Nō multis autē pōst diebus philosophos & rhetoras cū inuitasset Xanthus, iussit Aesopo ante vestibulum stare, & nullum idiotam ingredi sinere, sed sapiētes solos. Hora autē prandij clauso vestibulo Aesopus intus sedebat. Ex inuitatis autem quodam profecto, & ianuam pulsante, Aesopus intus ait: Quid mouet canis? Ille putans canis vocari, irat⁹ discessit. sic ergo vnusquisque veniēs, redibat irat⁹, putās se iniuria affici, Aesopo eadem oēs intus interrogante. Quū autē vnus ipsorum pulsasset, & quid mouet canis, audiuisset, & caudā & aures respon

αὐτῆ θωμάσας, πυν-
σαδὲ κελύει τυπόμε-
νον. μὲν δὲ ἔ πολλὰς
ἡμέρας φιλοσόφους καὶ
ρήτορας καλέτας ὁ
Ξάνθος, ἐκέλευσε τῷ
Αἰώπῳ παρὰ τὸ πύ-
λῳν εἶναι, ἐ μηδέ-
να τῶν ἰδιωτῶν εἰσελθεῖν
συγχωρήσει, ἀλλ' ἢ τὰς
σοφὰς μύνας. τῇ δ' ὥ-
ρᾳ τῷ ἄριστῳ κλείσας
Αἰώπῳ τὸ πύλῳν
ἐντὸς ἐκαθέσθην. τὸ κε-
κλημμένον δὲ πύλῳν ἐλ-
θόντες, ἐ τῷ θυρῶν
ἐπὶ τῶν Αἰώπῳ
ἐνδοθεν ἔφη· ἢ σείεις ὁ
κύων; ὃ δ' νομίσας κύων
κληθῆναι, ὀργισθεὶς αὐ-
τῷ ἐχώρησεν. ὅπως ἐν ἑκα-
στῷ ἀφικνέμενος, αὐτοῖς
ἀπὸ τῶν ὀργῶν, νομί-
σας ὑβρίζεσθαι, τῷ Αἰώ-
πῳ ταῦτα πάντα ἐνδο-
θεν ἐρωτῶντες. ἐνὸς δὲ
αὐτῶν ἐφάντες, καὶ τί
σείεις ὁ κύων ἀκέσωντες,
ἐ τῷ τε κέρην ἐ πὰ
ῶτα

ἄντι ἀποκρίνεις, Αἴ-
σωπος αὐτὸν ὁρῶν δο-
κιμάσας ἀποκρίσας,
ἀνείξας πρὸς τὸ δευρό-
τεον ἤγαγε, καὶ φησιν,
ἐδεῖς τὸ φιλοσόφον
συνεσταθῆναι σοι ἡλ-
θες, ὡς δὲ ποῦ, πάλιν ἔ-
ξες μόνον. Ἐὖ ἑαύτος
σφόδρα ἠθύμησε, πα-
ραλελογίσας οἰηθεὶς ὑ-
πὸ τῷ κληθέντων. τὸ δὲ
ὑπεράκας συνελθόντες
οἱ κληθέντες ἐπὶ τῷ
Διὰ τριβλῶν, ἐνεκάλαν
τῷ ἑαύτῳ, φάσκοντες,
ὡς ἔοικας, ὡς κατηχη-
τὴν, ἐπεθύμεις ἡμῶν
ἐξ οὐδενῶτα ἡμῶν, αἰ-
δῶμεν ὅτι, τὸ σὺ πρὸν
ἐπὶ τῷ πυλῶνος ἐσησας
Αἰτωπον, ὡς περὶ πηλα-
κίσαν καὶ κυῶας ἡμῶν ἀ-
ποκαλέσας. Ἐὖ ἑαύτος,
ὄναρ τῶν ἐστίν, ἢ ὑπαρ-
κὰ κείνοι, εἰ μὴ ῥέιχο-
μεν, ὑπαρ ἔδῃ τάχος
μετὰ κληθεὶς Αἰσωπος,
ἔῃρωτηθεὶς συνὸ ὀργῇ

respondisset, Aesopus
ipsum rectè iudicans
respondisse, aperta
ianua ad herū duxit,
ac inquit, Nullus phi-
losophus ad conui-
uiū tuū venit ὁ here,
præter hūc solum. Et
Xāthus valde trista-
tus est, deceptū se exi-
stimans ab inuitatis.
Postridie cū venis-
sent inuitati ad lite-
rarium ludū accusa-
bant Xāthum, dicen-
tes, Vt videris, ὁ præ-
ceptor, cupiebas qui-
dem ipse cōtemnere
nos, sed veritus, putri-
dum in vestibulo cō-
stituisti Aesopum, vt
nos iniuria afficeret,
& canes vocaret. Et
Xanth⁹, insomniū ne
id est, an vera res? Tū
illi, Nisi stertimus,
vera res. Et celeriter
vocatus Aesopus &
rogatus cū ira, cuius
rei

rei gratia amicos ignominiosè amolitus esset, ait, Non tu mihi here mandasti, ne quem vulgariū ac indoctū hoīem pmitterē in tuū cōuenire cōuiuiū, sed solos sapiētes? tū Xāthus, Et quales hi? nōne sapiētes? & Aesop^r, Nullo pacto: ipfis etem pul-
santibus ianuā, & me int^o rogitate, quidnā moueat canis, neque quisquā eorū intellexit sermonē. Ego igitur cū indocti oēs viderētur, nullū ipforū introduxi, nisi hunc qui sapiēter respōdit mihi. Sic igitur quū Aesopus respondisset, rectè omnes dicere ipsum confirmarunt. Ac post dies rursū aliquot Xāth^o sequēte Aesopo ad monumēta accessit, & quæ

in

ἔχοντες τὰς φίλῃς ἀ-
νίμῳ ἀπέσπρεψεν, ἔφη,
ἔχι σύ μοι δέσποτα ἐ-
νετείλω, μή τινα τ^ο ἰ-
διωτῶν καὶ ἀμειβῶν ἀν-
δρῶν ἐᾶσαι πρὸς τινὶ
σὺν συνελθεῖν δὴωχί-
αν, ἀλλ' ἢ ἴδῃς σοφῆς μύ-
νης; ἔξ Ἐάνθος, καὶ τίνες
ἔσσι, ἔξ σοφῶν; καὶ ὁ
Αἰσώπης, ἔδεμια μη-
χανῇ αὐτῶν καὶ γὰρ ηθ-
πρόντων τινὶ θύραν, καὶ
μὲν ἐνδοθεν ἐρωτῶντος,
ἔποτε σείξῃ ὁ κύων, ἔδ^ο
ὅστις ἐν αὐτῶν συνῆκε
τ^ο λόγον. ἐχὼ γὰρ ὡς ἀ-
μειβῶν πάντων φανέν-
των, ἔδενα τέτων εἰσὶ
γαρην, πολλῶν τ^ο σοφῶς
ἴδτον ἀποκριθέντα μοι.
ἔτις ἐν τ^ῷ Αἰσώπῃ ἀ-
πολογημὸς, ὁρῶς ἀ-
παντες λέγειν αὐτὸν ἐ-
ψηφίσαντο. καὶ μεθ' ἡμέ-
ρας πάλιν πῶς ὁ Εἰάν-
θος ἐπομένῃς τ^ῷ Αἰσώ-
πῃ πρὸς τὰ μνήματα
παρεγγύετο, καὶ ἂν ἐπὶ

ταῖς

ταῖς λάρναξιν ἐπιγράμ-
ματα, καὶ αὐτὸν ἀνέκρινάσκων
ἐαυτὸν ἑτέρπε. ὃ δ' Αἰ-
σῶπός ἐν τινὶ τῶν ἐγ-
κεχαρταγυμνά στοιχείᾳ
βύβλα ἰδόντ' αὖθις
οὐδεὶς, ἐπιδείξαν-
τός τε τῷ Ξανθῷ, καὶ
ἐρωτῶν, εἰ ἄρα ταῦτα
εἰδέει; ἐπιμειλῶς ἐκεί-
νῳ σκεψάμεντ', ἐχ-
οῖός τ' ἐλθὼν τῶν τῶ-
ν δῦρεϊν Διὰ τέρψη-
σιν, ἔω μολόγησεν ἄπο
ῤῥήσας τοῖς ὅλοις. καὶ ὁ
Αἰσώπος, εἰ Διὰ βύβ-
λης τ' ἐστίν, ὃ δ' ἔαπο-
λα, ἡταιρωτῶν ὑποδεί-
ξας σοι, τί με ἀμείψῃ;
καὶ ὁ, τῶν τῶν, λήψῃ γὰρ
τῶν ἐλδύθερίαν σε, ἔ-
πε ἡμῖς ὃ χρυσίον. ὅ-
τε ὁ Αἰσώπος ἄποχων
τ' ἐστίν, ἐπὶ μὲν τῶν τεσσα-
ρα, ἔω ῥύξας, ἀνέλαβε
τε τ' ἡταιρωτῶν, καὶ ἰσχυ-
ρὸς τῶν δεσπότη, λέγων,
δός μοι τῶν ἐπαγγελί-
αν, δὲ ἡς εὖρες τ' ἡται-
ρωτῶν.

in arcis erant epigrā-
mata legens seipsum
delectabat. At Aeso-
po in quadā ex ipsis
in sculptas literas has
vidente, αὖθις οὐδεὶς,
ostendenteque Xan-
tho, atq; rogante, an
hasce novisset: dili-
genter ille scrutatus.
nō potis fuit harum
invenire declaratio-
nem, ac fassus est du-
bitare omnino. Tum
Aesopus, Si per hanc
columnulam, ὦ here,
thesaurum ostendam
tibi, qua re me remu-
nerabis? Et is, Con-
fide, accipies enim
libertatem tuā, atque
dimidium auri. Tūc
Aesopus distās à cip-
po passus quatuor,
& fodiens, accepitq;
thesaurum, & tulit
hero, dicens, Da mi-
hi promissum, cuius
causa iuvenisti thesau-
rum.

rum. & Xanthus, Non
fi & ego sapiam, nisi
& sensum literarum
mihi dixeris: nam
scire hoc multò re
inuenta mihi pretio-
sius. & Aesopus, Qui
thesaurũ infodit hĩc,
vt vir sapiens literas
insculpsit has, quæ &
inquiunt, α recedens,
β passus, δ quatuor,
• fodiens, ε inuenies,
θ thesaurum, χ au-
ri. Et Xanthus, Quia
ita solers es & astu-
tus, non accipies tuã
libertatem. Et Aeso-
pus, Renunciabo dā-
dum aurum, ο domi-
ne, regi Byzantino-
rum: illi enim recon-
ditum est. Et Xan-
thus, Vnde hoc no-
sti? Et illẽ, Ex li-
teris: hoc enim in-
quiunt, α redde, β re-
gi, δ Dionysio, ο
quem, ι inuenisti, θ
thesau

ρὸν. καὶ ὁ Ξάνθος, ἔχ-
ῶσα καὶ μὲ εἰδέναι, εἰ
μὴ καὶ τὸ νῦν τὸ σοι-
χείων μοι φράσης· τὸ
γὰρ μάθειν τῆς το πολὺ
θ' ὀφείματα ἐμοὶ πι-
μιά τεργεν· καὶ ὁ Αἰσω-
πος, ὃ τὸ ἴησαι τὸν κα-
τ' ὀφείας ἐνταῦθα, ὡς σο-
φὸς αὐτὴρ τὰ σοιχεῖα
διεχόμενα ταῦτα, α
καὶ φησιν, α δ' ὀφείας, β
θήματα, δ τέσσαρα, ο
ὀφείας, ε ὀφείας, θ ἴη-
σαι τὸν, χ χρυσίον. Ἐ-
ὁ Ξάνθος, ἐπεδήσας ἑ-
τάως ἐπὶ ὀφείας εἰς τὸ πα-
νουργος, ἔλῃψεν σὺ πλὴν
ἐλὼθ' ἡμεῖς. καὶ ὁ Αἰ-
σωπος, ἀναγελῶ δο-
θῶμαι, ὡ δέπωτα, τὸ
χρυσίον τῷ βασιλεῖ Βυ-
ζαντίων. ἐκείνῳ γὰρ τε-
ταμίον. καὶ ὁ Ξάνθος,
πόθεν τῆς οἰδίας; κα-
κῆν, ἐν τὸ σοιχείων·
τῆς γὰρ φησιν· α δ' ὀ-
φείας, β βασιλεῖ, δ Διο-
νυσίῳ, ο ὃν, ε εὔρες, θ
ἴησαι

θησαυρὸν, καὶ χρυσίον. καὶ ὁ Ξάνθος ἀκούσας τοῦ βασιλέως εἶναι τὸν χρυσίον, τῷ Αἰσώπῳ ἔφη, λαβὼν τὸ ἡμῖν δοθέν, ἡσύχασον. καὶ κεῖντος, ἐπὶ σὺ μοι νυνὶ τὸ χρυσίον παρέχῃς, ἀλλ' ὁ χρυσίον ἐνταῦθα τοῦ καθευδῆτος· καὶ ὅπως, ἀκούσας, τὸ χρυσίον λέγει τὰ χρυσαυτά, καὶ ἀνελόγιστοι, ὅτι βαδισαυτές, ὅτι διέλεσθε, ὅτι ἐν, ἐν εὐρετε, ὅτι θησαυρὸν, καὶ χρυσίον. καὶ ὁ Ξάνθος, δευτέρως, φησιν, εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς αὖ καὶ τὸν θησαυρὸν διελώμεθα, καὶ σὺ τὴν ἐλευθερίαν ἀπολάβῃς. ἐλθόντων ἔν, ὁ Ξάνθος φοβούμενος ὅτι ὁ Αἰσώπῳ λόγον, εἰς εἰρηκτὴν αὐτὴν ἐκέλευσεν ἐμβληθῆναι. καὶ ὁ Αἰσώπῳ ἀπαγγέλλωντος, φησιν, εἰ σὺν αὐτῷ ὑποχέσῃς τὸ φιλοσόφων; ἐπεὶ ὅτι γὰρ ὅτι ἀπολαμβάνω μετὰ τὴν

thesaurum, καὶ auri. Et Xanthus audiens regis esse thesaurum, Aesopo ait, Accepto dimidio lucri, tace-to. Et ille, Non tu mihi nunc hoc præbes, sed qui aurū hīc infodit: ac quemadmodum, audi: hoc enim dicunt literæ, α acceptedum, β videntes, δι diuidite, σ quem, ε inuenistis, θ thesaurum, κα auri. Et Xanthus, Veni, inquit, in domum, ut & thesaurum diuidamus, & tu libertatem accipias. Profectis ergo, Xanthus timens Aesopi loquacitatem, in carcerem ipsum iussit iniici. Et Aesopus inter abducendū. Huiusmodi, inquit, sunt promissa philosophorum? non solum enim nō accipio meā libert

libertatem, sed & in
 carcerem iubes ini-
 ci me. Xanthus igitur
 iussit ipsum solui, &
 ait ei, Nimirū rectē
 inquis, ut parta liber-
 tate vehementior sis
 contra me accusa-
 tor. Tum Aesopus
 dixit, Quodcunque
 mihi potes facere, fac
 malum: omnino vel
 inuitus liberabis me.
 Ea verò tempestate
 huiusmodi res Sami
 obtigit. Quū publi-
 cè festum celebrare-
 tur, repētē aquila de-
 uolans, & publicum
 rapiens anulum, in
 serui sinum demisit.
 Itaque Samij perter-
 riti, & in plurimum
 ob hoc prodigium
 cū incidissent ma-
 rorem, in vnū coacti,
 cœperūt rogare Xan-
 thum, quod primus
 ciuium esset & phi-
 losop

τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ
 ἔειπε δεισματοῦμενον κα-
 λούεις βληθῆναι με. ὁ
 μὲν ἔνθα εὐχόμενος ἐκέλευ-
 σεν αὐτὸν ἀπολυθῆναι,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη, πά-
 νυ καλῶς φῆς, ἵνα ἐλευ-
 θερίας τυχῶν, σφοδρῶς
 πρὸς με καὶ κατήγο-
 ρος. ὃ δὲ Αἰσώπος εἶπεν,
 ὅ, τι ποτέ με ἔχῃς κα-
 κὸν ποιεῖν, ποίῃ. πάν-
 τως ἔσθ' ἂν ἐλευθερώ-
 σῃς με. καὶ δὲ τῆς κα-
 ρῆς τέττης συνέπεσε τι-
 ριᾶτον ἐν Σάμῳ. παν-
 δήμῳ ἑορτῆς ἀγῶνις
 αἴφνης αὐτὸς κατα-
 πῦας, καὶ τὸ δημόσιον ἀρ-
 πύσας δακτύλιον, εἰς
 δούλου κόλπον ἀφῆκεν.
 οἱ μὲν ἔνθα Ζάμιοι θορυ-
 βήσαντες, καὶ εἰς πλεί-
 στωι πρὸς τῆδε τῇ ση-
 μείῃ πεσόντες τὴν ἀ-
/>
 γωνίαν, καὶ τὸν αὐτοῦ
 θέντες, ἤρξαντο δεῖσθαι
 τῷ Θεῷ, ὅτε πρὸς τα-
 ῦτα πολιτῶν ὄντος ἔφει-
 λος

λοσόφῳ, σφίσι τὴν κεί-
 σιν ἔσημείξαι Διόσα-
 φήσας. ὁ ὅ τῳς ὅλοις
 ἐπαπορῶν, χρόνον ἤτη-
 σε, καὶ ἀφικόμενος οἴκα
 δε, πολὺς τῷ ἀθυμῶν,
 καὶ τῇ λύπῃ βαρύνόμε-
 νος, οἷα δὴ μηδὲν κερ-
 ναι διωάνθρωπος. ὁ δ' Αἴ-
 σωπος τὴν ἀθυμίαν
 συννοήσας ἔτι ξάνθῳ,
 πρὸς ἐλθὼν, λέγει, ἔτι χά-
 ριν, ὃ δέσποτα, ἔγωγε δι-
 ατελείς ἀθυμῶν; ἐμοὶ
 πρὸς συνάθῃ, χαίρειν εἰ-
 πὼν τῷ λυπεϊάθῃ. αὖ-
 ριον δ' εἰς ἀγορὰν πρὸς
 ἐλθὼν, εἰπὲ τῷ Σαμί-
 οῖς, ὡς ἐγὼ ἔτε σημε-
 λυτεῖν ἐπαυδύθην, ἔτ'
 οἰωνοσκοπεῖν, παῖς δ' ἐ-
 μοι πρόσσετι πολλῶν πέ-
 ραν εἰδὼς, αὐτὸς ὑμῖν
 τὸ ζητήματι λύσῃ. καὶ
 μὴ αὐτὸς ἐπιτύχῃ τὸ λύ-
 σεως δέσποτα, σὺ τὴν
 δόξαν ἀποίση, τῷ δ' ἐγὼ
 χεῖματι δ' ἐλατῶν ἀ-
 ποτύχῃ, ἐμοὶ μόνῳ ἢ
 εἴτ'

losophus, vt sibi iu-
 diciū prodigij mani-
 festaret. At ille oīno
 ambigēs, tempus pe-
 tiit. Et profectus do-
 mū, multum erat tri-
 stis, & sollicitudini-
 bus immersus, vt qui
 nihil iudicare posset.
 Sed Aesopus mœro-
 re Xanthi cognito,
 adiēs ait, Qua causā,
 ὦ here, sic perseueras
 tristari? mihi cōmit-
 te, valere iussu mœ-
 rore. Cras in forum
 profect⁹ dic Samiis,
 Equidem neque pro-
 digia soluere didici,
 neque augurari, sed
 puer mihi est multa-
 rī rerū peritus, ipse
 vobis quæsitum sol-
 uet. Et si ipse conse-
 cutus fuero solutio-
 nē here, tu gloriā re-
 portabis, tali vtēs fer-
 uo: sin minus fuero
 consecutus, mihi soli
 f eris

erit dedecus. persuasus igitur Xáthus, & postero die in theatrum profectus, & stans in medio iuxta admonitiones Aesopi cōcionatus est iis qui conuenerant. Illi verò statim rogabant Aesopum acciri: qui cum venisset staretq; in medio, Samij facie ipsius cōsiderata, deridentes clamabant, Hæc facies prodigium soluet? ex deformi hoc quid vnquam boni audiemus? atq; ridere cœperunt. Et Aesopus extenta manu & silentio petito, inquit, Viri Samij, quid faciē meā cauillamini? non faciē, sed animū respicere oportet. Sæpe enī in turpi forma bonū animū natura imposuit. An vos

exter

ἐντεῦθεν περσίδησεν ὕβρις. περθεὶς ἐν ὁ Ξάθος, ἐτ' ὑστεραίᾳς εἰς τὸ θέατρον ἀπαντήσας ἐκαταπαύς εἰς τὸ μέσον κτ' ἱστῶν ὑποθήκας Αἰσωπὸς διελέχθη τοῖς συναλθῆσιν. οἱ δ' αὖθις ἠξίουν τὸ Αἰσωπον κληθῆναι. τῷ δ' ἀρνημένῳ καὶ πάντες ἐπὶ τῷ μέσῳ, οἱ Σάμιοι τὴν ὄψιν αὐτῷ κατανοήσαντες, ἐρεχθῆντες ἐφώνουν, αὐτὴ ἡ ὄψις σημεῖον λύσθ'· ἐκ τῷ αἰχρῆ τέτε ἢ ποτε καλὸν ἀκασόμεθα; καὶ γελῶν ἤρξαντο. ἐὼς δ' Αἰσωπὸς καταπαύσας τῇ χειρὶ ἐῖς οὐχίαν αἰτήσας ἤνυσεν, φησιν, ἄνδρες Σάμιοι, τί με τὴν ὄψιν σκώπτετε; ἐκ εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸ νῦν ἀποβλέπεν χεῖρ. πολλὰ κίς γὰρ ἐτὶ τῇ φάσκει μερῶν χρηστὴν νοῦν ἢ φύσις ἐνέθηκεν. ἡ τὴν ἑξωθ

ἔξωθεν τῶν κεραμίων
 μορφῇ σιοποιεῖτε ὑ-
 μείς, ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἐντὸς
 μεῦσιν ὄνεια; ἰούλα δ'
 Αἰσώπῃ πάντες ἀνέ-
 σταντες, ἔλεγον, Αἰσω-
 πε, εἴ τι δυνάσῃ, λέγε
 τῇ πόλει. ὃς μὲν παρ-
 ῥησίας ἔφη, ἄνδρες Σά-
 μιοι, ἐπεδήσας ἡ τύχη
 φιλόνηκος ἔσα, δόξης
 ἀγῶνα τέθεικε δεσπότῃ
 ὃ δέλω· καὶ μὴ ὁ δὲ
 λος ἡτῶν φανῇ δ' δε-
 σπότη, ἀλλὰ μακίγων ἐ-
 λούσε· εἰ δ' ἀμείνων,
 ἐδὲν ἐλαττον καὶ ἔτω
 πωληγαῖς ξανθήσει· εἰ
 ὑμεῖς ἀλλὰ τ' ἐλούθηρί-
 ας παρρησίαν χάρισσι-
 θέ μοι, ἐγὼ νῦν ὑμῖν
 ἀδελῶς τὸ ζητήριον
 φράσω. ὅτε ὁ δῆμος
 ἀπὸ μιᾶς ἰσότητος πρὸς
 τὸ Εὐαῖον ἐβόων, ἐλού-
 θερωσον Αἰσωπῶν, ὑπά-
 κυσον Σαμίων, χάρι-
 σιμὴν τὴν ἐλούθηρίαν αὐ-
 τῷ τῇ πόλει. ὃ δ' Εὐαῖος

ἔσκη

exteriorē testarū for-
 mā cōsideratis, ac nō
 potius interiorē vini
 gustū? Hæc ab Aeso-
 po cū audissent oēs,
 dixerunt, Aesope, si
 quid potes, dic ciui-
 tati. Et ille audacter
 ait, Viri Samij, qm̄
 fortuna, quæ conten-
 tionis studiosa est,
 gloriæ certamē pro-
 sinit dño & seruo: &
 si seruus inferior vi-
 deatur dño, verberi-
 bus cæsus abibit: sin-
 autē p̄stātior, nihilo-
 min⁹ & sic verberib⁹
 lacerabitur: si vos p̄ li-
 bertatē loquēdi mi-
 hi fiduciā idulseritis,
 ego nūc vobis intrep-
 idē q̄situm narrabo.
 Tūc popul⁹ vno ore
 clamabat ad Xāthū,
 libertate dona Aeso-
 pū, obtēpera Samiis,
 largire libertatē eius
 ciuitati. At Xāth⁹ nō

f 2

ααηαε

annuebat. & Prætor ait, Xanthe, si tibi nō placet auscultare populo, ego hac hora Aesopū libertate donabo, & tūc tibi equalis fuerit. tunc igitur Xanthus necessariō libertatem reddidit. Et præco clamauit, Xāthus philosophus liberum Samiis largitur Aesopum. Atq; interim finem sermo Aesopi accepit, dicens Xantho, Vel inuitus me libertate donabis. Aesopus itaq; libertatem cōsequutus, stās in medio ait, Viri Samij, aquila, vt scitis, regina auium est, quoniā autē imperatoriū anulū hæc raptū demisit in serui finū, hoc significare vult, quendam ex iis qui nunc sunt regē velle vestrā libertatem

δοῦν ἐπένδου. καὶ ὁ πρέ-
ταυς ἔφη, Εἰ μὴ
σοι δοκεῖ ὑπακούσαι τῷ
δήμῳ, ἐγὼ τὸ δεῦρ' ἄ-
ρως Αἰσωπον ἐλεύθε-
ρον αὐτῷ ποιήσωμι, ὥς
τε σοι ὁμῶς πρὸς ἔσται.
τῷ καὶ αὐτῷ τίνων ὁ
Εἰσὸς ἀνάλκη τῷ ἐ-
λευθερέαν ἀπέδωκε καὶ
ὁ κήρυξ ἐβόα, Εἰσὸς
ὁ φιλόσοφος ἐλεύθε-
ρον Σαμίοις τὸ Αἰσω-
πον. καὶ τότε πρὸς ὁ
τὸ Αἰσώπῳ λόγος εἰλή-
φθ, φαρδύς περὶ τὸ
Εἰσὸν, ὡς ὁ ἄκων ἐ-
λεύθερώσθαι με. Αἰσω-
πος ἔν ἐλευθερίας τυ-
χών, τὰς εἰς τὸ μέσον, ἔ-
φη, αὐδρες Σάμιοι, ὁ
μὲν ἄνθρωπος, ὡς ἴστε, βασι-
λεύς τ' ὀρνέθων ἐστίν, ὁ-
ππὶ τὸ σπαραττικὸν δα-
κτύλιον ἔτος ἀρπάσας
ἀφῆκεν εἰς δόλῳ κήλ-
πον, τῷ τοῦ σημεῖωσθαι δὲ
λεῖ, ὅτι τὸ νυνὶ βασιλέ-
ων ἵς δὲ λεῖ ὑμῶν τὴν
ἐλευ-

ἔλδουθερίαν δαλῶσαι,
 καὶ τὰς κυρίας νόμους
 ἀκύρους δεῖξαι. Τῷ τῷ
 οἱ μὲν Σάμιοι ἀκρόαταις
 κατεφείας ἐπλήθησαν.
 καὶ οἱ ἔτι πολὺν χρόνον
 καὶ γράμματα παρὰ
 Κροίσου τῷ Λυδῶν βα-
 σιλέως ἤκη Σαμίοις, κε-
 λεύοντα τὸ ἀπὸ τῆδε
 φόρους αὐτῷ παρέχιν.
 εἰ δὲ μὴ κείνοιτε, πρὸς
 μάχην ἐτοίμους εἶναι
 ἐβελούσαντο μὲν ἔν ἁ-
 παντες· ἔδωσαν γὰρ ὑ-
 πήκοοι γυνεὶ τῷ Κροί-
 σῳ. σιωοῖτον μὲν τοὶ εἰ-
 ναι καὶ Αἰώωπον ἐργ-
 τήσας. καὶ κείνος ἐρωτη-
 θεὶς εἶπε, ὅτι δρχόντων
 ὑμῶν γνώμην δεδωκός
 των εἰς φόρος ἀπιγω-
 γὴν ὑπακύν τῷ βασι-
 λεῖ, συμβεβλήν μὲν ἔδ-
 ῶς, λόγον δὲ ἐξῶ ὑμῖν,
 ὅτι εἴσεθε τὸ συμφέρον.
 ἡ τύχη δύο ὁδοὺς ἔδ-
 ξεν ἐν τῷ βίῳ, πατέρα
 μὲν ἔλδουθερίας, ἧς μὲν δρ-
 ον

tatē in seruitutē redi-
 gere, atq; sancitas le-
 ges irritas facere. his
 auditis Samij mœro
 re repleti sunt. Sed
 nō multo pōst tpe &
 literæ à Cræso Lydo-
 rū rege venerunt ad
 Samios, iubentes eis
 ab illo tpe vt tributa
 sibi pēderēt: sin min⁹
 obtēpauerīt, vt ad pu-
 gnā se parēt. Cōsulta-
 bāt igitur vniuersi: ti-
 muerūt. n. subditi fie-
 ri Cræso, cōducibile
 tñ esse & Aesopū cōsu-
 lere. Et ille consultus
 ait, cū p̄ncipes vestri
 sententiā dixerint de
 tributo dādo obtēpe-
 radū esse regi, cōsiliū
 iā minimè, sed narra-
 tionē vobis afferā, &
 scietis quid cōducatur.
 Fortuna duas vias o-
 stēdit in vitā, alterā li-
 bertatis, cuius princi-
 piū accessu difficile,

sed finis planus: alteram seruitutis, cuius principium facile & accessibile, finis autem laboriosus. His auditis, Samij exclamauerunt, Nos cum finis liberi, serui esse gratius nolumus, & oratorem infecta pace remiserunt. His ergo cognitis, Crœlius decreuit bellum in Samios mouere. sed legatus retulit, Non poteris Samios debellare, quamdiu est apud eos Aesopus, & consilia suggerit. Potes autem magis, ait, ô rex, legatis missis, petere ab ipsis Aesopum, pollicitus eis pro eo & gratias alias relaturum, & solutionem iussorum tributorum. Et tunc fortè poteris

cos

χὴ δ' ἔσθ' αὖτις, τὸ δ' ἔτε-
λος οὐ μὲν γὰρ ἔστιν ἡ
δουλείας, ἥς ἡ μὲν ἀρχὴ
δύσπετρός τε ἐστὶν ἀπὸ τοῦ
τὸ δ' ἔτελος ἐπὶ πᾶσι.
Ἰαυῶτα ἀκούσαντες οἱ
Σάμιοι, ἀνέβόησαν, ἡ-
μεῖς ἐλευθέροι ὄντες,
ἐκόντες ἔχονμεθα δ' ἔ-
λοι, ἐπὶ τῷ πρὸς τοῦ
ἔσθ' οὐκ εἰρήνῃ ἀπέπε-
ψαν. ὁ μὲν ἐν Κροῖστῳ
ταῦτα μαθὼν ἐβελού-
σαθ πόλεμον καὶ τῷ Σα-
μίων κινεῖν. ὁ δ' ἐπρὸς
τοῦ αὐτῶν, ὡς
οὐκ αὖθις δουλείας Σα-
μῖος ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν
Αἰσώπῃ παρ' αὐτοῖς
ὄντος, ἐπὶ γὰρ ὑπο-
βλήντες. διὸν δ' ἡ μά-
λον, εἶπεν, ὦ βασιλεῦ,
πρὸς τοῖς δόμοις, ἐ-
ξαιτήσῃ παρ' αὐτῶν
Αἰσώπῃ, ὑποχόμενος
αὐτοῖς αὐτὸ αὐτῷ χάρι-
τας ἄλλας τε δώσῃ, ἐ-
λύσιν τῷ ἐπιβατιομένων
φόρων. ἐπὶ τῷ ἰαυῶτα οἱ-
ός

ὅς τε ἔση τέτων πει-
 γνέας. ἔ οὐκ Κροῖσος
 καὶ βασιλεύσας πρὸς αὐτὴν
 ἀποστείλας ἐκδοτὸν ἦτο
 τὸ Αἰσωπον. Σάμιοι δὲ
 τῶτον ἐκδόαζ γνώμης
 ἐχέοντο. Αἰσωπὸς δὲ
 τῶν μαθὼν, ἐν μέσῳ τῶ
 ἀγορᾷ ἔστη, καὶ φησι,
 ἄνδρες Σάμιοι, καὶ γὰρ
 μὲν πάλαι πολλοὶ ποιεῖ-
 μαί παρὰ τὰς πόδας
 ἀφικέας τῶ βασιλέως,
 ἐθέλω δὲ ὑμῖν ἓνα μῦ-
 θον εἰπεῖν κατ' ὃν πρὸς
 ὁμόφωνα λύω τὰ
 ζῶα, πόλεμον οἱ λύκει
 τοῖς πρὸς αὐτοῖς σιωπῶ-
 νται. τὸ δὲ κινῶν συμ-
 μαχόντων τοῖς θρέμ-
 μασι, ἔ τὰς λύκους ἀπο-
 στέλλοντων, οἱ λύκει πρὸς
 σβεντὶν ἀποστείλαντες
 ἔφασαν τοῖς πρὸς αὐτοῖς,
 εἰ ἐχλοῖοντο δι᾽ ἃν ἐν-
 ρύω, ἔ μηδὲνα πόλε-
 μον ὑποπτεύειν, ἵνα κύν-
 νας αὐτοῖς ἐκδῶναί. τὸ
 δὲ πρὸς αὐτῶν ὑπ' αὐτοῖς

ας

eos superare. Et
 Croesus his persua-
 sus, legato misso, de-
 di sibi petebat Aeso-
 pū. Samij autem hūc
 tradere decreuerunt.
 Quo cognito, Aeso-
 pus in media con-
 cione stetit, ac in-
 quit, Viri Samij, &
 ego permulti facio
 ad regis pedes pro-
 ficisci, sed volo vo-
 bis fabulam vnā
 dicere: Quo tempo-
 re animalia inter se
 loquebātur, lupi bel-
 lum ouibus intule-
 runt. vnā verò cum
 ouibus canibus præ-
 liantibus, ac lupos
 arcentibus, lupi le-
 gato misso dixerunt
 ouibus, si voluerint
 viuere in pace, & nul-
 lum suspicari bel-
 lum, vt canes sibi tra-
 derent. Oues verò
 quum ob stultitiam

f 4

per

persuasæ essent & canes tradidissent, lupi & canes dilacerarunt, & oves nullo negotio interemerunt. Samij igitur fabulæ sensu percepto, decreuerunt apud se detinere Aesopū. Ille verò non permisit, sed cum legato vnâ soluit, & ad Croesum se conferebat. Profectis itaque iis in Lydiâ, rex ante se stantē Aesopum videns, indignatus est, dicens, Vide qualis homuncio obstitit mihi ad tantam insulam subiugādam? tum Aesopus. Maxime rex, non vi neque necessitate coactus ad te veni, sed sponte adsum: paterere autem me parumper audire. Vir quidam cum locustas caperet occide-

retq̃;

ας πρὸθέντων, καὶ τὰς κυίας ἐκδεδωκότων, οἱ λύκοι τὰς τε κυίας διεσπάρχαζαν, ἔτι τὰ πρὸβατα ῥᾶστα διέφθεραν. οἱ Σάμιοι τίνυντο δὲ τὸ μῦθος βέλημα συννοήσαντες, ὤρμησαν μὲν παρ' ἐαυτοῖς χαλαρεῖν τὸ Αἴσωπον. ὃ δ' ὅσον ἤνεγκερ, ἀλλὰ τῷ πρῆστοι τῇ συναποπολώσεως, πρὸς Κροῖσον ἀπήλ. ἀφικνομένων δ' αὖ τῶν εἰς Λυδίαν, ὁ βασιλεὺς ἐπὶ πρὸθέν αὐτῶν αἰτῶν τὸ Αἴσωπον θεασάμενος, ἠγανάκτησε, λέγων, ἴδε ποταπὸν ἀνθρώπιον ἐμποδῶν μεγέθει νῆσον ὑποτάττει τοσαύτῃ; καὶ ὁ Αἴσωπος, μέγιστε βασιλεῦ, ἐβία, ἐδὲ ἀνάγκη πρὸς σε παρελθόμενῳ, ἀλλ' αὐθαγέσθω πάρεμι· ἀνάγκη δέ με μικρὸν ἀνέσται αὐτῇ τις ἀκρίδων συλλέγων, καὶ ἄ-

ποκ

ποκτιννύς, εἴλε ἔ τέτ-
 ιζα. ἐπεὶ ᾗ κακῆϊνον
 ἡβέλετ κτείνω, φησὶν
 ὁ τέτιζ· αὐθρῶπε, μὴ
 με μόντῳ αἰέλης· ἐ-
 γὼ γὰρ ἔτε σάχῳ βλά-
 πτω, ἔτ' ἄλλο τι τ' ἀ-
 παύτων σε ἀδικῶ. τῇ
 κινήσῃ ᾗ τ' ἐν ἐμοὶ ὑ-
 μένων ἡδὺ φθέρωσιν,
 τέρπων ἴσ' ὁδοιπόρους.
 φωνῆς ἔν παρ' ἐμοὶ
 πλεον ἔδεν δῶρῃς.
 κακῆϊνος λαῶν ἀκῆ-
 σας, ἀφῆκεν ἀπιέναι.
 καὶ γὰρ γῆν, ὦ βασιλεῦ,
 τ' σῶν ποδῶν ἀπορ-
 μα, μὴ με εἰκῇ φονεύ-
 σης. ἔδ' ἐγὼ οἶος τ' εἰ-
 μὶ ἀδικῆσαι πνα, ἐν εὖ
 τελείᾳ ᾗ σώματος γῆν
 ναῖον φθέρωσιν λόγον.
 ὁ ᾗ βασιλεῦς θαυμά-
 σας ἄμα, καὶ οἰκτεῖρας
 αὐτῶν ἐφῆ· Αἰσῶπε, ἔ-
 κεν ἐγὼ σοι δίδωμι τὸ
 ζῶν, ἀλλ' ἡ μοῖρα. ὁ
 γῆν θέλεις, αἴτῃ, ἔ λή-
 ψη. καὶ ὅς, θέομαι σε
 βασι

retq; cepit & cicadā:
 cū & illā vellet occi-
 dere, inq; cicada, Ho-
 mo ne me frustra oc-
 cidas: ego enim neq;
 spicā lædo, neq; in a-
 lia re quapiā iniuria
 te afficio: motu verò
 q̄ in me sunt mēbra-
 nularū suauiter cāto,
 delectās viatores: pre-
 ter igitur vocē in me
 ampli⁹ nihil iuenies.
 Et ille cū hæc audis-
 set, permisit abire. Et
 ego itaq; ὁ rex, tuos
 pedes attingo, ne me
 sine causa occidas: nō
 enim possum iniuria
 quēquā afficere, sed
 in vili corpore gene-
 rosum loquor sermo-
 nem. Rex autē mira-
 tus simul & miserat⁹
 ipsum, ait, Aesope nō
 ego tibi largior vitā,
 sed fatū. Ergo qđ vis,
 pete, & accipies. & il-
 le, Rogo te, ὁ rex, re-
 conc

conciliare Samiis. Cumq; rex dixisset, Reconciliatus sum, procidens ille in terram, gratiasq; ei agebat. Post hæc suas cōscripsit fabulas quas in hunc vsque diem extantes apud regem reliquit. Acceptis autem ab ipso literis ad Samios, quòd Aesopi gratia eis reconciliatus fuerit, atq; muneribus multis, nauigavit in Samū. Samij igitur hūc videntes, coronasq; ei intulerunt, & tripudia eius gratia constituerunt. Ille autem illis & regis literas legit, & ostendit quòd sibi donatam à populo libertatem, libertate rursus remuneratus fuerit. Post hæc verò ab insula decedēs, circumibat orbē ubique

Βασιλεῦ, ἀγαπήσῃς Σαμίους. ὃ δὲ βασιλεὺς εἰπόντι, διήκασμα, πεσὼν ἐκείνῳ ἐπὶ τῷ γλῶττι, χερσὶν τε αὐτοῦ ὠμολόγη. μὲν τὸ τοῦ οἰκείους συγγραψάμενος μύθος, ἵς μέχρι ἔτι νῦν φερεμένη, παρὰ τῷ βασιλεῖ κατέλιπε, δεξιόμενος δὲ παρ' αὐτῶν θέρμεται πρὸς Σαμίους, ὡς ἐνεκεν Αἰσώπῃ τῆς διήκασμα, ἔτι δ' ἄρα πολλὰ πλούσας ἐπαυήθηεν εἰς Σάμον. οἱ μὲν ἔν Σάμιοι τῶν ἰδόντες, σέμεμα τε αὐτοῦ προσήνεγκαν, ἔτι χορὰς ἐπ' αὐτῷ συνεσήσαντο. ὁ δὲ αὐτοῖς τίτε δὲ βασιλεὺς ἀνέγνω θέρμεμα, ἔτι ἀπέδωκεν ὡς τῷ εἰς αὐτὸν ληομενίῳ παρὰ δὲ δήμῳ ἐλδοθερίαν, ἐλδοθερία πάλιν ἡμεῖς ψαθ. μὲν δὲ τὸ τοῦ νήσε ἀπάραι, περιήν τῷ οἶν

οἰκευόμενος τοῖς ἀπαι-
 τεύειν τὸ φιλοσόφον δι-
 αλεγόμενος ἀρχόμενος ὃ
 ἔως βασιλευσάνα, ἔ-
 τινι ἐαυτῷ σοφίαν ἐπι-
 δεξόμενος, μέγας παρὰ
 τὰ βασιλεῖ Λυκίῳ ἐ-
 γίνετο. κατ' ἐκείνας γυ-
 νῆς χρόνους οἱ βασιλεῖς
 πρὸς ἀλλήλους εἰρῶν
 ἔχοντες, ἔτερψεως χά-
 ριν προσβλήμενοι τὸ σο-
 φιστικῶν πρὸς ἀλλήλους
 γραφόντες ἐπεμποιον· ὡς
 οἱ μὲν ἐπιλυόμενοι,
 φόρος ἐπὶ ῥητοῖς πρὸς
 τὸν πεμπόντων ἐλάμβανον·
 εἰ δὲ μὴ τὰς ἴσας
 παρεῖχον· ὁ τίνων Αἰ-
 σωπος τὰ πεμπόμενα
 τὸ προσβλημάτων Λυ-
 κίῳ συνῶν ἐπέλυε, ἔ-
 δίδοκε μὲν ἐπὶ τῷ βα-
 σιλεῖ. ἔαυτὸς δὲ διὰ
 Λυκίῳ ἔτερε τοῖς βα-
 σιλεῦσιν αὐτὸν ἐπεμπε-
 ῶν ἀλύτων μόνοντων,
 φόρος ὁ βασιλεὺς ὅτι
 πλείους εἰσέπραττεν.

Αἰσ

vbique cū philosophis
 disputando. Profectus
 autem & in Babylo-
 nem, & suā ipsius do-
 ctrinam demonstnan-
 do, magnus apud re-
 gem Lycerum euasit.
 illis enim tēporibus
 reges inuicē pacem
 habētes, atq; delecta-
 tionis gratia quæstio-
 nes vicissim sophista-
 rum scribēdo mitte-
 bant: quas qui solue-
 rent, tributa pacta à
 mittentibus accipie-
 bant: qui verò non,
 æqualia præbebant.
 Aesopus igitur quæ
 mittebātur pblema-
 ta Lycero intelligens
 dissoluebat, & clarū
 reddebat regem: &
 ipse Lyceri noīe alte-
 ra itidem regibus re-
 mittebat. Quæ cū re-
 manerēt insoluta, tri-
 buta rex quàm pluri-
 ma exigebat. Aesop⁹

autem

autem cum non genuisset filios, nobilem quendam, Ennum nomine adoptauit, atq; vt legitimum filiū regi allatum cōmendauit. Non multo autē post tempore Ennus cum adoptantis cōcubina rem habuit. hoc sciens Aesopus, expulsurus erat domo Ennū. Qui in illū ira correptus, epistolamq; fictam ab Aesopo, scilicet ad eos qui sophismatis cū Lycero certabant, q̄ ipsis paratus esset adherere magis quā Lycero, regi dedit, Aesopi signatā anulo. Rex & sigillo credens, atque inexorabili ira percitus, confestim Hermippo mandat, vt nulla examinatione facta proditorem occideret

Αἰώπος ὃ μὴ παιδοποιήσάμενος, ἕνα πινυ-
 ῖ δ' ὕμνων ἔννον τιλὴ
 κλήσιν εἰσεποιήσας ἴτε,
 καὶ ὡς γνήσιον παῖδα
 τῷ βασιλεῖ προσενέ-
 κτας συνέστησε. καὶ δ' ἔ-
 πολὺν χρόνον ἔβην
 τῇ ἔμενον παλλακῇ
 συμφυρένῃ, Αἰώ-
 πος τὸ γινώσκων ἀπελαύ-
 νων ἐμελλε τὴ οἰκίαν. ὃ ὃ
 τῇ κατ' ἐκείνην ὀργῇ λη-
 φθεὶς, ἐπιστολὴν τε πλασ-
 σάμενος παρ' Αἰώπου
 δῆθεν πρὸς τοὺς ἀντιστο-
 φισσομένους Λυκέρῳ, ὡς
 αὐτοῖς ἐτιμὸς ἐπὶ πρὸ
 στήθεος μάχων ἢ τῷ Λυ-
 κέρῳ, τῷ βασιλεῖ ἐνε-
 χείροσε, τῷ ἔβην
 αὐτὸν σφραγισάμε-
 νος δακτυλίῳ. ὃ ὃ βασι-
 λεύς τῇ τε σφραγίδι
 πεποιθὲς, ἔπαραιτή-
 τῳ ὀργῇ χρησάμενος,
 παραχρῆμα τῷ Ἑρμίπ-
 πῳ κελεύει μηδὲν ἐξε-
 τίσαντα, οἷα δὲ πρὸ δό-
 τῶν

τὴν ἀρχαίον αἰ-
 σωπον. ὃ ὃ Ἑρμιππῶς,
 φίλος τε ἰὼ τῷ Αἰσώ-
 πῳ, καὶ ὅτε δὴ τὸ φίλον
 ἐπέδειξεν. ἔν πνι γὰρ τὸ
 ἔφρων μηδενὸς εἰδὼς
 κρύψας τὸ αὐτῶπον,
 ἐν ἀπορήτοις ἔτρεφεν.
 Εἰνος ὃ ὃ βασιλέως κε-
 λούτατος πᾶσαν τὴν
 διοίκησιν Αἰσώπῳ πα-
 ρέλαβε. μὲν δὲ πνα χρό-
 νον Νεκτεναδῶν βασι-
 λεύς Αἰγυπτίων πυθό-
 μῃος Αἰσώπον τεθνηκέ-
 ναι, πέμπει Λυκέρῳ
 παραχρημᾶ ἐπιστολὴν,
 οἰκοδόμους αὐτῷ ἀπο-
 σείλαι κελεύσας, οἱ
 πύργον οἰκοδομήσας,
 μητ' ἔραν, μήτε γῆς ἀ-
 πτόμῃον, ἢ τὸ ἀποκρι-
 νέμῃον ἀεὶ πρὸς πάνθ'
 ὅσα αὐτῷ ἐρωτῶσι. καὶ τῷ
 τὸ ποιήσαντα φόρος εἰς
 πρᾶτ' ἐν εἰ ὃ μὴ, καὶ
 ἔφρων. ἰὼ τῷ Λυ-
 κέρῳ ἀναγνωδέντα,
 ἀθυμίας ἐνέβαλε, μη-
 δενὸς

deret Aesopum. At Her-
 mippus & amicus
 fuerat Aesopo, & tunc
 se amicū ostendit. In
 sepulcro enim quo-
 dam nemine sciente
 occultauit hominē,
 & secretò nutriuit.
 Ennus autē regis ius-
 su omnē Aesopi ad-
 ministrationē susce-
 pit. Sed quodam post
 tempore, Nectenabo
 rex Aegyptiorum au-
 diens Aesopum occi-
 disse, mittit Lycero
 statim epistolam, ar-
 chitectos sibi mitte-
 re iubētē, qui turrim
 ædificent, neq; cælū
 neque terrā attingen-
 tē, & responsurū sem-
 per aliquē ad omnia
 quæcūq; rogauerint.
 quod si fecisset, tri-
 buta exigeret: sin mi-
 nus, solueret. His le-
 ctis Lycerus mœro-
 re affect⁹ est, cū nul-
 lus

lus ex amicis posset
quæstionem de turri
intelligere. Rex ta-
mē & columnam sui
regni dicebat inter-
uisse Aesopū. Hermip-
pus autem dolore re-
gis ob Aesopū intel-
lecto, adiit regē, & vi-
uere illum renuncia-
uit, addiditque ipsius
causa Aesopum non
interemisse, sciens q̃
pœniteret aliquando
regem sententiæ. Re-
ge autem non medio-
criter super hisce ex-
hilarato, Aesopus
fordens, ac squal lens
totus adductus est.
quumq; rex vt eum
vidit, illacrymasset,
atque vt lauaretur,
aliaq; cura vt affice-
retur iussisset, Aeso-
pus post hoc & de
quibus accusatus fue-
rat, causas confuta-
uit. ob quæ quum

rex

δενός τ' φίλων δυνά-
μειν τ' ἀποβλέψας τ'
πρὸς τὸ πύργον συνεί-
ναι. ὁ μὲντοι βασιλεὺς
ἐκίονα τ' ἑαυτῷ βα-
σιλείας ἐλεῖν ἀπολω-
λέκειναι τ' Αἰσωπον. Ερ-
μιππὺς ὅτι τὸν τ' βα-
σιλέως δι' Αἰσωπον λυ-
πῶν μαθὼν, παρηλά-
θε τε τῷ βασιλεῖ, καὶ
ζῶν ἐπείνον δι' ἡμελί-
σας, παροφθαλμοῖς αὐτῷ δὴ
χάριν αὐτῶν ὅτι αὐτὸν
λαῖν, εἰδὼς ὡς μελήθη
ποτε τῷ βασιλεῖ τ' ἀ-
ποφάσεως. Τὸν τ' βασιλέ-
ως ἀφ' ἐφ' ἑρμηνεύων ἐπὶ
τῶν ἡμετέρων. Αἰσω-
πος ῥυπῶν ἐκ αὐχμῶν
ὅλος παρησέχθη, ἐκ τ'
βασιλείας, ὡς εἶδεν αὐ-
τὸν, δακρυόσπιον, λέγοντα
θαύτε ἐκ τ' ἄλλης ἐπι-
μελείας ἀξιοθῶναι κε-
λεύσαντος, Αἰσωπος με-
τὰ τῷ τ' ὑπὲρ ὧν καὶ
τηγορήθη τῷ αἰτίαις ἀ-
ποσκευάσας, ἐφ' οἷς ἐκ
τ'

ὁ βασιλεὺς τὸ ἔννον
ἀναιρεῖν μέλλοντες, Αἴ-
σωπος αὐτῷ συγγνώμην
ἤτήσατο. ἐπομένως ὃ
τέτοι, ὁ βασιλεὺς τῷ
ὁ Αἰγυπτίῳ ἐπιστολὴν
τῷ Αἰσώπῳ ἐπέδωκεν
ἀναγνῶναι. ὁ δὲ αὐτὸν
καὶ τῷ λύσιν συνεῖς ὁ
προβλήμας, ἐγέλασέ
τε καὶ αὐτὸν. ὁ δὲ ἐκεί-
νου, ὡς ἐπεδὸν ἡ-
μῶν παρέλθῃ πεμφθῇ
καὶ τὰς τε τὸ πύργον
οἰκοδομήσαντας, καὶ τὸ
ἀποκρινέμενον πρὸς
τὸ ἐρωτώμενον. ὁ βα-
σιλεὺς οὖν τὰς μὲν Αἰ-
γυπτίους πρέσβεις ἀπέ-
στειλεν, Αἰσώπῳ δὲ τὸ ἐξ
αρχῆς διοίκησιν ἐνεχέ-
ρισται ὅπως, ἐκδοθέν
αὐτῷ παραδόντες καὶ τὸ
ἔννον. ὁ δὲ Αἰσώπῳ
παραλαβὼν τὸ ἔννον,
ἐδὲν ἀηδὲς αὐτὸν ἑδρα-
σεν, ἀλλ' ὡς ἡρῶ πάλιν
προσέχων. ἄλλας τε καὶ
τέττας ὑπέβλεψεν τὰς λό-

γας.

rex Ennum esset oc-
cisurus, Aesopus ei
veniam petiit. Post
hæc autem rex Ae-
gyptij epistolam Ae-
sopo dedit legen-
dam. At ille sta-
tim solutione co-
gnita quæstionis, ri-
sit, ac rescribere ius-
sit, ut quum hyems
præterisset missum
iri, & qui turrim
essent ædificaturi, &
responsurum aliquē
ad rogata: Rex igi-
tur Aegyptios le-
gatos remisit, Ae-
sopo autem pristi-
nam administratio-
nem tradidit omnē,
deditum ei tradens
& Ennum. At Ae-
sopus acceptum En-
num nulla in re
tristitia affecit, sed
ut filio rursus rece-
pto, aliisq̃ue atque
his admonuit ver-
bis,

bis: Fili, ante omnia
 cole Deum. Regem
 honora. Inimicis tuis
 terribilem teipsum
 præbe, ne te conte-
 mnāt. amicis facilem
 & cōmunicabilem,
 quò longè beneuo-
 lentiores tibi sint.
 Item inimicos malè
 habere precare, &
 esse pauperes, ne te
 possint offendere: at
 amicos in omnibus
 bene valere velis. Sē-
 per vxori tuæ bene
 adhere, ne alterius
 viri periculum face-
 re velit: leue enim est
 mulierum genus, ac
 adulatū minus malū
 cogitat. Velocem ad
 sermonē ne posside
 auditum. linguæ con-
 tinēs esto. bene agen-
 tibus ne inuide, sed
 cōgratulare: inuidēs
 enim teipsum magis
 offendes. domesti-
 corum

γῆς· τέκνον, πρὸ πάν-
 των σέβῃ τὸ θεῖον. τὴν
 βασιλέα δὲ τίμα. καὶ
 τοῖς μὴ ἐχθροῖς σε δε-
 νόν σεαυτὸν παρασκευ-
 αζε, ἵνα μὴ κατὰ φρο-
 νῶσι σε. τοῖς δὲ φίλοις
 πρᾶον καὶ δὲ μετὰ δό-
 λον, ὡς δύνεσθης σοι
 μάλλον γίνεσθαι. ἐπὶ τὰς
 μὴ ἐχθρας νοσεῖν εὐχῇ
 καὶ πένεσθαι, ὡς μὴ οἱ
 ἔς τε εἴναι λυπεῖν σε.
 τὰς δὲ φίλους καὶ πάν-
 τα εὖ πρᾶττιν βέλῃ.
 αἰεὶ τῇ γυναίκί σου χρη-
 σῶς ὁμίλει, ὅπως ἐτέρου
 ἀνδρὸς πείραν μὴ ζη-
 τήσῃ λαβεῖν· κερὸν γὰρ
 τὸ τῇ γυναικῶν ἐστὶ φῶ-
 λον, ἧς καὶ λακκούδα ὁμῶς
 ἐλάττω φρονεῖ κακῶς.
 ὁξείαν μὴ πρὸς λόγον
 κτήσῃ πλὴν ἀχολῶ. τὴν
 δὲ γλώττης ἐκχευτὴς ἔ-
 σο. τοῖς εὖ πρᾶττις μὴ
 φθόνῃ, ἀλλὰ σύγχαιρε·
 φθονῶν γὰρ σεαυτὸν μάλ-
 λον βλάπτεις. τὴν οἰκε-
 τῶν

τῶν σε ἐπιμελῆ, ἵνα
 μὴ μόνον ὡς δεσπότην
 σε φοβῶν, ἀλλὰ & ὡς
 εὐεργέτην αἰδῶνται.
 μὴ ἀγχιῶς μαυθαίνῃ
 αἰεὶ τὰ κρείττω. τῇ γυ-
 ναικὶ μηδέποτε πισθῆ-
 σης ἀπόρρητα. αἰεὶ γὰρ
 ὁπωλίζεται, πῶς σε κυ-
 ριεύσῃ. καὶ ἡμέραν
 & εἰς τὴν αὐρίον ἀπο-
 λαμβύσῃ. βέλτιον γὰρ τε
 λούσῃντα ἐχθροῖς κα-
 ταλείψαι, ἢ ζῶντα τῶν
 φίλων ἐπιδεικνύειν. οὐ-
 ποσὴ γὰρ ἔσο τοῖς
 σιωπῶσι, εἰδὼς ὡς
 & τὰ κυναεῖα ἄρῃν ἢ
 ἔρα ἀποπορεύσθαι. ἀγα-
 θὸς γυνώμηνος μὴ μετα-
 νόη. ψίθυρον αὐδρα ἐκ-
 βαλε σῆς οἰκίας. τὰ γὰρ
 ὑπὸ σε λεγόμενα καὶ
 πράττομενα ἑτέροις φέ-
 ρων ἀναγίγσκονται. πρῶτον
 μὴ τὰ λυπήσοντά σε,
 ἐπὶ τῇ τοῖς συμβαίνουσι
 μὴ λυπῆ. μήτε πονηρὰ
 βελοῦσθαι ποτὲ, μήτε
 τρεῖς

corum tuorum satage,
 ut te non solum ut
 dominum timeant, sed
 etiam ut benefactorem
 venerentur. Ne pu-
 deat discere semper
 meliora. Mulieri non
 unquam credas secreta.
 nam semper armatur,
 quomodo tibi domi-
 netur. Quotidie in
 die crastinum reconde.
 melius enim mortuum
 inimicis relinquere,
 quam viventem amico-
 rum indigere. Salutato
 facile qui tibi occur-
 runt, sciens & catulo
 caudam panem compara-
 re. Bonum esse ne po-
 niteat. Sufurrone vi-
 rum eiece domo tua. nam
 quae a te dicuntur, ac-
 fiunt, aliis communicabi-
 bit. Fac quae te non
 maestum facient. contin-
 gētibus ne tristare. ne-
 que prava consulas un-
 quam, neque mores ma-
 lorum

lorū imiteris. His ab Aesopo Ennus auctor monitus, tum sermone, tū sua cōscientia, vt sagitta quadā percussus animum, paucis post diebus è vita discessit. Aesopus autem aucupes omnibus accersiuit, atque aquilarum pullos quatuor vt caperent iubet. Sic itaque captos nutriuit, vt dicitur, ac instruxit, cui rei non magnam fidem adhibemus, vt pueros in sportis ipsis appensis, gestando in altum tollerēt: atque ita obediētes pueris essent, vt quocunque illi vel-
lent, volarent, siue in altum, siue in terram humi. Præterito verò hyemali tempore, & vere ar-
ridente, cum ad iter omnia

τρόπος κακῶν μιμήσθαι
τοῖς δ' Αἰώπῳ τ' Εὐ-
νον νεφετῆταις, ἐκεί-
νος τοῖς τε λόγοις καὶ τῇ
οἰκείᾳ συνειδήσει οἶά τι
νι βέλει πλῆγεις τινὲς
ψυχῶν, μετ' ἑποχὰς
ἡμέρας τ' εἶδον μετ' ἡλίου
ξεν. Αἴσωπος δ' τὰς ἐ-
ξούτας πάντας προσηκα-
λεσάμενος, αἰτῶν νεο-
τὰς τέτταρας συλλη-
φθῶν καλὸς ἑσυχονη-
φθῆντας ἔν' ἑτῶς ἔθρε-
ψεν, ὥς λέγει, καὶ ἐπαύ-
δουσεν, ὅπως ἑκάστου τι
με πεθόμενον ἔχει, ὥς
παῖδας διὰ θυλάκων
αὐτοῖς προσηρημένων
βαστάζοντας εἰς ὑψοῦς
αἶρεται, καὶ ἑτῶς ἑτα-
κὸς τοῖς παισὶν εἶναι,
ὥς ὅπως αὐτοὶ ἐκείνοι
βέλοιντο ἰσχυρῶς, αὐ-
τοὶ εἰς ὑψοῦς, αὐτοὶ εἰς
γῆν χαμάζειν. τὸ δ' ἡ-
μερῆς ὥρας παρα-
δραμύσης, καὶ ἡμέρας διὰ
μελάσαντας, ἅπαντα τὰ
πρὸς

πρὸς τὴν ὁδὸν συσκο-
 ασάμενος Αἰσωπος, καὶ
 τὰς τε παῖδας λαβὼν,
 ἔτρεψε αὐτὰς, ἀπῆρεν εἰς
 Αἴγυπτον, πολλῇ φαντα-
 σίᾳ καὶ δόξῃ πρὸς κατὰ
 πλῆξιν τῶν ἐκεῖ κεχρη-
 μένων. Νεκτεναβῶ δὲ
 ἀκίσσας παραγεγενέ-
 ναι τὸν Αἰσωπον, ἐνὶ ὄρνυ-
 μαί, φησι τῖς φίλοις,
 μεμαθηκώς Αἰσωπον
 τεθνηκέναι. τῇ δ' ἐπι-
 στή κελεύσας ὁ βασι-
 λεύς πάντας τὰς ἐν τῇ
 πόλει λαοὺς πείθεσθαι
 αὐτῷ, αὐτὸς ἐρέαν
 ἐνεδύσασθαι, ἔδιδάμενα,
 ἔδιδάμενα κίταρον. καὶ
 καθεστὼς ἐφ' ὑψηλῆς ὀ-
 φρεως, καὶ τὸν Αἰσωπον εἰς
 ἀχθύναν κελεύσας. ἦ-
 ναι μὲν εἰσάγγελος, εἰσελθόν-
 τι φησὶν, Αἰσωπε, ἔτρε-
 σαι ἐμεῖς καὶ ὅς, σὲ μὲν ἡ-
 λιώεσθαι, τὰς δὲ πεί-
 σε τὰς τρεῖς, ὡς αἰοῖς τὰ-
 ρος. ἔδιδάμενος δὲ βασι-
 λεύς αὐτὸν, καὶ δώ-

oia parafset Aesopus,
 & pueros accepisset,
 & aquilas, decessit in
 Aegyptū, multa ima-
 ginatione & opinio-
 ne ad stupefactionē
 illorū hominū vsus.
 Sed Necstenabo audi-
 to adesse Aesopū, In-
 fidiis circūuēt^r sum,
 ait amicis, quia intel-
 lexērā Aesopū mor-
 tuum esse. Postridie
 autē iussit rex, vt oēs
 magistratus candidis
 circūdarētur vestib⁹,
 ipse lancā induit, &
 coronā, ac gēmatā ci-
 tarin. Cūq; sedens in
 alto folio Aesopū in-
 trodaci iussisset, Cui
 me asimilas, ingre-
 dienti inquit, Aeso-
 pe, & eos qui mecū
 sunt? & ille, Te qui-
 dē soli verno: qui ve-
 ro te circūstāt, matu-
 ris, aristas. & rex ad-
 mirat⁹ ipsum, donis

eum profecutus est. Postero autē die rur-
 sus rex candidissimā indu-
 tus, amicis pur-
 pureas iussit accipe-
 re, ingredientē Aeso-
 pum iterum eadē ro-
 gavit. Et Æsopus,
 Te, inquit, comparo
 soli : hos autem qui
 stant circum, radiis
 solaribus. Et Necte-
 nabo, Existimo ni-
 hil esse Lycerū præ
 meo regno. Et Æso-
 pus subridens, Ne fa-
 cilè de illò sic lo-
 quere, ò rex : nā genti
 vestræ vestrum re-
 gnum collatum in-
 star solis lucet. at si
 Lycero cōparetur, ni-
 hil aberit quin splen-
 dor hic, tenebræ ap-
 pareant. Et Necte-
 nabo apposita ver-
 borum responsio-
 ne stupefactus, At-
 tulisti nobis, ait, qui
 turgim

ρεις ἐδεξιώσατο. τῇ δὲ
 μετ' ἐκείνην ἡμέραν πα-
 λιν ὁ μὲν βασιλεὺς λαοὺς
 καὶ ἄλλων ἐνοικουασάντων
 νος, τοῖς δὲ φίλοις φοινι-
 κῶς κελύσας λαβεῖν,
 εἰσελθόντα τὸν Αἴσωπον,
 πῶς περτέραν αὐτοῦ
 πεῦσιν ἐπύθετο. ὁ δὲ Αἴ-
 σωπος· σὲ μὲν, εἶπεν, εἰ-
 κάζω ἡλίῳ, τὰς δὲ πρὸς
 σὲ τὰς τῶν ἀκτῶν. καὶ ὁ
 Νεκτεναβὼ οἷμα μὴ
 δὲν εἶναι Λυκῆρον πρὸς
 πῶς ἐμὴν βασιλείαν.
 ὁ δὲ Αἴσωπος μετὰ
 σας, μὴ δύχεσθαι ὅτι
 πρὸς ἐκείνους λέγε, ὡς βα-
 σιλεῦ. πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑ-
 μέτερον ἔσθαι ἢ ὑμῶν
 ἐπιδοκνυμένη βασιλεία
 δίκῃ ἡλίῳ σελαγεῖ. εἰ
 δὲ Λυκῆρα παραβλη-
 θείη, ὅθεν αὐτὸς δέοι μὴ το-
 φῶς τῷ τοῦ ζόφου δόπο-
 ὦς ὄψιν εἶναι. ὁ δὲ Νεκτε-
 ναβὼ πῶς τὸν λόγον οὐ
 σοχίαν ἐκπλαγεῖς, ἢ
 νεκας ἡμῖν, ἔφη, τὰς
 μέγα

μέλλοντας τὴν πόλιν οἱ
 κροδομεῖν· καὶ ὁ δὲ, ἐνιμυρί-
 εἰσιν, εἰ μόνον ὑποδεί-
 ξας τὸ ῥῆπον. καὶ τῷ
 ἐξελθὼν ἐξω τὴν πόλιν
 ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸ πε-
 δῶν, ὑπέδειξε διαμετρή-
 σαι τὴν χώραν. ἀγαθὸν
 γινώσκων Αἰσώπος ἐπὶ τοῖς
 ὑποδείχθεισας τὸ ῥῆπον
 γωνίας τέτταρας, τὰς
 τέτταρας τῶν αἰτῶν, ἁ-
 μά τῶν παισὶ διὰ τῶν
 λάκων ἀπηρτημύοις, ἃ
 οἱ κροδομῶν τοῖς παισὶ
 καὶ χεῖρας δὲς ἐργα-
 λεία, ἐκέλευσεν ἀνα-
 πύλαι. οἱ δὲ πρὸς ὑψὺς
 γυμνοῦντο, ὅτε ἡμῖν, ἐ-
 φώνεν, λίθους, δότε κρο-
 νίαν, δότε ξύλα, ἃ τὰ λ-
 λα τὴν πρὸς οἰκδομὴν
 ἐπιτηδείων. ὁ δὲ Νεκτε-
 ναβὼ τὰς παῖδας θεα-
 σάμενος ὑπὸ τῶν αἰτῶν
 εἰς ὑψὺ ἀναφερομέ-
 νους, ἔφη· πόθεν ἐμυρί-
 πύλοισι ἀνθρώποι. ἃ ὁ
 Αἰσώπος, ἀλλὰ Λυκῆ-

turrim ædificent? Et
 ille, Parati sunt, si
 modò ostendas locū.
 Postea egressus ex-
 tra urbem rex in pla-
 niciē, demonstrat di-
 mensum locū. Addu-
 cīs itaq; Æsopus ad
 demonstratos loci an-
 gulos quatuor, qua-
 tuor aquilis, una cum
 pueris per sacculos
 appensis, ac puerorū
 manibus fabrorū da-
 tis instrumentis, ius-
 sit euolare. Illi verò
 sublimes, Date no-
 bis, clamabant, lapi-
 des, date calcem, da-
 te ligna, & alia quæ
 ad ædificationem a-
 pta sunt. Sed Necte-
 nabo visis pueris ab
 aquilis in altum sub-
 latis, ait, Vnde mi-
 hi volucres homi-
 nes? & Æsopus, Sed
 Lycerus habet: tu au-
 tem homo cū sis, vis

cum æquo diis rege
contēdere? & Necte-
nabo, Aesope victus
sum, quærā autē te, tu
responde. Et ait, Sunt
mihi foeminae hīc e-
quæ, quæ cūm audie-
rint eos, qui in Ba-
bylone sunt, equos
hinnientes, cōfestim
concupiunt. Si tibi ad
hoc est doctrina, ostē-
de. Et Aesopus, Re-
spondebo tibi cras o
rex. Profectus verò
vbi hospitabatur, fe-
lem iubet pueris cō-
prehendi, & captum
publicè circumduci
verberando. Aegy-
ptij autem illud ani-
mal colentes, sic ma-
le tractari ipsum vi-
dentes, concurrerunt,
& felem è manu ver-
berantium eripue-
runt, ac rem renun-
ciant celeriter regi:
qui vocato Aesopo,
Ne

ρος ἔχῃ σὺ δὲ θέλεις αὐ-
θρῶπος ὧν ἰσχυρῶ ἐρί-
ζην βασιλεῖς; καὶ ὁ Νεκτε-
ναβῶν, Αἴσωπε, ἡ τήμημα
ἐρήσομαι δέ σε, σὺ δέ
μοι ἀποκρίναί. καὶ φη-
σιν, εἰσί μοι θήλεις αὐ-
δε ἵπποι, αἵ ὡς ἐκ δῶν
ἀκέσωσι τὸ ἐν βαβυλῶν
νι ἵππων χρεματίζόντων
δούλους συλλαμβάνουσιν.
εἰ σοι πρὸς τὸ τοῦ πάρε-
σι σοφία, ἐπιδόξασθαι. καὶ ὁ
Αἴσωπος, ἀποκρινόμενος
σοι αὖθρον βασιλεῦ. ἐλ-
θὼν δ' ἔκκατ' ἔμελλε, αἵ λυ-
θρον τοῖς παῖσιν ἐκέλευ-
σε συλλαβεῖν, καὶ συλλη-
φέντα, δημοτῶν ἀει-
μαστὸς μακροθύμων. οἱ
δὲ Αἰζύπιοι τὸ ζῶον σε-
βόμενοι, ἔτι κακῶς
πάσχον αὐτὸ θεαταί-
μοι, συνέδραμον,
καὶ τὸ αἵμαθρον τὸ χροῦς
τὸ μακροθύμων ἐκπα-
σαντες, ἀναγέλασιν
ὡς τὰς τῶν βασιλέων
πάθος. ὁ δὲ καλέσας τὸν
Αἴσω

Αἴσωπον, ὅς κ' ἦδ' ἴς, φη
 σίν, Αἴσωπε, ὡς θεὸς τε-
 βόμῃος παρ' ἡμῖν ἐστίν
 αἴλερος; ἵνα τί γ' ἐν τῷ
 τ' πεποίηκας; ἔ' ὅς· Λυ-
 κῆρον τ' βασιλέα ἠδὲ-
 κησεν, ὧ βασιλεῦ, τ' πα-
 ρελθούσης νυκτὸς ἔτ' ὅ-
 ὃ αἴλερος· ἀλεκτερό-
 να γ' αὐτῷ πεφόνου-
 κε μάχην τ' ἄλυσον.
 πρὸς π' γε μὴν καὶ
 ἴσ' ὥρας αὐτῷ τ' νυ-
 κτὸς σημαίνοντα. ἔ' ὅ βα-
 σιλεύς, ὅς κ' αἴχμη
 ψεύδ' ὀμνῶν Αἴσωπε;
 πῶς γ' ἐν μιᾷ νυκτὶ
 αἴλερος ἀπ' Αἰγύπτου
 ἦλθεν εἰς Βαβυλῶνα;
 καὶ κείνος μεθ' ἑαυτοῦ φη-
 σίν· ἔ' πῶς, ὧ βασιλεῦ,
 ἐν Βαβυλῶνι τ' ἵππων
 χρεμετίζόντων, αἴ ἐν-
 θάδε θήλ' αἱ ἵπποι συλ-
 λαμβάνουσι; ὃ γ' βασι-
 λεύς· ἴσ' ὅτι ἀκέρως,
 τὴν φρόνησιν αὐτῷ ἐ-
 μακαρίσει. μὲν γ' ἴσ' ὅτι
 μετὰ πεμψάμεν ἄφ'

ἑλίας

Nesciebas, inquit, Ae-
 sope, tāquam Deum
 à nobis coli selem?
 quare igitur hoc fe-
 cisti? Et ille, Lyce-
 rum regem iniuria
 affecit, ὁ rex, præ-
 terita nocte hic fe-
 lis: gallum enim eius
 occidit pugnacem &
 generosum, præter-
 ea & horas ei no-
 ctis nunciantem. Et
 rex, Non pudet te
 mentiri Aesope? quo-
 nam modo vna no-
 cte felis ab Aegy-
 pto iuit in Babylo-
 nem? Tum ille sub-
 ridendo inquit, Et
 quomodo, ὁ rex, Ba-
 bylone equis hinniē-
 tibus, hīc equæ fæ-
 minæ concipiunt?
 Rex autem his audi-
 tis, prudentiam Ae-
 sopi felicem esse di-
 xit. Post hæc autem
 quum acciuisset ex

g 4

Helio

Heliopoli viros quæ-
 stionū sophisticarum
 peritos atq; de Æso-
 po cū eis disputasset,
 inuitauit vna cū Æso-
 po ad cōuiuīū. Discū-
 bentibus igitur ipsis,
 quidam Heliopolita
 inquit Æsopo, Mis-
 fus sum à Deo meo
 quæstionē quādā ro-
 gare te vt ipsam sol-
 ueres. Et Æsop⁹, Men-
 tiris: deo enim ab ho-
 mine nihil opus est
 discere. Tu autē non
 solū te ipsum accusas,
 sed & deū tuū. Alius
 rursus ait, Est tēplum
 ingens, & in eo colū-
 na duodecim vrbes
 continens, quarū sin-
 gulæ triginta trabi-
 bus fulciuntur, quas
 circūcurrūt duæ mu-
 lieres. Tū Æsop⁹ ait,
 Hanc quæstionem a-
 pud nos soluēt pueri.
 Templū enim est hic
 mund

ἡλίας πόλεως, αἰόρας
 ζητημάτων σοφιστικῶν
 ἐπισήμονας, ἔπειτα
 Αἰσώπῳ ἀλεχθεὶς.
 αὐτοῖς, ἐκάλεισεν ἄμφω
 τὰ Αἰσώπῳ ἐπὶ δυνάμει
 αὐτοῦ. ἀνακλινθέντων ἑν
 αὐτῶν τῷ ἡλίῳ πολιτῶν
 τις φησι πρὸς τὸ Αἰσώ-
 πον· ἀπεστάλῃ παρὰ
 τοῦ θεοῦ μετὰ πύσιν ἵνα
 πυθῇ αὐτὸν, ὥς αὐτῷ
 ἐπιλύσῃς. καὶ ὁ Αἰ-
 σώπος, ψεύδῃ, θεὸς γὰρ
 παρ' ἀνθρώπων ἔστιν· οὐδὲν
 ἴμαρ εἶναι. σὺ δ' ἔμμενον
 σπυλὸν κατηγρεῖς, ἀλλὰ
 ἔστι θεὸς σὺ. ἑτέρως πάλιν
 εἶπεν, ἔστι ναὸς μέ-
 γας, καὶ ἐν αὐτῷ στή-
 λαι δώδεκα πόλεις ἔ-
 χων, ὧν ἑκάστη τετράκων
 ταδοῦσις ἐστὶν ἵνα τετ-
 ρὰς τῶν ποταμῶν δύο γυ-
 ναῖκες. καὶ ὁ Αἰσώπῳ·
 ἔφη, τῶν ποταμῶν ὅτι
 αὐτῶν καὶ οἱ παρ' ἡμῶν ἐπι-
 λύσονται. ναὸς
 γὰρ ἐστὶν ὁ κόσμος· ὁ καὶ
 σμ.

σμεῖται· σὺ δ' ὁ ἐν-
 ιαυρὸς, αἵ τ' ὅτι πόλεις, οἱ
 μὲν αἱ καὶ αἱ δοκοῦντες
 τῶν ἡμερῶν· ἡμέρα δ'
 καὶ νύξ, αἱ δύο γυναῖ-
 κες, αἱ παραλλάξ ἄλ-
 λήλας δέχονται. τῇ δ' ἐφε-
 ξῆς ἡμέρα συγκαλέσας
 τὰς φίλας ἀπαντᾷς ὁ
 Νεκτεναβῶ, φησὶ, Ἄλλοι
 τ' Αἰσωπον τῶν ἐφ' ἡμέ-
 ραν φόρους τῷ βασι-
 λεῖ Λυκίῳ· οἱ δ' ἐπὶ
 αὐτῶν εἶπε, κελύπτου-
 μεν αὐτῷ παροβλήμα-
 τα φράσαι ἡμῖν, περὶ ὧν
 ἔτ' οἶδαμεν, ἔτ' ἡκούσα-
 μεν. καὶ ὅς αὐτον ἐπὶ
 τῶν ὑμῖν ἀποκρινῶ-
 νται. ἀπελθὼν ἔν τ' αὖτε
 ταξάμενος γραμματεῖ-
 ον, ἐν ᾧ παρίειχε, Νε-
 κτεναβῶν ὁμολογῶν χί-
 λια ἑλάντα τῷ Λυκί-
 ῳ ὁφείλῃ παροῖας ἐ-
 πανελθὼν τῷ βασιλεῖ
 τὸ γραμματεῖον ἐπέδω-
 κεν. οἱ δ' ὅτι βασιλέως
 φίλοι πρὶν ἀνοιχθῆναι

mūdus:columna,an-
 nus:vrbes, menses:
 & trabes horū, dies:
 dies autem & nox,
 duæ mulieres, quæ
 vicissim sibi succe-
 dunt. Postridie con-
 uocatis amicis omni-
 bus Necstenabo, in-
 quit, Propter Æso-
 pum hunc debebi-
 mus tributa regi Ly-
 cero? At ex his vnus
 ait, Iubebimus ei
 quæstiones dicere no-
 bis ex iis, quæ neque
 scimus, neq; audiui-
 mus. Et ille, Cras
 hac de re vobis re-
 spondebo. Decedens
 igitur, & composito
 scripto, in quo conti-
 nebatur, Necstenabo
 cōfitens mille talen-
 ta Lycero debere:
 manè reuersus re-
 gi scriptum reddidit.
 Regis autem amici
 pri⁹ quàm aperiretur

scriptum, omnes dixerunt, Et scimus hoc, & audiui-
mus, & verè scimus. Et Aesopus, Habeo vobis grati-
am restitutionis cau-
sa. At Neftenabo confessione debiti lecta, ait, Me nihil Lycero debente omnes vos testifica-
mini? Et illi muta-
ti dixerunt, Neque scimus, neque audiui-
mus. Et Aesopus, Et si hæc ita se habent, solutū est quæ-
situm. Et Neftenabo ad hæc, Felix est Lycerus, talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Aesopo, atq; in pace remisit. At Aesopus in Babylonem profectus, & narrauit Lycero acta in Aegypto omnia, & tributa

red

ὃ γραμματεῖον, πάν-
τες ἔλεγον καὶ εἶδομεν
τὸτο, ὃ ἡκέσμεν, καὶ
ἀληθῶς ἐπιστάμεθα. ὃ
ὁ Αἰσωπός, χάριν ὑ-
μῖν οἶδα τὸ ἀποδόσεως
ἐνεκεν. ὃ δὲ Νεκτεναβὼ
τὴν ὁμολογίαν τὸ ὄφελος
ἀναγνῶν, εἶπεν, ἐ-
μὲ Λυκῆρον ἔδεν ὁφεί-
λοντο, πάντες ὑμεῖς
μαρτυρεῖτε; καὶ κεῖνοι
μεγαβαλόντες, εἶπον·
ἔτ' εἶδομεν, ἔτ' ἡκέσα-
μεν. ὃ ὁ Αἰσωπός, καὶ εἰ-
παὶ ὅτι ἔτις ἐχθρὸς, λέλυται
τὸ ζητέμενον. καὶ ὁ Νε-
κτεναβὼ πρὸς τοὺς
μακρότερος ἐστὶ Λυκῆρος
τοιαύτην σοφίαν ἐν τῇ
βασιλείᾳ ἑαυτοῦ κεκτη-
μένος. τὰς ἐν συμφωνίᾳ
γένους φόρους παραδόντας
τῷ Αἰσωπῷ, ἐν εἰρήνῃ
ἀπέστλεν. Αἰσωπὸς δὲ
εἰς Βαβυλῶνα παρα-
γνόμενος, διεξῆλθέ τε
Λυκῆρα πᾶσι ἐν Αἰγύ-
πτῳ πρᾶχθῆναι πάντα,
καὶ

ἔτι δὲ φόρος ἀπέδω-
 κε. Λυκῆρος δ' ἐκέλευ-
 σεν αὐδ' αὖτ' αὖτε χρυσὸν
 τῷ Αἰσώπῳ ἀνατεθῆ-
 ναι. μὲν δ' ἔτι πολὺ χρό-
 νον Αἰσώπος εἰς ἐκεί-
 νου ἐβουλόσατο πλεῖ-
 σσαι. καὶ δὴ τῷ βασιλεῖ
 σιωπάζαμνος, ἀπεδή-
 μησεν, ὅρῃ δ' ἔτι αὐτῷ
 πρὸς τερρὴν ἢ μὲν ἐπαν-
 ἤξεν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ
 καὶ τῷ λοιπῷ ἀβασί-
 σιν. περὶ αὐτῶν δ' ἔτι ἐκεί-
 νου πόλιν, καὶ πῶς ἐ-
 αὐτῷ σοφίαν ἐπέδιδκνύ-
 μνος, ἤλθε ἔτι εἰς Δελ-
 φούς. οἱ δ' ἔτι Δελφοί, δια-
 λεγόμενοι μὲν ἡρώων
 ἡδέως, ἱμεῖς δ' ἔτι θερά-
 πείας εἰς αὐτὸν ἔδρα-
 σαν ἐδοκίμουν. ὁ δ' ἔτι πρὸς
 αὐτὸς ὑπολαβὼν, ἔφη,
 ἄνδρες Δελφοί, ἐπεὶ σί-
 μοι ξύλα ὑμᾶς εἰκά-
 ζειν τῷ ἐν θαλάττῃ φε-
 ρομένῳ. καὶ κείνο γὰρ ὁ-
 ρῶντες ἐκ πολλῆς διαστή-
 ματος ὑπὸ κυμάτων

φεί-

reddidit. Lycerus au-
 tē iussit statuā aureā
 Aesopo erigi. Non
 multo autē post tēpo-
 re Aesopus in Græciā
 decrevit nauigare, at
 que cū rege composi-
 tione facta discessit.
 iurat⁹ ei prius ꝑcul-
 dubio rediturū se in
 Babylonē, atque illic
 reliquū vitæ victurū.
 Peragratis autē Græ-
 cis vrbibus, & sua do-
 ctrina patefacta, ꝑro-
 fect⁹ est & Delphos.
 Verum Delphi disse-
 rentē quidem audie-
 runt libenter, sed ho-
 nore & obseruantia
 eum affecerūt nulla.
 Is autē ad eos suspi-
 ciēs ait, Viri Delphi,
 succurrit mihi ligno
 vos comparare, qđ in
 mari fertur. Illud et-
 enim vidētes ex mul-
 ta distantia dū flucti-
 bus agitur, magni
 pretij

pretij esse existimamus : postquā aut̃ proximè aduenerit, vilissimū apparet. Et ego itaq; quū pcul essem ab vrbe vestra, vt eos qui existimatione digni sunt vos admirabar. Nūc autē ad vos profectus, oībus (vt ita dixerim) inueni inutiliores. sic decept⁹ sum. Cū hæc audiuisset Delphi, & timerent ne aliquo modo Æsop⁹ & ad alias vrbes accedē, malè de se diceret, decreuerūt dolo hominem occidere. Atq; igitur aureā phialā ex eo, qđ apud se erat, sacello Apollinis accipiētes, clā in Æsopi absconderūt stragulis. Quū Æsop⁹ verò ignoraret quæ ab ipsis dolo facta fuerāt, egressus ibat in Phocidē. At
Delphi

φερόμενον, πολλὰ ἔκινος
ἀξίον εἶναι οἰόμεθα. ἐ-
πεὶ δ' αὖν δ' ἐχέμεν ὡς
σέλβη, δὲ τελέσμεν φαί-
νεται. καὶ γὰρ γένεσθαι πόρρω-
θεν τ' ὑμῶν πόλεως ὡν,
ὡς τινὰς τ' ἀξίων λό-
γος ὑμῶν ἐθαύμαζον.
νυνὶ δ' ἐλθὼν ὡς ὑμῶν
πάντων, ὡς εἰπεῖν, αὐ-
θράπων εὖρον ἀρεστο-
τέρους. ἔγωγε πεπληνέ-
μαι. ζῶντες ἀνέστησαντες
οἱ Δελφοί, ἐδείσαντες
μή πως Αἰσωπῶν καὶ
πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις
εὐαδίζων, κακῶς αὐτὸς
λέγει, βελὴν ἐβελύσσειν
τὸ δόλω τ' αὐθράπον
ἀνελεῖν. καὶ δὴ ταχὺ
σὺν φιλίᾳ ἐκ τ' παρ'
αὐτοῖς ἱερῶν τ' Αἰσώω-
ν ἀνελόμενοι, λάτρε-
ται Αἰσώω καὶ τέκεν
ψαυθράμασι. τὸ δ' Αἰ-
σώω καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀ-
γνοῦνται σκαιωρηθέν-
τα, ἐξελθὼν ἐπορεύε-
ται πρὸς Φωκίδα. οἱ δ'
Δελφ

Δελφοὶ ἐπιδραμόντες,
 καὶ καταχόντες αὐτὸν,
 ἀνέκρινον ὡς ἱεροσυλή-
 κῶτα. ὃ δ' ἄρ' ἀνέκρί-
 νη μηδὲν πεπραχέναι
 θεῶν, ἐκείνοι πρὸς βί-
 αν τὰ σπράγματι ἀνα-
 πτύξαντες τὴν χρυσὴν
 εὐροὴν φιάλῃ, ἣν καὶ ἀ-
 ναλαβόντες, τοῖς ἐν τῇ
 πόλει πᾶσιν ἀπεδείκνυ-
 σαν ἔτι σὺν ὀλίγῳ θορύ-
 βῳ. ὃ μὲν ἔν Αἰσωπῷ
 τὴν ἐκείνων συννοήσας
 ἐπιβελών, ἐδῆτο αὐ-
 τῶν ἀπολυθῆναι. οἱ δ'
 ἔτι μόνον σὺν ἀπέλυσαν,
 ἀλλ' ὡς ἱεροσυλήσαντες,
 ἔτι εἰς τὸ δεσμοκτήριον
 ἐνέβαλον, θάνατον αὐ-
 τῷ καταψηφισάμενοι.
 Αἰσωπῷ δ' ἡ μηδεμιᾶ
 μηχανῇ τὸ πονηρῶς τῆς
 δὲ τύχης σωθῆναι δυ-
 νάμεν, ἔαυτὸν ἐπὶ τῷ
 εἰρκτῆς ἐθελῶει κατή-
 μεν. τὸ σινοῦν δὲ
 πρὸς αὐτῷ, δαμαῖς τένο-
 μα, πρὸς αὐτὸν εἰσελ-
 θῶν.

Delphi aggressi, &
 detinētes ipsum, per-
 contabantur vt sacri-
 legum. Illo autē ne-
 gante aliquid fecisse
 eiusmodi, illi vi stragulis euolutis, aureā
 inuenerunt phialam,
 quam etiam acce-
 ptam omnibus ciui-
 bus ostenderunt non
 cum paruo tumultu.
 Igitur Aesop' cogni-
 tis illorū insidiis, ro-
 gabat eos, vt solue-
 retur. Hi autē non so-
 lū non soluerunt, sed
 vt sacrilegū in carce-
 re quoq; iniecerunt,
 morte eius suffragiis
 decreta. Aesopus au-
 tem quū nulla astu-
 tia à mala hac fortu-
 na liberari posset, se-
 ipsum in carcere lu-
 gebat sedēs. Ex fami-
 liaribus autem ipsius
 quidam, Damas no-
 mine, ad ipsum īgres-
 sus

fus, & videns eum sic
 lamētari, causam rei
 rogauit. & ille ait,
 Mulier quædā quum
 recenter suum virum
 sepeliuisset, quotidie
 profecta ad tumulū,
 plorabat. Arans autē
 quidam nō procul à
 sepulcro, amore ca-
 ptus est mulieris, &
 derelictis bobus iuit
 & ipse ad tumulū, ac
 sedens vnā cū mulie-
 re plorabat. Quū illa
 rogaret, curnā & ipse
 sic lugeret? Quo-
 niā & ego, inquit, de-
 centem mulierem se-
 peliui, & posteaquā
 plorauero, mæstitia
 leuor. Illa autem, Et
 mihi id ipsum acci-
 dit. Et ille, Si igitur
 in eadem incidimus
 mala, curnā inuicem
 nō cōiungimur? ego
 etenim amabo te vt
 illam, & tu me rursus
 vt

τὴν, ἔ' ἰδὼν ἔ' ταις ὁλο-
 φυρῶν, τὴν αἰτίαν
 ἔ' πάθεις ἤρετο. καὶ ὅς
 ἔ' φη, γυνὴ τις περὶ σφά-
 τως τ' ἐαυτῆς αὐδρα-
 ταίφατα, καὶ ἡμέραν
 ἀπὸ τοῦ πρὸς τὸ μνη-
 μεῖον, ἐφελύχ. ὁροτειῶν
 δὲ τις ἔ' πόρρω ἔ' μνή-
 ματος, εἰς ἐπιθυμίαν ἦ
 κε τ' γυναικὸς, καὶ κα-
 ταλιπὼν τὰς βόας ἤλ-
 θε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ
 μνημα, καὶ καθίσας, συ-
 νεφελύχ. τῇ γυναικί. τ'
 ἥ πυθομένης, τί δὴ ποτε
 καὶ αὐτὸς ἔ' τως ὁδύρεται;
 ὅτι καὶ γὰρ, φησιν, οὐ περὶ
 πῇ γυναικὶ καὶ κατάρ-
 ξα, καὶ ἐπεδὼν κλαύ-
 σω, τ' λύπης κεφίσο-
 μαί. ἢ ἥ, καὶ μοι τὸτ'
 αὐτὸ περὶ γίνεται. καὶ
 κείνῃ, εἰ τοίνυν φῖς
 αὐτῆς. περὶ πτώκα-
 μιν πύθεσι, τί δὴ ποτε
 ἀλλήλοισι μὴ συνήμεροι;
 ἐγὼ τε γὰρ φιλήσω σε
 ὡς ἐκείνῃ, καὶ μὲν σὺ
 πάλιν

παλιν ὡς τ' σωτῆς αὐ-
 δρα. ταῦτα ἔκσε τιμὴν
 γυναικός, καὶ δὴ σωτῆ-
 ρον. ἐν Ἰσθμῷ δὲ κλέπτῃς
 ἔλθων, ἐκ τῆς βόας λύ-
 σας, ἀπήλασεν. ὁ δ' ἐ-
 πανελθὼν, ἐκ τῆς βόας
 μὴ δύρεκώς, καὶ πλεοδαί-
 τε. ἐοικώς δὲν ἰαχυρῶς,
 ἐνεστήσατο. ἔλθῃς ταῖς καὶ
 ἡ γυνὴ, ἐκ ὀλοφυρῶμε-
 νον δὲ ῥῥα, φησι, πάλ-
 λιν κλαίεις; καὶ κῆνθ, ὡς
 νῦν, εἶπεν, ἐπ' ἀληθείας
 κλαίω. καὶ γὰρ γὰρ πολ-
 λὰς ἀφ' ὧρας κινδύ-
 νους, νῦν τὰ ὄντι θρῆνω,
 λύσιν δὲ κακῆς μεθ' αὐτόν
 γενέσθαι. μετὰ ταῦτα
 παρεῖσαν ἐοίκατο Δελ-
 φοί, ἐκβαλόντες αὐ-
 τὸν δὲ εἰρκτῆς, εἰληθῶς
 βιάως ἐπὶ τῷ κρημνῷ.
 ὁ δὲ πρὸς αὐτὸς ἔλθων
 ὅτε τὸν ὁμόφωνα τὸ ζῶ-
 α, μὲν βατράχῳ φιλιώ-
 θεῖς, εἰς δ' ἔπνον αὐτὸν
 ἐκάλεισε, ἐκ ἀπαγαγὼν
 εἰς παρεῖον πλῆθος, ἐν
 ᾧ

ut tuum virum. His
 persuasit mulieri, &
 cōuenerunt. Interim
 autē fur profectus, &
 boues soluēs abegit.
 Illē autē reuersus nō
 inuētis bobus, & plā-
 gere & lugere vehe-
 mētēr instituit. profē-
 cta igitur & mulier,
 & lamentantē inue-
 niēs, inquit, iterū plo-
 ras? & ille, Nūc ait, ve-
 rē ploro. & ego itaq;
 multis euitatis peri-
 culis nūc verē fleo, so-
 lutionē mali necūde
 inueniēs. Post hęc af-
 fuerunt & Delphi, &
 extractū ipsūm ἐ car-
 cere trahebāt violen-
 ter in præcipitiū. Ille
 autem eis dicebat:
 Quādo colloquebā-
 tur aīalia bruta, mus
 ranæ amicus factus,
 ad cœnā eā inuitauit,
 & abducta in pena-
 riū diuitis, vbi multa
 escul

esculenta erant: Comede, inquit, amica rana. Post epulationem & rana murem in suā inuitavit conationem: sed ne defatigare, inquit, natando, filo tenui tuū pedem meo alligabo. Atque hoc facto saltavit in paludem. Ea autem vrinata in profundum mus suffocabatur, & moriens ait, Ego quidē per te morior, sed me vindicabit maior. Supernatante igitur mure in palude mortuo, deuolans aquila hunc arripuit, cum eo autē appensam vnā etiam ranā, & sic ambos deuorauit. Et ego igitur, qui vi per vos morior, habebō ultorem: Babylon enim & Græcia omnis meā à vobis exig

θα πλεῖστα τ' ἐδωδὶ-
μων λῶ, δ' ὠχῆ, φησι,
φίλε βάτραχε. μὲν γὰρ τὴν
ἐστῆσαν καὶ ὁ βάτραχος
τ' αὐτῷ ἐπὶ τὴν οἰκίαν
ἐκάλεισε διαγταν. ἀλλὰ
μὴ ἀπονήμης, φησὶ, νη
χρόνου, μερίνθω λε-
πτῇ τ' σὺν πόδα τὰ ἐ-
μαυτῆ προσπαρήσω. καὶ
τῷ περὶ ἄρας ἤλαθ εἰς
τὴν λίμνην. αὐτῆς γὰρ κα-
ταδυάμενος εἰς βάθος,
ὁ μὺς ἀπεπρίγelo, ἔθνή
σκων εἶπεν· ἐγὼ μὲν ὑπὸ
σε θνήσκω, ἐκδικηθή-
σμαι γὰρ ὑπὸ μείζονος.
ἐπιπλέοντες ἔν τ' μυ-
ὸς τῇ λίμνῃ νεκρῆς, κα-
ταπύας αἰετῆς, τῶν ἀ-
φήρπασε, σὺν αὐτῷ γὰρ
προσηρημένον ὁμῶς καὶ
τ' βάτραχον, καὶ ἕτως
ἀμφω κατεθονήσατο.
καὶ γὰρ θίνω βία πρὸς
ὑμῶν ἀποθνήσκων, ἔξω
τ' ἀμυνουῶται. Βαβυ-
λὼν γὰρ καὶ Ἑλλὰς πᾶ-
σαι τ' ἐμὸν περὶ ὑμῶν
ἀπαγτ

ἀποκτῆσθαι θάνατον. οἱ
 μὲν ἔν Δελφοῖς ἔδ' ὥς
 ἐφείδοντο τῷ Αἰτώπῃ. ὁ
 δ' ἐπὶ τῷ Ἀπόλλωνος
 κατέφυγεν ἱερὸν. οἱ ὅ
 καὶ κεῖθεν ἀποσάσαν-
 τες μετ' ὀργῆς, ἐπὶ τῷ
 κρημνὸν αὐτοῦ εἰληγον.
 ὁ δ' ἀπαγόμενος ἔλε-
 γον, ἀκίσσατέ με Δελ-
 φοί, λαγῶος ὑπ' αἰετῶ
 διωκόμενος, πρὸς καί-
 τινα καὶ θάρος κατέφυ-
 γε, δεόμενος ὑπ' αὐτῶ
 σωθῆναι. ὁ ὅ καὶ θάρρος
 ἤξις τῷ αἰετῶν, μὴ αἰε-
 λῆν τῷ ἰκέτῳ, ὀρκίζων
 αὐτὸν καὶ τῷ μεγίστῃ Δι-
 ὀς, ἢ μὴ μὴ κατὰ φρο-
 νήσιν τῷ μικρότητος αὐ-
 τῶ. ὁ ὅ μετ' ὀργῆς τῇ
 πτέρυγι ῥαπίσας τὸν
 καὶ θάρρον, τῷ λαγῶν ἄρ-
 πάσας κατέφαγεν. ὁ ὅ
 καὶ θάρρος τῷ τε αὐτῷ
 συναπέπτη, ὥς τινα
 καὶ λαὸν τέττε καταμα-
 θεῖν, καὶ δὴ πρὸς ἐλθὼν,
 τὰ αὐτῶ τέττε κατὰ κυ-
 λίσας

exigent mortē. Del-
 phi tamē ne sic qui-
 dem pepercerunt Æ-
 sopo. Ille autem in
 Apollinis cōfugit sa-
 cellum, sed illi & il-
 linc extraxerunt ira-
 ti, & in præcipitium
 rursus traxerūt. Æso-
 pus cū abduceretur,
 dicebat, Audite me
 Delphi: Lepus aqui-
 la infectante, in lu-
 strū scarabei cōfugit,
 rogās vt ab eo serua-
 retur. Scarabeus aūt
 rogabat aquilam ne
 occideret supplicem,
 obtestādo ipsum per
 maximū Iouē, saltem
 ne despiceret parui-
 tatē suā. Illa verò ira-
 ta, ala percutiēs scar-
 abeū, leporē raptū est
 depasta. Scarabeus
 autem & cum aquila
 volauit, vt nidū eius
 disceret, ac iam profe-
 ctus, oua eius deuo-
 luit.

Iuta disruptit. Illa autē quū graue existimaret, si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundo nidificasset: & illic rursus scarabeus iisdē hanc affecit. Sed aquila inops consilij penitus, ascēdit ad Iouem (in eius enim tutela esse dicitur) & in ipsius genibus tertiā foetūrā ouorū posuit, deo ipsa cōmēdās & supplicans, vt custodiret: sed scarabeus ē stercore pilula facta, ascēdit, & in sinū Iouis eā demisit. Iupiter assurgens vt finū excuteret, & oua abiecit oblitus, quę & contriuit deiecta. Sed quum didicisset à scarabeo, qđ hęc fecisset vt aquilam vlcisceretur, non eīm scarabeū tantū illa affecit iniuria, sed

& in

λίσας διέφθερε. ὅς τ' ὅτε
 νὸν ποιησαμένης, εἶπε
 τῷ γλυμίσσει, καὶ πῶς
 μετεωρετέρως ὥς τ'
 δούτερον νεοττοπονη-
 σαμένης. καὶ κεῖ πάλιν
 καὶ ταρσὺς τὰ ἴσα τῷ-
 ζεν διέθηκεν. ὁ δ' αἰετὸς
 ἀμνησνήσας τοῖς ὅλοις
 ἀνάβας ἐπὶ τῇ Δίᾳ (τὴν
 τῷ ἱερῷ εἶναι λέγε-
 ται) τοῖς αὐτῷ γένεσι
 τῶν περὶ τὴν γένεσιν
 ὧν ἐθηκε τῷ θεῷ ταῦ-
 τα παραθέμενος, καὶ
 ἰκετεύσας φυλάττειν. ὁ
 καὶ θαρσύνετο πρὸς σφαί-
 ραν ποιεῖσας, καὶ ἀνα-
 βας ἐπὶ τῇ κλέπῃ τῇ Δι-
 ὀς ταύτην κατήκεν. ὁ δ'
 ζῶν ἀνάβας ἐφ' ᾧ τὴν
 ὄντονον ἀποπινάξατο, καὶ
 τὰ ὡὰ διέρριψεν, ἐκλα-
 γόμενα, ἃ καὶ συνετέριον
 πεσόντα. μετὰ τὸν δὲ πρὸς
 τὴν καὶ ταρσὺς, ὅτι ταῦτ'
 ἔδραπε τὴν αἰετὸν ἀμνησ-
 μένη, & τὸ δὴ τὴν καὶ-
 ταρσὺν ἐκείνος μόνον ἡ-
 δέκε

δίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
 Δία αὐτὸν ἡσέβησε,
 πρὸς τὸ αἶψόν ἐπενέ-
 λθόντα, καὶ τὰς εἶναι
 τὴν λυπέντα, καὶ δὴ δι-
 καίως λυπεῖν. μὴ βε-
 λόμην ἔν τῳ γένος τῷ
 αἰετῶν σπανισθῆναι, συ-
 νεβέλωσε τὰς καὶ τὰς
 ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ αἶ-
 πόν τὴν θείαν. ὅς τῳ μὴ περὶ
 μύθους, ἐκείνος εἰς καὶ
 τὴν ἐπερὶ τὴν αἰετῶν
 μετέστηκε τοκετὸν, ἡνίκα
 αὐτὸν μὴ φαίνων καὶ τὰς
 οὐκ ὑμεῖς ἔν, ὡς αὐ-
 ορες Δελφοί, μὴ ἀπ-
 μάσητε τὴν δὴ τὴν θεί-
 ον, εἰς ὃν κατέφυγον, εἰ
 καὶ μικρὸν τετύχηκεν ἱε-
 ρὸν. ὅδε γὰρ ἡσέβης πε-
 ριόψεσθαι. οἱ δὲ Δελφοί
 τῶν οὐλίων φρονή-
 ζοντες, πῶς ἐπὶ τὴν θεί-
 καὶ τὴν ὁμοίως ἦσαν. Αἰ-
 σωπος δὲ μηδενὶ τῷ ὑπὸ
 αὐτῶν λατρευμένων ὁρῶν
 καμπεδόντας πάλιν
 φησὶν· ἄνδρες ἀνήμε-
 ροι

& in Iouem ipsum
 impia fuit, aquilæ re-
 uersæ ait, Scarabeum
 esse, qui affecit mœ-
 rore, & certè iure af-
 fecisse. Nolens igitur
 aquilarum genus
 deficere, cōsuluit sca-
 rabeo, vt aquilæ re-
 conciliaretur. Quum
 hic non paruisset, il-
 le in aliud tēpus trās-
 posuit aquilarū par-
 tum, quum non ap-
 parēt scarabei. Et vos
 igitur, ô viri Delphi,
 ne despiciite hūc deū,
 ad quem profugi, etsi
 paruum sortitus est
 delubrum. neque e-
 nim impios negli-
 get. Delphi verò hæc
 parum curantes, re-
 ctà ad mortem iti-
 dē agebant. Aesopus
 nulla re à se dicta vi-
 dens eos flecti rur-
 sus ait : Viri crude-
 les & interfectores

audite: Agricola quidā in agro cōsenuit, & quum nunquā ingressus esset in urbē, precabatur domesticos ut eam videret: at illi iūctis asellis, atq; in curru eo imposito solū iusserunt agere. Eunti autē procella & turbine aērē occupantibus & tenebris factis, aselli à via aberrantes in quoddam præcipitiū deduxerūt senem. at ille iā præcipitandus, ô Iupiter, ait, qua in re te iniuria affeci, quod sic iniquè occidor, præsertimq; neque ab equis generosis, neque à mulis bonis, sed ab asellis vilissimis? Et ego itaque eodē modo nunc tristior, quod non ab honoratis viris aut elegantibus, verum ab inutilibus

& pes

εργῇ καὶ φοναῖντες ἀκύνουτε γεωργὸς τις ἐπ' ἀγρῷ γενησάμενος, ἐπεὶ μηδέποτε εἰσῆλθεν εἰς ἄστυ, παρεγκάλη τῆς αἰκείας τῷ θεῷ. οἱ δὲ ζεύξαντες ὄναρα, καὶ ἐπὶ τῇ πύλῃ αὐτὸν ἄνα βιβασάμενοι μόνον ἐκέλευσαν ἐλκύνειν. ὁ δὲ οὐκ ἔβη καὶ θύελλας τῆς αἰέρας καὶ θαλάσσης, καὶ ζόφου γενόμενος, τὰ ὄναρα τὸ ὁδὸν πλεονήσαντα εἰς πύαν κρημνὸν ἐξεβόπισαν τὴν περὶ σούτην. ὁ δὲ μένων ἤδη κατακρημνίζεσθαι, ὦ Ζεῦ, εἶπε, τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι ἔτι παρὰ λόγον ἀπόκνυμμι, καὶ βιάται ἔθ' ὑφ' ἰσχυρῶν χυναίων, ἔθ' ἡμιόνων ἀγαστῶν, ἀλλ' ὄναρά μιν οὐτε λεστέων; καὶ γὰρ τίνων ἐπὶ ταῖς ἵπποις νυκτὸς χερμαίνω, ὅτι μὴ ὑπὸ ἐν τήρων ἀνδρῶν, ἢ ἐλασγέμων, ἀλλ' ὑπὸ ἀχρείων καὶ

Ἐγκαίετον δ' ὀπίκνυμαι.
 μέλαινα δ' ἤδη κ' ὄψεσθαι
 μένδ' ἀφ' ἑαυτῆς, τίς τιν' εἰ-
 ρηκε πάλιν μῦθον· ἀ-
 νήρ τις τ' οἰκείας ἐρα-
 δαίς θυγατρὸς, εἰς ἀ-
 γρόν ἀπέστλε πλὴν γυ-
 ναῖκα, μόνον δ' πλὴν θυ-
 γατρός· ἀπολαβὼν ἔβι-
 ᾶζετο· ἢ δ' πατήρ, εἶπεν
 ἀνόσια πρῶτ' ἔσθ'· οὐχό-
 μιν μὲν τοι ὑπὸ πολ-
 λῶν ἀνδρῶν αἰσχυνθή-
 ναί, ἢ ὑπὸ σὲ δ' ἄλυσσιν
 σαρμύξ. τίς τοι βίνυς καὶ
 ἐφ' ὑμῶν, ὧ πικρὰ νομοί
 Δελφοί, λέγω ὡς ἡρώ-
 μιν Σκύλλη καὶ Χάρυ-
 βδι περὶ πεσεῖν, καὶ ταῖς
 ἐν Αφρικῇ Σύρτεσιν, ἢ
 παρ' ὑμῶν ἀδίκως καὶ
 ἀναξίως ἀπὸ θανεῖν κα-
 ταξῶμαι γὰρ ὑμῶν τῇ
 πατρίδι, ἔθροισ μαρ-
 τυρομαι, ὡς ἔξω πάσης
 δίκης δ' ὀπίκνυμαι, οἱ
 μοι πικρὸς ἐσσι εἰσα-
 κρούσαντες. ἔρριψαν μὲν
 ἐν αὐτῇ οἱ Δελφοί κ' ὄψε-
 σθαι

& pessimis interfici-
 or. Iamq; præcipitan-
 dus eiusmodi dixit
 rursus fabulam: Vir
 quidā suam deamans
 filiam, rus misit vxo-
 rem, solam autem fi-
 liam receptam viola-
 uit. Illa autem, Pater,
 ait, scelesti facis: mal-
 lem tamen à multis
 viris dedecore hoc
 affici: quàm à te qui
 genuisti. Hoc nunc
 & in vos, ô iniqui
 Delphi, dico, quòd
 eligerem in Scyllā &
 Charybdim potius
 incidere, ac in Africæ
 Syrteis, quàm per
 vos iniuste atque in-
 dignè mori. Exécror
 igitur vestrā patriā,
 & deos testor, me
 præter omnem iusti-
 tiam interire, qui me
 vlciscentur exauditū.
 Præcipitarunt igitur
 ipsum Delphi de ru-
 h 3 pe,

pe, & mortu⁹ est. Nō
multò post autē pesti-
lētia laborātes, oracu-
lū acceperūt, expian-
dā esse Æsopi mortē.
Cui, quod & conscij
sibi essent, iniuste eū
interfecisse, etiā cip-
pū erexerunt. Sed pri-
mates Græciæ ac sa-
piētissimi quique, cum
& ipsi quæ in Æsopū
facta fuissent, intelle-
xissent, & in Delphos
profecti sunt, & cū il-
lis habita inquisitio-
ne, ultores & ipsi Æ-
sopi mortis fuerunt.

*Finis Æsopi vitæ à
Maximo Planude con-
scriptæ.*

Ἦ κρημνῆς ἔσπευσεν.
ἔπολλ' ὅτ' ὕστερον λοι-
μῶς συχεθέντες, χρη-
σμὸν ἔλαβον, ἐξιλάσσε-
σθαι τὸ Αἰσώπῃ θάνατον.
ὧς ὡς συνιδόντες ἑαυ-
τοῖς ἀδίκως φονεῦσθαι,
ἔσῃλιν ἀέσησαν.
οἱ δ' ἐν τῇ Ἑλλάδι παρρη-
τεύοντες, ἔοσοι τὸ σο-
φωτέρων καὶ αὐτὶ τὰ
εἰς Αἰσώπῳ πεπρα-
γμένα μεθόντες, εἰς τε
Δελφούς παρελθόντες,
καὶ συνὲς ἐκείνοις σκε-
ψάμενοι, πρῶτον καὶ
αὐτὶ τῷ Αἰσώπῳ θά-
νάτῳ μετόπισιν.

Τέλος Ἦ Αἰσώπῃ βίῃ
ὑπὸ Μαξίμου Ἦ Πλα-
νύδου συγγραφέντος.

ΑΙΣΩΠΟΥ ÆSOPICA-
ΜΥΘΟΙ. BVLAÆ.

*

*

Ἀεὶς καὶ Ἀλώ-
πηξ.

AQVILA ET
Vulpes.

Αεὶς ἔ A-
λώπηξ φι-
λιώθεντες ,
πλησίεν ἀλ-
λήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν.
ἑξαίωσιν φιλίας ποι-
οῦμενοι τὴν σωθήσαν.
ὁ μὲν ἔν' ὑψηλῷ δέν-
δρῳ

AQVILA
& Vulpes
inīta amicī-
tia , propè
habitare decreuerūt,
amicitiā familiarita-
te confirmantes. Itaq;
Aquila super alta ar-
h 4 bore

bore nidum affixit. Vulpes verò in proximis arbuſtis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquādo Vulpe profecta, Aquila cibi inopia laborās, deuolāns in arbuſta, & filios huius abreptos, vnā cū ſuis pulis deuorauit. Vulpes itaque reuerſa, & recognita, non tam filiorū triſtata eſt morte, quā vindiçtę inopia: quia enim terreſtris eſſet, volucrē perſequi haud poterat. Quare procul ſtans, quod etiam im-
 potentibus eſt facile, inimicę maledicebat. Non multo autē poſt, caprā quibuſdā in agro ſacrificanti-
 bus, deuolans Aquila partē victimę cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidum tulit.

ὄρε πλὴν καλιὰν ἐπήξα
 ἔ. ἢ δ' Αλώπηξ ἐν ἔϊς
 ἐγίστε θάμνοις ἐτεκνο-
 ποιήσασα. ἐπὶ νομῷ
 οὐκ ποτε τ' Αλώπεκος
 παρσελθούσης, ὁ Αἰεὶς
 τροφῆς δ' ὑπορῶν, καὶ
 παῖς ἐπὶ τ' θάμνων, καὶ
 τὰ τέκνα τρώτης ἀναρ-
 πάσας, ἅμα τοῖς ὠ-
 τῶν νεοττοῖς ἐθονίσας.
 ἢ δ' Αλώπηξ ἐπανελ-
 θῆσα, καὶ τὸ περὶ ἑν
 μαθῆσα, ἔβλεπεν ἐπὶ
 τῷ τ' τέκνων λυγρῇ
 θανάτῳ, ὅσον ἐπὶ τ'
 ἀμυνῆς δ' ὑπὸ χερσὶν
 αὐτῆς ἔστα, πλὴν δ'
 ὡκὲν ἐχρεῖα τε λῶ. διὸ
 καὶ πόρρωθεν εἶπεν,
 τῶν ὁ καὶ τοῖς ἀδυνά-
 τοις ἐστὶν εὐπορον, τῷ
 ἐχθρῷ κατηρεῖτο. ἔ. πολ-
 λὰ δ' ὑπερον αἰγὰ πιναν
 ἐπ' ἀρεῶν θύοντων, κα-
 ταπτοῖς ὁ Αἰεὶς μέρεθ
 π' τ' θυμάτων σὺν ἐμ-
 πύροισιν ἀνθραξίν ἤρπα-
 σε, καὶ πὶ πλὴν νεοττοῖς
 ἤγα

ἤγαγον. αὐέμεν δ' σφο-
δρὲς πιδύοντες τῶν
καύσας, καὶ φλογὸς αἰα-
δοθείσης, οἱ ἀετοὶς ἀ-
ποτίνες ἐπὶ τυχεύον-
τες, ὁπτηθέντες εἰς γῆν
κατέπετον. ἡ δ' Ἀλώ-
πηξ ἐπιδραμεῖσα ἐν ὄ-
ψι τῷ Αἰτῷ πάντας κα-
τέφαγον.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ φίλοι παρασσον-
δῶντες, καὶ τῶν ἐν τῷ
ἡδικοῦντων φύγωσι πι-
νωρίαν δι' ἀδένειαν,
ἀλλὰ τῶν γε θείων δι-
κῶν ὁ Δι' ἀκέραιον.

Αετὸς καὶ Καύ-
σας.

Ἀγῶς ὑπὸ Αε-
τῷ διακόμενος
πρὸς καύσας καὶ τῶν
κατέφυγε, δειόμενος
ὑπὸ αὐτῷ σωθῆναι. ὁ
δ' Αὐτάρως ἡγεῖται
Αετὸν μὴ ἀνελθεῖν τῷ
κέτῳ, ὁρμίζων αὐτὸν
καὶ

tulit. Vento autem
vehemēter tunc fan-
te, & flamma excita-
ta, Aquilæ pulli in-
uolucres adhuc cum
essent, affati in ter-
ram deciderunt. Vul-
pes verò accurrēs in
conspectu Aquilæ om-
nes deuorauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eos qui amicitiam vio-
larint, licet ab affectis
iniuria fugiant ultio-
nem ob impotentiam,
diuinum tamen suppli-
cium non depulsuros.

AQVILA ET

Scarabeus. 2

L Epus Aquila in-
sectatē in lustrū
Scarabei profugit, ro-
gans vt ab eo serua-
retur. Scarabeus au-
tē rogabat Aquilam
ne occideret suppli-
cem, obtestatī ipsam

h s per

per maximū Iouem,
 ne scilicet cōtemne-
 ret paruitatem eius.
 Illa verò irata ala per-
 cussit Scarabeum, &
 Leporem arreptum
 deuorauit. At Scara-
 beus & cum Aquila
 volauit, vt nidū eius
 disceret: ac iam pro-
 fectus, oua eius de-
 uoluta dirupit. Illa
 autem quum graue
 existimaret, si quis
 hoc ausus fuisset, &
 in altiore loco secun-
 dō nidificasset, & il-
 lic rursus Scarabeus
 pariter hanc affecit.
 Sed Aquila inops cō-
 filij penitus, ascendit
 ad Iouem (in eius e-
 nim tutela esse dici-
 tur) & in ipsis geni-
 bus tertiam foeturā
 ouorum posuit, Deo
 ipsa cōmendās & sup-
 plicans vt custodiret.
 Scarabeus autē ē ster-
 core

καὶ τὸ μέγιστον Διὸς, ἢ
 μὴ καὶ φρονήσας
 τὴν μικρότητον αὐτῆς. ὃ
 ἦ μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυ-
 γι ραπίσας τὸ Κανθά-
 ρον, τὸ Λαγῶν ἀρπά-
 σας κατέφαγεν. ὃ δὲ
 Κανθάρος τῷ τε Αε-
 τῷ συναπέπτη, ὡς τῶν
 καλῶν τέττε καὶ μα-
 θεῖν. καὶ δὴ περὶ τῶν
 τῶν αὐτῆς καὶ κυλί-
 σας διέφερε. τὸ δὲ
 νὸν ποιησαμένης, εἴ τις
 τῶν θηλῶσφι, καὶ πῶς
 μετεωρετέρως τὴν
 δ' αὖτε νεοττοποιη-
 σαι καὶ καὶ πάλιν ὁ
 Κανθάρος τὰ ἴσα τῆ-
 ρον διέθηκεν. ὃ δὲ Αε-
 τὸς ἀμνηχανήσας τῆς ὁ-
 λοῖς, ἀναβὰς ἐπὶ τὸ Δί-
 α (τέττε γὰρ ἱερὸς εἶναι
 λέγει) τῆς αὐτῆς γενέ-
 σι τῶν τριτῶν γενῶν
 τὸ αὐτῶν ἔθηκε, τῷ θεῷ
 ταῦτα παραθέμενος
 καὶ ἐκείνου φυλάτ-
 τειν. ὁ Κανθάρος δὲ καὶ
 πρὸς

πρὸς σφαῖραν ποιήσας
 καὶ ἀναβάς ἐπὶ τῇ κέ-
 λυξ τῷ Διὸς ἐνώπιον
 καθῆκεν. ὃ δὲ Ζεὺς ἀ-
 ναπαύσας ἐφ' ᾧ πλὴν ὄντων
 ἀποπινάξατο, καὶ τὰ ὦκα
 διέρριψεν ἐκλαθόμε-
 νος, ἃ καὶ συνετρίβη
 πεσόντα. μετὰ τὸν δὲ πρὸς
 τὴν Κανθάραν, ὅτι τοῦτο
 ἔδρασε τὴν Αἰτῶν ἀμυνό-
 μενος. καὶ γὰρ μὴ τὴν Καί-
 θωρον ἐκείνην μόνον
 ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς
 τὴν Δίᾳ αὐτὴν ἠσέβησε,
 πρὸς τὴν Αἰθὴν εἶπεν ἐλ-
 θόντα, Καίθωρον εἶναι
 τὴν λυπῆντα, καὶ δὴ ἐ-
 δικαίως λυπεῖν. μὴ βε-
 λόμενος ἔν τῷ γένει
 τῷ Αἰτῶν ἀπανισθί-
 ναι, συνεβέβηκε τὰ
 Κανθάρων ἀφ' ἧταις
 πρὸς τὴν Αἰθὴν γένεσθαι.
 τὸ δὲ μὴ πεσομένης, ἐκεί-
 νος εἰς κατὰ τὸν ἔργον
 τὴν Αἰτῶν μετέστηκε
 τοκετὸν, ἥνίκα αὖ μὴ
 φαίνωνται Κανθάρων.

Επιμ

core pilula facta ascē-
 dit, & in sinum Iouis
 eam demisit. Iupiter
 verò cū surrexisset
 vt finum excuteret,
 oua quoque proiecit
 oblitus, quæ & con-
 triuit deiecta. Cogni-
 to autem à Scarabeo
 quòd hæc fecisset vt
 Aquilam vlciscere-
 tur: nam non modò
 Scarabeum illa iniu-
 ria affecit, sed & in
 Iouem ipsum impia
 fuit, reuersæ Aquilæ
 ait Iupiter, Scarabeū
 esse qui mæstitiæ cau-
 sa fuerit, & certè iu-
 re fuisse. Nolens igitur
 genus Aquilarū
 rarefcere, cōsultit Sca-
 rabeo vt Aquilæ con-
 ciliaretur. Eo autem
 nō parente, Iupiter in
 aliud tempus Aqui-
 larum transmūtavit
 partum, cū Scarab-
 ei non appareant.

A F F A B

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nullum contemnendum, praesertim cum non sit quisquam, qui laceffitus se vlscisci non queat.

PHILOMELA
& Accipiter. 3

Philomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem vidēs, accibi indigens, aduolans corripuit. Quæ cum occidenda esset, orabat Accipitrē ne deuoraretur: neq; enim satis esse ad Accipitris vētrē implēdū, sed oportere ipsum cibo egentē ad maiores aues cōuerti. Accipiter autē respōdēs ait, Sed ego certē amēs essem, si q in manibus parat⁹ est, cibo dimisso, quæ non videntur

Επιμύθιον.

Ο κῦδος δηλοῖ, μηδενὸς κατὰ φρονεῖν, λογισμοῦρες, ὡς εἰς ἐστίν, ὅς περὶ πηλακιδεῖς σὺν αὐτῷ δουνηθεῖν ἐαυτῷ ἐπιμύσῃ.

Ἀηδῶν καὶ Ἰέραξ.

Αηδῶν ἐπὶ δένδρῳ καθεζομένη καὶ εἰώθους ἦδεν. Ἰέραξ ὃ θεοσίμῳ, καὶ τροφῆς ἀπερῶν, συνείληφεν ἐπιπλά. ἡ δ' αἰὶαί ρεῖαζ μέλας, εἰδὼτο ὅτι Ἰέραξ μὴ βρωθῶναι, μηδὲ γὰρ ἱκανὸν εἶναι Ἰέραξ, γαστέρα πληροῦν, δεῖν ὃ αὐτὴν τροφῆς προσδεόμενον ἐπὶ τὰ μέγιστα ὀρνέων τραπέζῃ. καὶ ὁ Ἰέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ γε ἄφρων αὐτὸν εἶλω, εἰ τὴν ἐν χερσὶν ἐθέμιον τροφὴν ἀφείκω, τὰ μὴ φαινόμενά

νά πω δώσωμι.

Επικύδιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅ-
τι καὶ τὸ ἀνθρώπων ἔ-
ως ἀλόγιστοί εἰσιν, οἱ
δὲ ἐλπίσαι πλεόνων ἀ-
δύλων ἐν χερσὶ πρῶ-
τον.

dentur persequar.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ple-
rosque homines eodem
modo esse incōsultos, qui
spe maiorū quæ incerta
sunt, quæ in manibus
habentur amittant.

Αλώπηξ καὶ Τρά-
γος.

VVLPEs ET
Hircus.

4

Aλώπηξ καὶ Τρά-
γος διψῶντες εἰς
φρέαρ κατέβησαν. μὲν
τὸ πιεῖν, ὁ Τράγος
σκεπτομένης τινὸς ἀνο-
δου, ἡ Αλώπηξ ἔφη,
τέρσεθ.

Vulpes & Hircus
sitientes in pu-
teum descenderunt,
sed postquam bibe-
rūt, Hirco indagante
ascēsum, Vulpes ait,
Confid

Confide, vtile quid
 in vtriusq; etiam sa-
 lutem excogitavi: si
 enim rectus steteris,
 & anteriores pedes
 parieti applicueris,
 & cornua pariter in
 anteriore partem in-
 clinaueris, cū percur-
 rerim ipsa per tuos
 humeros & cornua,
 & extra puteū illinc
 exiluerim, & te post-
 ea extraham hinc. ab
 Hirco autem ad hoc
 promptè officio præ-
 stito, illa cū ex pu-
 teo sic exiluisset, exul-
 tabat circum os læ-
 ta. Hircus autē ipsam
 accusabat, quòd trās-
 gressa fuerit conuen-
 tiones. Illa autem,
 Sed si tot, inquit, men-
 tes possideres, quot
 in barba pilos, non
 antè descendisses,
 quàm ascensum con-
 siderasses.

Γάρσθ', χεῖσι μὲν πικρὰ
 εἰς τὴν ἀμφοτέρων σω-
 τηρίαν ἐπινενόηκα. εἰ
 γὰρ ὁρᾷς τοὺς σταθεῖς, τὰς
 ἐμπροσθίας τῶν ποδῶν
 τὰς τοῖχος προστερείσθαι,
 καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως
 εἰς τὸ ἐμπροσθεν κλι-
 νεῖς, ἀναδραμῆσαι διὰ
 τῶν αὐτῆν νώτων καὶ
 κεράτων, καὶ ἔξω τῶν
 φρέατος ἐκείθεν πη-
 δήσασα, καὶ σὲ μετὰ τῶν
 τοῦ ἀναπάσσω ἐντεῦθεν.
 ὅς δ' ἡ Τράγος πρὸς τῶν
 τοῦ ἐρίμου ὑπερηθίστα
 μύθων, ἐκείνη δ' ἀφρέα-
 τος ἕως ἐκπηδήσα-
 σαι, ἐσκήρξατο πρὸς τὸ
 μίον ἡδονήν. ὅς δ' ἡ Τρά-
 γος αὐτὴν ἐμὲμφε-
 ρε, ὡς παραβαίνουσαν
 τοὺς σωθήκας. ἡ δ' ἀλ-
 εἰ τοσαύτας, εἶπε, φρέ-
 νας ἐκέκτησο, ὅποσας
 ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, ὅ-
 πως τεργὴν αὐτῇ κατέβη,
 πρὶν ἢ τὴν ἀνοδὸν σκέ-
 ψασθαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτι καὶ τὸ φρόνιμον
αὐδρα δεῖ πρῶτον
τὰ τέλη σκοπεῖν καὶ
πράγματι, εἰ δ' ἔτι
αὐτοῖς ἐγγράειν.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
sic prudentem virum
oportere prius fines al-
tius considerare re-
rum, deinde sic ipsas
aggredi.*

Αλώπηξ καὶ
Λέων.

VULPES ET
Leo.

5

Αλώπηξ μήπω γε-
ασομένη Λέοντα,
ἐπὶ δὲ καὶ τινὰ τύχῃ
αὐτῷ συνωλύθησε, καὶ
μὴ πρῶτον ἔτιως ἐφο-
βήθη ὡς μικρὸς καὶ ἀ-
ποθανεῖν ἐπέτα καὶ δού-
τερον γεασομένη, ἐφο-
βήθη

Vulpes cum nun-
quam vidisset
Leonem, cum ei ca-
su quodam occur-
risset, primum sic ti-
muit, ut fermè mo-
reretur. Deinde cum
secundò vidisset, ti-
muit

muit certè, non tamē
vt prius: tertiò autē
cū ipsum vidisset,
sic contra eum ausa
est, vt & accederet &
colloqueretur.

AFFABVLATIO.

*Fabula. significat,
conuersatione terribilia
quoque accessu facilia
fieri.*

ἦν μὲν, ἔ μὲν ὡς τὸ
πρότερον· ἐν τρίτῳ ὅ-
τῃν θεασαμένη, ἔτις
αὐτὴ κατέταρξεν, ὡς
καὶ προσελθὼσα δια-
λεχθῆναι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἡ σωθήσα καὶ τὰ φο-
βερά τῶν πραγμάτων
ὁ πόσις ποιῇ.

FELIS ET

Gallus.

6

Αἴλεξ· καὶ Αλε-
κτευόν.

Felis comprehen-
so Gallo, cum
rationabili causa vo-
lebat deuorare. Cæ-
terum

Αἴλεξ· συλλα-
βὼν Αλεκτευό-
να, μετ' εὐλόγῃ τῇ
αἰτίας ἡδελήτῃ κατὰ
φαγ

φαγεῖν καὶ δὴ κατηγό-
ρει αὐτὸν, λέγων, ὡς ὁ-
κληροῦς εἶη τοῖς αὐτῶν
ποις νύκτωρ κεκραγὼς
καὶ μὴ συγχωρῶν ὑπὸ
τυχεάνην. ὃ δ' ἀπολο-
γισμῶς, ἐπὶ τῇ ἐκεί-
νων ἀφελείῃ τῶν ποι-
εῖν, ὡς ἐπὶ τὰ σωήθη
ἔργων ἐγείρεται, πάλιν
ὁ Αἴλαρχος αἰτίαν
ἐπέφερεν, ὡς ἀπεδοῖς
εἶη τοῖς τῶν φύσιν, μη-
τερὶ δ' ἀδελφαῖς συμ-
μιγνύμενος. ὃ δ' ἐπὶ τῶν
πρὸς ἀφελείαν ἔδε
ποσσῶν περὶ τὴν φή-
σαιτο, πολλῶν αὐτοῖς
ἐντεῦθεν ὧν ἡκτισμέ-
νων, ὁ Αἴλαρχος εἰπὼν,
ἀλλ' εἰ σύ γε πολλῶν
ὀυπορεῖς ὡς περὶ τῶν
ἀπολογιῶν, ἐγὼ γε μὲν
τοὺς ἀποφῶς ἔμηνω,
τῶν κατεργασθέντων.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἡ πονηρὰ φύσις πλεονε-
μελεῖν αἰρεσμένη, εἰ μὴ
μετ'

terum accusabat ip-
sum, dicēdo molestū
esse hominibus no-
cte clamantē, neque
permittētem somno
frui. Eo verò respon-
dēte ad illorū utilita-
tem id se facere, vt
ad cōsuetā opera ex-
citarentur, rursus Fe-
lis causam afferebat:
quod impius esset er-
ga naturam, cum ma-
tre ac sororibus co-
eundo. Eo autem &
hoc ad utilitatem do-
minorū facere dicen-
te, cū multa ipsis
hinc oua pariantur,
Felis præfatus, Sed si
tu multis abundas cui
dentibus responsio-
nibus, ego tamen ie-
iunus non perstabo,
ipsum deuorauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prauam naturam pec-
care volentem, si non
i *veris*

verisimili cum præ-
textu facere id possit,
apertè tamen mali-
giari.

μετ' ὀλόγῃ διωκθεὶς
περαχίματι, ὅπως
λύπῳς γε μὲν πονη-
ροῖται.

VVLPE S. 7

ΑΛΩΠΕΚΕΣ.

Vulpes laqueo ca-
pta, cū ab-
scissa cauda euasisset,
non viuendam præ
pudore existimabat
vitam. Decreuit itaq;
& aliis Vulpibus hoc
idem persuadere, ut
cōmuni malo suum
celaret dedecus. Et
iam omnibus colle-
ctis,

Αλώπηξ ἐν παγί-
δι ληφθεῖσα, καὶ
ἀποκοπέσης τ' ἔρως
διαδράσασα, ἀβίωτον ὑπ'
αἰσχύνῃς ἤγειτο τ' εἰ-
πὼν. ἔγωγε οὐ καὶ ταῖς ἄλ-
λας Αλώπικας τῷ
αὐτῷ νεφετῇσι, ὥς αὐ-
τῷ κρινῶ πάθος ὃ ἴδι-
ον συγκαλύψεν αἴσχος.
καὶ δὴ πάντας ἀφροί-

στα.

σασα, παρήνδ' ἡς ἔ-
 ρας δ' ἔπειτα, ὡς ἔκ-
 ἀπερπεὶς μόνον τῷτο ῥ-
 μελ' ὄν, ἀλλὰ καὶ πε-
 ριττον ἑάρ' ὡς ὡς ὡς
 τημύον. ἵππελαδ' ὡς
 δ' ἔπ' αὐτῶν, εἶπε, ὦ
 αὐτῇ, ἀλλ' εἰ ἔσ' οἱ τῷτο
 ὡς ὡς ὡς ὡς αὐτῇ ἡ-
 μῖν αὐτῷ συνεδ' ἔλδ' οἱ.

Επιμύδιον.

Οἱ μῦθ' ὅτι δ' ὅτι, ὅτι
 οἱ πονηροὶ τ' αὐτῶν
 πων ἔδ' εὐνοίαν ἡς
 ὡς τῷ πέλ' ὡς ποῖεν
 τῷ συμβεβ' ὡς, ἀλλ' ὅτι
 τ' αὐτοῖς συμφέρον.

Αλώπηξ καὶ Βά-
 ρ'.

Αλώπηξ φραγλὸν
 αὐαδ' ὡς, ἐ-
 π' ὅτι ὅτι ὡς κα-
 ἡ π' ὡς ὡς, ἐπε-
 λάβετο ὡς ὡς ὡς
 Βάτ' καὶ δ' ὡς π-
 δας ἐπ' οἱ ἐκείνης
 κέντ' οἱ αἰμάξ' ὡς καὶ
 ἀλγ' ὡς, ὡς αὐ-
 τῷ

ctis, suadebat caudas
 abscindere, quòd non
 indecens solum hoc
 membrum sit, sed &
 superuacuū onus ap-
 pensum. Respondens
 autē ex ipsis quædam
 ait: Heus tu, nisi tibi
 hoc conduceret, no-
 bis non consuleres.

AFFABVLATIO.

Fabula significare vi-
 detur, prauos homines
 non beneuolētia in pro-
 pinquos consulere, sed
 propter suam ipsorum
 utilitatem.

VVLPE S ET
 Rubus. 8

Vulpes sepe con-
 scensa, cum la-
 psa casura foret, ap-
 prehendit in adiu-
 torium Rubum.
 Quamobrem cum
 pedibus suis illius
 aculeis laceratis do-
 leret, ad eam di-
 xit,

i 2 xit,

xit, Hei mihi, confugi enim ad te tanquam ad auxiliatorē, sed tu peius me tractasti. Sed errasti, heus tu, inquit Rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere soleo.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic et homines esse stultos, qui ad eos auxiliij gratia accurrunt quibus magis iniuria afficere natura insitum est.

VULPES ET

Crocodilus. 9

Vulpes & Crocodilus contende-
bāt de nobilitate. Cū
multa autē Crocodi-
lus superba de proge-
nitorū narrasset splen-
dore, quòd exercita-
tionū principes fue-
rint, Vulpes respon-
dens, O amicissime,
ait,

τίω εἶπεν, οἴμοι, καὶ ἀ-
φυγῆται με γὰρ ἐπὶ σέ
ὡς ἐπὶ βοηθόν, σὺ χεῖ-
ρον δέεσθαι. ἀλλ' ἐ-
σφαλῆς, ὥς αὐτῇ, φη-
σὶν ἡ Βάτθ, ἐμὲ βο-
ληθεῖσαι ἐπιλαβέσθαι, ἡ-
πις πάντων ἐπιλαμβά-
νεσθαι εἶωθα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἕως καὶ τῶ ἀνθρώπων
μάταιοι, ὅσοι βοηθοῖς
προσέχουσιν, οἷς τὸ
ἀδικεῖν μᾶλλον ἐμφυ-
τον.

Αλώπηξ καὶ Κρο-
κόδειλος.

Αλώπηξ καὶ Κρο-
κόδειλος ἡμφι-
σθέντες περὶ δόξης
αἰ. πολλὰ δ' ἔειπε Κροκο-
δείλος ὑπερήφανα πε-
ρὶ τῶν προτέρων διε-
ξιόντων λαμπρότητας,
ὡς γεγενησθαι παρχημέ-
των, ἡ Αλώπηξ ὑπε-
λαβούσα, ὥς τῶν, εἶπεν,
ἀλλὰ

ἀλλὰ καὶ μὴ λέγῃς,
ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματος
γε φαίνη ὡς ἐν πα-
λαιῶν ἐτῶν εἰ γεγυμνα-
σμένῳ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ δηλοῖ, ὅτι
τῶν ψευδομένων ἀνδρῶν
ἐλέγχῃ τὰ πρᾶγμα-
τα γίνεσθαι.

ait, sed si ipse nihil
dicas, tamen ex cute
videris quàm anti-
quis temporibus sis
exercitatus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
mendaces viros res ipsas
arguere.

Αλεκτερόνες καὶ
Πέρδιξ.

GALLI ET
Perdix. 10

Αλεκτερόνας τις
ἔχων ἐπὶ τῇ οἰκί-
ᾳ, πρᾶγμα ἔπει-
σεν αὐτὸν ἐκείνους ἀ-
φῆκε νέμεαζ. τὸ δὲ τυ-
πτον

GAllos quidā ha-
bens domi, em-
ptā quoq; Perdicem
cū illis pasci dimisit:
qui quum ipsam ver-
ber

berarent ac expellerent, illa tristabatur valde, existimans vt alienigenam hæc se pati à Gallis. Quum verò paulò post & illos videret pugnare, & seipfos cædere, mœrore soluta ait, Sed quidem posthac non tristabor, videns & ipsos pugnare inter se.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, quòd prudentes facite ferant ab alienis iniurias, quum ipsos videant neque à suis abstinere.

VVLPES. II

VVlpes in domū mimi profecta, & singula ipsius vasa pericrutata, inuenit & caput larvæ ingeniosè fabricatum, quo
& ac

πρόνταν αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκείνῳ ἡθύμει σφόδρα, νομίζων ὡς ἀλλόφυλῳ ταῦτα πύχην ὑπὸ τῷ Αλεκτρυόνων. ὡς δὲ μετὰ κροὸν καὶ κείνους εἰώρακε μαχομένους καὶ ἀλλήλους ἐκπύοντας, τὸ λύπης ἀπολυθεὶς εἶπεν, ἀλλ' ἐγώ γε δὲ τὸ ἔτι καὶ ἐλὺπῃ σωμαί, ὁρῶν καὶ αὐτοὺς μαχομένους ἀλλήλοις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ραδίως φέρουσιν τὰ παρὰ τῷ ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μηδὲ τῷ οἰκείων ἀπεχόμενους.

Αλώπηξ.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθῆσα ὑποκρίθε, καὶ ἰδούσα τὰ αὐτῆς σκευῶν διεξένομαρην, εὗρε ἐκ κεφαλῇ μεγεθυκυίας σύφυον κατεσκεύασμαρῶν, ἧ
καὶ

καὶ ἀναλαβῶσα τοῦ χερ-
σιν ἔφη, ὦ οἶα κεφαλὴ,
καὶ ἑκέφαλον σὺν ἔχῃ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀν-
δρας μεγαλοπρεπεῖς
μὴ τὰ σώματα, καὶ τὴν ψυ-
χὴν ἀλογίσεις.

Ανθρακὺς καὶ
Γναφεύς.

ΑΝθρακὺς ἐπὶ π-
νοσ οἰκῶν οἰκίας,
ἤξειε καὶ Γναφεύα πα-
ραχρὸν ἄνθρωπον αὐτὰ συν-
οικῆσαι. ὁ δὲ Γναφεύς
ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ'
σὺν

& accepto manibus
ait, O quale caput, &
cerebrum nō habet.

AFFABVLATIO.

Fabula in viros ma-
gnificos quidem corpo-
re, sed animo incon-
sultos.

CARBONARIUS
& Fullo. 12

Carbonarius in
quadā habitans
domo, rogabat, vt &
Fullo accederet, & se
cū cohabitaret. Fullo
aūt respōdens ait, Sed
i 4 non

nōn hoc possem e-
go facere, timeo e-
nim ne quæ ego de
albo, tu fuligine re-
pleas.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
omne dissimile esse in-
sociabile.*

ὅτι αὖ τῶν δυναί-
μων ἐγὼ γε πρᾶξαμ. δέ-
δια γὰρ, μή πως ἄνω-
γὼ λοβυκαίνω, αὐτὸς
ἀποδόλης πληροῖς.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
παῦν τὸ ἀνόμιον ἀκρι-
νάνηται.

PISCATORES. 13.

Piscatores trahe-
bāt vermiculū, qđ
cū graue foret, gau-
debāt & exultabant,
multū inesse prædæ
existimātes, sed cū in
lit

Αλιεῖς.

Aλιεῖς εἶλον σαγή-
νην, βαρείας δὲ
αὐτῆς ἔσης, ἐχαιρον ἔ-
ς οἰκίστων, πολλὰ δὲ εἶναι
τινὲς ἄχραν νομίζοντες.
ὥς δ' ἐπὶ τῷ ἡρόνος ταύ-
τιν

τὴν ἐλκύσαντες, ἥ μὲν
 ἰχθύων εὖρον ὀλίγους,
 λίθον δ' ἐν αὐτῇ πύμ-
 μενέτη, ἀτυμεῖν ἤρξαν-
 το καὶ ἀλύειν, ἃ ἴσθ-
 ζον ἐπὶ τῇ ἥ ἰχθύων
 ὀλιγότητι, ὅσον ὅτι καὶ
 πάναντία περὶ πηλή-
 φασιν. εἰς δὲ τις ἐν αὐ-
 τοῖς περσεύετο· εἶ-
 πε, μὴ ἀχθόμεθα, ὥ-
 ἑταῖροι. τῇ γὰρ ἡδονῇ,
 ὡς ἔοικεν, ἀδελφὴ ἐ-
 σιν ἡ λύπη· καὶ ἡμεῖς
 οὐκ ἔοδα ἴσαυτα περ-
 ηδωμένους, πάντως
 τι καὶ λυπηθῶμεθα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ἃ δὲ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς
 ἀποτυχίαις.

Κομπαισής.

ΑΝὴρ τις ἀποδημή-
 σαις, εἶτα ἢ πά-
 λιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ
 γλῶσσαν ἐπανελθὼν, ἀλλά-
 τε πολλὰ ἐν ἀφρό-
 ροῖς λόγους ἀφαινεῖν
 χεῖ

litt⁹ ipsum traxisset,
 piscesq; paucos quē,
 sed lapidē in eo per
 magnū inuenisset, tri-
 stari & mœrere cœpe-
 rūt, nō tā pisciū pau-
 citate, quān q̃ & cō-
 traria antē aīo p̃sum-
 pferāt. Quidā autē in-
 ter eos natu grandior
 dixit, Ne tristemur, ὁ
 socij, nā voluptati ut
 videtur soror est tri-
 stitia: & nos igitur o-
 porteabat tantū antē
 lætatos oīno aliqua
 in re etiam tristari.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non
 oportere tristari fru-
 strata spe.

IACULATOR. 14

VIr quidam per-
 egrinatus, de-
 inde in suam pa-
 triam reuersus, aliaq;
 multa in diuersis vi-
 riliter gessisse locis
 i s iact

iactabat, atq; etiam Rhodi saltasse saltum, quem nullus eius loci potuerit saltare: ad hoc & testes qui ibi interfuerunt dicebat se habere. Quidam autem ex iis qui aderant respondens, ait, Heus tu, si verum hoc est, non est tibi opus testibus. En Rhodus, en & saltus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nisi prompta rei demonstratione sit, omnem sermonem vanum esse & superuacuum.

Impossibilia promittens. 15

Vir pauper aegrotans & male affectus, quum a medicis desperatus esset, deos rogabat, pollicens si sanitatem sibi

rur

χώρας ἐκθύεσθαι, καὶ ὁρῶν τὴν Ῥόδον πεπηδηκέναι πηδήματα, οἷον εἰς τὸ ἐπὶ αὐτῇ δυναρὲς αὐτὴ εἴη πηδήσασα. πρὸς τὸ τοῦ καὶ μάρτυρας τῆς ἐκεί παρόντος ἐλεῖν ἔχον. τὸ παρόντων ὡς ὑπολαβῶν, ἔφη, ὡς ἔστι, εἰ ἀληθὲς τὰ ἐστίν, εἰδέν δεῖται μαρτύρων. ἰδὲ Ῥόδον, ἰδὲ τὸ πηδήματα.

Επιούδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι εὐὴ μὴ πρὸς ἄλλου ἢ πρὸς αὐτοῦ ἀπὸδείξις ἢ πῶς λόγος περὶ τῆς ἐστίν.

Αδυνάτῃ ἐπαγγελ-
λόμην.

AΝὴρ πένους νοσῶν καὶ κακῶς ἀσθενέμεν, ἐπεὶ δὴ πρὸς τὰ ἰατρῶν ἀπεγνώσθη, τὸ θεῶν εἰδέν, ὡς εἰ πῶς ὑγίαιεν αὐτῷ πάλιν

λιν ἐπανελθεῖν ποιή-
σαν, ἑκατὲν βόας αὐ-
τοῖς προσοίσθην ὑπαχρῆ-
σθαι εἰς θυσίαν. Ἦ γ'
γυναικὸς αὐτῆς πυθο-
μένης, ἔπειτα τοῦτο
ὡς ὑπαίνης; ἐκείνος ἐ-
φη, οἷός γ' ἀνάσσειν αἰ-
με ἐν τεύχεσιν, ἢ εἰ θεοὶ
ταῦτά με ἀπατήσωσιν;

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δὲ δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ ῥαδίως καὶ παλ-
γέλλον, ἀπὸς τελευτῆς
ἔργα ἔωσθησαν.

rursus restituiscent,
centum boues ipsis
oblaturum esse in
sacrificium. Vxore
autem eius rogante,
Et ubi tibi hæc si cō-
ualueris? ille ait, Pu-
tas enim surgere me
hinc, ut dii hæc à me
repetant?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
multos faciliè polliceri,
quæ re comprobare non
sperant.

Κακοπράμων.

MALIGNVS. 16

Vir

Vir malignus ad
eum, qui in Del-
phis est, iuit Apolli-
nē tentaturus ipsum.
Atque ideo compre-
henso passerculo ma-
nu, & eo veste con-
recto, stetitq; prox-
imē tripodē, ac roga-
uit Deum, dicendo,
O Apollo, quod ma-
nibus fero, vtrum vi-
uum est an mortuū?
Nam si mortuū dice-
ret, viuum ostēsurus
erat passerculum: sin
viuum, statim suffo-
catū mortuū illū of-
ferret. Sed Deus ma-
ligna ipsius cognita
mente ait, Vtrum vis,
he⁹ tu, facere, facito:
penes te enim est il-
lud facere, siue viuū
quod contines, siue
mortuum ostendere.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, deū
neq; decipi posse, neque
quis*

ΑΝὴρ κακὸς πρᾶγ-
μαν εἰς τὸ ἐν Δελ-
φοῖς ἦκεν Απόλλωνα,
πρᾶσθαι τῶτον βεβλό-
μην. καὶ δὴ λαβὼν
σπερδίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ
τῶτ τῇ ἐοδῇ περικεπα-
σας, ἔστη τε ἔξ τριπό-
δου ἑστῆς, καὶ ἤρε-
το τὸ θεόν, λέγων, ἂ ποτ-
λον, ὃ μὲν χεῖρας φέρω,
πότερον ἐμπνοῦν ἐστὶν
ἢ ἀπνοῦν; βεβλόμην
ὡς εἰ μὴ ἀπνοῦν εἴποι,
ζῶν ἀναδείξαι τὸ σπερ-
δίον· εἰ δὲ ἐμπνοῦν,
σφύς δ' ἀποπνίξας νε-
κρὸν ἐκείνο προσενεγ-
κεῖν. ὃ δὲ γε θεὸς τὴν
κακὴν τέχνην αὐτῷ γνῶς
ἐπίνοον· εἶπεν, ὁ πότε-
ρον, ὃ ἔτ' ἐστ', βέβλη-
ποίησον παρὰ σοὶ κεῖ-
ται γὰρ τῶτο πρᾶξι, ἢ
οἱ ζῶν ὁ κατ' ἐχέας, ἢ νε-
κρὸν ἀποδείξαι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὸ θεῖον ἀπαρκαλόχον
καὶ

καὶ ἀλάλητον.

quicquam eum latere.

Αλιεῖς.

Αλιεῖς ἐξελθόντες
εἰς ἄγρην, ἐπεδὴ
πολυὺν χρόνον ταλαι-
πωρήσαντες οὐδὲν εἶλον,
σφόδρα τε ἡτύμωον,
καὶ ἀσυχωρῆσαι παρε-
σκεύαζοντο. οὕτως ᾧ
Θυώνῳ ὑπὸ τῷ μεγέ-
θων διωκόμενον ἰχθύ-
ων, εἰς τὸ πλοῖον αὐ-
τῶν εἰσήλατο· οἱ δὲ τῷ
λαβόντες, μετ' ἡδονῆς
ἀνέχωρῆσαν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλὰκις ἢ μὴ τέχνη
παρέχει, τοῦτο τύχη
ἐδωρήσατο.

Φέναξ.

Ανὴρ πένης νοσῶν,
ἠύξατο τοῖς θεοῖς
εἰ Διὰ σωθεῖν εἴς ἐκα-
τὸν εἰς θυσίαν προστεί-
σθαι. οἱ δὲ θεοὶ πρῶτον
τῷτο βελόμηροι, τῷ πά-

888

PISCATORES. 17

Piscatores egressi
ad venationem,
quum multo tempo-
re defatigati nihil ce-
pissent, & admodum
tristabantur, & disce-
dere apparabant. sed
statim Thunnus ma-
ximo quodam infe-
ctante pisce, in naui-
gium ipsorum insi-
luit: quo capto, læti
abiere.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
sæpe quæ ars non præ-
buit, ea donasse fortu-
nam.*

DECEPTOR. 18

Vir pauper ægro-
tās vouebat diis
si euaderet boues cē-
tum in sacrificium
oblaturum. sed dei
tentaturi, hoc à mor-

bo

bo liberarunt. At ille
 surgens, quoniā bo-
 bus carebat, ex pasta
 boues centum à se
 formatos in ara po-
 sitos sacrificauit. sed
 dei ipsum vlturi, in
 somniis adfuerūt ei,
 dicentes, Abi ad lit-
 tus ad eum locum.
 illic enim Atticas mil-
 le drachmas inue-
 nies. Ille autem exci-
 tatus, lætus & alacer
 ad demonstratum lo-
 cum perrexit, aurum
 disquirens. Sed illic
 in piratas incidit, ab
 ipsisq; comprehen-
 sus est. Captus ergo
 vt dimitteretur pira-
 tas orabat, mille auri
 talēta daturum ipsis
 promittēs. Sed cū nō
 crederetur, abactus
 ab ipsis, diuenditus
 est mille drachmis.

A F F A B V L A T I O.

Fabula significat,
 men

θυσ ἀπὸ πλάζαν ὁ δὲ
 αἰσῶν, ἐπεὶ δὴ βοῶν
 ἤπορει, σφατίνης βῆς
 ἐκστὴν πλάσας ἐπὶ τῇ
 βωμῇ θεῖς ὠλοκαύτω-
 σεν. οἱ δὲ θεοὶ βεβλόμε-
 νοὶ αὐτὸν ἀμυνάσθαι, ὅ-
 ναρ ἐπιστάντες αὐτῷ,
 εἰπον, ἔπελθε εἰς τὸ ἀγ-
 γαλὸν εἰς τὸνδε τὸν ῥό-
 πον. ἐκεῖ δὲ Ἀττικὰς χι-
 λίας δὴρσιος. ἐκείνῳ
 δὲ διῶπνιθεῖς σιμὴ ἡδονῇ
 καὶ πικρῇ πρὸς τὸ
 ὑποδύχθεντα ῥόπον ἀ-
 φέκετο τὸ χρυσίον δι-
 ερυνῶν. ἐκεῖ δὲ πῆ-
 ραταῖς περτυχῶν, ὑπὸ
 αὐτῶν συνελήφθη. ἀ-
 λας δὲ ἤδη ἀφελῶσα
 τὴν πῆρα τῶν ἐδεῖν, χί-
 λια χρυσίου ἐλάαντα
 δώσθαι αὐτοῖς ὑπὸ χνῆ-
 μιν. ὡς δὲ σὺ ἐπὶ
 σέβει, ἀπαχθεῖς ὑπὸ
 αὐτῶν, ἀπεμπωλήθη
 χιλίων δραχμῶν.

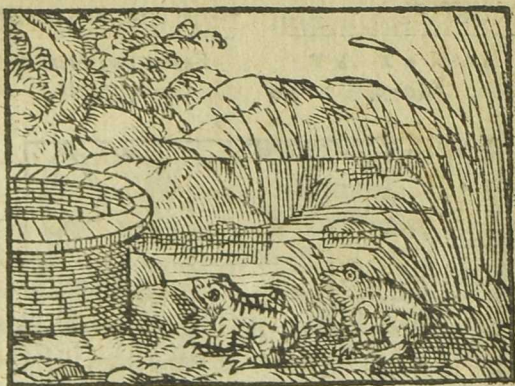
Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
 τῖς

τοῖς ἀνθρώποις τὸ αὐτῶν
πῶς ἐχθραίνει τὸ θεῖον. mendacijs hominum ini-
micum esse Deum.

RANAÆ.

RANAÆ. 19

Bατραχοὶ δύο ἐν λί-
μνῃ ἐνέμοντο, ἡ-
ρως ὃ ξηρανθείσης τῆς
λίμνης, ἐκείνῳ καὶ ἄ-
λιπόντες ἐπεζήτειν ἐ-
τέρῳ. Ἐδὴ βαθεῖ πύ-
ρετον φρέατι, ὅπως
ἰδὼν ἕτερον θάτερον
φροῖ, σηλατέλῳ μὲν, ὡ-
ς τῷ, εἰς τοῦτο τὸ φρέ-
αρ. ὃ ὃ ὑπολαβὼν εἶ-
πεν, αὐτοῦ καὶ τὸ ἐν-
θάδε ὕδωρ ξηρανθή, πῶς

Ranae duae in pa-
lude pascebantur, æstate autē sicca-
ta palude, illa dereli-
cta quærebat aliam:
cæterum profundum
inuenerunt puteum.
Quo visō altera alte-
ri inquit, Descenda-
mus, heus tu, in hunc
puteū. Illa respondēs
ait, Si igitur & hīc
aqua aruerit, quo-
modo

modo ascendemus?

πῶς ἀναβησόμεθα;

AFFABVLATIO.

Επιμύδιον.

Fabula declarat, non
oportere inconsideratè
res aggredi.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅ
δεῖ ἀπεισκέπτως πρὸς
σιῖναι τις πρᾶγμασιν.

S E N E X E T

Mors.

20

Γερων καὶ Θάνα-

τος.

Senex quondam
Sincifis in monte
lignis, ac in hume-
ros eleuatis, vbi mul-
tam viam oneratus
iuit, defessus & depo-
suit ligna, & mortem
vt veniret inuoca-
bat. At morte ilico
adstan

Γερων ποτὲ ξύλα
τεμὼν ἐξ ὄρους καὶ
πρὸ τῶν ὤμων ἀνέμεινε,
ἐπεὶ δὴ πολλὴν ὁδὸν ἐ-
πηχισμένον ἐβάδι-
σεν, ἀπέρηκώς ἀπέφερό-
τε τὰ ξύλα, καὶ τὸ θά-
νατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖ-
το. ὅς ᾗ θανάτου δούλος
ἐπὶ

ἐπιταίνεις, ἔτι μὲν αἰτί-
αν πωπιθανομένης δὲ λυ-
αυτὸν χαλοῖν, ὁ γέρον
ἔφη, ἵνα τὸ φόρον τῶ-
ν ἄλλων ἐπιθῇς μοι.

adstante, & causam
rogante qua se vo-
casset, senex ait, Vt
onus hoc sublatum
imponeres mihi.

Επιμύδιον.

AFFABVLATIO.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πᾶς ἀνθρώπος φιλό-
ζωος ὢν, καὶ μυχίοις
κινδύοις ἀπεισὼν
δοκῇ θανάτου ἐπιθυ-
μεῖν, ὅμως τὸ ζῆν πο-
λὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἰ-
ρεῖται.

Fabula significat,
omnem hominem vitæ
studiosum esse, & licet
in finitis periculis im-
mersus videatur mor-
tem appetere, tamē vi-
uere multò magis quàm
mori eligere.

Γραῦς καὶ Ια-
τρός.

A N V S E T

Medicus. 21

ΓΥνὴ γραῦς ἀλγῶ-
σα τῆς ὀφθαλ-
μῶς, εἰσκαλεῖται πνα-
τὸ Ιατρών ἐπὶ μισθῷ,
συμφωνήσασα, ὥς εἰ μὴ
θεραπεύσεν αὐτήν τὸ
μολογήσει τῷ μισθὸν αὐ-
τῷ δώσεν, εἰ δὲ μὴ, μηδὲν
δώσεν. ἐνέχειρσε μὲν ἔν-
ο

M Vlier anus do-
lens oculos,
conduxit Medicum
quendam merce-
de, conuentione fa-
cta, si se curaret,
pactam mercedem
ei daturam: sin au-
tem minimè, nihil
k datur.

daturam. Aggressus est igitur Medicus curam: quotidie verò accedens ad vetulam, & oculos ei ungens, quum illa nequaquam videre posset ea hora ob vnctionem ipse vas aliquod ex domo auferens quotidie discedebat. Annus igitur suam suppellectilem videbat singulis diebus minui adeò, vt tandem omnino sanatae nihil relinqueretur. At Medicus quum iam pactam pecuniam ab ea efflagitaret, vt quæ purè iam videret, & testes adduceret, Magis certè, ait illa, nunc nihil video. Nā quum oculis laborabam, multa mea in mea videbam domo: nunc

autem

ὁ ἰατρός τῇ θεραπεύει· καὶ ἡμέραν ἢ φοιτῶν ὡς τὴν προσέβην, καὶ τὰς ὀφθαλμούς αὐτῇ χρίων, ἐκείνης μηδ' αὖτις ἀναβλέπεν ἐχέουσι τὴν ἄρσιν ἐκείνῳ ὑπὸ τῷ χρίσματι, αὐτὸς ἐν π. τ. οἰκίᾳ σκώων ὑφαγρέμῳ ὁσημέραι ἀπῆει· ἢ μὲν ἔν Γραῦς τὴν ἐαυτῆς περιεσίαν ἐώρα καὶ ἐκείνῳ ἐλαττερόν ἐπιβύσσειν, ὡς καὶ τέλει παύσαι πασιν αὐτῇ θεραπεύσει μηδὲν ἢ πολλὰ φθύναι. ὁ δ' ἰατρός τὰς συμφωνήσεις μισθὸς αὐτῇ ἀπαγορεύει, ὡς καὶ παρῶς βλέπεται ἤδη, καὶ τὰς μάρτυρας παραλαβόντων, μάλλον μὲν οὖν, εἰπὴν ἐκείνη, ἱκανῶς ἔδοκίμει βλέπω. ἡνίκα μὲν τὰς ὀφθαλμούς ἐνόσων, πολλὰ τ' ἐμὴν καὶ τὴν ἐμαυτῆς ἔβλεπον

οἶκ

οἰκίαν· νῦν δ' ὅτε με
σὺ βλέπεις φῆς, ἔδο-
πουῶ ἐκείνων ὁρῶ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ δηλοῖ, ὅτι οἱ
πονηροὶ τ' αἰσώπων
ἐξ ὧν πειράτεις, λαυφά
νισσι καὶ ἐαυτῶν τ' ἐ-
λεῖπον ἐπισπώμενοι.

Γεωργὸς ὁ Παῖδες
αὐτῆς.

autem quū me tu vi-
dere inquis, nihil o-
mnino ex illis video.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prauos homines ex ijs
que agant, ignaros con-
tra seipsos argumentum
afferre.

AGRICOLA ET
filij ipsius. 22

Γεωργὸς τις μέλλων
καταλύειν τ' εἶον,
καὶ βελόμην τῆς ἐ-
αυτῆ Παῖδας πᾶσαν
λαβεῖν τ' γεωργίας,
αὐτῶ

Agricola quidam
vita excessu-
rus, ac volens suos
filios periculum fa-
cere de agricultura,
k 2 voc

vocatis ipsis ait, Filij mei, ego iam è vita discedo, vos autem si quæ in vinea à me occultata sunt, quæ-
sueritis, inuenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossam esse, omnem vineæ terrā post interitum patris defoderunt, & thesaurum quidem non inuenerunt, sed vinea pulchrè fossa, multiplicem fructum reddidit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, laborem thesaurum esse hominibus.

HERVS ET

Canes. 23

VIr quidam à tēpestāte in suo suburbio deprehensus, primū oueis comedit, dehinc capras.

προκαλεσάμενος αὐ-
τὸς ἑρῆ, παῖδες ἐμοί,
ἐγὼ μὲν ἤδη τὸ βίον ὑπέ-
ξομαι, ὑμεῖς δὲ ἅπαντες ἐν
τῇ ἀμπελῶνι κέκρυ-
πται. ζητήσατε, ἐρε-
σέτε πάντας. οἱ μὲν ὅν οἱ-
νηθέντες ἡπικουρῶν ἐκεί-
νῳ καθάρουχται, πᾶ-
σαν τὴν τῆ ἀμπελῶ-
νι ὡς τὴν δόξαν
σιν τὸ πατρὸς κατέκα-
ψαν, καὶ ἡπικουρῶν μὲν
ὡρίετο, καὶ ἡ ἀμπε-
λὶς καλῶς σκαφεῖται,
πολλαπλασίονα τὴν καρ-
πὸν αὐτίδωκεν.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ὁ κάμαρος ἡπικουρῶν
ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις.

Δεσπότης καὶ

Κυνέες.

AΝήρ τις ὑπὸ τῆς
μῶν ἐν τῇ αὐ-
τῷ προαίᾳ ἀπλη-
φθεῖς, πρῶτα μὲν τὰ
προβάτια κατέφαγε,
εἶτα

εἶτα τὰς αἴγας. Ὡς δὲ καὶ
μῶν ἐπικραλίσιν, καὶ
καὶ τὰς ἐργάτας ἑὸς
σφάξας ἐθονήσας. οἱ
δὲ Κυνεὶς ταῦτα ἰδόν-
τες, διελέχθησαν πρὸς
ἀλλήλους, φύγωμεν
ἀπὸ ἡμεῖς γε εὐτεῦθεν.
εἰ γὰρ τὸ ἐρραπῶν βοῶν ὁ
δεσπότης ἡμῶν ἐκ ἐφεί-
στατο, πῶς ἡμῶν φείτε;

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὰς μάλας φύγαν
καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, οἱ
πνεις ἐδὲ τὸ οἰκείων ἀ-
πέχον).

prae. Tempestate at-
tem inualescente, &
operarios boues iu-
gulatos comedit. Ca-
nes verò his visis, di-
xerunt inter se, Sed
fugiamus nos hinc.
Si enim operarius bo-
bus herus noster nō
abstinet, quomodo
nobis abstinebit?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eos maximè fugere &
cauere oportere, qui
ne suis quidem absti-
nent.

Γωὴ

k 3

Mul

MVLIER ET

Gallina.

24

Γυνή καὶ ὄρνις

vis.

MVlier quædam
vidua Gallinā
habebat, singulis die
bus ouū sibi parien-
tem: rata vero si plus
Gallinæ hordei pro-
iiceret, bis parituram
die, hoc fecit. Sed
Gallina pinguefacta,
ne semel quidem die
parere potuit.

A F F A B V L A T I O.

Fabula significat,
eos qui ob avaritiam
plur

Γυνή χῆρα τις ὄρνιν
εἶχεν, καὶ ἐκείνη
ἡμέραν ὅταν αὐτῇ τίχθη-
σαν. νομίσασα ὅτι ὥς ἐ-
πλήρης τῇ ὄρνιτι κο-
ρὰς παραβάλλοι, δι-
έχευε τὴν ἡμέραν, τὸ
πεποίηκεν. ἡ δὲ ὄρνις
πιμελὴς γλυκορρήκε-
ν αὐτὰς τὴν ἡμέραν πε-
κεῖν ἠδυνάτο.

Επιμύδιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ ἀφ' ὧν πλεονεξίαν τὴν
ἐλπίδα

πολλόνων ἐπιθυμῶν-
τες, καὶ τὰ παρόντα
ἀποβάλλουσι.

plurimum sunt appeten-
tes, & quæ adsunt a-
mittere.

Κυνόδεκτος.

Morsus à cane. 25

Διχθεὶς τις ὑπὸ
κυνός, τὸ ἰασό-
μενον ἀεικέλ ζητῶν. ἐν-
τυχὼν δὲ τις αὐτῷ, καὶ
γνῶς ὁ ζητῶν, ὃ ἔστω,
εἶπεν, εἰ σώζεαι βέλῃ,
λαβὼν ἔστω, καὶ τέ-
τα τοῦ αἵματος τὴν πληγὴν
ἐκμάξας, τὴν δακτύ-
λῳ κυνὶ φαγεῖν ἐπι-
δίδω. καὶ κύνεω γελά-
σας, ἔφη, ἀλλ' εἰ τέ-
τε πιήσω, δεῖ με ὑ-
πὸ παύτων τῶν ἐν
τῇ πόλει κυνῶν δη-
χθῆναι.

Morsus à cane
quidā medica-
turū circuibat qrens.
Cum autē occurrisset
quidā ei, & cognosce-
ret quod quærebat,
Heus tu, ait, si sanari
vis, accipe panē, atq;
eo sanguinē vulneris
ficca, & ei q momor-
dit cani ad edēdū dā.
& is ridendo, ait, Sed
si hoc fecero, oportē-
bit me ab omnibus
qui in vrbe sunt ca-
nibus morderi.

Ἐπιμύθεον.

AFFABVLATIO.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ τὸ ἀνθρώπων οἱ πο-
νηροὶ διεργατέμενοι,
μᾶλλον ἀδικεῖν παρο-
ξυνόν.

Fabula significat,
prauos etiam homines
beneficio affectos, ma-
gis ad inferendam iniu-
riam exacui.

Νεαν

k 4

Adol

Adolescentuli &
Cocus. 26

Νεανίσκοι καὶ Μά-
γιστρος.

DVo adolescentu-
li iuxta Cocum
assidebāt, & Coco in
aliquo domestico o-
pere occupato, alter
horum partem quan-
dam carniū subre-
ptam in alterius de-
misit sinum. Cōuerso
autem Coco, & car-
nē quærente, qui ab-
stulerat iurabat non
habere: qui autē ha-
bebat, nō abstulisse.

Cocus

Δ Το νεανίσκοι μα-
γείρων παρηνά-
θλυτο, ἐ δὴ τὸ Μαγεί-
ρῃς πάλιν τὸ οἰκείων ἐρ-
γων ἀπολογιστὴς, ἄτε-
ρο τῶν τέτων μέροσιν π-
τὸ κρεῶν ὑφελόμενον
εἰς τὸ πατήρῃς κατήκε
κόλπον. ἐπιτραφέντι
τὸ Μαγείρῃς, καὶ τὸ
κρέας ἐπιζητούμεν, ὃ
μὲν εἰληφὼς ὤμνυε μὴ
ἔχειν, ὃ δὲ ἔχων, μὴ εἰλη-
φέναι. ὃ δὲ Μάγιστρος αἶ-
δο

δοῦναι τὴν κακὴν
 γὰρ αὐτῶν, εἶπεν, ἀλλὰ
 καὶ ἐμὲ λάθῃτε, τὸν γ'
 ἐπιτοκῆδον Θεὸν ἔ-
 κωλυ λήσεσθε.

Επιτοκῆδον.

Ο μῦθος δὲ δηλοῖ, ὅτι
 καὶ ἀνθρώπους ἐπιτο-
 κῆντες λάθωμεν, ἀλλὰ
 τὸν γε Θεὸν ἔλυσον.

Εχθροί.

ΔΥΟ ΤΙΝΕΣ Ἀλλήλοις
 ἐχθραίνοντες ἐ-
 πὶ τῇ αὐτῆς νεῷς ἔωλε
 ον. ὧν ἅτερ μὲν ἐπὶ τῇ
 πρύμνῃ, ἅτερ δὲ ἐ-
 πὶ τῇ πρῶτῃ ἐκάθη-
 τ. ἡμῶν δὲ ἐπιπλο-
 ῦσιν καὶ τῇ νεῷς μελ-
 λους ἤδη καταπονέ-
 ζεσθαι, ὁ ἐπὶ τῇ πρύμνῃ
 τῇ κυβερνήτῃ ἤρετο,
 πότερον τῶν μερῶν ἔ-
 σωλοῖς πότερον μέλ-
 λει καταβαπτίζεσθαι. ὅς
 δὲ τὴν πρῶτην εἰπόν-
 τος, ἀλλ' ἐμοί γε σὺ
 ἔσι λυπηρὸν, εἶπεν, ὁ γὰρ
 να

Cocus verò cognita
 malitia ipsorum, ait,
 Sed etsi me latueri-
 tis, peieratum Deum
 non latebitis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
quòd licet homines pe-
ierantes lateamus, Deū
tamen non latebimus.

INIMICI. 27

DVO quidam in-
 ter se inimi-
 ci, in eadem naui
 nauigabant : quo-
 rum alter in puppi,
 alter in prora sede-
 bat : Tempestate au-
 tem superueniente,
 & naue iam submer-
 genda, qui erat in
 puppi gubernatorē
 rogabat, vtra pars
 nauigij prius ob-
 ruenda esset. Cūm-
 que ille proram di-
 xisset, Sed mihi non
 est graue, ait, mori,
 k 5 si vi

si visurus sum ante
me inimicum mo-
rientem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
multos homines nihil
suum nocumentum cu-
rare, si modò inimicos
suos videant ante se
malo affectos.

ναίῳ, εἴ γε ὁρᾶν μέλλω
πρὸς ἐμεῦ τὸ ἐχθρὸν
σιωθνήσκοντα.

Επιμύδιον.

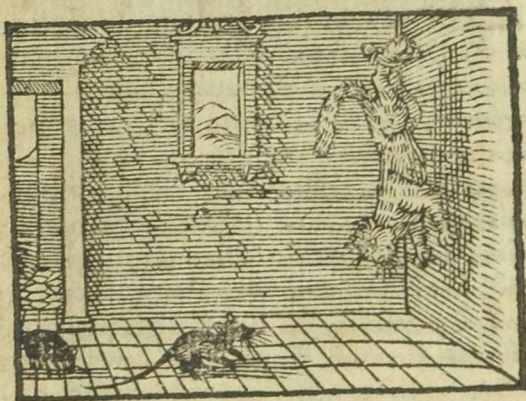
Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ τῶ ἀνθρώπων ἔ-
δεν τὸ ἐαυτῶν βλάβης
φροντίζουσιν, εἰ τὰς ἐ-
χθρὰς μόνον ἴδωσι πρὸς
αὐτῶν κακωδύνας.

FELIS ET

Mures. 28

Αἶλας καὶ

μῦς.

IN domo quadam
Icūm multi essent
Mures, Felis eo co-
gnito iuit eò, ac eorū
sing

EN οἴκιος πνὶ πολ-
λῶν Μυῶν ὄντων,
Αἶλας τὸ γινῆσθαι
κεν ἐνταῦθα, καὶ κατὰ
κατὰ

ἦσαν αὐτῶν συλλαμ-
βαίαν κατήδειν. οἱ ὃ
καθ' ἑκάστην ἑαυτοὺς ἀ-
γαλισκομένης ὁρῶντες,
ἔφασαν πρὸς ἀλλή-
λους, μηκέτι κείτω κα-
τέλθωμεν, ἵνα μὴ παν-
τάποιον ἀπολώμεθα.
Ἐπεὶ δ' Αἰλέρως μὴ δυ-
ναμὴν δεῦρο ἐξικνεῖ-
σθαι, ἡμεῖς σωθῆσόμεθα.
ὁ δ' Αἰλέρως μνηστὴρ
Μυῶν κατιόντων, ἐγνώ-
σθαι ἐπινοίας αὐτοῦς σπυ-
ρριζομένην ἐκκαλέσθαι
αὐτὸν, καὶ δὴ ἀπὸ πατρί-
δος πρὸς ἑαυτὸν ἀνα-
βὰς ἀπηώρησε, καὶ
προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶ-
ναι. ὃ δ' Μυῶν πρὸς πα-
ρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐ-
τὸν, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε, καὶ
θύλαξ γλῶσσης, ὅτι προσε-
λάουσμά σοι.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνι-
μοι, ὅταν τὴν ἐνίαν μω-
ρυαίαν παραγῶσιν, ὅ-
τις

singulos captos de-
uorabat. At illi quo-
tidie quā se absumi
viderēt, dixerunt in-
ter se. Ne posthac in-
frā descendamus, ne
penitus intereamus.
Nam si Felis nō po-
test huc venire, nos
salui erimus. Sed Fe-
lis cū non amplius
Mures descenderent,
statuit apud se per a-
stutiam eos decipiēs
euocare. Cæterū cū
pessulum quendam
conscendisset, de eo
se suspendit, & mor-
tuum simulabat. Ex
Muribus autem qui-
dam acclinatus, vi-
sός; eo ait, Heus tu,
etsi faccus fieres, non
te adibo.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prudentes homines, cū
aliquorum prauitatem
experti fuerint, nō am-
plius

plus eorum falli simulationibus.

κέτι αὐτῶν ἐξαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

VULPES ET

Simius. 29

Αλώπηξ καὶ Πίθηκος.

IN concilio quondam irrationabilium animalium saltavit Simius, & approbatus, Rex ab ipsis electus est. Vulpes autē ei inuidēs, ut in casse quodam carnē vidit, Simium secum illuc duxit, quod inuenisset ipsa thesaurum illum, dicens

ΕΝ σωόδα ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ἄρχησας Πίθηκος, καὶ δοκιμάσας, Βασιλεύς ἐπ' αὐτῶν ἐκλεγένη. Αλώπηξ δὲ αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἐν πινι παγίδι κρείας ἐθέασατο, τὴν Πίθηκον λαβῆσαι ἐνζῶντα ἤμαρην, ὡς εὖροι μὲν αὐτὴ, λέγασα, θησαυρὸν τῷτον, μή

μη μὲν τι ἐ χρήσασθαι
αὐτὰ τῷ βασιλεῖ γὰρ
τῶν νόμων διδῶσι.
καὶ παρ' ὅτι περὶ αὐ-
τὸν ἄτε δὴ βασιλέα τῷ
θησαυρὸν ἀνέλεσθαι. ὁ
δὲ ἀπεισκέπτως παρ-
σελθὼν, καὶ συλληφθεὶς
ὑπὸ τοῦ παγιδῆ, ὡς
ἐξαπατήσασαν ἐμέμ-
φειτο τῷ Ἀλώπτερι. ἡ
δὲ πρὸς αὐτὸν, ὦ Πίθη-
κε, θιαυτίτω σὺ μωρί-
αν ἔχων, τῷ ἀλόγων βα-
σιλεύσῃ;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ πρᾶξις ποῖν ἀπει-
σκέπτως ἐπιχθονῶ-
τες, δυστυχίῃσι πε-
ρίπτουσι.

Θῶντος καὶ Δελ-
φίν.

Ὁ γυνὴ δακρύου-
σα ὑπὸ Δελφί-
νῳ, καὶ πολλὰ τὰ ῥοί-
ζα φερόμενη, ἐπεδὴ
καταλαμβάνεσθαι ἔμελ-
λεν,

cens, non tamen &
vti eo: quippe quem
lex Regi tribueret:
atque hortata est i-
psum vt Regem the-
saurum accipere. At
ille incōsideratè pro-
fectus, & captus à
casse, vt quæ decepis-
set, accusabat Vul-
pem. Illa autem ei, O
Simie, cūm talem tu
habeas dementiam,
imperium in bruta
tenebis?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eos qui actiones ali-
quas inconsultè aggre-
diuntur, in infortunia
incidere.

THUNNVS ET
Delphin. 30

THUNNVS Del-
phino perse-
quente, magno im-
petu ferebatur. Cūm
capiendus esset, in-
scius,

scius ob vehementē
impetū decidit in in-
sulā quandā. ab eodē
verò impetu & Del-
phin cum eo eiectus
est. Thunnus autē cō-
uersus, cū agentem
animā Delphinū vi-
disset, ait, Nō ampli⁹
mihī mors molesta
est, cū eū videā, qui
mihī causa fuit ipsi⁹,
vna mecūm perire.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
facile miseras ferre ho-
mines, si eos qui illarum*

auto

λεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφο-
δρᾶς ῥύμης ἐκπεσὺν
εἰς πικρὰ νήσον. ὑπὸ ᾧ τ'
ὀμγίας ῥύμης καὶ ὁ Δελ-
φιν αὐτῷ σωεξώκη-
λεν. ὁ δὲ Θυνόντι ἐπι-
σραφεῖς, καὶ λήποψυ-
χωῦται τὸν Δελφίνα ἐσ-
ορκῶς, εἶπεν, ὅσα ἐπι-
μοι ὁ θάνατος λυπη-
ρὲς, ὁρᾶντι τὸν αἶπον γε-
γενότα μοι τάδε, σὺν
ἐμοὶ δ' ἀποθνήσκοντα.

Επικύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ῥαδίας τὰς συμφορὰς
οἱ ἀνθρώποι φέρονται,

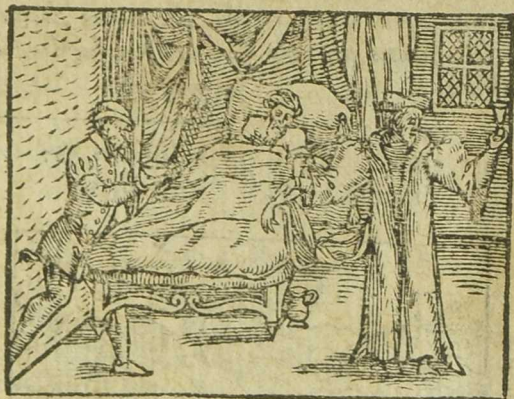
785

τὸς τέτων αἰτίαις δυ-
συχῶντις ὁρῶντες.

autores fuerunt, infeli-
citer agere videant.

Ἰατρός καὶ νο-
στῶν.

MEDICVS ET
Ægrotans. 31

Ἰατρός νοσοῦντα ἔθε-
ράπει, ὃ ἡ νοσῶν-
τες ἀποθανόντι, ἐκεί-
νῳ πρὸς τὰς ἐκρημί-
ζοντας ἔλεγε, ὅτι ὁ
αὐτῶν εἰ οἶνον ἀ-
πέχετο, καὶ κλυτήριον
ἐχρῆτο, ὅτι αὐτὸς ἐτεθνή-
κει. ὃ ἡ παρόντων ὑ-
πολαβάν τις, ἔφη, βέλ-
πισε, ὅτι ἔδει σε ζῶντα
νῦν λέγειν, ὅτι μὴδ' ἐν
ὄφει

MEDICUS ægrotū
curabat: ægro-
to autē mortuo, ille
efferentibus dicebat,
Homo hic si vino ab-
stinuisset, & clysteri-
bus vsus fuisset, non
interiisset. Quidā au-
tem ex iis qui aderāt
respondens ait, Opti-
me, non oportebat te
hæc nūc dicere cū
nulla

nulla vtilitas est, sed
tunc admonere cum
his vti poterat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
oportere amicos tempo-
re necessitatis prabere
auxilia.

ὄφελός ἐστιν, ἀλλὰ ῥτε
παραγνῆν ὅτε τέτοις
χρῆται ἡδυνάτω.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
δεῖ τὰς φίλους ἐν και-
ρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθεί-
ας παρέχειν.

AVCEPS ET

Vipera.

32

Ἰξούτης καὶ

Εχίς.

AVceps visco ac-
cepto & arun-
dinibus aucupatum
exiit. Viso autem tur-
do super alta arbore
sedente, & arundini-
bus

Ἰξούτης ἔξον ἀναλα-
βῶν καὶ χαλάμους,
πρὸς ἄγρην ἐξηλθεν.
ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐπ' ὕ-
ψηλῳ δέντρει καθεζο-
μένην, καὶ τὰς χαλά-
μους

μεν ἀλλήλοις ἐπὶ μῆ-
 ρου συνάψας, αὐτὸν
 πρὸς αὐτὸν συλλα-
 βεῖν ἐβλόμην· ἐφ' ἧ
 ρα. καὶ δὴ λατῶν ἔχον
 κοίμην ἐπὶ πό-
 δας ἐπάτησε. τὸ δ' ὀρ-
 γισθεῖσθαι καὶ δακρύσαι
 αὐτὸν, ἐκείνῳ ἤδη λη-
 ποψυχῶν ἔλεγε, δύστη-
 ν' ἐγὼ, ἑτέρου γὰρ ἡ-
 ρεῦσαι ἐβλόμην, αὐ-
 τὸς ὑφ' ἑτέρου ἡρῶ-
 θην εἰς θάνατον.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 οἱ τοῖς πέλας ἐπιβου-
 λούμενοι, λαυφάνουσι
 ποικίλῃς ὑφ' ἑτέρων
 τὰ αὐτὸ πάσχοντες.

Κάτωρ.

Ὁ Κάτωρ ζῷον ἐστὶ
 τετραπῶν, ἐν λί-
 μναις καὶ ποταμοῖς δι-
 σκόμενον, ὃ καὶ αἰδοῖα
 φασὶν ἰατροῖς χρησι-
 μά εἶναι. ἐπὶ δὲ ἐν ἐπὶ-
 δαν ὑπὸ ἀνθρώπων δι-
 νόμεται

bus inter se in longi-
 tudinem coniunctis
 fursum eum cōpre-
 hēsurus suspiciebat.
 Cæterum ignarus Vi-
 peram dormientem
 conculcavit. Cum ve-
 rò irata momordis-
 set ipsum, ille iam a-
 gens animam dice-
 bat, Me miserū, aliū
 enim capturus, ipse
 ab alio captus sum
 ad mortem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 eos qui proximis in-
 sidiantur, ignaros se-
 pe ab alijs id ipsum
 pati.

FIBER. 33

Fiber animal est
 quadrupes, in sta-
 gnis plerunq; vitam
 degens, cuius puden-
 da dicunt vsui esse me-
 dicis. Hic igitur cum
 ab hominibus per-
 1 seq

sequētibz iā capien-
dus sit, cognito cuius
gratia petatur, abscef-
ia sua pudenda proii-
cit persequentibus, &
fic salutē cōfequitur.

AFFABVLATIO.

Fabula fignificat,
eo modo homines pru-
dentes pro fua falute
nullum habere refpe-
ctum pecuniarum.

CANIS ET

Cocus. 34

Canis irrupens
in culinam, &
Coco

κόμῳ καὶ ἀμβά-
νῃ, γνώσκων ἔχαιον
διώκῃ, δάπτει μὲν τὰ
ἑαυτῆς αἰδοῦσα ῥίπτει
πρὸς τὰς διώκοντας, καὶ
ἔτι σωτηρίας τυγχάνει.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔ-
γω τῶν αὐτῶν οἱ φρό-
νιμοι ὑπερὶ τῶν ἑαυτῶν
σωτηρίας ἔδωκα λόγον
τῶν χρημάτων ποιῶν.

Κύων καὶ Μάρμα-
ρος.

Κύων εἰσπηδήσας
εἰς μαρμαρεῖον, καὶ

Ἦ μάγειρος ἀχολαμέ-
νος, καρδίαν ἀρπάσας
ἔφυγεν. ὃ δὲ Μάγιστρος
ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν
αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν,
ὦ ἄνθρωπε, ἴδτω ὅπως
αὐτὸν ἔης, φυλάξομαι
σε· ἔγωγε ἀπὸ ἐμοῦ καρ-
δίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ
καρδίαν ἔδωκας.

Coco occupato, cor-
de arrepto fugit. At
Cocus conuersus, vt
vidit ipsum fugien-
tem inquit, Heus tu,
scito vbiubi fueris
me te obseruaturum:
non enim mihi cor
abstulisti, sed dedisti
potius.

Επιμύθιον.

AFFABVLATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλὰ καὶ τὰ παθήμα-
τα τοῖς ἀνθρώποις μα-
θήματα γίνονται.

Fabula significat,
saepe nocumenta ho-
minibus documenta
fieri.

Κύων

1. 2.

CAN.

CANIS ET
Lupus. 35

Κύων καὶ Λύ-
κος.

CANIS ante stabu-
lum quoddam
dormiebat: cūq; Lu-
pus irrupisset, & de-
uoraturus eum esset,
rogabat ne tūc se ma-
ctaret. Nūc enim, in-
quit, tenuis sum, &
macilentus: si autem
parūper expectaue-
ris, mei domini fa-
cturi sunt nuptias, &
ego tūc multa depa-
stus pinguior ero, &
tibi

ΚΥΩΝ πρὸ ἐπαύ-
λειός τινος ἐκά-
θουδε· ΛΥΚΟΣ δ' ἐπιδρα-
μόνῃ, ἐβρῶμα μέλ-
λοντι θύσθην αὐτὸν,
ἰδεῖτο μὴ νυν αὐτὸν
καταθύσαι. νυν μὲ γάρ,
φησι, λεπτός εἰμι καὶ
ιχνός. αὐτὸς δὲ μικρὸν
ἀναμείνῃς, μέλλουσιν οἱ
ἐμοὶ δεσπότῃ ποιήσθην
γάμους, καὶ γὰρ τῷ κυνὶ
πολλὰ φαγῶν, πικρε-
λέστερος ἔσομαι, καὶ

σοι ἡδύτερον βρώμα
 γνῆσμαι. ὁ μὲν ἐν Λύ-
 κῳ πρὸς αἰπὴν ἦλθε.
 μεθ' ἡμέρας δ' ἐπαυελ-
 θὼν, εὗρεν αἶψα ἐπὶ τῇ
 δώματι τὴν κυνὰ κα-
 θύδοντα, καὶ τοῖς κα-
 τὰ τὴν αἰσῶν ἐ-
 κάλει, ὑπομνηστικῶς
 αὐτὸν τῇ σωτήρει. καὶ
 ὁ Κύων, ἀλλ' ὦ Λύκε,
 εἰ τὸ λυσιτελεῖν παρὰ τῇ
 ἐπαύλειός με ἴδεις κα-
 θύδοντα, μηκέτι γά-
 ρος ἀναμένης.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 οἱ φρόνιμοι τῇ αὐτῇ
 πῶν, ὅταν πρὸς τι κιν-
 δυνόσαντες σωθῶσι,
 ἀλλ' εἰς τὴν φυλάτ-
 τονται.

Κύων καὶ Ἀλε-
 κτεράων.

Κύων ἔστιν Ἀλεκτε-
 ρῶν ἐταίρειον ποι-
 ησάμενοι, ὡς δὲ οὐκ ἐ-
 σπέρμας ἢ καταλαβέ-
 σης,

tibi suauior cibus fīā.
 Lupus igitur persua-
 sus abiit. Post aliquot
 dies reuersus inue-
 nit superius super
 domus tecto Canem
 dormientem, & stans
 inferius ad se voca-
 bat, admonens eum
 fœderis. Et canis, At
 Lupe, si posthac an-
 te stabulum vide-
 ris dormientem, non
 amplius expectes nu-
 ptias.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prudentes homines cum
aliqua in re periclitati
salui facti fuerint, ca-
uere ab eo quàm diu
vixerint.

CANIS ET

Gallus. 36

Canis & Gallus
 inita societate
 iter faciebāt. Vespera
 autem superuenien-
 te,

te , Gallus conscen-
sa arbore dormie-
bat , at Canis adra-
dicem arboris ex-
cauatae. Cum Gal-
lus , vt assolet , no-
ctu cantasset , Vul-
pes vt audiuit accur-
rit , & stans inferius ,
vt ad se descenderet
rogabat , quod cupe-
ret adeò egregio can-
tu animal comple-
cti. Quum autem is
dixisset , vt ianitorem
prius excitaret ad ra-
dicem dormientem ,

vt

σης, ὁ μὲν Αλεκτευὼν ἐ-
πὶ δένδρῳ ἐγκάθου δὲν
αἰαδῶς, ὁ δὲ Κύνων πρὸς
τῇ ρίζῃ τῷ δένδρῳ καί-
λωμα ἔχοντι. ὃ δὲ Α-
λεκτευὼν κτὶ τὸ εἰ-
θὺς νύκτωρ φωνήσαν-
τος, Αλώπηξ ἀκέσασα
πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ
σαῖσε καίτωσιν, πρὸς
ἐαυτὴν κατελθεῖν ἡ-
ξίς, ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγα-
θὴν ἔστω φωνὴν ζῶον
ἔχον ἀπάσαι. ὃ δὲ
εἰπόντι τὸ θυρωρὸν
πρότερον διῷπνίστη ὑ-
πὸ τῇ ρίζῃ καθύ-
δου

δόντα, ὡς ἐκείνους αὐτοί-
ξαντο· κατελθεῖν, καὶ
κείνης ζήτησης αὐτὸν
φωνήσαι, ὁ Κέων αὖ-
φνης πηδῆσας αὐτὸν
διεσπάραιξε.

Επιμύθεον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ φρόνιμοι τὸ αὐτῶ-
πων τὰς ἐχθρὰς ἐπιελ-
θόντας, πρὸς ἰχυροτέ-
ρας πέμπουσιν παραλο-
γιστοὶ.

vt cum ille aperuif-
set, descenderet, & il-
la quærente vt ipsum
vocaret, Canis sta-
tim profiliens eam
dilacerauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prudentes homines, ini-
micis insultantes ad
fortiores astu mis-
tere.

Λέων καὶ Βάτραχος.

Leo & Rana. 37

Λέων ἀκούσας πο-
τὲ Βατράχου μέ-
γα

Leo audita ali-
quando Rana val-
de

de clamante vertit se
ad vocem, ratus ma-
gnū aliquod animal
esse: parumper autē
expectando, vt vidit
ipsam stagno egres-
sam, accedens pro-
pius proculcauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nō o-
portere antē quā videas
auditu solo perturbari.

LEO ET ASINVS
& Vulpes. 38

γα βοῶντι, ἐπεσπά-
φη πρὸς τὴν φωνήν,
οἰόμενος μέγα τι ζῷον
εἶναι· προσμείνας ὅμι-
κρον, ὡς εἶδεν αὐτὸν
προσελθόντα τῇ λίμνῃ
προσελθὼν αὐτὸν κα-
τεπάτησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν
πρὸ τῆ ὀψέως δι' ἀ-
κοῆς μόνῃς λαράττεσθαι.

Λέων καὶ Οὐρὸς
Αλώπηξ.

Leo & Asinus &
Vulpes inita so-
ciet

Λέων & Οὐρὸς καὶ
Αλώπηξ κοινωνίαν

νίαν ποιησάμενοι, ἐξήλ-
θον πρὸς ἄγρην. πολ-
λῆς ἔν θήρας συλη-
φθείσης, πρὸς ἐταξεν ὁ
Λέων τῷ Ονῷ διελεῖν
αὐτοῖς. ὃ δὲ πρὶς με-
ρίδας ποιησάμενοι
ἐκ τῶ ἴσων, ἐκλέξασθαι
τέτρες πρὸς τρέπετο. Ἐ-
ὁ Λέων θυμωθεὶς τὸ Ο-
νον κατέφαγνεν. εἶπε τῇ
Αλώπεκι μερίζειν ἐκέ-
λευσεν. ἡ δὲ εἰς μίαν
μερίδα πάντα συρρέ-
ουσα, ἑαυτῇ βραχὺ π-
κατέλιπεν. καὶ ὁ Λέων
πρὸς αὐτὴν, τίς σε, ὦ
βελπίση, διαρεῖν ἔτι
ἐδιδάξεν; ἡ δὲ εἶπε, ὦ
Ονὸς συμφορά.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
σωφροσισμῷ γίνονται
τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῆ
πέλας δυστυχήματα.

Λέων ἔς Ἀρκτῶ.

Λέων καὶ Ἀρκτος
ὁ μὲν βενδύρα πε-
ρι

cietate, egressi sunt
ad venandum. Multa
igitur praeda capta,
iussit Leo Asino ut
diuideret sibi. At ille
tribus partibus fa-
ctis æqualiter, ut eli-
gerent eos hortaba-
tur. Et Leo ira perci-
tus Asinum deuora-
uit. Inde Vulpi ut di-
uideret iussit. Illa ve-
rò in vnā partem o-
mnibus cōgestis, sibi
minimum quiddam
reliquit. Tum Leo
ipsi, Quis te, ὁ opti-
ma, diuidere sic do-
cuit? Ea inquit, Asini
calamitas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
castigamenta homini-
bus esse aliorum infor-
tunia.

Leo & Vrsus. 39

Leo & Vrsus si-
mul magnū na-
ti

ἔτι hinnulū, de eo pu-
 gnabāt. Grauit̃ igitur
 à seipsis affecti, vt
 ex multa pugna etiā
 vertigine corripere-
 tur, defatigati iace-
 bāt. Vulpes autē cir-
 cum circa eundo, vbi
 prostratos eos vidit,
 & hinnulum in me-
 dio iacentē, hunc per
 medios vtrosq; per-
 currens rapuit, fu-
 giēsq; abiit. At illi vi-
 debant quidē ipsam,
 sed quia non poterāt
 surgere, Nos mise-
 ros,

εὐτυχόντες, πρὸς τὰς
 ἐμάχων. ὁφθαλμοὺς οὐκ
 ἔχοντες ἀλλήλων Διὰ τε-
 γέντες, ὡς ἐκ τῆς πολ-
 λῆς μάχης καὶ σκοθ-
 ονιάσαι, ἀπαιδῆσαν-
 τες ἐκείνους. Αὐτοὶ περὶ
 κύκλῳ περιέβησαν, πε-
 πτωκένους αὐτοὺς ἰδῆ-
 σα, καὶ τὸ ἐκνευρὸν
 ἐν τῷ μέσῳ κείμενον,
 τὸν Διὰ μέσσην ἀμ-
 φοῖν Διὰ δραπεῦσαι καὶ
 ἀρπύσαι, φεύγουσαν
 ὤχετο. οἱ δὲ βλέποντες
 μὴ αὐτῶν, μὴ δυνά-
 μιστοι δὲ ἀνὰ κλῶν, δει-
 λυσοι

λαοι ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι
Αλώπεκα ἐμοχθῆμεν.

Επιμύδιον.

Ο μὲν δὲ δηλοῖ, ὅτι
ἄλλων κερπόντων ἄλ-
λοι κερδάνουσιν.

ros, dicebant, quod
Vulpi laborauimus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
alijs laborantibus alios
lucrari.

Μαῦπς.

VATES. 40

ΜΑΥΠΣ ἐπ' ἀγορῆς
κροτήριον, δι-
λέμεθ' ἐπιστάντων δὲ
πινθ' ἀφ' ἧς ἔα παλ-
γείλαντες, ὥς αἱ τ' οἱ
κίας αὐτῶν θυρίδες αὐ-
απεπάρχαι τε πα-
σαι εἶεν, καὶ παύται τὴν
ἐνδον ἀφ' ἧς κροτήρια, αὐ-
πῆδ

VATES in foro se-
dens, differebat.
Quum autē superue-
nisset quidā de repen-
te, & renunciasset q
domus ipsius fene-
stræ apertæ omnes
essent, & quæ intus
erant ablata oīa, exi-
liuit

liuit suspirans, & cur-
sim ibat. At quum
quidā vidisset ipsum
currentem, Heus tu,
inquit, qui alienas
res præscire profite-
ris, tuas ipsius non
præuaticinabare?

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos qui
suam vitam prauè gu-
bernantes, quæ nihil
ad se attinent præscire
conantur.*

FORMICA ET
Columba. 41

Formica sitiens de-
scendit in fon-
tem, ac tracta à flu-
xu, suffocabatur. Co-
lumbaverò hoc viso,
ramum arboris de-
cerptum in fontem
proiecit, super quo
sedēdo Formica eua-
sit. Auceps autē qui-
dam post hoc cala-
mis

πήδησέ τε σενάξας, καὶ
δρομαῖ ὅ ἦν. τρέχοντα
δέ τις αὐτὸν γεασάμε-
νον, ὡς ἔστι, εἶπεν, ὁ
τῶν λότρων πρᾶγματα
προβδέναι ἐπαγχεκλό-
μην, πὶ σαυτῆς ἔ
προεμαντεύεις;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς
τῷ μὲν αὐτῶν εἶον φαύ-
λως διοικεῖν, τῷ δὲ μὴ
δὲν αὐτοῖς προσηγόν-
των προνοεῖν πρᾶ-
μένους.

Μύμηξ καὶ πε-
ριστερά.

Μύμηξ διψήσας
κατελθὼν εἰς πη-
γὴν, παρασυρεῖς ὑπὸ
τῷ ῥόμῳ ἀπεπνί-
γεται. Περιστερὰ δὲ τῷ
γεασαμένῳ, κλῶνα δέν-
δρου περιλάσσει εἰς τὴν
πηγὴν ἑρρίψεν, ἐφ' ἧς
ἔκαθίστας ὁ Μύμηξ
διεσώθη. Ἰξούτης δὲ
πρὸς τῷ τῷ τῷ καλὰ-
μῶς

μὲς σιωθεὶς ἐπὶ τῷ
 Περικτῆρι συλλα-
 βεῖν ἤψατο. ὁ δὲ Μύρ-
 μηξ ἑωρακὼς τὸ ἔ-
 ξουτὲς πόδα ἔδρακεν. ὁ
 ᾗ ἀλγήσας, τὰς τε χα-
 λάμους ἔρριψε, & τῷ
 Περικτῆρι αὐτίκα φυ-
 γεῖν ἐποίησεν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 οἱ τοῖς δεικνύμενοι χά-
 ριν ἀποδοῦναι.

Νυκτερίς καὶ Βάτος
 & Αἶθρα.

NΥΚΤΕΡΙΣ καὶ Βά-
 τος & Αἶθρα ἐ-
 ται

mis cōpositis ad Co-
 lumbam cōprehen-
 dedam ibat. Hoc au-
 tem viso Formica au-
 cupis pedē momor-
 dit, qui dolens & ca-
 lamos proiecit, & ut
 Columba statim fu-
 geret autor fuit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
oportere benefactoribus
gratiam referre.

Vespertilio & Rubus
 & Mergus. 42

VESPERTILIO & Ru-
 bus & Mergus
 inita

inita societate, mercatoriam decreuerunt vitam agere. Itaque Vespertilio argētum mutuata, deposuit in medium, Rubus vestem secum accepit, Mercurus tertius æs, & enaui gauerunt. Tempestate autem vehementi oborta, & nauis emersa, omnibus perditis, ipsi in terram euaserunt. Ex illo igitur Mercurus litoribus semper assidet,

ταρρείαν ποιησάμενοι, ἐμπειρὸν δὲ γινώσκον βίον ζῶν. ἡ μὲν ἔν Νυκτερίς δρυγέριον δανήσασα μένη, κατήκεν εἰς τὸ μέσον, ἡ δὲ Βάττω ἐδοῖτο τὰ μετ' ἐαυτῆς ἔλαβεν. ἡ δὲ Αἴθρα τρίτη χαλκὸν, ἔκ' ἀπὸ πλοῦσιν. χημῶν δὲ σφοδρῶς γυρομένη, ἔκ' ἐνέως ἀετρεαπέσης, πάντας ἀπολέσους, αὐτὴ ἐπὶ τῶν γλῶσσῶν διεσώθησαν. ἐξ' ἐκείνης ἱστῶν ἡ μὲν Αἴθρα τοῖς αἰγιαλοῖς αἰεὶ παριδρόσκει, μὴ

μὴ περὶ τὸ χαλκὸν ἐκ-
βάλλῃ ἢ θάλατταν. ἢ ὅ
Νυκτερίαι τὰς δυνει-
αῖς φοβεύει, τὸ μὲν
ἡμέρας ὁ φαίνεται, νύ-
κτωρ δ' ἐπὶ νομῶν ἐ-
ξίσιν. ἢ ὅ Βάτῳ τὸ
παρόντων ἐοικὼς ἐπι-
λαμβάνει, εἰ πᾶσι οἱ
κείαν ἐπιγνοίῃ ζηῆσαι.

Επιμύθιον.

Ο μύθῳ δηλοῖ, ὅτι
πρὶν ἂν ἀποδύξομαι, τὰ
τοῖς ἐς ὑστερον ὡς πῶς
πῶς.

Νοσῶν καὶ ἰα-
τρὸς.

ΝΟσῶν τις καὶ ὑπὸ
τῷ ἰατρῷ ἐρωτώ-
μεν ὅπως διετέλῃ,
πλεονεῖπε τὸ δεόντων
ἰδρωκίνας. ὁ δ' ἀγαθὸν
ἔφη τὸ εἶναι. ἐκ δ' οὗ
τέρου ὅτι παρ' αὐτῷ πύ-
λιν ἐρωτηθεὶς, ὅπως ἐ-
χε, φείκῃ συχεθεὶς,
εἶπε, σφοδρῶς ἀγρυπ-
νᾶν. ὁ δ' ἐπεὶ τὸ ἀ-
γαθόν.

det, num quopiam
as eiiciat mare. Ve-
spertilio verò credi-
tores timens, inter-
diu non apparet, sed
noctu ad pabulum
exit. Rubus præter-
euntium vesti inhæ-
ret, quærens sicubi
suam cognoscat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
in ea, quibus incumbi-
mus, in posterum nos
recidere.

AEGROTUS ET
Medicus. 43

AEgrotus quidā à
Medico rogatus
quomodo valuisset,
Plus, ait, quàm oporteret,
sudasse. Ille autē bonū
ait hoc esse. Secundò
verò ab ipso iterū ro-
gatus quomodo ha-
buisset, horrore cor-
reptū, ait, valde cōcus-
sum fuisse. Ille & hoc
bo-

bonum esse ait. Tertiò rursus rogatus quomodo valuisset, ait, in intercutē incidisse. Ille & hoc rursus bonū ait esse. Inde ex domesticis quodā ipsum rogante, Vt habes? Ego, ait, heus tū, præ bonis pereō.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, maximè ex hominibus odio nobis haberi, qui ad gratiam semper loqui student.

LIGNATOR ET Mercurius. 44

Lignator quidam iuxta fluviū suā amisit securim. Inopsigitur consilij iuxta ripam sedens plorabat. Mercurius autem intellecta causa & miseratus hominem, vrinatus in fluuium auream sustulit

χατὸν ἔφησεν εἶναι. ὃ
τρίτων αὐτῆς, ὅπως
διελύγεται, εἶπεν, ὕδρευ
πῶς πεπτωκέναι. ὃ ὅτε
τὸ πάλιν ἀγατὸν εἶ-
πεν εἶναι. εἶτα τὸ οἰκεί-
ων τινὸς αὐτὸν ἐρωτή-
σαντι, ὅπως ἔχῃς; ἐγὼ
εἶπεν, ὡς ἔστι, ὑπὸ τῷ
ἀγατῶν ἀπόκρυμνῳ.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
μάλιστα τὸ ἀνθρώπων
διγχεράνομεντες πρὸς
χαίρειν αἰεὶ θελομένους
λέγειν.

Εὐλδούμνος ὁ Ερμῆς.

Εὐλδούμνος τις
πυρρὰ τὴν ποτα-
μῶν τὸ οἰκίον ἀπέβαλε
πέλεκυν. ἀμνηστῶν
τῶν πυρρὰ τὴν ὀ-
χθρῶν κατὰ τὰς ὁδοὺς
ἔειπεν. ὃ μάλιστα τὴν
αἰτίαν καὶ οἰκίον τὸ
ἀνθρώπων κατὰ τοὺς εἰς
τὸ ποταμὸν ρευστὸν ἀ-
νέειν.

νύεγκας πέλεκυν, καὶ
 εἰ ἔστις ἐστιν ὃν ἀπώλε-
 σεν ἥρετο. ὃ δὲ μὴ τῶτον
 εἶναι φαιμένους αὐτὸς κα-
 ταβάς δόρυρ' ἐν ἀνέκθ-
 μις. ὃ δὲ μὴδὲ τῶτον
 εἶναι τὸ οἰκεῖον εἰπόντος,
 ἐκ τρίτης καταβάς ἐ-
 κείνον τὸ οἰκεῖον ἀνή-
 νεικε. ὃ δὲ τῶτον ἀλη-
 θῶς εἶναι τὸ δ' ἐπὶ πολ-
 λα φαιμένους, ἐρμῆς δ' ὅ-
 δεξάμενος αὐτὸς πλὴν
 διαμοσυνῶν, πάντας
 αὐτῷ ἐδώκεν. ὃ δὲ
 παραχρῆμα πάν-
 τα τοῖς ἐταίροις καὶ συμ-
 βού-

stulit securim, & an
 hæc esset quam per-
 diderat rogauit. Il-
 lo non eam esse di-
 cente, iterum vri-
 natus argenteam su-
 stulit. Illo neque
 hanc esse suam di-
 cente, tertio vrina-
 tus, illam ipsam su-
 stulit, illo hanc ve-
 re esse deperditam
 dicente, Mercurius
 probata ipsius æqui-
 tate, omnes ei do-
 nauit. Ille profectus
 omnia sociis quæ ac-
 m cider

ciderant narravit. *Σαύτα διεξελήλυθεν.*
 Quorum vnus eadē *ὦν εἰς πρὸς τὸ ἴσα Δι-*
 facere decreuit, & ad *πράξααδ' ἐβύλασσε,*
 fluuium profectus, *καὶ παρὰ τ' ποταμὸν*
 & suam securim con- *ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκεί-*
 sultò demisit in pro- *αν ἀξίνῳ ἐξεπίτηδες*
 fluentem, & plorans *ἄφεις εἰς τὸ ρεῦμα,*
 sedebat. Apparuit igitur *κλαίων ἐκάθητο. ἐπι-*
 Mercurius & il- *φανείς ἔν' ὁ Ερμῆς καὶ*
 li, & causa intellecta *κείνω, καὶ τὴν αἰτίαν*
 ploratus, vrinatus *μαθὼν ὅτι τῆς καὶ*
 similiter auream se- *βας ὁμοίως χρυσῷ*
 curim extulit, & ro- *ἀξίνῳ ἐξέλεγκεν, καὶ*
 gavit, an hanc ami- *ἤρετο, εἰ τῷ τὴν ἀπέ-*
 sisset. Illo lætabun- *βαλε. τῷδε σὺν ἡδονῇ,*
 do, &, Verè hæc est, *καὶ, ἐληθῶς ἡ δ' ἐστὶ*
 dicēte, perosus Deus *φῆσιντο, μισήσας ὁ*
 tantam impuden- *Θεὸς τὴν ἑσαύτῳ*
 tiam, non solum *αἰσχύθειαν, ἢ μόνον ἐ-*
 illam detinuit, sed *κείνῳ κατέχευε, ἀλλ'*
 ne propriam quidem *ἐδὲ τὴν οἰκείαν ἀπέ-*
 reddidit. *δωκεν.*

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
 quantum iuxta Deum
 auxiliatur, tantum in-
 iuxta esse contrarium.*

Επιμύθεον.

*Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ
 θεῖον συναίρει, τοσού-
 τῳ τοῖς ἀδίκῳ ἐναν-
 τιᾷται.*

Οὐκ ἔστι Κηπο-
ρός.

ASINVS ET
Hortulanus. 45

Οὐκ ἔστι Κηπο-
ρός, ἐπεὶ οὐκ ἔστι
πλεῖστα δὲ ἐμὸς ἔστι, ἡ-
ξάτο τὴν δὲ ὥστε ἔστι
πορὸς ἀπὸ καλῆς ἐπὶ
ρῶ ἀπὸ πωληθῆναι δὲ
πώσῃ. ἔστι δὲ Διὸς ἐπὶ
κῆσαντο, καὶ κελεύ-
σαντο αὐτὸν κεραιεῖ
πρὸς ἡναι, πάλιν ἐδύ-
σθῃ πλεόν ἢ πρὸς τε-
ρῶν, ἡχοφορῶν, καὶ
ἐν τε πηλόν, καὶ ἐν τε
ἐν τε

A Sinus feruiens
olitori, quoniam
parum comedebat,
plurimum labora-
bat, precatus est Io-
uem, ut ab olitore li-
beratus, alteri vende-
retur domino. Quā
Iupiter exoratus, ius-
sisset ipsum figulo
vendi, iterum ini-
quiore animo perfe-
rebat quā prius, o-
nera, & coenū, & te-
m 2. gulas.

gulas ferens. Rur-
sus igitur ut mutaret
dominum rogauit,
& coriario venun-
datus est. Peiorem
itaque prioribus he-
rum nactus, & vi-
dens quæ ab eo fie-
rent, suspirando ait,
Hei mihi misero, me-
lius erat mihi apud
priores heros mane-
re. hic enim, ut vi-
deo, & pellem meam
conficiet.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
tunc maximè priores
dominos à famulis ex-
peti, quum de secundis
periculum fecerint.

AVCEPS ET
Galerita. 46

AVceps auib⁹ stru-
xerat laqueos,
Galerita verò hunc
procul videns, roga-
uit, quidnam face-
ret.

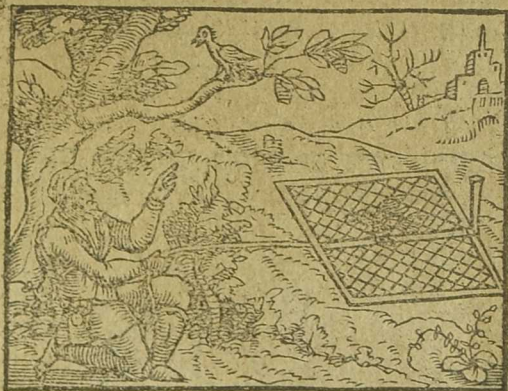
ράμης κημίζων. πᾶ-
λιν ἔν' ἀμείψαμ' ἃ δέ-
σποτῶν ἰκέτο, καὶ
βυσσοδέψῃ ἀπεμπω-
λείται. εἰς χείρωνα τῆ-
ναι ἃ πωτέρων δέσπο-
τῶν ἐμπετών, καὶ ὁ-
ρῶν τὰ παρ' αὐτῆς περὶ
τόλμα, καὶ στυγερῶν
ἔφη, σί μοι τὸ τάλαν-
πῶρον, ἐέλπον ὡς μοι
παρὰ τῆς πωτέρου
δεσποτῆς μῆρεν. ἔως
γὰρ, ὡς ὁρῶ, καὶ τὸ δέξ-
μα με κατεργάσει).

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ὅτε μάλιστα τὰς πω-
τέρους δεσποτῆς οἰκείται
ποθέσιν, ὅταν ἃ δέ-
σποτων λάβωσι πείραν.

Ορνιθοθήρας καὶ Κο-
ρυδαλός.

Ορνιθοθήρας ὀρνι-
σιν ἴση παγίδα.
Κορυδαλός ὃ τῆτον
πὸρρωθεν ἰδὼν, ἐπιω-
θαμένῳ, τί ποτ' ἐργάζοι-
το.

θ. ὃ πόλιν κλίσιν φα-
 μέν, εἶτα ὃ πόρρωτέ-
 ρω ἀποχωρήσαντες καὶ
 κρυβέντες, ὁ Κορυδα-
 λὸς τοῖς θ' ἀνδρὸς λό-
 γοις πείσας, πρὸς
 ἐλθὼν εἰς τὸ βόθρον ἐά-
 λω. ὃ ὀρνιθοθήρα ἐ-
 πιδραμόντι, ἐκείνῳ
 εἶπεν, ὦ ἄνθρωπε, εἰ βίαιά
 τι πόλιν κλίσας, ἔ-
 πολλὰς οὐρήσας ἐνοι-
 χησῶτας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ὅτε μάλιστα οἴκη καὶ
 πόλεις ἐρημίζονται, ὅταν
 οἱ

ret. eo urbem con-
 dere dicente, deinde
 procul regresso, &
 abscondito, Gale-
 rita viri verbis cre-
 dens accessit ad cas-
 sem & capta est. At
 aucupe accurrente,
 illa dixit, Heus tu, si
 talem urbem condis,
 non multos inuenies
 incolentes.

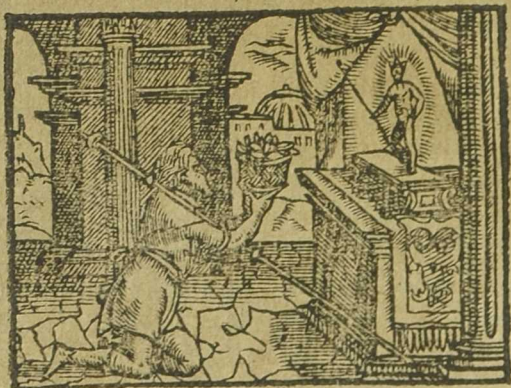
AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 tunc maximè domos &
 vrbes desolari, quum
 m 3 praest

perfecti molesti fuerint. οἱ ἀρεστῶτες χαλεπὰ νῶσιν.

VIATOR. 47

Οδοιπότης.

Viator multa confecta via, oravit, si quid inuenerit, dimidium Mercurio eius dedicaturū. Nactus igitur perā cariotarū & amygdalarum plenam, atque ea accepta, eas comedit. Sed cariotarum ossa & amygdalarum cortices super altari quodam imposuit,

Οδοιπότης πολλὰ αὐτοῖς ὁδὸν, ἠύξας, εἰ ἄρα δόρξασθαι, τὸ ἡμῖσι τέτατ' ἐρμῇ ἀναθήσθην. περὶ τυχὼν ὃ πῆρα μετ' ἡ φοινίκων καὶ ἀμυγδαλῶν, καὶ ταῦτα αὐτὸν λόμψεν, ἐκείνης μὲν ἔφαγε, τὰ δ' ἃ φοινίκων ὄσα, καὶ τὰ ἃ ἀμυγδαλῶν κελύφη ἐπὶ τῷ ἀσέθηκε βωμῷ,

μῦθον, φήσας, ἀπέχες ὦ
Ερμῆ, πλὴν δόχλῳ. ὃ
γὰρ δὴ ῥηθέντος τὰ ἐκ-
τὸς καὶ ἐντὸς πρὸς σὲ
ἀφ' ἀνέμηνται.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς αὐ-
δρα φιλάργυρον, καὶ
τῆς Θεᾶς Διὸς πλεονε-
ξίαν καὶ αἰσχροφροσύνην.

Παῖς καὶ Μη-
τηρ.

Παῖς ἐκ διδασκα-
λαίας πλὴν ὃ συμ-
μαθητῶν δέλθῃν κλέ-
ψας, ὡς ἐκεῖ τῇ μη-
τερί. τῇ δὲ μὴ ἐπιωληξά-
σης, μάλλον μὲν ἔνδο-
δεξαμένης, πρὸς αὐτὴν
ῥέοντο ἡρξάτο καὶ τὰ
μείζων κλέπτειν. ἐπαυ-
τοφώρῳ δὲ ποτε λη-
φθεὶς, ἀπήγετο πλὴν
πρὸς θάνατον. τῇ δὲ μη-
τερός ἐπομένης ἔολο-
φυρμένης, ἐκείνου τῷ
δημίῳ ἐδίδετο βραχέα
πνῆα τῇ μητερί ἀφ' ἀνέ-
μηνται.

fuit, inquit, Habes,
ô Mercuri, votum.
Nam rei inventæ ex-
teriora & interiora
tecum partior.

AFFABVLATIO.

Fabula adversus vi-
rum avarum, qui Deos ob
cupiditatem
fallit.

P V E R E T

Mater. 48

P Ver ex literario
ludo condiscipuli
librum furatus, tulit
matri. Quum ea verò
non corripuisset, sed
poti⁹ amplexata fuisset,
prouectus ætate
cœpit & maiora fu-
rari. In ipso autē fur-
to aliquando depre-
hensus, ducebatur
rectà ad mortem. At
sequente & lugente
matre, ille carnifices
orabat, ut pauca que-
dam matri colloque-
m 4 retur

retur in aurem. Quæ
quum ilicò ori filij
se admouisset, ille au-
rem dētibz demor-
sam abscidit. Matre
autem & aliis accu-
santibus, quia nō so-
lūm furatus sit, sed
iam & in matrē im-
pius esset, ille ait, hæc
enim mihi perditio-
nis fuit causa. Si e-
nim quū librū fura-
tus erā me corripuif-
set, non ad hæc vsq;
progressus nunc du-
cerer ad mortem.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
eorum qui non in prin-
cipio puniuntur, in ma-
ius augeri mala.*

PASTOR ET

Mare.

49

PAstor in mariti-
mo loco gregem
pascens, viso tran-
quillo mari, desi-
dera

χθλῶα πρὸς τὸ ἕς. τ
ἢ ταχέως τῷ σὺνταπ
παδὸς πρὸς αἰσῆς, ἐ-
κείνῳ τὸ ἕς τοῖς ὁδῶ-
σι δακῶν ἀφείλετο. τ
ἢ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων
κατηργεῖντων, ὡς ἔ-
μόνον κέκλοφεν, ἀλλ' ἡ-
δὴ καὶ εἰς τὴν μητέρα
ἠσέβηκεν, ἐκείνῳ εἰ-
πεν, αὐτὴ γάρ μοι τὴν
ἀπωλείαν γέρονεν αἰ-
πος. εἰ γὰρ ὅτε τὴν δέλ-
τον ἐκεκλόφην ἐπέπλη-
ξέ μοι, σὺν αὐτῇ μέγρε
τέτων χωρήσας νῦν ἡ-
γρόμην ἐπὶ τὸ θάνατον.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὴν μὴ κατ' ὄρεχας κα-
λαζομένων ἐπὶ μείζον
αὐξάνει τὰ κακά.

Ποιμὴν καὶ θύ-
λασσα.

Ποιμὴν ἐν παρα-
θαλασσίῳ τόπῳ
ποίμνιον νέμων, ἑωρε-
κὸς θαλλωσάντων τῶν
θύλα

θάλατταν, ἐπεθύμησε
πλεῦσαι πρὸς ἐμπο-
ρίαν. ἀπεμπώλησας
ἐν τῇ πρὸς βαλῶν, ἡ φοι-
νίκων βαλαύχης περι-
μυθεύσας αἰήθη. χημῶ-
ν δ' ἡ σφοδρῆς χηνομέ-
νης, καὶ τῇ νεῶς κινδυ-
νύσεως βαπίζεσθαι,
πάντα τ' φόβον ἐκ-
βαλὼν εἰς τὴν θάλατ-
ταν, μόλις κενὴ τῇ νηϊ
διεσώθη. μετ' οὖν ἡμέρας
ὅσας ὀλίγας παριόντος
πνὸς καὶ τῇ θαλάττης
(ἐτυχὲ γὰρ αὐτὴ γαλη-
νιῶσα) πρὸς ἡρεμίαν
ἦεν

derauit nauigare ad
mercaturam. Ven-
ditis igitur ouibus.
& palmarum fructi-
bus emptis , soluit.
Tempestate verò ve-
hementi facta, & na-
uis in periculo cū
esset ne submerge-
retur , omni onere
iecto in mare , vix
vacua naui euasit in-
columis. Post verò
dies nō paucos,trans-
eunte quodā , & ma-
ris(erat enim id for-
tè tranquillum) quie-
m s tem

tem admirante, suscep-
to sermone, Hic
ait, cariotas iterum,
ut videtur, desiderat,
& propterea videtur
quietum.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
calamitates hominibus
documenta fieri.*

θαυμάζοντες, ὑπολα-
βὼν ἕτερον, εἶπε, φοι-
κῶν αὖτις, ὥς ἔοικεν,
ἐπιθυμῇ, καὶ ἀπὸ τῆς
φαινέει ἡσυχάζουσα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
τὰ παθήματα τοῖς ἀν-
θρώποις μαθήματα γί-
νονται.

PVNICA ET
Malus. 50

PVnica & Malus
de pulchritudine
contēdebant. Multis
cōtētationibus interim
factis, rubus ex proxi-
ma sepe audiēs, desi-
namus, ait, ὦ amicæ,
aliquando pugnare.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat
in præstantiorum sedi-
tionibus vilissimos etiā
conari esse aliquos.*

TAL

Ροῖα καὶ Μη-
λέα.

Ροῖα καὶ μηλέα πρὸς
καλλους ἤριζον.
πολλῶν δ' ἀμφισπότη-
σεων μετὰ ξυ γλυκοῦραν
βᾶτον ἐν τῇ πλῆθει
ἀκρόασι φράζμεν, παυ-
σάμεθα, εἶπεν, ὦ φίλα
ποτὲ μαχόμεθα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἐν ταῖς ἑ ἀρετῶν
στάσει καὶ οἱ μηδένος
ἄξιοι πτόων εἶναι π.

Ασπ

Ασπάλαξ.

Ο Ασπάλαξ θυφλὸν
ζῷόν ἐστι. φηπὶν
ἔν ποτε τῇ μητρὶ, συ-
κκαμινέω μῆτερ ὄρω.
εἶπα αὐτῇς φησι, λιβά-
νις ὁσμῆς πεπλήρω-
μαι· κακτεῖτε πάλιν,
χαλκῆς, φησι, ψηφί-
δ' ἐκτύπον ἀκῶ. ἡ δ'
μήτηρ ὑπολαβῶσα εἶ-
πεν, ὦ τέκνον, ὡς ἤδη
καταμανθάνω, & μένον
ὄψεως ἐσέρησαι, ἀλλὰ
καὶ ἀκοῆς, καὶ ὁσφρήσεως.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἐνιοι τῶ ἀλαζόνων τὸ
ἀδυνάτω κατεπαγγέλ-
λον, καὶ ἐν τοῖς ἐλα-
χίστοις ἐλέγχον.

Σφῆκες καὶ πέρ-
δικες.

Σφῆκες καὶ πέρδι-
κες δίψῃ σιωχό-
μεναι πρὸς γιωργὸν ἦλ-
θον, παρ' αὐτῶ ἀγτῶν
τες

TALPA. 51

TAlpa cæcū ani-
mal est. Dixit
igitur aliquādo ma-
tri, Morum mater vi-
deo : deinde rursus
ait, Thuris odore ple-
na sum : & tertio ite-
rū, Aerei, inquit, lapil-
li fragorē audio. Ma-
ter verò respondens
ait, O filia, ut iā per-
cipio, non solum visu
priuata es, sed & au-
ditu, & olfactu.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
nonnullos iactabundos
impossibilia profiteri,
& in minimis redar-
gari.

VESPAE ET

Perdices. 52

VEspæ & Perdi-
ces sitibundæ ad
agricolā iuerunt, ab
eoq; petierunt ut da-
ret

ret eis bibere, promittentes pro aqua hanc gratiā reddituras: Perdices quidē, fodere vineas: Vespæ autem, circumcirca eundo aculeis arce-
re fures. At agricola inquit, Sed mihi sunt duo boues, qui nihil promittunt, tamen omnia faciunt. Melius igitur est illis dare quam vobis.

AFFABVLATIO.

Fabula in viros perniciosos, qui promittunt quidem iuuare, ledunt autem admodum.

PAVO ET MONEDULA. § 3

A Vibus creaturis regem, Pavo rogabat vt se ob pulchritudinē eligerent. Eligentibus autē eū omnibus, monedula su-

τες πιεῖν, ἐπαγγελόμενοι αὐτῇ ὕδατος. ταῦτα τὴν χάριν ἀποδώσιν· οἱ μὲν πέρδικες σκάπτειν τὰς ἀμπελάς· οἱ δὲ Σφῆκες κύκλῳ περιιόντες τοῖς κέντροις δόποταβεῖν τὰς κλέπτους. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἐμοὶ γὰρ εἰπὺν δύο βόες, οἱ μηδὲν ἐπαγγελόμενοι, πάντα ποιεῖσιν. ἀμύνον ἔν ἐσὶν ἐκείνοις δέσναι ἢ τοῦ ὑμῖν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος περὶ αὐδρας ἐξώλης, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγγελόμενους, ἐλάττωσεν δὲ μεγάλα.

Ταῦς καὶ Κολίος.

Τὸν ὀρνίθων βασιλέα, Ταῦς ἐαυτὴν βασιλέα, Ταῦς ἐαυτὴν ἡξίει. ἀλλὰ τὸ καὶ Κολίος χροθνεῖν. αἰρεμένων δὲ τῶν πάντων, καλὸς

ὅς ὑπελαβὼν, ἔφη,
ἀλλ' εἰ σὺ βασιλεύον-
τος Αἰῶντος ἡμῶς καὶ
διώκον ἐπιχρήσῃ, πῶς
ἡμῖν ἐπαρκέσεις;

Επιμένειον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὰς ἄρχοντας ἔτι
καὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ
ῥώμῃ, ἔτι φρόνησιν ἐκ
λέγεσθαι δεῖ.

Μονὸς καὶ Α-
λώπηξ.

Μονὸς ἄρχεται ἐ-
πὶ πῶς ἐπὶ
δένδρῳ, τὰς ὀδόντας ἐ-
ν

la suscepto sermone
ait, Sed si te regnante
Aquila nos psequi ag-
gressa fuerit, quomo-
do nobis opem feres?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prin-
cipes non modò propter
pulchritudinem, sed et
fortitudinem et prudē-
tiam eligere oportere.

SINGVLARIS
& Vulpes. § 4.

Singularis agrestis
Scuidam cum ad-
staret arbori, dentes
acue

acuebat. Vulpe autē
rogāte causam, qua-
re nulla proposita ne-
cessitate dētes acue-
ret, inquit, Non ab
re hoc facio. Nam si
me periculum inua-
serit, minimē me tūc
acuendis dētibus oc-
cupatum esse oport-
tebit, sed potius pa-
ratis vti.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
aduersus periculū pra-
paratum esse oportere.*

θηρῶν. ἀλώπεκ' δ'
ἐρωδῆς πρὶν αἰτίαν,
ὅτι μηδεμίαν παροχ-
μῆς ἀνάγκης, ἢ τὰς
ᾠδόντας θήγῃ, ἔφη, οὐκ
ἀλλ' ὥς τ' ἔγωγε ποιά. εἰ
ζῶε με κίνδυν' πε-
ρισσῆ, ἔκην με τιμι-
καῦται πρὸς τὰς ᾠδόν-
τας ἀκρονῶν ἀχολείας
δεήσει, ἀλλὰ μάλλον ἐ-
τίμους ἔστι ζῆσθαι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον
παροκινεῖσθαι.

CASSITA. 55

Κορυδαλός.

Cassita

Kog

Κορυδαλὸς εἰς πῦλιν ἀλῆς, θρηναῖν ἔλεγεν, οἷμοι τῷ θαλαπῶρῳ καὶ δυσήνω πτῖνῳ. ἔχουσιν ἐνοσφισάμενον πνὸς, σὺν ἄργυρον, σὺν ἄλλό π' ἑμιῶν. καὶ κηρὸς ὃ σίτη μικρὸς τ' ἰσχυρὸν μοι παρ' ἑξένησεν.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς ἀφ' ἐξουσίας ὀφειλῆς, μέγαν ὑφισταμένους κίνδυνον.

Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὸ ἑλαφον εἶπε, πάτερ, σὺ καὶ μείζων καὶ ταχύτερος κυνῶν πέφυκας, καὶ κέραια πρὸς τότοις ὑπερφύα φέρεις πρὸς ἄμυναν, τί δή ποτ' οὐδ' ἔγωγε τέρας φοβῆ; καὶ κείνος γε λῶν εἶπεν, ἀληθῆ μὲν οὐτα φῆς, τέκνον· ἐν δ' οἶδα, ὥς ἐπαδῶν

κυσ

CAssita à laqueo capta, plorās dicebat, Hei mihi miseræ & infelici volucris. Nō aurū sutripui cuiusquā, non argentū, non aliud quicquam pretiosum. Granū autē tritici parvū mortis mihi causa fuit.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos qui ob vile lucrum magnum subeunt periculum.

HINNVLVS. 56

HInnulus aliquando Ceruo ait, Pater, tu natus es & maior & celerior canibus, & cornua pretereia ingentia gestas ad vindictam, curnā igitur sic eos times? Et ille ridens ait: Vera quidem hæc inquis, fili: vnum verò scio, quod quum

canis

canis latratum audi-
uero, statim ad fu-
gam nescio quomo-
do effror.

A EFABVLATIO.

*Fabula significat,
natura timidos nulla
admonitione confir-
mari.*

κυνὸς ὑλακνῶ ἀκέσσω,
αὐτίκα πρὸς φυγὴν
ὅσα οἶδ' ὅπως ἐκφε-
ρομαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
τῆς φύσεως ὁ δει-
μία παραίνεσις ῥώμην
σιν.

LEPORES ET

Ranæ. 57

Λαγωὶ καὶ Βά-
τραχι.

LEpores aliquādo
in vnū profecti,
sui ipsorū deplorabāt
vitā, quòd foret peri-
culis obnoxia, & ti-
moris

ΟΙ Λαγωὶ ποτε
συνελθόντες, τῷ
ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλων
ἀπεκλαρόντο βίον, ὡς
ἐπισηφαλὴς εἶναι τὴν
λείαν

λίαν πλέως. Ἐγὼ καὶ
 ὑπὸ αὐθράπων καὶ κυ-
 νῶν, καὶ ἀετῶν καὶ ἄλ-
 λων πολλῶν ἀναλίσκεον
 ταί. Ἐέλπον ἔν εἶναι θα-
 νεῖν ἄπαρ, ἢ Διὸς βίαν
 τρέψιν. τὸν γὰρ κινύ-
 ρῶσαντες, ἀρμεστην κα-
 τὰ τὸ αὐτὸν εἰς τὴν λί-
 μνῴν, ὡς εἰς αὐτὴν
 ἐμπεσέμενοι καὶ δπο-
 πνιγητόμενοι. Ἦν καὶ
 θημύων κύκλῳ τὴν λί-
 μνης βαλράχων, ὡς τὸ
 ὄρομα κτύπον ἤσαν-
 τ, οὗτος εἰς πύττω
 εἰσπηδησάντων, τὸ λα-
 γῶν τις ἐλχυνέσθῃ
 εἶναι δοκῶν τὸ ἄλλων,
 ἔφη, σῆτε, ἑταῖροι, μη-
 δὲν δύνον ὑμᾶς αὐτὰς
 Διὸς πρᾶξῃσθε, ἥδη ὡς
 ὀρεῖτε, καὶ ἡμεῶν ἑτέρῳ
 ἐπὶ ζῶα δαλότερα.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 οἱ δυστυχῆντες, ἐξ ἑτέ-
 ρων χείρῳ παχόν-
 των παραμυθουῦται.

Ὅν

moris plena. se enim
 ab omnibus & cani-
 bus & aquilis, & aliis
 multis consumi. Me-
 lius itaq; esse mori se
 mel, quàm toto vitæ
 tempore timere. hoc
 igitur cōfirmato, im-
 petum fecerūt simul
 in paludem, quasi in
 eam delapsuri, & suf-
 focandi. Sed quū Ra-
 næ, quæ circum palu-
 dem sedebant, cursus
 strepitu percepto illi-
 cò in hanc infiluis-
 sent, ex leporibus
 quidam sagacior esse
 visus aliis, ait, Sistite,
 ô socij, nihil graue
 in vos ipsos molimi-
 ni. iam, vt videtis, &
 nobis alia sunt ani-
 malia timidiora.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 miseros grauioribus a-
 liorum consolari cala-
 mitatibus.

n

ASIN

ASINVS ET

Equus.

58

Οὐτὶ καὶ ἰπ-

πῶ.

A Sinus equū bea-
tum putabat, q̃
abundè nutritur &
accuratè, cū ipse neq;
palearum satis habe-
ret, idq; plurimū de-
fatigatus. Cum autē
tempus institit belli,
& miles armatū ascē-
dit Equum, huc illuc
ipsum impellēs. Cæ-
terū & in medios ho-
stes influit, & Equus
vulneratus iacebat.

His

ΟΝΤΙ Ἰππον ἐμα-
κάρισεν, ὡς ἀφ-
ρόνως τρεφόμενον καὶ
ἐπιμελῶς, αὐτὸς μηδ'
ἀχύρων ἄλις ἔχων, καὶ
ζῶντι πλεῖστα βλαμ-
πωρῶν. ἔπειδ' ὁ καίρὸς
ἐπέση πόλεμος, καὶ ὁ
στρατιώτης ἐνοπλὸν αἰέ-
βη τ' Ἰππον πανταχό-
σε τῆτον ἐλαύνων, καὶ
οἷ καὶ μέσον τ' πολε-
μίων εἰσήλασε, καὶ ὁ ἰπ-
πῶ πλεῖστα ἔκειτο.

Ζαῖ

ταῦτα ἑωρακώς ὁ ὄνος
τ' ἰσπὸν μεταβαλλόμε-
νον ἔταλάν. ζεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἐδὲ τὰς ἀρχοντας καὶ
πλοσίους ζηλοῦν, ἀλλὰ
τ' καὶ ἐκείνων φόβον,
καὶ τ' κίνδυνον ἀνα-
λογιζομένους πρὶν πει-
νίαν ἀγαπᾶν.

Φιλάργυρος.

Φιλάργυρός τις ἀ-
παταν αὐτὸς πρὶν
εἶσιν ἐξαργυροτάμε-
νον, ἔχοντα δῶλον
ποιήσας, ἐν πνι ῥῶπῳ
κατάρυξε, συγκαθρύ-
ξας ἐκεῖ καὶ ψυχρῶ
ἐαυτὸς καὶ τ' ἔν, καὶ καθ'
ἡμέραν ἐρχόμενον, αὐ-
τὸν ἔδλεπε. τ' ὅ ἐργα-
τῶν τις αὐτὸν παρατη-
ρήσας, καὶ τὸ μεθ' αὐτοῦ
σιωνοήσας, ἀνορύξας
τ' δῶλον ἀνείλετο. καὶ
ὅ ταῦτα κακῶς ἐλ-
θὼν, καὶ κενὸν τ' ῥῶπον
ἰδὼν,

His visis, Afin⁹ Equū
mutata sententia, mi-
serum existimabat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non oportere princi-
pes esse diuites amu-
lari, sed in illos in-
uidia esse periculo con-
siderati, paupertatem
amare.

AVARVS. 59

Avarus quidam
cum omnia sua
bona vendidisset, &
aureā massam fecis-
set, in loco quodam
defodit, vna derosso
illic & animo suo &
mente, atq; quotidie
eundo, ipsam vide-
bat. Id autem cum
ex operariis quidam
observasset, cogno-
uit, & refossam mas-
sam abstulit. Post
hæc & ille profectus,
& vacuum locum vi-
dens,

dens, lugere cœpit,
& capillos euellere.
Hunc cū quidam
vidisset sic ploran-
tem, & causam audi-
uisset, Ne sic, ait,
heustu, tristare: neq;
enim habens aurum
habebas. Lapidē igi-
tur pro auro acce-
ptum, recōde, & puta
tibi aurum esse: eun-
dem enim tibi vsum
præstabit. Nam vt vi-
deo, neque cū au-
rum erat, vtebare.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
nihil esse possessionem,
nisi vsus adfuerit.*

ANSERES ET

Grues. 60

ANseres & Grues
in eodem prato
pascebantur. Vena-
toribus autem visis
Grues quod essent
leues, statim euola-
uerunt

ιδῶν, ἥλυεν ἡρξάτε.
καὶ τίλλαν τὰς τεύχας.
τῆτον δὲ τις ὀλοφύργ-
μοι ἔτως ιδῶν, καὶ
τὴν αἰτίαν πυθέμενος,
μὴ ἔτως, εἶπεν, ὦ ἔ-
τες, ἀθύμε· ἐδὲ γὰρ ἔ-
χων τὸ χρυσὸν εἶχες.
λίθον ἔν αὐτῇ χρυσῷ
λαβὼν ἦες, καὶ νόμιζε
σοι τὸ χρυσὸν εἶναι. Τὴν
αὐτὴν γὰρ σοι πωληρώ
σθ' ἡρείαν. ὡς ὁρῶ γὰρ,
ἐδὲ ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν,
ἐν χρῆσθ' ἠόθα ἔκτῃ-
ματ'.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἐδὲν ἡ κτήσις, εἰ μὴ
ἡ χρῆσις παροῇ.

Χλῆες ἔ Γέρρα-

νοι.

XΗνες καὶ Γέρρα-
νοι ἐπὶ τούτῳ λε-
μῶν ἐνέμενον. τὸ δ'
θηροπῶν ἐπιφανέν-
των, οἱ μὲν Γέρρανοι κῆ-
φοι ὄντες, ὡς ἔως αὐ-
τίαν

πέπτησαν· οἱ δὲ Χίῶνες
ἀπὸ τῆς βάρους τῶν σω-
μάτων μέναντες, συν-
ελήφθησαν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως,
οἱ μὲν ἀκτήμονες εὐχε-
ρῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ
πλούσιοι δαλδύουσιν ἀ-
λισκόμενοι.

uerunt : Anseres verò
ob onus corporum
cùm mansissent, ca-
pti fuerunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
ut in expugnatione vr-
bis, inopes facile fu-
gere, diuites autem ser-
uire captos.

Χελώνη ἔστι Αἰ-
ψός.

Χελώνη αἰετὶς ἰδεῖ
τὸ ἴδιον αἰετὶ ταύ-
της διδάσκει. ὅτι πα-
ρα

TESTUDO ET
Aquila. 61

Testudo orabat
Aquilā, ut se vo-
lare doceret. Ea autē
n 3 admo

admonente , procul
hoc à natura ipsius
esse, illa magis preci-
bus instabat. Accepit
ergo ipsam vngu-
ibus , & in altū sustu-
lit, inde demisit. Hæc
autem in petras ce-
cidit, & contrita est.

ραγνέντες πόρρω τῆς
τ' φύσεως αὐτῆς εἶναι,
ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεή-
σῃ πρὸς ἐκείνην. λαβὼν
ἐν τῷ πτενί τῆς ὀνυξί,
καὶ εἰς ὑψὺ ἀνένευ-
κων , εἰς τὴν ἀφῆκεν. ἥ ὃ
καὶ πετρῶν πεσῶσα, συ-
νετριβή.

AFFABVLATIO.

Επιμύθιον.

*Fabula significat ,
multos, quia in conten-
tionibus prudentiores
non audierint, seipsos
lesisse.*

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις
τῶν φρονιμωτέρων πα-
ρακάσαντες, ἑαυτοὺς ἐ-
βλάψαν.

Ψύλλα.

PVLEX. 62

ΨΥλλα ποτὲ πηδῆ-
σαισα, ἐπὶ πόδα
αὐδρὲς ἐπάδισεν. ὃ ᾧ
τὴν Ἡρακλῆα ἐπὶ συρ-
μαχίαν ἐπάλεψεν. τὸ δὲ ἐ-
κείθεν αὐδὲς ἀφ' αὐτοῦ
νῆς σενέξας, εἶπεν, ὦ Ἡ-
ράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ
καὶ σωματάρχῃ, πῶς
ἐπὶ μέζοντι ἀνταγωνι-
στῇ σωματάρχῃ.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ
δεῖν τὴν ἐλαχίστην θεῖαν
δεῖοσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἀν-
αγκαίᾳ.

Ελαφός.

CERVA. 63

ΕΛαφός τὴν ἑτέραν
πεπηρωμένην τὴν ὀ-
φθαλμῶν, ἐπ' ἡϊόντος
ἐνέμετο, τὴν μὲν ὄψιν τὴν
ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν
ξηρὰν ἀπὸ τῆς κυνη-
γεύσεως ἔχουσα, τὴν δὲ
λοιπὴν πρὸς θάλατταν,
ὅθεν ἐδὲν ὑπώπτοτο.

πα

PVlex aliquando
saltans, viri pedi-
bus inhæsit: hic autē
Herculē in auxiliū in-
uocabat. at cū illinc
rursus saltasset suspi-
rans ait, O Hercules,
si cōtra pulicē nō au-
xiliatus es, quomodo
contra maiores ad-
uersarios adiuuabis?

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
non oportere in mini-
mis Deum rogare, sed
in necessarijs.*

CErva altero ob-
cæcata oculo, in
littore pascebatur, sa-
num oculum ad ter-
ram propter venato-
res habens, alterum
verò ad mare, vnde
nihil suspicabatur.
præternavigantes au-

n 4

tem

tem quidam, & hoc coniectantes ipsam sagittarunt. Hæc autem seipsam lugebat, quòd vnde timuerat, nihil passa foret: quod non putabat malum allaturum, ab eo proditam.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia videntur, vtilia fieri: quæ verò vtilia, noxia.

CERVAVET

Leo. 64.

CErva venatores fugiēs, in spelūcā ingressa est: in Leōnē autē ibi incidens, ab eo cōprehensa est: moriēs autē dicebat, Hei mihi q̃ homines fugiens in ferarū immitissimū incidi.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nihil

παράχθοντες δ' αὖτις, καὶ τὰς τοχαστὰς μύθοις, αὐτῆς κατενόησαν. ἡ δ' ἐαυτὴν ὠλοφύρετο, ὡς ὅφ' ἦς τῇ ἐδεδομένη, μηδὲν παθεῖν, καὶ δ' ὅτι ὅτι κακὸν ἐπάξει, ὑπὸ τῷ της περιδεδομένη.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῶν τὰ βλαβερά δοκῶντα, ὠφέλιμα γίνεσθαι, καὶ δ' ὠφέλιμα, βλαβερά.

Ελαφός καὶ Λέων.

Ελαφός κυνηγῶν φύγῃσιν, εἰς αὐτὸν εἰσέδον Λέοντι δ' ἐκεῖ περιτυχῶσα, ὑπὸ αὐτῷ συνελήφθη. θνήσκουσα δ' ἐλέγξαι, οἰόμενα δ' ἀφ' ὧν φύγῃσιν τὰ τῶν θηρίων ἀγριωπάτω περιέπεσον.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰ

πολλοὶ τ' αὐτῶν
μικρὰς κινδύνους φέ-
ροντες, μεγάλους ἐπι-
ρροήσονται.

multos homines dum
parua fugiunt pericu-
la, in magna incur-
rere.

Ελαφὸς καὶ Ἀρι-
πελὸς.

CERVA ET
Vitis. 65

Ελαφὸς κυνηγὸς
φεύγοντα, ὑπὸ ἁμ-
πέλου ἐκρούθη. παρελ-
θόντων δ' ὀλίγον ἐκεί-
νων, ἡ Ελαφὸς τελέ-
ως ἤδη λαθεῖν δόξα-
σα, τὸ τ' ἁμπέλου φύλ-
λων ἐσθίειν ἤρξατο. τέ-
των τ' σφοδρῶν, οἱ κυ-
νητοὶ ἐπιστραφέντες, ἐ-
σθῆς ὡς ἀληθῆς, νομί-
σαντες τὸ ζῶον ὑπὸ
τῆς φύλλοις πικρῶς τε-
λεῖν, ἐπέσταν ἀνέϊλον τὴν
Ελαφον. ἡ δὲ θνήσκου-
σα θιαυτ' ἔλεγε· δι-
κμαίνομαι. καὶ γὰρ ἔ-
δει τὴν σῶσαισάν με
λυμάνεα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ κολιχῶντες τὰς δι-
εργ

Cerua venatores
fugiēs, sub vite
delituit. Cum præter
iissent autem parum
per illi, Cerua pror-
sus iam latere arbi-
trata, vitis folia depa-
sci incœpit. Illis verò
agitatis, venatores
cōuerſi, & quod erat
verum arbitrati ani-
mal aliquod sub fo-
liis occultari, sagittis
cōfecerunt Ceruam.
Hæc autem moriens
talìa dicebat: iusta
passa sum. non enim
offendere oportebat
quæ me seruarat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
qui iniuria benefacto-
res

res afficiunt, à Deo pun-
iri.

εργέταις ὑπὸ Θεῷ ηγ-
λάζον).

Afinus & Leo. 66

Ον Θ ε Λέων.

CUm Afino Gal-
lus aliquando
pascebatur. Leone
autem aggresso Asi-
num, Gallus excla-
mauit, & Leo (aiunt
enim hunc Galli vo-
cem timere) fugit. At
Afinus ratus propter
se fugisse, aggressus
est statim Leonem.
Ut verò procul hunc
persecutus est, quò
non

ΟΝΩ ποτὲ ἀλε-
κτεῦν συνεβό-
σκε. Λέοντες δ' ἐπελ-
θόντες τῷ Ονώ, ὁ ἀλε-
κτεὺν ἐφώνησε, καὶ ὁ
μὲν Λέων (φασὶ γὰρ τῷ
τον τῷ ἀλεκτεῦν Θ
φωνῶν φοβεῖσθαι) ἐφυ-
γῆν. ὁ δ' Ον Θ νομί-
σας δὲ αὐτὸν πεφου-
γῆναι, ἐπέδραμεν δι-
θὺς τῷ Λέοντι. ὡς δ' ὑπὸ
βῶ τῷ τῷ ἐδίωξεν, ἔνθα
μηκ

μηκέτι ἡ ὁ ἀλεκτρυό-
νος ἐφικνείτω φωνή, ἵνα
φείσῃ ὁ Λέων κατεφονή-
σατο. ὁ δὲ θνήσκων ἐ-
βόα, ἄθλιός ἐγὼ καὶ
αἰόνητος, πολεμιστῶν γὰρ
μὴ ὦν γυνέων, τίνος χά-
ριν εἰς πόλεμον ἐξωρ-
μήθην;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ τῶν αἰσχροπῶν
ταπεινότητι ἐπιτηδες
τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθεν-
ται, ὥς ὅπως ὑπὸ ἐκεί-
νων ἀποκτανθῶσι.

Κηπωρὸς καὶ

Κύων.

Κηπωρὸς Κύων εἰς
φρέαρ κατέπε-
σον· ὁ δὲ Κηπωρὸς ἐξ-
λόμην αὐτὸν ἐκείθεν
ἀνενέκειν, κατήλθε καὶ
αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰ-
ηθεὶς δὲ ὁ Κύων ὡς κα-
τωτέρω μᾶλλον αὐτὸν
παραγέγωνε καὶ ἀδύ-
ναι, τὸ Κηπωρὸν τρα-
φείας

nō ampli⁹ Galli per-
ueniebat vox, cōuer-
sus Leo deuorauit.
Hic verò moriēs cla-
mabat, Me miserū &
dementē. Ex pugna-
cibus enim nō natus
parētibus, cuius gra-
tia in aciem irruī.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
plerosq; homines inimi-
cos, qui se de industria
humiliarunt, aggre-
di, atque ita ab illis
occurri.

OLITOR ET

Canis. 67

Olitoris Canis
in puteum de-
cidit: Olitor autem
ipsum illinc extra-
cturus, descendit &
ipse in puteum. Ra-
tus autem Canis ac-
cessisse vt se infe-
rius magis obrueret,
Olitorem conuersus

mo

momordit. Hic autem cum dolore reuerfus, Iusta, inquit, patior, Nam cur vnquam sui interfectorem seruare studui?

AFFABVLATIO.

Fabula in iniustos, & ingratos.

Sus & Canis. 68

SUS & Canis multo conuiciabantur. Et Sus iurabat per Venerem, proculdubio dētibus discissurum Canem. Canis verò ad hæc per ironiam dixit, Bene per Venerem nobis iuras. Significas enim ab ipsa vehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantē, nullo pacto in sacellum admittit. Et Sus, Propter hoc igitur magis præ se fert Dea amare me. Nam

occid

φείς ἔδωκεν. ὃ ᾧ μετ' ὀδυῖνῃς ἐπανιών, δίκην αἰ, φησι, πέπονθα. πῶς ποτε γὰρ τ' αὐτόχρησθαι σῶσαι ἐσθλὸν ὄντα;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς κύνες, καὶ ἀχαρίστους.

Σὺς καὶ Κύνων.

ΣΥς καὶ Κύνων ἀλήτοις διελοιδροῦν. καὶ ἡ μὲν σὺς ἄμυνε καὶ τ' ἀφροδίτης, ἡ μὲν τοῖς ὀδῶσιν αὐτὰρ ῥήξαι τὴν κύνα. ἡ δὲ Κύνων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, χαλῶς καὶ τ' ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις. δηλοῖς γὰρ ὑπὸ αὐτῆς ὅτι μέγιστα φιλεῖς, ἢ τ' ἢ τῶν ἀπαρτῶν σαρκῶν γούμον, ἐστὶ ὅλως εἰς ἐργὴν πρὸς αὐτήν. ἔκ τ' αὖ σὺς, ἀλλὰ τῶν μὲν ἐν μεγάλῳ δῆλη ἐστὶν ἡ τοῖς σέργαστά με. τ' γὰρ κλεί-

ναι

ναυτα, ἢ ἄλλως λυμγ-
νόμδρον παντα πασι ἀ-
ποσπρίφεται· σὺ μὲν ζε-
κακῶς ὄζεις, καὶ ζῶσα
καὶ τεθνηκυῖα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ φρόνιμοι τῷ ῥηθῆραν
τὰ ὑπὸ τῷ ἐχθρῶν ὀνει-
δη, ἀμερόδως εἰς ἔπαυ-
σον μεταχρηματίζουσιν.

Υς καὶ Κύων.

Υς καὶ Κύων πε-
ρὶ εὐρυκίας ἤρι-
ζον· ἔφη δὲ ὁ Κύων, εὐ-
τυχθῆναι εἶναι μέγιστον
πάντων τῷ πεζῶν. Ἐν ἡ
ὕς ὑποτυχῆσαι, πρὸς
ταῦτά φησιν, ἀλλ' ὅταν
τῷ το λέγῃς, ἴσθι ὅτι ἔ-
τυφλῆς τῆς σωτῆς
σκύλακας τίκεις.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ὅταν ἐν τῷ τάχει τὰ
πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ
τελευτῇ κελνεῖ.

Οφίς

occidentem, aut alio
quouis modo læden-
tē omnino auersatur:
tu tamen malè oles,
& viua, & mortua.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prudentes oratores qua-
ab inimicis obijciuntur
conuicia artificiosè in
laudem conuertere.

Sus & Canis. 69

Sus & Canis de
fœcunditate cer-
tabant: dixit autē Ca-
nis fœcundam se esse
maximè pedestrium
omniū: & Sus occur-
rens, ad hæc, inquit,
Sed cum hoc dicis,
scito & cæcos tuos
te catulos parere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non celeritate res,
sed perfectione indi-
cari.

SER

SERPENS ET
Cancer. 70

Οφίς ἔ Καρκί-
νῳ.

Serpens vnà cum
Cancro viuebat,
inita cū eo societate.
Itaq; Cancer simplex
moribus, vt & ille
mutaret admonebat
astutiam: hic autem
minimè obediebat.
Cum obseruasset igi-
tur Cācer ipsum dor-
mientem, & pro vi-
ribus compressisset,
occidit. At Serpente
post mortem exten-
so, ille ait, Sic oportebat
antehac rectum
& simplicē esse. Ne-
que enim hanc pœ-
nam dedisses.

Οφίς Καρκίνῳ συν-
δητᾷτο, ἐταρρεί-
αν πρὸς αὐτὸν ποιη-
σάμενθ'· ὁ μὲν ἔν Καρ-
κίνῳ ἀπώλυσεν τὸ τε-
τόνον, μετὰ δ' αὖτε κα-
κῆνον παρήνει τὸ παν-
αγρίας· ὁ δ' ἐδούτις ἐαυ-
τὸν περιεῖχε πηλομένον·
ἐπιτηρήσας δ' ὁ Καρ-
κίνῳ αὐτὸν ὑπὸνῦνθ' αὖ-
καὶ ὅσον οἶόν τε πύ-
σας, φονεύει. Τὸ δ' Ο-
φίως μὲν θάνατον ἐν-
τάξενθ', ἐκείνῳ εἶ-
πεν, ἔτις ἐδὴ καὶ πρὸ-
θεν δούλι καὶ ἀπώλυσεν
εἶναί. ἔδ' ὡς αὐτὸν ἐν-
τὴν τὴν δίκην ἔπασ.

AFFABVLATIO.

Επιμύθιον.

Fabula significat,
qui cum dolo amicos
adeunt, ipsos offendi
potius.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ τοῖς φίλοις συνδού-
λοι, πρὸς τὸν αὐτὸν
μῦθον βλάπτει.

PAS

Ποιμ

Ποιμὴν καὶ Λύ-
κον.

PASTOR ET
Lupus. 71

Ποιμὴν νεογνὸν
Λύκος σκύμνον δὲ
βλῶν, καὶ ἀνελόμην, ὅ-
σιν τοῖς κυσὶν ἔπρε-
φεν. ἐπεὶ δ' ὑψιῶθη,
εἴ ποτε Λύκος πρὸς βα-
λὸν ἤρπασε, μὲν τὸ κυ-
νῶν καὶ αὐτὸς ἐδῶκε.
τὸ δ' ἡ κυνῶν ἐστὶ ὅτε μὴ
δυναμῶν καταλαβεῖν
τὸν Λύκον, ἔτι δ' αὖ τοῦτο
ὑποστροφόντων, ἐκεί-
νον ἠκολούθει, μέγας
αὖ τῶτον καταλαβὼν,
οἷα δὲ Λύκος συμμε-
πάχη τὸ θήρας, εἴτα
ὑπέσπρεφεν. εἰ δ' ἢ μὴ
Λύκος ἐξώθηεν ἀρπά-
σσει πρὸς βατον, αὐτὸς
λάθρα θύων, ἅμα τοῖς
κυσὶν ἐθοινοῖτο, ἕως ὃ
ποιμὴν τοκοσάμηνον,
καὶ σινεῖς τὸ δράμε-
νον, εἰς δένδρον αὐτὸν
ἀναρτήσας ἀπέκτε-
νεν.

Pastor nuper natū
Lupi catulum re-
perit, ac sustulit, vna-
que cū canibus nu-
trivit. At quū adole-
uisset, fr̄ quando Lu-
pus ouē rapuisset, cū
canibus & ipse perse-
quebatur. Quum ca-
nes verò aliquando
non possent assequi
Lupū, atq; ideo reuer-
teretur, ille sequeba-
tur, vt quū ipsum as-
secutus esset, vt Lu-
pus particeps foret
venationis, deinde
redibat. Sin autē Lu-
pus extra nō rapuif-
set ouē, ipse clā occi-
dens, vna cū canibus
comedeat, donec
pastor quū coniectas-
set & intellexisset
rem, de arbore ipsam
suspendit & occidit.

Επιμ.

A F

AFFABVLATIO.

Fabula significat, naturam pravam bonos mores non nutrire.

Επιμύδιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι
φύσις ποιησὶ κακῶν
ἐθῶς ἔχει φ.

L E O E T

Lupus. 72

Λέων καὶ Λύ-
κος.

Leo quum confenuisset, ægrotabat iacens in antro. Accesserunt autē visitatura regem, præter Vulpem, cætera animalia. Lupus igitur capta occasione, accusabat apud Leonem Vulpem, quasi nihili

Λέων νοσήσας, ἐνόσῃ κατὰ κεκλιμένῳ ἐν αὐτῷ. παρήσιν δ' ἐπισκεψόμενα τὴν βασιλέα πλὴν ἁλώπικῳ, τὰ καὶ τὸ ζῶον. ὁ δὲ λέων λέοντος λαβόντος δὲ καὶ λέοντος, κατηγόρει παρὰ τῷ λέοντι τὴν ἁλώπικου, ὅτι

δὴ παρ' ἐδὲν πημέ-
 νης τ' πάντων αὐτῶν
 κραυγῶντα, & ἀλάλῳ
 ταμὴδ' εἰς ἐπίσκεψιν
 ἀφ' ἑλπίδος. ἐν θοσῶν
 ἢ παρὼν καὶ ἡ Αλώπηξ,
 & τ' τελευταίων ἡ κρο-
 ἀσαθ' & Λύκος ῥημέ-
 των. ὁ μὲν ἔν Λέων κατ'
 αὐτῆς ἐβρυχάτο. ἡ δ'
 ἀπολογίᾳς κηρυχὴν αἰτή-
 σασα, & ἦς, ἐφη, τ' συ-
 νελθόντων θοσῶν ὠφέ-
 λησεν, ὅσον ἐγὼ παυ-
 λαχόσε πεινοσθήσασα,
 καὶ θεραπείαν ὑπέρ-
 σε παρ' ἰατρῶν ζητή-
 σασα, καὶ μαθῶσα; &
 ἢ Λέοντι οὕτως τὴν
 θεραπείαν εἰπεῖν κε-
 λούμενται, ἐκείνη φη-
 σιν, εἰ Λύκον ζῶντα ἐκ-
 δείρας, τὴν αὐτῆς δο-
 ραὴν περιώλ' ἀμφέστη.
 καὶ & Λύκος κείμενος,
 ἡ Αλώπηξ γελάσασα εἶ-
 πε, ὅπως ἔχει τ' δε-
 σπότης πρὸς δυσμέ-
 ναν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς

nihili facientē suum
 omnium dominum, &
 propterea neque ad
 visitationem profe-
 ctam. Interim affuit
 & Vulpes, & vltima
 audiuit Lupi verba.
 Leo igitur contra eā
 infremuit: sed defen-
 sionis tempore peti-
 to, Et quis, inquit,
 eorum qui conuene-
 runt, tantum profuit,
 quantū ego, quæ in
 omnem partem cir-
 cuiui, & medicamen-
 tum pro te à medico
 quæsiui, & didici?
 Quum autē Leo sta-
 tim vt medicamentū
 diceret imperasset, il-
 la inquit, Si Lupo vi-
 uētē excoriato, ipsius
 calidā pellem induce-
 ris. Et Lupo iacente,
 Vulpes ridens ait, Sic
 non oportet domi-
 num ad maleuolen-
 tiam mouere, sed ad
 bene-

beneuolentiam.

செய்யுதலு.

AFFABVLATIO.

Επιμέλειαν.

Fabula significat,
eum qui quotidie ma-
chinatur, in seipsum la-
queum vertere.

Ο μῦθος δὲ ἀγλοῖ, ὅτι
καθ' ἐκείνην μηχανώ-
μεν, καθ' ἑαυτῆς τὴν
πάγλην ὡρεῖται ἐπὶ.

MVLIER. 73

Γυνή.

MVlier quædā vi
rū ebriū habe
bat : ipsum autem à
morbo liberatura, ta
le quid cōminiscitur.
Aggrauatum enim
ipsum ab ebrietate
quum obseruasset, &
mortui instar insensa
tū, in humeros eleua
tū, in sepulcretū alla
tū deposuit, & abiit.
Quū verò ipsum iam
sobriū esse coniecta
ta est, profecta ianuā
pulsauit sepulcreti: il
le autē quū diceret,
Quis est qui pulsat
ianuam? vxor respon
dit, Mortuis cibaria
ferens, ego adsum. &
ille,

Γυνή τις αὐτὸν ἀπαπαύσασα
 ἔχουσα, τριόνδε πσο
 φίζετο. κεκαρωμένη
 γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῇ μέτρῃ
 παρατηρήσασα, ἔνε-
 κρ' ὀκλῶ ἀπαυθῆναι
 τα, ἐπ' ὧν ἄρασα,
 ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀ-
 πενεγκῆσαι κατέβη, καὶ
 ἀπῆλθεν. ἡνίκα δ' αὐ-
 τὸν ἤδη αἰανήφην ἐστο-
 χάσατο, αἰσθελθῆσαι
 τὴν θύραν ἔγνωτε ὅτι
 πολυάνδρος. ἐκείνη δ'
 φήσαντο, ὅτι ὁ τὴν
 θύραν κρούων; ἡ Γυνὴ
 ἀπεκρίνατο, ὅτι οἱ νε-
 κροὶς τὰ σιτία κρούων
 ἐγὼ πάριμι. καὶ ἐκεί-

οὐκ, μή μοι φαγεῖν,
ἀλλὰ πίνειν, ὃ βέλπτε,
μᾶλλον προσέειπεν. λυ-
πεῖς γάρ με βράσεως,
ἀλλὰ μὴ πόσεως μνη-
μονεύων. ἡ δὲ τὸ σῆτος
πιπύξασα, οἷμγι τῇ
δυστήνῳ, φησὶν. ἐδὲ γὰρ
ἐδὲ σοφισμῶν ὤνη-
σα. σὺ γὰρ αἶψα ἐμύ-
νον σὺν ἐπαθούσης,
ἀλλὰ ἐ χειρὼν σωτῆ
γένηαι, εἰς ἔξιν σοι καὶ
παραίτης ἐ πύθεις.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἐ δεῖ ταῖς κακαῖς πρά-
ξεσιν ἐγγερονίζειν. ἐστὶ
γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι
τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἐδὲ
ἐπιλήθῃ.

Κύκνος.

Ἀνὴρ δὲ πρῶτον Χῆ-
νά τε ἄμα ἐ Κύ-
κνον ἐτρέφεν, σὺν ἐπὶ
τρὶς αὐτοῖς μύθοις. τὸ
μὲν γὰρ ὡδῆς, τὸ δὲ τρα-
πέζης ἐνέκεν. ἐπεὶ δὲ

ille, non mihi comē-
se, sed bibere, ὁ opti-
me, potius affer. mo-
lestus enim mihi es,
cū cibi, nō potus me-
ministi. Hæc autē pe-
ctore percusso, Hei mi-
hi miseræ, inquit: nā
neque astu profui, tu
enim vir nō solū non
emendatus es, sed pe-
ior quoq; teipso eva-
sisti, cū in habitū tibi
deductus sit morbus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non oportere malis acti-
bus immorari: nam et
nolentem quandoq; ho-
minem consuetudo in-
uadit.

CYGNVS. 74

Vir diues Anse-
remq; simul &
Cynū nutriebat, nō
ad eadē tamē, sed al-
terū cātus, alterū mē-
sa gratia. Cū autē

ο 2

opor

oporteret anferem ea
efficere quorū causa
nutriebatur, nox erat
ac discernere tēp⁹ nō
permisit utrūque. Cy-
gnus autē pro anīere
abductus, cantat can-
tum quendā, mortis
exordiū: ac cantu qui-
dem exprimit natu-
rā, mortē verò effu-
git suauitate canēdi.

A F F A B V L A T I O.

*Fabula significat,
sape musicen differre
mortem.*

ἴδει τ' χλῶα παθεῖν
ἐφ' οἷς ἐπέφριτο, οὐδ' ἔ-
λῳ, & ἀφ' ἀνθρώπων ὁ
καμρὸς σὺν ὁφῆκεν ἐ-
κάρπεν. ὁ δ' Κύνθη
ἀντὶ τ' χλῶος ἀπα-
χθεῖς, ἀδ' ἢ μέλθ',
θανάτου παροίμιον. &
τῇ μ' ὡδ' ἢ μελῶν τινὲ
φύσιν, τινὲ δ' πελο-
τίνω ἀφ' οὗ γὰρ τὸ μέ-
λει. *Επιμύδιον.*

*Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλὰκις ἢ μεσικὴ τε-
λοῦ τῆς ἀναβολῆς ἀ-
ποφύγει.*

AETHIOPS. 75

Αἰθίοψ.

Aeth

ΑΙθίοπα τις ἀνὴρ
παῖς, ζῆτον αὐ-
τὸν τὸ χροῖμα εἶναι δο-
κῶν ἀμελεῖν. ὁ δὲ πρῶτε-
ρον ἔχοντο. καὶ πα-
ραλαβὼν οἴκαδε, παύ-
σαι μὲν αὐτὸν παρῶν γε-
νὰ ῥύματα, πᾶσι δὲ λυ-
τροῖς ἐπιτρέψαι καθαί-
ρειν καὶ τὸ μὲν χροῖμα
μετεβαλεῖν, σὺν εἶχε,
νοσεῖν δὲ τὸ πονεῖν πα-
ρεσκεύασεν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
μένεσιν αἱ φύσεις, ὥς
παρῶν τινὲν ἀρχῶν.

Χελιδὼν καὶ Κο-
ράνη.

Χελιδὼν ἐ Κορά-
νη δὲ κάλλι-
ε φίλονέκεν. ὑποτυχ-
σα δὲ ἡ Κοράνη πρὸς
αὐτὴν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ
μὲν σὺν κάλλει τινὲν ἔα
ἐν τῷ ὥρει ἀνθῆ, τὸ
δὲ ἐμὸν σῶμα ἐ χειμῶ-
νι παρατείνει.

Επιμ

ΑEthiopem qui-
dam emit : talē
ei colorem inesse ra-
tus negligentia eius
qui prius habuit. Ac
assumpto in domum,
omnes ei adhibuit
absterfiones, omni-
bus lauacristentaui
mundare : & colorē
quidem transmutare
non potuit, sed mor-
bum vexatio parauit.

A.F.FABVLATIO.

Fabula significat,
manere naturas, ut à
principio prouenerunt.

HIRVNDON ET
Cornix. 76

Hirundo & Cor-
nix de pulchri-
tudine cōtendebant.
Respondens autem
Cornix ei dixit, Sed
tua pulchritudo ver-
no tempore floret,
meum verò corpus
etiam hyeme durat.

3

A.F.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, durationem corporis de-
iore meliorem esse.*

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἡ παρότασις ἔσωμ-
τος ὑπερείκτας κρεί-
των ἐστίν.

VITALIS. 77

Vitalis à fenestra
quadam pende-
bat : vespertilio au-
tem profecta roga-
uit causam , quare
die silet, nocte canit.
Quam autem ea nō
incassum hoc facere
dixisset , nam die ca-
nēdo olim capta fue-
rat , & propterea ex
illo prudens euasit:
vespertilio ait , Sed
non te cauere nunc
oportet quum nulla
utilitas , sed ante-
quam capereris.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
in infortunij inutilem
esse pœnitentiam.*

Βούταλις.

Bούταλις ἀπὸ π-
νθουρίδας ἐκρέ-
μαζε νυκτερίς ἢ αἰ-
σελθεῖσα, ἐπιωθαίνα
τὴν αἰτίαν, διὲν ἡμέ-
ρας μὴ ἡσυχάζει, νύ-
κτις ἢ ἀδφ. τὸ δὲ μὴ
μάτιον τῆτο ποιεῖν λο-
γιστοῦς, ἡμέρας γὰρ πο-
τε ἀδφ. σιωπῆ φησι,
ὅτι ἀπὸ τῆτο ἀπὸ ἐκεί-
νης ἐσωφρονισθῇ ἢ νύ-
κτις εἶπεν, ἀλλ' ἔ-
τι σὺ φυλάττει δέει,
ὅτι μηδὲν ὀφείλος, ἀλ-
λὰ πρὶν ἢ συλληφθῇ-
ναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἐπὶ τοῖς ἀτυχήματι
ἀνόνητος ἡ μετανοία.

Κοχλίας.

Γεωργῆ παῖς ὤπλᾳ
Κοχλίας. ἀκύντας
ἢ αὐτῶν τρυζόντων, ἔ-
φη, ὦ κύνισσα ζῶα, ἢ
εἰκῶν ὑμῶν ἐμπιπτα-
μένων, αὐτοὶ ἄδετε.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πάντες οἱ παρὰ κτηρῶν
δράμματα ἐπονείδιστον.

COCHLEÆ. 78

Rustici filius assa-
bat cochleas. cū
autē audiret eas stridē-
tes, ait, O pessime ani-
mātes, domib⁹ vestris
incensis vos canitis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
omne intempestivè fa-
ctum vituperabile esse.

Γυνὴ καὶ θεραπ-
αινίς.

MVLIER ET
Ancillæ. 79

Γυνὴ χήρα φιλε-
ρὸς θεραπαινίδας
ἔχ

Mulier vidua o-
perosa ancillas
o 4 hab

habens, has solebat noctu excitare ad opera, ad Gallorum cantus. His verò assidue defatigatis labore, visum est oportere domesticum occidere Gallum, tanquam illum, qui noctu excitaret heram. Euenit autem ipsis hoc facto ut in grauiora inciderent mala. Nam hera quum ignoraret Gallorum horam, magis de nocte eas excitabat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerisq; hominibus consilia esse malorum causas.

MVLIER VENEFICA. 80

MVlier venefica diuinarum irarū propulsiōnes promit

ἔχουσι, τῶν τῶν εἰώθει
νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τῶν
ἔργα, πρὸς τὰς τὰς ἀλε-
κτερόνων ὁδοὺς. αἱ δὲ
συνεχῶς τὴν πόνον τῶν
λαμπρῶν ἐμύθων, ἐγνω-
σαν δὲ ἐπὶ τῶν οἰκί-
ας ἀποκτείναν ἀλεκτε-
ρόνα, ὡς ἐκείνη νύκτωρ
ἐξανισαίβης τὴν δὲ
σποιναν συνέβη δ' αὐ-
ταῖς τὴν Διὰ πρᾶξα-
μέναις χαλεπωτέροις
πείπειν τοῖς θεοῖς.
ἡ γὰρ δεσπότις ἀγνοῶ-
σα τὴν τὰς ἀλεκτερό-
νων ὥραν ἐν νυχώτερον
τῶν τῶν αὐτῆς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ
βλαβερά κακῶν αἰ-
τια γίνετ'.

Γυνὴ Μα-
γική.

Γυνὴ μάγική θείων
μὲν μαγίαν ἀπο-
προπιασμένη ἀπαγγελ-
λαρε

λοῖνῃ, πολλὰ διετέ-
 λει ποιεῖσα, καὶ κέρδος
 ἐντεῦθεν ἔχουσα. γε-
 ψάμφοι δὲ πῆρες αὐ-
 τῷ ἀσεβείῃς, εἶλον καὶ
 καταδικάζουσιν ἀπὴ-
 ρον εἰς θάνατον. ἰδὼν
 δὲ τις ἀπαρχομένην αὐ-
 τῷ, εἶπεν ἡ τοῦ Θε-
 οῦ ὁρὰς ἀποτρέψαν
 ἐπαρχομένης, πῶς ἔ-
 δὲ αὐτῶπιον ἐβλήω
 μεταπειτῶν ἡδυνήτης;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 πολλοὶ μεγάλα ἐπαρ-
 χέμενοι, μηδὲ μικρὰ
 ποιοῦν

mittens, multa facere
 perseuerabat, & lu-
 crū inde facere. quidā
 igitur accusauerunt
 eā impietatis, & con-
 uicerunt, & damnatā
 ducebāt ad mortem.
 Videns autē quidam
 eā duci, ait, Tu quæ
 Deorū iras auertere
 promittebas, quomo-
 do neq; hominū cōsi-
 liū mutare potuisti?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 multos magna promit-
 tentes, ne parua quidem
 facere

■ *facere posse.*

ποιήσῃ δυνάμει.

MVSTELLA. 81

Γαλή.

MVstella in officinam ingressa ferrarij, ibi iacentem circūlambabat limā. Rasa autem lingua, sanguis multus ferebatur. Hæc autē iactabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totā linguam absumpsit.

APPABVLATIO.

Fabula in eos, qui in contentionibus seipsos offendunt.

AGRICOLA. 82

AGricola quidam fodiens aurū reperit. quotidie igitur terrā, ut ab ea beneficio affectus coronabatur. Huic autē Fortuna adstans, inquit, Heus tu, cur terræ mea munera attribuis,

ΓΑλῇ εἰς ἐργασίαν οὐκ εἰσελθῶσα καλῶς, τίμω ἐκείῃ κήμειν. ὡς δὲ ἐλθὼν ἐξέλεγε ῥίνω. ξυνομένης δὲ τῆς γλώττης, αἶμα πολὺ ἐφ' ἔρεθ. ἡ δὲ ἡδέθ, νομίζουσα ὅτι τῆς σιδήρεως ἀφαρῆς, ἀχρεὶς ἔσται πάντεσσι πᾶσι τὴν γλῶσσαν αὐτῇ ἡλώσεν.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπεντο.

Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπτων χειρὶ αὐτοῦ ἐτύχε. καθ' ἡμέραν ἔν τῷ γλῶσσι ὡς ἐπ' αὐτῆς διεργετηθεὶς ἔσπεφ. τῷ δὲ ἡ Τύχη ἐπιστάσα, φησὶν, ὦ ἄνθρωπε, τί τῇ γῇ ταῖς ἐμαῖς δῶρα προσαναλίσθης, ἀλλ' ἐργάζου.

γαί σοι δέδωκα πλεονέ-
σσει σε βελομένη; εἰ γὰρ
ἀντιφρόνης με βαβαίλοι, ἐ-
πεὶ εἰτέρας χεῖρας ἴσ-
θ' ὅτι τὰ χρυσίον ἔλθοι,
οἷός' ὅτι τῷ καὶ αὐτὸ με-
τὴν τύχην μεμεψή.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
χρὴ τ' εὐεργέτην ἐπι-
μυνώσκειν, καὶ τέττω χά-
ριτας ἀποδιδόναι.

Οδοιπόροι.

ΔΥΟ πῖνες καὶ τ'
αὐτὴν ὁδοιπό-
ρον, καὶ πατέρας πέλε-
κων εὐεργέτας, ἀπεργασ-
τὸν μὴ λέγειν, εὐρηκα,
ἀλλ' εὐρήκα μὲν. καὶ με-
κρόν τ' ἐπελθόντων αὐ-
τοῖς τ' τ' πέλεκων ἀπο-
βεβληκότων, ὁ ἔχων αὐ-
τὸν διακόμενος, πρὸς
τ' μὴ εὐεργέτην συνο-
δοιπόρον ἔλεγειν, ἀπο-
λάλα μὲν. ὁ δ' εἶπεν,
ἀπολάλα λέγε, ὅτι
ἀπο

buis, quæ ego tibi de-
diditatura te? nam si
tēpus immutetur, &
in alias manus hoc
tuum aurum veniat,
sciote tunc me For-
tunam accusaturum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
oportere benefactorem
cognoscere, atque huic
gratiam referre.

VIATORES. 83

DΥΟ quidam vnā
iter faciebant, &
cū alter securim re-
perisset, alter qui nō
inuenit, admonebat
ipsum, ne diceret, in-
ueni: sed, inuenimus.
Sed paulò post, quū
aggrederētur ipsos q̄
securim perdiderant,
habens ipsam perse-
quentibus illis, ad eū
qui vnā iter faciebat,
dicebat, Perii m'. Hic
autē ait, Perij dic, nō
perij

periimus. Etenim & tūc cū securim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

RANAÆ. 84

DVæ ranæ vicinæ sibi erant. Pascebantur autē, altera in profundo, & procul à via, stagno: altera in via parū aquæ habēs. Verū quum quæ in stagno alteram admoneret, vt ad semigraret, vt tutiore cibo frueretur, illa nō paruit, dicens, Firmissima teneri huiusce loci cōsuetudine, quousq; obtigit currum, prætereuntem ipsam confringere.

A F

δοπλώλαμν. καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸ πέλεκαυ εὐρες, εὕρηκα ἔλεγες: ἐχούρηκαμν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μετ' αὐτὸν ἀνέχοντες τὸ δ' αὖτε τυχεράτων, ἐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαροι εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

ΔΥο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐχθρῶν. ἐνεμύθη ὃ, ὅ μ' εἰς ἐν βαθεῖα καὶ πόρρω τ' ὁδῶ, λίμνη ὃ ὃ ἐν ὁδῶ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων καὶ δὴ τ' ἐν τῇ λίμνῃ γαπέρω παρανοοῦνται πρὸς αὐτὴν μεταβῆναι, ὡς αὐτὸν ἀποφασίζουσι διαύτης μετ' αὐτὸν, ἐκείνῳ δὲ ἐπέειπε, λέγων, δυσάποστατος ἔχῃ τ' ὃ τ' ὅπως συνηθείας, ἕως δ' σιωπῆσθαι ἀμφοτέρω παρελθόντων αὐτὸν σιωπῆσαι.

Επιμ

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ τὸ ἀνθρώπων οἱ τοῖς
φάουλαις ἐπιχθόντες,
φθαύκσιν ἀποκλόμενοι
πρὶν ἐπὶ τὸ βέλπον
τραπέας.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
homines quoque prauis
agredientes, citius mo-
ri quàm mutantur in
melius.

Μελιτθεργῆς.

APIARIVS. 85

Εἰς μελιτθεργεῖόν
τις εἰσελθὼν ἔκ-
κτημένους ἀπόντος, τὸ
κηρίον ἀρείλετο. ὃ ὅτε
πανελθὼν, ἐπεδὴ τὰς
κυψέλας εἶδεν ἐρήμους,
εἰσήκεν τὸ κατὰ κύβητα
διερευνώμενος. αἶψά
μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς
ἐπανήκασαν, ὡς κα-
τέλαβον αὐτὸν, τοῖς
κέντροις ἐπαγον, ἐπὶ
χείρῃσι δεικνύουσι. ὃ ὅτε
παρὰ αὐτὰς, κἀκίστα
ζῷα, τὸ μὲν κλέψαντα
ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῶον
ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸ ἐπι-
μελέμενον ὑμῶν πλῆτ-
τετε;

IN mellarium in-
gressus quidam do-
mino absente, favum
abstulit. Hic autem
reuersus, vt alueolos
vidit inanes, stans
quod in his erat per-
scrutabatur. Apes au-
tem è pastu redeun-
tes, vt deprehende-
runt ipsum, aculeis
percutiebant, pessimi-
q; tractabant. Hic
autem ad eas, ὁ pes-
simæ animantes, fu-
raturum vestros fauos
ille sum dimisistis, me
verò satagentem ve-
stri percutitis?

Επιμ

ΑΡ

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic hominum quosdam per imprudentiam inimicos non cauere, amicos autem ut insidiatores repellere.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ λέγει, ὅτι
ἔτι καὶ ἀνθρώπων τινες
οἱ ἀγνοοῦντες ἐχθροὺς
μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς
φίλους ὡς ἐπιβέλους
ἀποθνήσκουσιν.

ALCEDO. 86

ALcedo avis est
solitaria, sem-
per in mari vitam
degens, Hanc aiunt,
hominum venatio-
nes cauentem, in
scopulis maritimis
nidum ædificare. Ce-
terum aliquando pa-
ritura, nidum fe-
cit. Egressa autem
ea ad pabulum, eue-
nit mare à vhe-
menti concitatum
vento eleuari su-
pra nidum, atque
hoc submerso, pul-
los perdere. Hæc
reuerfa, re cogni-
ta, ait, Me miseram,
quæ

Αλκυών.

Aλκυών ὄρνις ἐστὶ
φιλέσημις, ἀεὶ
τῇ θαλάττῃ διατρυμέ-
νη. (ὡς τὸν λέγει) τοὺς δὲ
ἀνθρώπων θήρας φυ-
λαττόμενη, ἐν σκοπέ-
λοις παραθαλάττιοις
νοστοποιεῖσθαι. καὶ δὴ πο-
τε τὴν μέλλουσα, ἐν-
εοστοποιήσασθαι. ἐξελθέ-
σης δὲ ποτε αὐτῆς εἰς
νομὸν, συνέβη τὴν θα-
λάσσαν ὑπὸ λάβρῃ κυ-
ματωθεῖσαν πνέουσα-
ς, ὑπεραρθῆναι τὴν κε-
φαλὴν, ὥστε τὸν ἐπικλῦ-
σαι, τοὺς νοστίους δι-
αφθεῖραι. ἡ δὲ ἰπανελ-
θῆσα, ὥστε γινῆσαι τὸ πρᾶ-
ξεν, εἶπε, ὀφθαλμοῖς ἰδὼ-
ναι

γε, ἢ πρὸς τὴν γῆν ὡς ἐπὶ
βελον φυλαττομένη,
ἐπὶ ταύτῃ κατέφυ-
γον, ἢ μοι πολλὰ γέγον-
εν ἀπιστότερα.

Επιμύδιον.

Ο μὲν δὲ δηλοῖ, ὅτι
καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐνίοι
τὰς ἐχθρὰς φυλαττόμε-
νοι, λαμβάνουσι πολλὰς
καλεπωτέρας τῶν ἐχθρῶν
φίλοις ἐμπιστεύοντες.

Αλιεύς.

Αλιεύς ἐν πνι πο-
ταμῷ ἡλίσυεν. δι-
ατείνας δὲ τὰ δίκτυα,
καὶ τὸ ῥεύμα περὶ λα-
βῶν, ἐκατέρωθεν καλῶ
δύω παρσδήσας λίθον,
τὸ ὕδωρ ἐπιπτεν, ὅπως
οἱ ἰχθύες φύγοντες ἀ-
παρὰ φυλάκτως τοῖς
βράχοις ἐμπέσωσι. τὸ δὲ
πρὶν τὸ ποῦν οἰκόντων
πρὸς θεασάμενοι τὸ
ποιεῖν, ἐμέμψον ὡς
τὸ ποταμὸν τολεῖν, καὶ
διεδὲς ὕδωρ μὴ συχω-
ρεῖν

quæ terram vt infi-
diatricem cauens, ad
hoc confugi, quod
mihi longè est infi-
dius.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
homines etiam quos-
dam ab inimicis cauēn-
do, ignaros in multo
grauiores inimicis ami-
cos incidere.

PISCATOR. 87

Piscator in fluuio
quodam piscaba-
tur. extēsis autē reti-
bus, & fluxu compre-
henso, vtrinque funi
alligato lapide, aquā
verberabat, vt pisces
fugientes incautè in
retia inciderent. Cū
quidam verò ex iis
qui circa locū habi-
tabāt, id facere vide-
ret, increpabat quòd
fluuium turbaret, &
clarā aquā non sine-
ret

ret bibere. Et is respondit, Sed nisi sic fluuius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

A E F A B V L A T I O.

Fabula significat, civitatum etiam rectores tunc maximè questum facere, quum patrias in seditionem induxerint.

S I M I V S E T
Delphis. 88

MOris quū esset nauigātib' Melitēses catulos & Simios adducere in solamen nauigationis, nauigās quidā habebat secū & Simiū. Cū autē peruenissent ad Suniū Atticæ promōtorīū, tēpestatē vehementem fieri contingit. Naui autē euersa, & omnibus enarrantibus, natabat & Simius

ῥέντα πίνων. καὶ ὅς ἀπεκρίνατο, ἀλλ' εἰ μὴ ἔτις ὁ πόταμός τε (ῥάτις), ἐμὲ δέησεν λιμώτιοντα ἀποθανεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τὰ πόλεων οἱ δημιουργοὶ ὅτε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσιν ἀειάωσιν.

Πίθηκος ἐ Δελφίς.

ΕΘες ὄντες τοῖς πλείεσι Μελιταῖα κυνῖδια καὶ πίθηκος ἐπαμαρῶς πρὸς παραμυθίαν τῷ πλῆθει, πλεόντων πῶς εἴχεσιν ἑαυτῶν καὶ πίθηκον. ἡνομένων δ' αὐτῶν καὶ τῷ Σένιον τῷ τ' Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χιμῶνα σφοδρὸν σπυῖον ἡνέατο. τὸ δ' ἵναὺς ἀειτραπέσις, καὶ πάντων ἀλαχολυμένων, ἐνέχετο καὶ ὁ αἶθερ

πείθηκος. Δεελφίς δέ
 τις αὐτὴν θεασάμενος,
 καὶ αὐτῷ ἄνθρωπον εἶναί τιπο-
 λαβῶν, ἀπελθὼν αὐεῖχε
 ἀφ' ἡμεῖς ἐπὶ τῷ
 χερσὶν. ὥς γ' καὶ τὸ πρῶ-
 τόν αὐτὸν ἐλθόντα τὸ Ἰσθμῶν
 ἀφ' ἡμεῖς ἐπὶ τῷ
 χερσὶν ἐλθόντα τὸ Ἰσθμῶν.
 ὅς γ' εἰπόντες, καὶ λαμ-
 βάντες ἐν τῷ ἰσθμῷ τετυχη-
 κέναι γυνέων, ἐπαυήρε-
 θεν, εἰς τὸ πρῶτον ἐπί-
 στατον. ὑπολαβὼν γ' ὁ πρῶ-
 τος αὐτὸν αὐτῷ ἄνθρωπον
 αὐτὸν λέγων, ἔφη, καὶ μέ-
 λα φίλον εἶναί τιπο-
 λαβῶν. καὶ ὁ Δεελφίς
 ἐπὶ τοῦτον ψεύδεται ἀ-
 γανακτήσας, βαπτίζων
 αὐτὸν ἀπέκτενεν.

Simius. Delphis autē aliquis ipsum cōspicatus, & hominē esse ratus, digressus sustinebat ad terrā perferens. Vt verò in Piræo fuit Atheniensium nauali, rogauit Simium, an genere esset Atheniensis. Quum autē hic diceret, & claris ibi esse parentibus, rogauit, an & Piræū nosset. Ratus autem Simius de homine eū dicere, ait, & valde amicum esse ei, & familiarem. Et Delphis tanto mendacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Επιμέλειαν.

AFFABVLATIO.

Ο μῦθος πρὸς αὐ-
δρας, οἱ τινὲς ἀλήθειαν
ὄντι εἰδότες, ἀπατᾶν
νομίζουσιν.

*Fabula in viros qui
veritatem ignorantes,
decipiendum esse existi-
mant.*

Mũay.

P.

M V S:

MVSCAE. 89

IN cella quadā mel-
le effuso, Muscæ ad-
uolantes comedebāt.
Implicitis autē earū
pedibus, euolare non
poterant. Cū verò
suffocarentur, dice-
bant, Miserae nos,
quia ob modicum ci-
bum perimus.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
multis guldā multorum
malorum esse causam.*

MERCVRIVS ET
Statuarius. 90

Mercurius scire
volens quanti
apud homines esset,
fuit in Statuarij do-
mū, trāsformatus in
hominē, & visa sta-
tua Iouis, rogabat,
quanti quis ipsam e-
mere posset. Hic au-
tē cū dixisset, drach-
ma,

Μῦθος.

EN τινι ἱερείῳ μέ-
λιτ' ἐκχυθέντες,
Μῦθος περὶ τῶν κα-
τήδιον. ἐμπαιζόντων ὃ
τ' ποδῶν αὐτῶν, ἀνα-
παύσασθαι οὐκ εἶχον, ἀπο-
πνιγμένους δ' ἔλεγον,
ἄθλια ἡμεῖς, ὅτι διὰ
βραχέϊαν βρώσιν ἀπολ-
λύμεθα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δὲ τοῖς, ὅτι
πολλοῖς ἡ λιχνεία πολ-
λῶν κακῶν αἰτία γίνεσθαι.

Ερμῆς ἑ Αἰθαλμα-
Γοποιός.

Eρμῆς γινῶναι ἑ-
λόμενος ἐν τινι ἱ-
ερῇ παρ' ἀνθρώποις ἐ-
στίν, ἤκεν εἰς Αἰθαλμα-
γοποιόν, ἑαυτὸν εἰκάζοντας
ἀνθρώπων, καὶ ἱερὰτά-
μενος ἑ Αἰθαλμα-Γο-
ποιός, ἠρώτα, πόσος τις
αὐτὸν πείσας δώσειν.
ὃς εἰπὼν, δραχμῆς,
κα

μελάσας, πόσῃ τὸ ἦ-
ρας ἔφη. εἰπόντων δὲ,
πλείονος· ἰδὼν καὶ τὸ
ἑαυτῆ ἀγαλμα, ἐνο-
μίσας ὡς ἐπιδὴ ἄρξε-
λός ἐστι Θεῶν καὶ κερ-
δῶν, πολὺν αὐτῆ
παραὶ τοῖς ἀνθρώποις
εἶναι τὸ λόγον, ἤρετο πε-
ρὶ αὐτῆς. ὃ δὲ Ἀγαλ-
μαλοποιὸς ἔφη, ἐὰν τέ-
της ἀνήσῃ, καὶ τῶν
προσθήκην σοὶ οἰδῶμι.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος πρὸς αὐ-
θρα κενόδοξον, ἔδεμιν
παραὶ ἄλλοις ὄντα πρῆν.

Ερμῆς ἐ Τίρε-
σίας.

Ερμῆς ἐχλόμην
πλεὺς Τίρεσιν μαν-
τικῶν εἰ ἀληθὴς ἐστι ἢ ὠ-
ρα, κλέψας τὰς αὐτῆς
βῆς ἐξ ἀγροικίας, ἦκεν
ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὁμοι-
οθεῖς ἀνθρώπων, καὶ
παρ' αὐτῶν κατήχθη. τὸ
δὲ τὸ Θεῶν ἀπωλείας ἀλ-
μελ

ma, risit, & quanti Ju-
nonis, ait, cū dixisset,
pluris: visa & sua
ipſius statua, ac opi-
natus cū nunci-
us sit Deorum & Iucro-
sus, maximam de se
apud homines habe-
ri rationem, rogauit
de se. Statuarius ve-
rò ait, Si hasce eme-
ris, & hanc tibi addi-
tamentum do.

A F F A B V L A T I O.

*Fabula in virum glo-
riosum, qui nullius apud
alios est pretij.*

M E R C V R I V S

& Tiresias. 91.

Mercurius volēs
Tiresiæ vatici-
nium an verum esset
cognoscere, furatus
ipſius boues ex rure,
venit ad ipsum in vr-
bē similis factus ho-
mini, & ad ipsum di-
uertit. Bou autē amif-
sione

sione renunciata Tir-
resiae, ille assumpto
Mercurio exiuit, au-
gurium aliquod de
fure consideraturus,
& huic iubet dicere
sibi, quamnam auem
viderit. Mercurius
autem primum vi-
disse Aquilam a fini-
stris ad dexteram vo-
lantem, dixit. Hic non
ad se eam attinere
quum dixisset, secundo
Cornicem super ar-
bore quadam seden-
tem vidit, & modò
superius aspicietem,
modò ad terram de-
clinatam, & vati re-
fert. Et is, re cognita,
inquit, Sed hæc Cor-
nix iurat & cælum
& terram, si tu velis,
meas me recepturum
boues.

AFFABVLATIO.

Hoc sermone ut quis-
quam poterit aduersus
vnam

μελαίσσης τῆς Τφρεσίας,
ἐκείνῳ παραγὰς αὐτῶν.
Ἦ Ἐρμῆς ἐξῆλθεν, οἰω-
νόν τινα δεῖ τὸ κλέπτειν
σκεψόμενον, ἐπεὶ τὸ
παρῆναι φράζειν αὐ-
τῷ, ὅν τινα αὐτὸ ὀρνί-
θιον θεάσῃ. ὁ δὲ Ἐρμῆς
Ἦ μὲν πρῶτον θεασάμε-
νον Ἀετὸν ἐξ ὀρεσίων
ἐπὶ τὰ δεξιὰ διώπτε-
μενον, ἔφρασε. Ἦ δὲ φή-
σαι τῷ μὴ πρὸς αὐ-
τὸς εἶναι ἴκτον, ἐκ δὲ οὐ-
τέρου Κορώνην εἶδεν ἐ-
πὶ τῇ δένδρῳ καθη-
μένην, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω
ἐλέπασαν, ποτὲ δὲ πρὸς
τὴν γῆν καθάκνυοντα-
σαν, ἐπεὶ τῷ μάλιστα φρά-
ζει, ἐπεὶ ὁς ὑποτυχὼν εἶ-
πεν, ἀλλ' αὐτῇ ἡ Κο-
ρώνη δόμνῃ ἦν τε ἔ-
ρανον καὶ τὴν γῆν, ὡς
ἐὰν σὺ θέλῃς, τοὺς ἐμοὺς
ἀπολήψομαι βῆς.

Επιμύθιον.

Τὴν τῷ λόγῳ χρη-
σάμενος αὐτὸς πρὸς αὐ-
τὸν

ὄρα κλέπτειν.

virum furacem.

Κυνες.

CANES. 92

Εχων ὡς δύο κύ-
νας, τὸ μὲν ἔπεργν θη-
ρῶν ἐδίδασκε, τὸ δὲ λοι-
πὸν οἰκοφυλακεῖν. καὶ
δὴ εἰ ποτε ὁ θηρολυ-
κὸς ἤρξασθαι πύλαι οἰ-
κῶς συμμετρίχεν αὐ-
τῷ τὴν θοίνης. ἀθανάκῃ
τοῦ δὲ θηρολυκῆ,
κακῆνον ὀνδίζοντα,
εἰ γε αὐτὸς μὲν καὶ ἐ-
κείνου μετρίχαι, ἐκεί-
νος δὲ μηδὲν πονῶν τοῖς
αὐτοῖς τρέφεῖ πόνοις,
ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε,
μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸ δευπό-
τῳ μέμρεαι, ὅς ἐ πο-
νεῖν με ἐδίδασκεν, ἀλ-
λὰ πόνας ἀλλοτρίους
ἐδίδειν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ τοῖς, ὅτι
ἐ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπι-
στάμηναι, ἢ μεμωρῆς εἰ-
σιν, ὅταν αὐτοῖς οἱ πα-
τεῖς ἔτι ἀγάρωσιν.

Ανὴρ

ΗAbens quidam
duos Canes, al-
terū venari docuit, al-
terū domum seruare.
Ceterū si quando ve-
naticus caperet ali-
quid, & domus cu-
stos particeps vnà cū
eo dapis erat: agrè fe-
rēte autē venatico, &
illi obiiciente, quod
ipse quotidie labo-
raret, ille nihil labo-
rans suis nutritetur
laboribus, respondēs
ipse ait, Non me, sed
herum reprehende,
qui non laborare me
docuit, sed labores
alienos comesse.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
adolescentes qui nihil
sciunt, haud esse repre-
hendendos, quū eos pa-
rentes sic educauerint.

P 3

M A R

MARITVS ET

Vxor.

93

Ανὴρ ἔτι

νῆ.

HAbens quidam
uxorem, quæ
domesticis omnibus
inimica erat, voluit
scire an etiam erga
paternos domesti-
cos ita afficeretur:
quapropter cum ra-
tionabili prætectu ad
suum ipsam misit pa-
trē. Paucis verò post
diebus ea reuerfa, ro-
gavit quomodo er-
ga illos habuisset.
Hæc verò cum dixis-
set, bubulci & pasto-
res me suspectabant,
ad eā ait, Sed ó vxor,
si eos odisti, qui ma-
nē greges agunt, fe-
rò autem reuertun-
tur, quid sperare o-
portet in iis, quibus
cum toto conuersa-
ris die?

Eχων τῆς γυναῖκος
πρὸς τὰς κατ' οἴ-
κον ὑπαντίκας ἀπεχθὺς
ἔχουσαν, ἡβελήθη γινώ-
σκειν εἰ καὶ πρὸς τὰς πα-
τρίας οἰκίας ἔτι το-
σοῦτον. διὰ δὲ ἐμετ'
δύλωνα παροφάσεως
πρὸς τὴν αὐτῆς αὐτὴν
δοτοσίαν πατέρα. μετ'
δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἐ-
πανελθόντος αὐτῆς, ἐ-
παυθάνειτο, πῶς πρὸς
τὰς ἐκεῖ διεχθύνει. τὴν
φαιδύνην, ὥς οἱ βυβού-
λοι καὶ οἱ ποιμένες με-
τ' ἐπεβλέποντο, πρὸς αὐ-
τὴν ἔφη, ἀλλ' ὦ γυναῖκα,
εἰ τὰς ἀπεχθάνῃ, οἱ
ὄρθη καὶ οἱ ποιμένες
ἐξελαύνουσιν ὅψιν ἢ ἐι-
σίασι, τί γὰρ παροδο-
κῶν πρὸς τὰς αὐτῶν, οἷς
πάντων στανδιέτριβες
τὴν ἡμέραν;

A F

Επίμ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτι πολλάκις ἐκ τῶν
κρυφῶν πρὸς μεγάλα, καὶ κρυ-
πτῶν ἀποδηλῶν ἡ ἀλή-
θεια γνωρίζεται.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat ,
sic sape ex parvis ma-
gna , & ex manifestis
incerta cognosci.*

Ερίφου καὶ Λύ-
κου.

HOEDVS ET
Lupus. 4

Ερίφου ὑπερήσασα
τῷ ποιμένει, ὑπὸ
Λύκου κατεδιώκετο. ἐπι-
στροφῆσαι δὲ πρὸς αὐ-
τὸν, εἶπεν, ὦ Λύκε, ἐπεὶ
πέπρωμα ὅτι σὸν ἔρω-
μα γνήσιον, ἵνα μὴ
ἀνδρῶς δραπετεύω, αὐλη-
στον περὶ σὸν ὅπως ὀρ-
θήσωμαι. Τῷ δὲ Λύκῳ αὖ-
λόντῳ, καὶ τῷ Ερίφῳ
ὀρχημῶν, οἱ κυνέες
ἀκροῦντες τῷ Λύκῳ ἐ-
δωκον. ὁ δὲ δραπε-
φεὶς τῇ Ερίφῳ φησὶ,
δικαίως ἔωπά μοι γί-
νεται. ἔσθ' γὰρ με μόνον
εὖ ὄντα, αὐλητὴν μὴ
μιμνῆσθαι.

HOEDUS dereli-
ctus à gregē
persequēte Lupo, cō-
uersus ad eum, dixit,
ὦ Lupe, quoniam cre-
do me tuum cibum
futurum, ne iniucun-
dè moriar, cane tibia
primū vt saltē. Lu-
po autem canente ti-
bia, atq; Hædo saltā-
te, canes cū audi-
uissent, Lupū perse-
cuti sunt. hic conuer-
sus Hædo inquit, Me-
ritò hæc mihi fiunt.
oportebat enim me,
cocus cū sim, tibi-
cinem non agere.

Ἐπιμ

P 4

AF

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negligunt, quae verò aliorum sunt exercere conantur, in infortunia incidere.

CANCER ET
Vulpes. 95

Cancer è mari cum ascendisset, in loco quodam pascabatur. Vulpes verò esuriens, ut conspexit accessit: ac eum rapuit. Ille deuorandus, ait, Sed ego iusta patior, qui marinus quum sim, terrestris esse volui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, homines etiam, qui proprijs derelictis exercitijs, ea quae nihil conueniunt aggrediuntur, merito infortunatos esse.

Cith

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τ' μὲν πρὸς ἅπεφύκασιν ἀμελεῖντες, τὰ δ' ἑτέρων ἐπιτηδύμην περὶ ὥμμοι, δυστυχίας περιπίπτουσιν.

Καρκῖν ἔσθ' Ἀλώπηξ.

Καρκῖν δὲ τὸ θαλάσσης αἰαδίας, ἐπὶ τὴν ἐνέμετο φάσκα. Ἀλώπηξ δ' ἐλμώτρεσσα, ὡς ἐθιάσατο, προσελθῶσα αἰέλαθεν αὐτόν. ὃ δ' ἐμέλλων καταβιβασθεῖν, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε δίκημα πέπονθα, ὅς θ' ἁλατῆος ἀν' χειρῶν ὅς ἐκλήθην γηνεῖας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τ' ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεία καταλιπόντες ἐπιτηδύμια, καὶ τοῖς μεθ' ἐν προσήκουσιν ἐπιχρῶντες, εἰκότως δυσχερῶσιν.

Κιβ

Κιθαρωδός.

Citharædus. 96

Κιθαρωδός ἀφύης
ἐν οἴκῳ κεκρυφα-
μένη σιωπῆτος ἄδων,
καὶ ἀντήχουσι αὐτῇ
τῷ φωνῇ, ὥσπερ σφό-
δρα εὐφραντο εἶναι.
καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ
τῷ τῷ, ἔγνω δεῖν καὶ
θεάσασθαι ἑαυτὸν ἐπι-
δουῶν. ἀφικόμενος
δὲ ἐπιδείξασθαι, καὶ κα-
κῶς ἄδων πάντας, λίθους
αὐτὸν ἐξώσαντες ἀπὸ
λασάν.

Επιμύδιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτι καὶ τῷ ρητόρῳ ἐνίοι
ἐν ταῖς σχολαῖς δοκον-
τες εἶναι πῆρες, ὅταν ἐ-
πὶ ταῖς πολιτικαῖς ἀφί-
κων, ὅθενος ἀξιοὶ εἴσι.

Κλέπτης.

Κλέπται εἰς πῆρας
εἰσελθόντες οἰκί-
αν, ὅθεν εὐρεθῇ, ὅτι μὴ
ἀλεκτερόνα, καὶ τῶν
λαβῶ

Citharædus rudis
in domo calce
incrustedata, ut solebat,
canens, & contra re-
sonare in se voce, pu-
tabat valde canorus
esse. itaque ob id elat-
us cogitavit etiam
theatro sese comitte-
re oportere. Profectus
verò ad se ostendendum,
quò malè admodum ca-
neret, lapidibus ipsum
explosum abegerunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
sic ex rhetoribus quos-
dam qui in scholis vi-
dentur esse aliqui, cum
ad res publicas se conse-
runt, nullius pretiū esse.

FVRES. 97

FVres in domum
quandam ingres-
si, nihil inuenerunt
nisi gallum, atque hoc
p s capto

capto abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, vt se dimitterent, dicens, vtilem esse hominibus, vt qui noctu eos ad opera excitet. Hi verò dixerunt, Sed propter hoc te tantò magis occidimus. illos enim excitando, furari nos non finis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ea maximè praua esse aduersa, quæ bonis sunt beneficia.

CORNIX ET

Coruus. 98

COrnix. Coruo Cinuidens, quòd is per auguria hominibus vaticinaretur, ob idq; crederetur vti futura prædictes, conspiciata viatores quosdā prætereun-

λαβόντες ἀπῆλθον. ὁ δὲ μέλλων ὑπὸ αὐτῶν θύεσθαι, ἐδείρ, ὥς αὐτὸν ἀπολύσῃ, λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτὰς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ δὲ ἔφασαν, ἀλλὰ διὰ τὸν σε μάλλον θύομεν. ἐκείνης γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμῶς σὺν ἡμῶς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιῶν, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν ἀεργετήματα.

Κορώνη καὶ Κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα Κόρακι, τὸ ἐπὶ οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τὸν μαρτυρεῖσθαι ὡς ἀεργετὴν τὸν μέλλον, θεασαμένη ἰνὰς ὁδοπέδους πα-

ε

ορόντας, ἤκταν ἐπὶ τῇ δέν-
δρον, καὶ εἰσα, μεγά-
λως ἐκράξεν. τῶν δ'
πρὸς τὴν φωνὴν ἐπι-
σπέντων, καὶ κατὰ
πληθύντων, ὑποτυχάν-
της ἔφη, ἀπίστω αὐτῶν
τι, Κορώνη γάρ ἐστιν ἡ
ἡς κέκραγε, καὶ οἰωνι-
σμὸν σοὶ ἔχει.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ
καὶ κρείττους ἀμειψά-
μενοι, πρὸς τοὺς ἴσων
μὴ ἐφημέριον, καὶ γέλω-
τος ὀφλισκάνουσι.

Κορώνη καὶ
Κύων.

Κορώνη Ἀθλοῦ ἡ
εἴσα, κυῶν ἐπὶ ἐ-
στίασιν ἐκάλει. ὃ δ' πρὸς
αὐτὴν ἔφη, τί μέτεω
τοῖς θυσίας ἀναλίσκεις;
ἡ γὰρ Θεὸς ἔτι σε με-
σεῖ, ὥς καὶ τῶν σιωτῶ-
φων σοι οἰωνῶν τὴν πί-
στιν ἀφαιλεῖν. καὶ ἡ Κο-
ρώνη

tes, iuit super arbore
quandā, stansq; valde
crocitauit. Illis verò
ad vocē conuersis, &
stupefactis, re cogni-
ta quidā inquit, Ab-
eamus heus vos, Cor-
nix enim est quæ cro-
citauit, & augurium
non habet.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eodē modo et homines
cum præstantioribus cer-
tantes præterquam quòd
nō ad aqua perueniunt,
risu quoq; dignos esse.

CORNIX ET

Canis. 99

Cornix Mineræ
sacrificans, canē
inuitauit ad epulas.
ille verò ad eā dixit,
Quid frustra sacrifi-
cia absumis? Dea em̄
adeò te odit, vt ex pe-
culiaribus quoq; tibi
auguriis fidē sustule-
rit.

rit. Cui Cornix, Ob
id magis ei sacrifico,
vt recōcilietur mihi.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
plerosq; ob lucrum non
vereri inimicos benefi-
cys prosequi.*

ράνη πρὸς αὐτὴν, Ἀφ
ἴστο μᾶλλον αὐτῇ θύω,
ἵνα Ἀφ. καλῇ μοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ Ἀφ. κέρδουσιν
τὰς ἐχθρὰς διεργατεῖν
ὅσα ὀκνεῖσιν.

CORVVS ET
Serpens. 100

Κόραξ καὶ
Ὄφης.

COruus cibi indi-
gens vt Serpen-
tē in aprico quodā lo-
co dormientē vidit,
hūc deuolādo rapuit.
Hic cum se vertisset,
atque

Κοραξ τροφῆς ἀ-
πορῶν, ὡς κατέ-
δεν ἐν πνι δὴλίῳ τό-
πω Ὄφιν κοιμώμενον,
τὸν καταπλάσσειν ἤρεπα-
σε. ὅς τ' ἐπισπράφειν, ἔ

καὶ δεικνύοντες αὐτὸν,
ἀποθνήσκον μέλλων εἶ-
ρηκε, δέλαια ἔγωγε,
ὅς τοι ἔσται εὖρον ἔρμα-
ον, ἐξ ὧς ἔτι ἀπόχρυμα.

Επιμύδιον.

Ο μύθος πρὸς αὐ-
δοῦν Διὰ θησαυρῶν εὖ-
ρεσιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κιν-
δυνεύοντος.

Κολοῖος καὶ πει-
σερά.

ΚΟΛΟΙΟΣ ἔν τινι πε-
ρὶ πεισεράων πεισε-
ράς ἰδὼν καλῶς πε-
φοιμῆας, λείκαίνας ἐ-
αυτὸν ἦλθεν, ὡς ἔτι αὐ-
τὸς τὴν αὐτῆς διαίτης
μετὰ ληψόμενος. αἱ δὲ
μέχρι μὴ ἡσύχαζεν, οἷο
μύρα πεισεράων αὐ-
τὸν εἶναι, προσέειπε. ἐ-
πεὶ δὲ ποτε ἐκλαθό-
μενος ἐφθίγγατο, τη-
νικαῦτα τὴν αὐτῆς γνῶ-
σιν φύσιν, ἐξήλασαν
παῖδας, καὶ ὅς ἀποτυ-
χῶν τὴν ἐνταῦθα τροφῆς
ἐπ

atq; momordisset ip-
sum, Coruus moritu-
rus dixit, Me miserū,
qui tale reperi lucrū
ex quo etiam pereō.

AFFABVLATIO.

Fabula in virum qui
ob thesaurorum inuen-
tionem de salute peri-
clitatus sit.

MONEDULA ET
Columbæ. 101

MONEDULA in Co-
lumbario quo-
dam Columbibus visis
bene nutritis, deal-
banit sese, inquit; ut &
ipsa eodem cibo im-
pertiretur. Hæ verò,
donec tacebat, rata
eam esse Colum-
bam, admiserunt.
Sed cum aliquando
oblita vocem emi-
sisset, tunc eius co-
gnita natura, expu-
lerunt percutiendo,
eaque priuata eo ci-
bo

bo rediit ad Mone-
dulas rursus. Et
illæ ob colorem cum
ipsam non nossent,
à suo cibo abege-
runt, vt duorum ap-
petens, neutro po-
tiretur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
oportere & nos no-
stris contentos esse, con-
siderantes habendi cupi-
ditatē praterquā quod
nihil iuuat, auferre sæpe
& quæ adsunt bona.

Monedula. 102

Monedulam quā
quis cepisset, &
pedem alligasset filo,
suo tradidit filio. Hæc
non ferendo victum
inter homines, vbi
parumper libertatem
nacta est, fugit, in
suumq; nidū se con-
tulit. Circumuoluto
verò ramis vinculo,
euol

ἔπαυήκε πρὸς τὰς Κο-
λοίας πάλιν. καὶ κῆναι
διὰ τὸ χροῖμα αὐτῶν
οὐκ ἐπιγινόντες, τὸ μεθ'
αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρ-
ξαν. ὥστε διωκὲν ἐπιθυμή-
σαι τῷ, μηδετέρας τυ-
χεῖν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυ-
τῶν ἀρκείοις, λογιζομέ-
νους, ὅτι ἡ πλεονεξία
πρὸς τὸ μηδὲν ὠφε-
λεῖν, ἀφαίρει καὶ τὰ
προσόντα πολλάκις.

Κολοίος.

Κολοίον τις συλλα-
βῶν, ἐδήσας αὐ-
τῇ τὸ πόδι λίαν, τῷ ἑ-
αυτῇ παρέδωκε ποιοῦ.
ὃ ἢ μὴ ὑποκρίνας τινὲν
μετ' ἀνθρώπων διαί-
ταν, ὥς πρὸς ὀλίγον
ἀδείας ἔτυχε, φεγγὼν ἡ-
κεν εἰς τινὲν ἑαυτῇ χα-
λιῶν. πρὸς φληγέντι & ἢ
ἔδεσμεν τοῖς κλάδοις,
ἀπὸ

ἀποπτήναι μὴ δυνά-
μην, ἐπεὶ δὲ ἀποθνή-
σκον ἔμελλε, πρὸς ἑω-
τὴν ἔφη, δείλαιόν ἐστι
μοι, ὅς τινα παρ' ἀνθρώ-
ποις μὴ ὑπερμείνας δα-
λείαν, ἔλαστον ἑμαυτὴν
τὴ ζωῆς τεθήσας.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πῖνες ἔσθ' ὅτε μετεώρων
κινδυνῶν ἑαυτοὺς βυ-
λόμυροι ῥύσονται, εἰς μέ-
γας περιπίπτουσιν.

Ερμῆς.

Ζὸς Ερμῆς πρὸς
σοφίᾳ πᾶσι τοῖς
τεχνίταις ψεύδους φάρ-
μακον ἐγχέειν. ὃ δὲ τὸ
τρέψας, καὶ μέτρον
ποιήσας, ἴσον ἐκείνῳ
ἐνέχεεν. ἐπεὶ δὲ μόνος
ἔσकुπτεως ὑπολῆφθέν-
τος, πολὺ κατελέλθ-
εν τοῦ φάρμακον, ὅλῳ
λαβὼν τὴν θυρίαν ἐνέ-
χεεν αὐτῷ. καὶ τὸ
συνέβη τοῖς τεχνίταις ἅ-

παν

euolare haud valens,
quum moritura ef-
set, secum loqueba-
tur, Me miseram,
quæ apud homines
non ferens feruitu-
tem, incautè me vita
priuani.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
nonnullam quosdam,
dum se à mediocribus
student periculis libera-
re, in maiora incidere.

Mercurius. 103

Iupiter Mercurio
iussit, vt artificibus
omnib' mēdacijs me-
dicamentū misceret.
Hic eo trito, & ad mē-
surā facto, æquabili-
ter singulis miscuit.
Quū verò solo reli-
cto sutore multū su-
peresset medicamen-
ti, totū acceptū mor-
tariū ei miscuit. Atq;
hinc cōtigit artifices

om

omneis mentiri, maximè verò omnium futores.

AFFABVLATIO.

Fabula in mendaces artífices.

παντας ψεύδεσσιν, μάλιστα ὅ πάντων τῶν σκευτέας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

I V P I T E R. 104.

Ζεύς.

IVpiter formatis hominibus, omneis illis affectus indidit, solū indere pudorem oblitus est. Quapropter non habens vndenam ipsum introduceret, per turbā ingredi eum iussit. Hic verò primū contradicebat, quòd indigna ferret. Vehementius verò eo instante ait, Sed ego sanè his ingredior patetis, si amor non ingrediatur: si ingrediatur, ipse exhibo quamprimum. Ex hoc profectò euenit omnia scorta inuerecun-

Ζεὺς πλάσας τὰς ἀνθρώπους, τοῖς μὲν ἅλλας ἀφάρσεσσι αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνῳ δ' ἐνθῆναι τὴν αἰσχύνην ἐπιλάθετο. διὸ καὶ μὴ ἔχων πόθεν αὐτὴν αὐτῷ εἰσαγάγει, ἀλλὰ τῷ ἥχῳ αὐτῷ εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον αὐτέλεστο ἀναξιοπαθεῖσα. ἐπεὶ δὲ τρόδρα αὐτῇ ἐνέκλειτο, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὥς αὐτὴ ἔρωσ μὴ εἰσελθῇ· αὐτὴ δ' εἰσελθὼν, αὐτὴ ἐξελάσσετο παραπτήκα. διὰ δὲ ταῦτα συνέβη πάντα πόρνοις ἀναισχύν.

αἰώτες εἶναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὸς ἰὼ ἔρωτος κατε-
χομύες, αἰαῖ αἰώτες
εἶναι συμβαίνει.

Ζεύς.

Ζεὺς γάμος τε-
λῶν, πάντα τὰ
ζῶα εἰσία. μένης ᾧ τ'
Χελώνης ὑπερησίου,
Ἀφροδῶν τὴν αἰτίαν
τ' ὑπερήσεως, ἐπωθά-
νετο αὐτῆς, τίνος χά-
ριν αὐτὴ ἐπὶ τ' δεῖ-
πνον ἔπαρεχόμετο. τ' ᾧ
εἰπέσης, οἶκος φίλος,
οἶκος ἄριστος, ἀγα-
νακτῆσας κατ' αὐτῆς,
κατεδέχασε τ' οἶκον
βασιλεύσαντα περιέ-
ξειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ τ' ἀνθρώπων αἰ-
ρῶνται μάλλον λιτῶς
παρ' ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ
πρὸς ἄλλοις πολυτελεῶς.

Λύ

recunda esse.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
captos amore inuere-
cundos esse.

I V P I T E R. Ἰός

Iupiter nuptias ce-
lebrans, omnia ani-
malia conuiuium exci-
piebat. Sola verò te-
studine tardè profe-
cta, admiratus cau-
sam tarditatis, roga-
uit eam, quam obrem
ipsa ad conuiuium
nō accesserit. Quam
hæc dixisset, Domus
chara, domus opti-
ma, iratus ipsi, da-
mnauit vt domū ba-
iulans circumferret.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
plerosque homines eli-
gere, parcè potius apud
se viuere, quàm apud
alios lautè.

q

L V P

LUPUS ET
Ovis. 106

Λύκος και Πρά-
βαιον.

Lupus à canibus
morsus, & malè
affectus, abiectus ia-
cebat. Cibi verò in-
digens, visa Oue, ro-
gabat vt potum ex
præterfluente flumi-
ne sibi afferret. Si
enim tu mihi, inquit,
dederis potum, ego
cibū mihi ipsi inue-
niam. Illa, re cogni-
ta, ait, Sed si ego po-
tū do tibi, tu & cibo
me

Λύκος ὑπὸ κυ-
νῶν διχθεὶς, καὶ
κακῶς πάχων ἐδέσθη
τῇ τραφῆς ὃ ἀπορῶν,
Ἰεασάμενος Πράβα-
ιν, ἐδεῖτο ποτὶν ἐν τῷ
παραρρέοντι αὐτῷ
ποταμῷ κομίσαι. εἰ γὰρ
σύ μοι, φησι, δώσεις
ποτὶν, ἐγὼ τραφίῳ ἐ-
μαυτῷ δώσω. τὸ δὲ
ὑποτυχὸν, ἔφη, ἀλλ'
ἐὰν ἐγὼ ποτὶν ἐπιδῶ
σαι, σὺ καὶ τραφῆ μοι
ᾤσῃ

πρόση.

me vtêris.

Επιμύδιον.

AFFABVLATIO.

Ο μῦθος πρὸς αὐ-
δρα κακῶρθον, δι' ὑπο-
κρίσεως ἐνεδρούοντα.

Fabula in virum ma-
leficum per simulatio-
nem insidiantem.

Λαγωοί.

LEPORES. 107

Λαγωοί ποτε πο-
λεμῶντες Ἀετῖς
παρεκάλουν εἰς συμ-
μαχίαν Ἀλώπεκας· αἱ
οἱ ἔφασαν, ἔδοθη ῥήμα
αὐτοῖς, εἰ μὴ ἦδ' ἔ-
ρην πίνες ἐστέ, καὶ τίσι
πολεμεῖτε.

Lepores olim bel-
ligerātes cū Aquī-
lis, inuocarunt in au-
xiliū Vulpes. hæ au-
tē dixerūt, Vobis au-
xiliaremur nisi scire-
mus, qui vos estis, &
cū quibus bellamini.

Επιμύδιον.

AFFABVLATIO.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ τῖς κρείττοσι φιλο-
νήκοντες, τ' ἐαυτῶν σω-
τηρίας καὶ ἀφρογνῖσι.

Fabula significat,
eos qui cum præstantio-
ribus certant, suam sa-
lutem contemnere.

Μύρμηξ.

FORMICA. 108

Μύρμηξ ὁ νῦν, τὸ
παλαιὸν αὐτῶν
πρὸς τῇ γεωργίᾳ
διδωκεῖν ὡς ἀνθρώπων, &
ταῖς ἰδίαις ἤρκετο πό-
τοις, ἀλλὰ καὶ τὰς τ'
ἀλλότῃν κατεπείθετο ὑφ'
ῥῆ.

QVæ nūc Formi-
ca, homo olim
fuit. Hic agriculturæ
assiduè incūbens, nō
erat propriis labori-
bus cōtētus, sed & vi-
cinorū fructus surri-
pieb.

piebat. Iupiter autem indignatus huius habēdi cupiditate, transformavit eum in hoc animal, quæ Formica appellatur. Verum quū mutasset formā, non & affectū mutavit. Nā hucusq; arua circumeundo, aliorū labores colligit, & sibi recondit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, natura praeuos, etsi maxime speciem transmūtaverint, mores non mutare.

VESPERTILIO
& Mustela. 109

Vespertilio in terrā cū cecidisset, à Mustela capta est, Et cū occidenda foret, pro salute rogabat. Hac verò dicēte, non posse ipsam dimittere, quòd natura vol

ρείτο. ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτίσας ἐπὶ τῇ τέτῳ πλεονεξίᾳ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τέτῳ τὸ ζῶον, ὃ Μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ πλὴν μορφῇ ἀλλάξας, πλὴν ἀφάρτησιν ἔμετέβαλε. μέχρι γὰρ ἔτι νῦν τὰς δόρυς περὶ τῶν τῶν ἑτέρων πόνους συλλέγει, ἑἰς αὐτῷ ἀποθησαυρίζει.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσιν πονηροὶ, καὶ ἡμαρτίαν τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸ τέρας ἔμεταβάλλον.

Νυκτερίς καὶ
Γαλῆ.

Νυκτερίς ἐπὶ γῆς πεσῶσα, ὑπὸ Γαλῆς συνελήφθη, καὶ μέλλουσα ἀναγρεῖσθαι, πρὸς σωτηρίαν ἐδέειτο. τῇ δὲ φαρμῆς, μὴ διώσθαι αὐτὴν ἀπολύσαι, φύσιν γὰρ πᾶσι τοῖς πτεροῖς

πρωτοῖς πολεμεῖν, αὐτὴν ἔλεγε. σὺ δ' ὅρνευς, ἀλλὰ μὴ εἶναι. καὶ ἔτιως ἀρεῖται. ὕστερον δ' ἄλλοι πάλιν πεσόντα, καὶ ὑφ' ἑτέρας συληθεῖσα Γαλλῆς, καὶ ἐρωθύναι ἐδίδετο. τὸ δ' εἰπέσης, ἅπαντες ἐχθραίνειν μυσὶν, αὐτὴν μὴ Μῦς, ἀλλὰ Νυκτερίς ἔλεγε εἶναι, καὶ πάλιν ἀπελύθη καὶ ἔτιω συνέβη οἷς αὐτὴν ἀλλαξάμενόν τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμύθην, λογιζομένους, ὥς οἱ τοῖς καί τοις συμμεταχρηματιζόμενοι πολλάκις τοῖς κινδύνους ἐκφύσισιν.

Ὀδοιπόροι.

Ὀδοιπόροι κατὰ πῖνα ἀγχαλόν ὀδούοντες, ἤλθον ἐπὶ πῖνα

volucris oībus inimica foret, ait, Non auē, sed murē esse: & sic dimissa est. Postremo autē cū iterū cecidisset, & ab alia capta Mustela, ne voraretur orabat. Hac autē dicente, cūctis inimicā esse murib⁹, se nō Murem, sed Vespertilionem esse dicebat, & rursus dimissa est. Atque ita euenit, bis mutato noīe, salutem consequutam fuisse.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, neq; nos in ἡσδὲμ semper esse oportere, considerantes eos qui ad tempus mutantur, plerumque pericula effugere.

VIATORES. 110

Vlatores iuxta litus quoddā iter faciētes, venerunt in

q 3 spec

speculā quandā, & il-
lic cōspicati farmēta
pcul natātia, nauim
esse magnā existima-
runt: quāobré expe-
ctarūt tanquā appul-
sura ea esset. Cūm ve-
rò à vēto lata farmē-
ta propius forent, nō
nauim amplius, sed
scapham videre vide-
bātur. Aduēctis autē
illis, quū farmēta esse
vidissent, inter se di-
xerunt, Vt nos igitur
frustra quod nihil
est, expectabamus!

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
nonnullos homines, qui
ex improviso terribiles
esse videntur, cūm peri-
culum fecerit, nullius
esse precij inueniri.*

A S I N V S S Y L-
uestris. III

A Sinus syluestris
Asino viso do-
mest

να σκοπιά. κακείθεν
γεγάμηροι φρύγανα
πύρρῳθεν ἐπιπλέοντα.
ναῦν εἶναι μεγάλῃν ὥ-
θησαν. διὸ δὴ προσέμι-
νον, ὡς μελλέσῃς αὐτῆς
προσπορεύεσθαι. ἐπεὶ ὅ-
τε ἀόεμε φερέμενα
τὰ φρύγανα ἐχύτερα
ἐλθόντα, ἐσκέπναιον,
ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκησαν
εἶναι. ἐξενεχθέντα ὅ-
τε αὐτὰ, φρύγανα ὄντα
ιδόντες, πρὸς ἀλλήλους
ἔφασαν, ὡς ἄρα μάλιστα
ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὄν προ-
σδεχόμεθα!

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὰ αἰσθράπων ἔνιοι ἐξ
ἀπροόπτου δοκῶντες φο-
βεσθὶ εἶναι, ὅταν εἰς
πείραν ἔλθωσιν, ἔδο-
νος δὲ δέκοντες ὄντες.

Οὐκ ἄριστος.

ΟΝ ἄριστος Οὐκ
ιδὼν ἡμερον ἐν
ἡμέρῃ

Ἰνι δὲ ἡλίων τόπων, περ-
σελῶν αὐτὸν ἐμακρί-
ειζεν, ἐπὶ τε τῇ δού-
ξίᾳ τοῦ σώματος, καὶ
τῇ τῆς τροφῆς ἀπο-
λαύσει. ὕστερον δὲ ἰδὼν
αὐτὸν ἀχτοφορεῖσθαι,
καὶ τὸν ὀνηλάτιον ὀ-
πιθεῖν ἐπὶ ὄμβρον, καὶ
ροπαίοις αὐτὸν παί-
οντα, ἔφη, ἀπὸ ἔγωγε
δοκέει σε δὴ δαμνί-
ζει. ὁρῶ γὰρ ὡς σὺ
αὐτοῦ κακῶν μεγά-
λων τιμὴν δὴ δαμνίαν
ἔχῃς.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ ἄλλοι, ὅτι
σὺν ἑστὶ ζήλοισι τοῖς μὴ
κινδυνῶν καὶ πειλαιπ-
ωριῶν κέρδη.

Ὅροι.

Ὅροι ποτὲ ἐπὶ τῷ
συνεχῶς ἀχτο-
φορεῖν καὶ πειλαιπ-
ρεῖν, πρὸς τοὺς ἐπὶ
ψαύοντες τὴν Δία, λύ-
σιν τῶν πόνων αἰτέμε-

νοι.

mestico in loco quo-
dā aprico, profectus
ad ipsum, beatū dice-
bat, & corporis bona
habitudine, & cibi
perceptione. Deinde
verò cum vidisset eū
ferentē onera, & aga-
sonē retrò sequentē,
& baculis ipsum per-
cutiētem, ait, Ast ego
non amplius beatum
te existimo. Video
enim non sine ma-
gnis malis habere te
fœlicitatem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non esse emulanda lu-
era, in quibus insunt
peritula, & miseria.

ASINI. III.

Asini olim pro-
pter ea quod assiduè
onera ferrent &
fatigarentur, legatos
miserūt ad Iouem, so-
lutionē laborū peten-

¶ 4

tes

tes. Hic autem ostendere ipsis volens, id nō posse fieri, ait, tūc eos liberatū iri laboribus, quum mingendo fluuium fecerint. At illi eum verum dicere existimantes, ex illo & nunc vsque, vbi aliorum vrinam viderint Asinorum, illic & ipsi circumstanto mingunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, vnicuique quod fatale est, incurabile esse.

ASINVS ET
Vulpes. III

ASinus indutus pelle Leonis, vagabatur reliqua bruta perterrens. Cæterū visa Vulpe, tētauit & hanc perterrefacere. Hæc autē (casu enim ipsius vocem audierat) ad ipsum

ait,

νοί. ὁ δ' αὖ τοῖς ἐπιδεδέ-
ξαι βελόμηνος, ὅπ τι-
ρ ἀδυνάτην ἐστίν, ἐφη,
ὅτε αὐτὰς ἀπαλαγή-
σεας τ' κρηγοπαθείας,
ὅταν ἐργαῖνες ποιή-
σωσι ποταμὸν. καὶ κείνοι
αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπε-
λαβόντες, ἀπ' ἐκείνης
καὶ μέχρι τ' νῦν ἐνταῦ-
ρον ἐτέρων ἰδῶσιν ὄνων,
ἐνταῦθα καὶ αὐτὸν περὶ-
ιστάμενοι ἔρῃσιν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅπ
ἐκείτω τὸ πεπερημένον
ἀθροῦσιν ἐστίν.

Οὐ καὶ Αλώ-
πηξ.

ΟΝ ἐνδυσάμε-
νον λεοντίνω, πε-
ρίηει, τὰ πᾶσα τ' ζώων
ἐκφοβῶν. καὶ δὴ θεα-
σάμενος Αλώπηκα, ἐ-
περῆτο καὶ ταῦτον. δε-
δείπιας. ἢ ὅ (ἐτύχασε
γὰρ αὐτὸν φθηνξάμενος
περακκηγῆα) πρὸς αὐ-

τ'.

τὸν ἔρη, ἀλλ' εὖ ἴασι,
ὡς καὶ ἐγὼ αὖ σε ἐφοβή-
θην, εἰ μὴ ὀγκωμδύς
ἦκας.

Επικύδιον.

Ο μῦθος δὲ ῥητοῦ, ὅτι ἔ-
νιοι τ' ἀπαμειβόμενοι, τοῖς
ἔξω δοκῶντες ἴσως εἴ-
να, ὑπὸ τ' ἰδέας γλωσ-
σαλγίας ἐλέγχον.

Οι καὶ Βά-
τραχοι.

Ο Νος ξύλα βα-
τάζων, διέβαινέ
ἵνα λίμνῳ. ὀλισθή-
σας ὃ ὡς κατέπεσεν,
ἐξαναστῶν μὴ δύνα-
μει, ἀδύρετό τι καὶ
ἔσενεν. οἱ δ' ἐν τῇ λίμνῃ
βάτραχοι τ' τεναγμῶν
τότε ἀκρόαυτες, ὡς ἔ-
τε, ἔφασαν, ἔτι αὖ
ἐποίησας, εἰ ποῦτον
ἐνταῦθα χρόνον διέτρι-
βες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε
πρὸς ὀλίγον πεινῶν, ἔ-
τις ὀδύρεται;

Επ

ait, Sed bene nosti,
quòd & ego te ti-
muisse, nisi rudem-
tem audiuisse.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
nonnullos indoctos, qui
externis aliqui esse vi-
dentur, ex sua loquaci-
tate redargui.

ASINVS ET
Ranæ. 114

A Sinus ligna fe-
rens, pertrāsibat
paludem quandā. La-
plus autē, vt decidit,
nec surgere posset, la-
mētatur, ac suspi-
rabat. Ranæ autem
quæ erant in palude,
auditis eius suspiriis,
Heus tu, dixerunt, &
quid faceres, & tanto
hîc tempore, quanto
nos fuisses, quū quia
ad breue tēpus ceci-
disti, sic lamentaris.

q s

af

AFFABVLATIO.

Hoc sermone uti quis
piam poterit in virum
segnem, qui ob minimos
quosque labores trista-
tur, quum ipse maiori-
bus facile resistat.

ASINVS ET
CORVUS. 115

ASinus ulcerato
dorso in prato
quodam pascebatur.
Coruo autem infi-
dente ei, & vlcus per-
cutiente, Asinus ru-
debat ac saltabat. Sed
agassone procul stan-
te ac ridente, Lupus
præteriens ipsum vi-
dit, & dixit, Miseri
nos, quos si tantum
viderint, persequun-
tur, huic autem &
arrident.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
maleficos homines, si
tantum appareant, di-
gnosci

Επιμύδιον.

Τέτω τῷ λόγῳ χεῖ-
ρατ' αὐτὸς πρὸς αὐ-
τὰ ῥήθυμον, ἐπὶ ἐλαχί-
στοις πόνοις δυσφορεῖν-
τα, αὐτὸς τὰς πλείους
ῥαδίως ὑφιστάμενος.

Οὐκ καὶ Κό-
ραξ.

Οὐκ ἤλκωρξ τῷ
νῶτον, ἐν πνι λει-
μῶνι ἐνέμετο. Κόρακας
ἃ ἐπιχειροῦσι τὸ αὐ-
τῷ, καὶ τὸ ἔλκετο ἑα-
νοντο, ὁ Οὐκ ὁ ἡγ-
ο καὶ ἡλατο. Ἔν ὁ ἡ-
λάτῃ πόρρωθεν ἰσταμέ-
νη καὶ γελῶντο, Λύ-
κῳ περιὲν αὐτὸν εἶ-
δε, καὶ ἔφη, ἄθλιοι ἡ-
μεῖς, οἱ καὶ μόνον ὁ-
φθῦμεν αὐτῷ διοικέ-
μεθα, τέτω ἃ ἐπὶ προ-
σεγελῶσιν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ κακῆρεσσι τῷ αὐτῷ
πῶν καὶ μόνον φανέν-
τες

τες δ' ἡλοί εἰσιν.

gnosci.

ΟΝΟ καὶ Αλώ-
πηξ.

ASINVS ET
Vulpes. 116

ΟΝΟ Ε Αλώπηξ
κρινωνίαν σιω-
γήμενος πρὸς ἀκίλῃας
ἐξῆλθεν εἰς ἄγρην. Λέ-
οντος δ' αὐτοῖσι πει-
τυχόντι, ἡ Αλώπηξ τ'
ἐπιρρημῶν ὁρῶσα κίν-
δυνον, προσελθῶσα τῷ
Λέοντι, παραδῶσθαι αὐ-
τῷ τ' Ονον ὑπέχετο,
ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον
ἐπαγγέληται. τοῦ δ'
δ' πολὺς αὐτὴν φή-
σας, ἐκείνη παρα-
γαῶσα τ' Ονον, εἰς
τινα πύλιν ἐμπεσεῖν
παρεσιδύασε. ὃ δ' Λέ-
ων ὁρῶν ἐκείνον φέ-
ρον μὴ δυνάμενον,
πρὸς τὴν πύλιν Αλώπε-
κα συνέχευ, εἰς ἕως
ἐπὶ τ' Ονον ἐρέσθη.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δ' ἡλοί, ὅτι
τοῖς κρινωνοῖς ἐπιβυ-
λάει

A Sinus & Vul-
pes, inita inter
se societate, exiuerūt
ad venationem. Leo
verò quum occurrisset
ipsis, Vulpes im-
minens periculū vi-
dēs, profecta ad Leo-
nem, tradituram ei
Asinum pollicita est,
si sibi impunitatem
promiserit. Qui quū
dimissuram eam di-
xisset, illa adducto
Asino in casses quos-
dam ut incideret, fe-
cit. Sed Leo videns
illū fugere minimè
posse, primam Vul-
pem comprehendit,
deinde sic ad Asinum
versus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eos qui socijs insidian-

ent

itur, sape & seipſos ne-
scios perdere.

λάοντες, λαμβάνου-
σιν πολλάκις καὶ αὐτοὺς
πρὸς ἀπολλύντες.

GALLINA ET
Hirundo. 117

GAllina Serpen-
tis ouis inuētis,
diligenter calefacta
excludit. Hirundo
autem quum eam vi-
disset, ait, O demens,
quid hæc nutris? quæ
quum excreuerint, à
te prima iniuriā au-
spicabuntur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
implacabilem esse pra-
uitatem, licet afficiatur
maximis beneficijs.

CAMELVS. 118

QUum primū vi-
sa est Camelus,
homines perterriti,
& magnitudinē ad-
mirati fugiebant. vbi
verò procedēte tēpo-
re

Ορνίς καὶ Χελί-
δών.

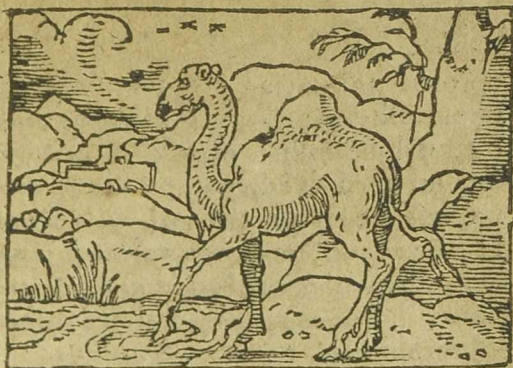
Ορνίς Οφείας ὡς
ἀνθρώπου, ἐπιμε-
λῶς ἐκθερμάνουσα ἐ-
ξήγάλαψε. Χελιδὼν δὲ
θεασαμένη αὐτὴν, ἔ-
φη, ὦ ματαία, τί ταῦ-
τα τρέφεις; ἂν ὅτι αὐ-
τὴν ἐκτρέφεις ἀπὸ τοῦ
πρὸς ἀδικεῖν ἄρξε-
ται.

Επιμύθεον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἀπὸ τοῦ οὐ καλῶς ἐστὶν ἡ πο-
νηρία, καὶ τὸ μέγεθος
ἀνερπότηται.

Κάμηλος.

Οτε πρὸς τὴν Κά-
μηλον ὤφθη, οἱ
ἄνθρωποι φοβηθέντες,
ἐκ τοῦ μεγέθους καὶ ἀπολλύ-
οντες, ἐφύγον. ὡς δὲ
χρόνῳ περὶ ἰόντες σωθεῖ-
ν

δὸν αὐτῆς τὸ πρᾶον,
ἐθάρρουν μέχρι τοῦ
προσελθεῖν. αἰδοόμε-
νοι ὃ καὶ μικρὸν, τὸ
ζῶον ὡς χολῶν ὄντι ἐ-
χθ, εἰς ἱερὸν καὶ
φρονησεως ἦλθον, ὡς
τε καὶ χαλινὰς αὐτῇ
παραθέντες, παισὶν ἐ-
λαύνειν δέδωκεσιν.

re cognouerūt ipsius
mansuetudinem, con-
fisi sunt eousq; , vt ad
eam accederent. At
intellecto paulò post
beluæ non inesse bi-
lem, eò contemptus
iære, vt & fræna ei im-
ponerent, & pueris
agendam traderent.

Επιμύθιον.

AFFABVLATIO.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὰ φοβερά τ' ἐπαισμά-
των, ἢ σιμύθηα δ' ἐκα-
ταφρονητὰ ποιεῖ.

Fabula significat,
terribiles res consue-
tudine contemptibiles
fieri.

ΟΦ

SIR

SERPENS. 119

Serpens à multis hominibus perfundatus, Iouē postulat. Iupiter autē ad eum dixit: Sed si qui prior cōculcauit, pupugisses, nequaquam id facere secundus aggreffus fuisset.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui prius inuadentibus resistunt, alijs formidosos fieri.

COLVMBÆ. 120

Colūba fiti crepta, vt vidit quōdam in loco poculum aquæ depictum, verum rata, atque multo elata inapetu, imprudens in tabulam offendit, vt & pennis ipsius perfractis, in

ter

ΟΦΙΣ.

Οφίς τὸν πολλὸν αὐτῶν παλῆμχος, τὰ Διὶ ἐνελύχεν. ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἴ τ' ὡθέτερον παλήσαντα ἐπληξας, ἐκ αὐτοῦ ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε τῷ πιῆσαι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς ὡθέτερον ἐπιδαίνυσιν αὐτὸς παλῆμοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

Περίσερα.

Περίσερα δὲ φησὶ νεχρομένη, ἃς ἐθεάσατο ἐν πνιγῶν κρητῆρα ὕδατος γεγραμμένην, ἐνόμισεν ἐλθόνον εἶναι, διὸ καὶ πολλὰ τὰ ῥοίζα ἐνεχθείσα, ἔλαθεν ἐαυτῶν τὰ πάντα ἐμπισθεῖν, ὥς καὶ τὰ πτερῶν αὐτῆς περικλαδέντων καὶ

τε

πεσεῖν ἐπὶ γῆν, καὶ
ὑπὸ λινῷ τῷ παρυτυ-
χόντων ἀλῶναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἐνιοί τῷ αἰσθράπαν ἀφ' ὧν
σφοδρῶς παρορμίας, ἀ-
περισκέπτως πρᾶττον-
σιν ἐλθόντες, ἐμβάλλου-
σιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Περὶ τῆς καὶ Κο-
ρώνης.

Περὶ τῆς ἐν πνι-
γνῶνι τρε-
φομένης, ἐπὶ πολυτε-
κνίας ἐφρυάττετο. Κορώνη
δὲ αὐτῆς ἀκέσασα,
ἔφη, ἀλλ', ὦ αὖτις, πέπαι-
στο ἐπὶ τῷ σμυννο-
μῇ. ὅσα γὰρ αὖτε πλείο-
ιαι πίκτης, ἔσται καὶ
πλείους λύπας συνάχης.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ τῷ οἰκετῶν δυσυχέ-
στοι εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ
ἐλευθείᾳ πολλὰ τέκνα
ποιῶσιν.

Πλὴν

terram decideret, at-
que à quodam occur-
rentium caperetur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
nonnullos homines ob
vehementes alacritates,
inconsultò res aggre-
dientes, inijcere sese in
perniciem.

COLUMBA ET

Cornix. 121

Columba in co-
lumbario quo-
dam nutrita, fœcun-
ditate superbiebat.
Cornix verò ea au-
dita, ait, Sed heus tu,
define hac re gloria-
ri: nam quo plures
paris, eo plus mœro-
ris accumulatas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
ex famulis quoque eos
esse infelicitissimos qui in
servitute multos liberos
procreant.

DI

D I V E S. I 2 2

Dives duas habens filias, altera mortua, praeſticas conduxit. quum verò altera filia dixiſſet, Ut nos miſeræ, ipſæ ad quas pertinet luctus, lamentari neſcimus, hæ verò nō neceſſariè ſic vehementer plangunt: mater ait, Ne mirare filia, ſi hæ ita lamentantur: nam numorum gratia id agunt.

A F F A B V L A T I O.

Fabula ſignificat, nonnullos homines pecunie amore non vereri ex alienis calamitatibus quæſtum facere.

P A S T O R. I 2 3

Paſtor actis in quercetum quoddam ouibus, ſtrata ſub quercu veſte, aſcen-

ΠλάσιΘ.

ΠλάσιΘ δύο θυγατέρας ἔχων, τῇ μιᾷς ἀποθανέσης, τῇ ἑτέρας παιδὸς λείψους, ὡς ἀθλιασὶ ἡμεῖς αἱ γε αὐταὶ ὦν ἐστὶ τὸ πένθος θρῆνεῖν ὅτι ἴσμεν, αἱ δὲ μὴ παροτρυνόμεναι ἔτι σφοδρῶς κλύονται. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὐταὶ ἔτι θρηνῶσιν. ἐπὶ γὰρ δὲ γυναικὶ τῶν ποιῶσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῇ αἰσχροπύᾳ ἀφ' οὗ φυλαργεῖαν ὅτι ὀκνεῖσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργασθεῖν.

Ποιμὴν.

Ποιμὴν ἐλάσας εἰς πνα δρυμῶνα πρὸς πρῶτα, ὑπερῶσας ὑπὸ δρυὶ τὸ ἱμάτιον,

λιον, ἔ ἀναβάς, τ' καρ-
 πὸν κατέσσε. τὰ δ' Πρῶ-
 βαλα ἐδίωντο τὰς βα-
 λαύκας, ἔλαθον καὶ τὰ
 ἱμάτια συνηλαφαζόν-
 τα. ὁ δ' ποιμὴν κατα-
 βάς, ὡς εἶδε τὸ γεγ-
 νός, ὦ κακίστα, ἔφη, ζῶ-
 α, ὑμεῖς τίς λοιποῖς
 ἔσται εἰς ἐδῆτας παρέ-
 χετε, ἐμὲ δ' ἵπτεφοντο
 ὑμῶς ἔ τ' ἱμάτιον ἄ-
 φείλεσθε.

Επιμέλιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ἔ πολλοὶ τ' ἀνθρώπων
 οἱ ἀνοιοῦν, τὰς μηδέν

ωρ

ascendit & fructum
 decutiebat. Oves ve-
 rò inter edendū glan-
 des, nesciæ & vestes
 vnâ deuorarunt. At
 quū pastor descendis-
 set, vt quod erat factū
 vidit, O pessima, ait,
 animalia: vos cæteris
 vellera ad vestes præ-
 betis, à me verò qui
 vos nutrio, etiam ve-
 stem surripuistis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 plerosque homines ob
 dementiam, eos qui ni-

τ

hil

hil ad se attinent beneficio afficientes, domesticos malè tractare.

προσήμενας δὲ ἐργεῖται
τες, καὶ τὴν οἰκείαν φαν-
λα ἐργάζονται.

PISCATOR ET
Cerrus. 124

Piscator demisso reti in mare, retulit Cerrum; qui parvus quum esset, suppliciter rogabat ipsum, ne tunc se caperet, sed dimitteret, quod parvus esset: at quum crevero, & magnus, inquit, euasero, me capere poteris, quoniam & maiori tibi ero utilitati. Tum piscator ait. Sed ego demens fuerim, si quod in manibus est misso luero, licet sit paruum, expectando etiam magnum sperem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, inconsideratum esse, qui spe maiori rei, quam in
man

Αλιεύς ἐ Σμα-
είς.

Αλιεύς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, αὐτὸν ἐκεῖ Σμαείδα· σμικρὸν ὄντα, ἐκέλευεν αὐτὸν νῦν μὴ λαβεῖν αὐτόν, ἀλλ' ἐᾶσαι διὰ τὸ σμικρὸν τυχεῖν· ἀλλ' ὅταν αὐξήσῃ καὶ μεγάλη, φησὶ, γινώσκων, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἐπεὶ ἐκείναις μέζονά τοι ὠφέλειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἀλιεύς εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ γε αὖτις αὐτὸν εἶλω, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρὲς κέρδος, καὶ σμικρὸν ἢ, τὸ προσδοκώμενον καὶ μέγα ὑπὸρχη ἐλπίζειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγως αὐτὸς εἶη, ὁ δὲ ἐλπίζειν μέζοντα, τὰ ἐν

ἐν χερσὶν ἀφείς σπεί-
κρὰ ὄντα.

manibus sunt amittat,
quod parua sint.

Ἰππὸς καὶ
ὄντις.

EQVVS ET
Afinus. 125

Aνθρωπὸς τις εἶ-
χεν Ἰππον καὶ ὄ-
νον. ἰδύοντων δ', ἐν τῇ
ὁδῷ εἶπεν ὁ ὄντις πρὸς
Ἰππῶν, ἄρθν ἐκ τῆς ἐμῆς
βάρους, εἰ θέλεις εἶναι
με σῶν. ὁ δ' ἔκ ἐπείδη.
ὁ δ' ὄντις πεσὼν ἐκ τῆς
κρίσεως ἐτελεύτησεν. Τὸ
δὲ σπῶν πᾶσι ἐπι-
γένετο αὐτῷ, καὶ αὐ-
τὸν πρὸς ὄντα ὁδῶν,
πρὸς

Homo qdā habe-
bat equū & asi-
nū. Cū autē iter face-
rent, in vīa ait Afinus
Equo, Toile à me o-
neris partē, si vis me
esse saluum. Illo non
persuaso, Afinus cecidi-
dit, atq; è labore mor-
tuus est. Ab hero au-
tē omnibus imposi-
tis ei, & ipsa Asini pel-
le,

le, conquerens Equus
clamabat, Hei mihi
miserrimo, quid mi-
hi obtigit afflicto: qa
enim parū oneris no-
lui accipere, ecce o-
mnia gesto, & pellē.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
si magni cum parvis
iungantur, utrosq; ser-
uari in vita.

Ἰππῶν ὁ Ἰππὸς ἐβόα,
οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί
μοι συνέβη τῷ ἱλαί-
παρῳ; μὴ θελήσας γὰρ
μικρὸν βάρῳ λαβεῖν,
ἰδὲ ἀπαντὰ βατάζω,
καὶ τὸ δέριμα.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι
συγκρινόμεναι, ἀμφο-
τεροῖς σφαιρῶν ἐν βίᾳ.

HOMO ET
Satyrus. 126

Ἀνθρωπὸς ἔσά-
τυρος.

HOMO quidam
cū Satyro inita
societ

Ἀνθρώπος τις πρὸς
Σάτυρον φιλίαν
ποιεῖ

ποιησάμενος, συνε-
 δίων ὡς αὐτῷ. χυμῶ-
 νος δὲ καὶ ψυχῆς ἄνο-
 μῶς, ὁ ἀνθρώπος τὰς
 χεῖρας αὐτῶν προσφέ-
 ρων τῷ σώματι ἀπὸ πύ-
 λου. ὅτε Σάτυρος ἐπερωτή-
 σαντες, διὰ τὴν αἰτίαν
 τοῦτο πράττει, ἔφη, τὰς
 χεῖρας μου θερμαίνω
 ἐν τῷ κρύῳ. μὲν μικρὸν
 δὲ ἐδῆσμαι θερμῶς
 προσενεχέντες, ὁ ἀν-
 θρώπος τὰς προσφέντων τῷ
 σώματι ἐφύσατο αὐτό.
 παυθάνομενος δὲ πάλιν
 διὰ τὴν αἰτίαν τοῦτο πράτ-
 τει, ἔφη, τὸ ἐδῆσμαι κα-
 τὰ ψύχην. ὑπολαβὼν δὲ
 ὁ Σάτυρος, ἀλλ' ἔγωγε,
 ἔφη, διπλὸν τῷ νυνὶ διπ-
 τάσομαι σε τῇ φιλίᾳ
 ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ σώμα-
 τι τὸ θερμὸν καὶ τὸ
 ψυχρὸν ἐξάγεις.

Επιμύθεον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 δεῖ φύγειν ἡμῶς τὴν
 φιλίαν, ὡς ἀμφισβόλος

ἔστι

societate, unā cum eo
 comedebat. Hyems
 verò & frigus cum
 accesisset, homo ma-
 nus suas admotas
 ori afflabat. Rogan-
 te autem Satyro,
 quam ob causam
 hoc faceret, ait, Ma-
 nus meas calefacio
 propter frigus. Sed
 paulò post edulio ca-
 lido allato homo ad-
 motum ori insuffla-
 bat ipsum. Rogante
 rursus, quare id face-
 ret, ait, Ferculum
 frigefacio. Suscepto
 sermone Satyrus, Sed
 ego, ait, posthac re-
 nuncio tuam amicit-
 tiam: quia ex eodem
 ore & calidum emit-
 tis, & frigidum.

ΑΓΓΛΩΓΗ.

Fabula significat, flo-
 gere nos amicitias oport-
 ere, quarum amplex

13

est

est affectio.

ἐστὶν ἡ ἀλγίστησις.

VVLPE ET
Lignator. 127Αλώπηξ καὶ Δρυο-
τόμος.

Vulpes venato-
res fugiens, & in
deserto multa decur-
sa via, viũ Lignato-
rẽ in eo inuenit, cui
supplicabat vt se ab-
sconderet. A quo ei
ostenso suo tugurio,
ingressa delituit in
angulis. At venatori-
bus profectis, & vi-
rum rogantibus, hic
voce quidẽ negabat
scire

Αλώπηξ κυνηγὸς
φύγεσα, καὶ ἐν
ἐρημίᾳ πολλὰ δρόμῳ
αὐτοῦσα, ἀνδρὰ δρυοτό-
μον διεσπαστὴν ἐν τῷ ὄρει,
ὃν κατεκίετο, καὶ κρύ-
ψαι αὐτῷ. ὃς ὅτε ὑπο-
δείξαντες αὐτῇ πλὴν ἐ-
αυτῆς καλύβιν, εἰσελ-
θῶσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς
γωνίας. ὃς ὅτε κυνηγετῶν
ἐλθόντων, ἐρωτῶντων
τὴν αὐτῆς, εἶπε τῇ μὲν
ὅτι

φωνῇ ἡρενῆτο μηδὲν εἰ-
 δέναι, τῇ δὲ χεὶρὶ αὐτῆς
 τὸ ῥάβδον ὑπεδείκνυ. οἱ
 δὲ μὴ παροχόντες, ἀπῆλ-
 θον παραχρῆμα. ὥς ἔν
 εἶδεν αὐτὰς ἡ Αλώπηξ
 παρελθόντας, ἐξῆλθεν &
 παροτρυνῶσα. μεμρο-
 μύει δὲ αὐτὰν ἐκείνης,
 ὥς σωθεῖται μὲν δι' αὐ-
 τῆς, χάριτας δὲ αὐτῇ ἐκ
 ὀμολογῶσαν, ἡ Αλώ-
 πηξ ἐπιτραφεῖσα, ἔφη
 ὦ ἔταρα, ἀλλ' ἐγὼ μὴ ἡ-
 δύναι αὐτοὶ χάριτας, εἰ
 τοῖς λόγοις ὀμνῶ καὶ
 τὰ ἔργα τὴν χεῖρα, καὶ
 εἰς τὰς τέρας εἶχες.

Επιμύθεον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς
 χρεῖται μὲν ἐπαγγελιομέ-
 νους τοῖς λόγοις, ἐναντία
 δὲ ποιεῖν τοῖς ἔργοις.

Ἀνθρώπου κατα-
 τραύσας ἀγαλ-
 μα.

Ἀνθρώπος τις ξύ-
 λινον ἔχων Θεόν,
 κατ

scire quidquam, sed
 manu locū eius de-
 monstrabat. Hi verò
 quum non aduertis-
 sent, confestim abie-
 re. Vt igitur vidit eos
 Vulpes præteriisse,
 exiuit nihil alloquu-
 ta. Illo autem ipsam
 accusante, quòd ser-
 uata à se gratias sibi
 non ageret, Vulpes
 cōuersa, inquit, Heus
 tu, ego verò egissem
 tibi gratias, si verbis
 similes & manuum
 gestus & mores ha-
 buisses.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos qui
 verbis quidem utilia
 promittunt, sed contrà
 rebus faciunt.

HOMO PER-
 fractor sta-
 tue. 128

HOMO quidā li-
 gneum habens
 deum,

deū, supplicabat vt fi-
bi beneficeret. Cum
igitur hæc faceret, &
nihilominus in pau-
pertate degeret, ira-
tus eleuatum ipsum
cruribus, proiecit in
pauimentū. Illiso igi-
tur capite, ac statim
diffracto, auri quàm
plurimum effluxit.
quod ille iā cum col-
ligeret, exclamabat,
Peruersus es, vt pu-
to, & ingratus. colen-
ti enim mihi nequa-
quam profuisti, ver-
beran

καδικέτ' οὖε τ' ἀγαθο-
ποιῆσαι αὐτὸν. ὥς οὖν
ταῦτα ἐπρατίεν, καὶ ὄ-
δὲν ἡττιον ἐν πενίᾳ δι-
ῆγε, θυμωθεὶς, ἄρας
αὐτὸν τ' σκελῶν, ἐρ-
ρίψεν εἰς τὸ ἴδιον
παροσπρυγασίας ἐν τ'
κεφαλῇς, καὶ αὐτίκα
κλαδείσης, χερσὶς ἐρ-
ρύσεν ὅτι πλεῖς.
ὄντως δὲ σωμάτων ὁ
αἰθρῶτα ἐβόα σπυ-
βλὸς ὑπάρχης ὥς γε
οἶμαι, καὶ ἀγνώμων.
ἡμῶντι σε γὰρ ἡκίστα
με ὠφέλησας, τυπτή-
σαι

αὐτῶν δὲ σε πολλοῖς καὶ
λοῖς ἀμείβῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ ὅτι
ὅπου ἀφελήσῃ πρῶτον
πονηρὸν αἰσχροπρεπὲς, τύ-
πτων δὲ αὐτὸν μέλλον
ἀφελήσῃ.

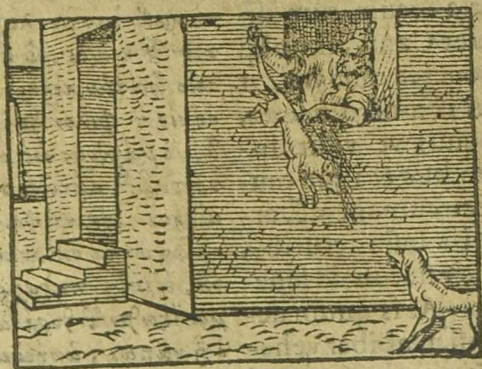
Ἀνθρώπου καὶ
Κύνων.

beranti autē te mul-
ta donasti bona.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non
profuturū te tibi, hono-
rando prauū hominem,
sed verberando ipsū
profuturum magis.

HOMO ET
Canis. 129

Ἀνθρώπος τις ἡτοί-
μαζε δειπνῆναι, ἐ-
σιᾶσιν ἔτι φίλων
αὐτοῦ καὶ οἰκείων. ὃ δὲ
Κύνων αὐτῷ ἄλλον κύ-
να ἐκάλεσε, λέγων, ὦ

Homo quā para-
bat cenā, acce-
pturus amicū quēdā
suū & familiarē. Ca-
nis itē ipsi⁹ aliū inui-
tās Canē dicebat, O

φί

129

amic

amice veni, cœnavnâ
 mecū. Is cū accessis-
 set, lætus astitabat, ma-
 gnâ spectans cœnâ,
 secū loquens, Papæ,
 quanta mihi lætitia
 nuper derepente ob-
 lata est! nam & nu-
 triar, & ad satietatem
 cœnabo, ita vt nullo
 modo cras esuriam.
 Hæc secum cūm di-
 ceret Canis, simulq;
 moueret caudam, vt
 qui iâ amico fideret,
 coquus vt vidit ip-
 sum huc & illuc cau-
 dâ circumagentē, ar-
 reptis ipsius crurib⁹,
 eiecit statim de fene-
 stris. At is quum de-
 cidisset, abibat vehe-
 mēter exclamans. Sed
 Canum quidâ quum
 illi in via occurrisset,
 percōtabatur, vt bel-
 lē cœnatus es ami-
 ce? Qui respondens
 ei dixit, Multo potu
 ineb

φίλε, δεῦρο συνδεί-
 πησόν με. ὃ ὅτε προσ-
 ελθὼν, χαίρων ἵστατο,
 βλέπων τὸ μέγα δεῖ-
 πνον, εὐὼν ἐν τῇ καρ-
 δια, βαδισαί, πόση με
 χαρὰ ἄρπ' ἐξαπινάίως
 ἐφαίνη. τροφή τομαί τε
 γὰρ, ἔτις κέρην δ' ἰπνύ-
 σω. ὥστε με αὔριον μη-
 δαμῆ γε πένῃσαι. ἱαυ-
 πα καθ' ἑαυτὸν λέγων-
 τῷ δ' κύνος, ἔτις ἀμφο-
 σείοντες τὴν κέρην, ὥς
 δὴ εἰς τὸ φίλον θάρρῃν
 ἔτος, ὁ μάλιστα ὥς εἶδε
 τῆτον ὥδε κακῆσαι τὴν
 κέρην. ὡς πρὸς φαίλα,
 καὶ αὐτῶν τὰ σκέλη αὐ-
 τῷ, ἔρριψεν παραχρῆ-
 μα ἐξώθεν τὸ θυρόθεν.
 ὃ ὅτε καπῶν, ἀπῆκε με-
 γάλως κροῖζων. τὸ πρὸς
 ὃ κύνων τὸ καθ' ὁδὸν
 αὐτῷ συναντῶντων,
 ἐπηρώτα, πῶς εἰδείπνη-
 σας φίλον; ὃ ὅτε πρὸς
 αὐτὸν ὑπολαβὼν, ἔ-
 φη, ἐκ τῆ πολλῆς πό-
 σεως

σεως μεθυθεῖς ὑπὲρ
κέρου, οὐδὲ πλὴν ὁδὸν
αὐτῷ ὅθεν ἐξῆλθον,
οἶδα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ὁ δὲ θάρρειν τοῖς ἐξ
ἄλλοτριῶν εὖ ποιεῖν ἐ-
παγγελιομένοισι.

Αλιεύς.

Αλιεύς ἀλιεύ-
της ἀπὲρ, λα-
βὼν αὐλὴς καὶ δίκτυα,
παρερχόμενος εἰς πλὴν θα-
λάσσαν, καὶ σταῖς ἐπὶ πε-
τρῇ πετρᾷ, καὶ μὴ παρῶ-
ν ἡλύει, νομιζὼν πρὸς
πλὴν ἡδυφώνιας τὰς ἰ-
χθύας ἐράκεσθαι. αἷς δ'
ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν νόμι-
μον ἔδωκεν, ἀποθέ-
μενος τὰς αὐλὰς, αἶψα
λαμβάνει καὶ ἀμφιόλη-
τρον, ὃ βαλὼν καὶ τὸ ὕ-
δαϊν, πολλὰς ἰχθύας
ἤρξασεν. ἐκβαλὼν δ'
αὐτὰς ἀπὸ τοῦ δικτύου,
ὡς εἶδε πηδῶντος, ἔφη,

inebriatus supra sa-
tietatem, ne ipsam
quidem viam qua e-
gressus sum noui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non oportere confidere
his qui ex alienis bene-
facere pollicentur.

PISCATOR. 130

Piscator piscan-
di rudis, acce-
ptis tibiis ac reti-
bus, perrexit ad ma-
re, & stans super pe-
tra quadam, primum
quidem sonabat ti-
biis, existimans ad
vocis suauitatem pi-
sces assilire. Ut verò
multum cōtendens,
nihil proficeret, de-
positis tibiis, as-
sumit rete, ac iacto
in aquam, multum
piscium cepit. Qui-
bus euacuato reti,
ut salientes vidit, ait,
O pes

O pessime animātes,
quum sonabā tibia,
nō saltabatis: quū ve-
rō cessaui, id agitis.

A F F A B V L A T I O.

Fabula in eos, qui praeter rationē, & inopportune aliquid agunt.

B V B V L C V S. 131

BVbulus armētū
taurorū pascens,
amisit vitulū, lustran-
diq; omnem solitudi-
nē, indagādo moram
traxit. vbi autē inue-
nire nihil potuit, pre-
catus est Iouē, si furē
qui vitulū cepit osten-
derit, hœdum in sa-
crificiū oblaturum.
Cæterum proficiscēs
in quercetum quod-
dam, inuenit à Leo-
ne deuorari vitulum.
Trepidus igitur, &
perterrefactus, eleua-
tis manibus suis in
cœlū, ait, ô domine
Iup

ὦ κακίστα ζῷα, ἅτε νύ-
λου, σὺν ὀρχεῖσθε. ὅ-
τε δὲ πέπαυμαι, τοῦτο
ποιεῖτε.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς τὰς
παρὰ λόγον, & παρὰ
καιρὸν ἢ πρᾶττοντας.

Βουκόλος.

Bουκόλος ἀγέλλῳ
βαύραν βόσκων, ἀ-
πώλεσε μῆχον. πειρελ-
θὼν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρη-
μον, διέτριβεν ἐρδι-
ναί. ὥς δὲ εἶδεν σύρειν
ἡδυμήνη, ἠύξατο τῷ
δίῳ, αὐτὸν λαβόντα μῆ-
χον κλέπτειν ὑποδεί-
ξει, ἔριφον εἰς θυσίαν
προσάξειν. καὶ δὲ ἐρ-
χόμενος εἰς πηγάδα
μῶνα, σύρισκε Λέοντα
κατεδίοντα τὸ μῆχον.
ἔκφορος δὲ ἐν θυόμι-
νῳ, καὶ μέγα δειλιά-
σας, ἐπάρσας τὰς χεῖ-
ρας αὐτοῦ εἰς τὸ ἔρ-
χον, εἶπεν, ὦ δέσποτα
Ζεῦ,

Ζεῦ, ἐπηχέλω μιν σοὶ
 εἰσφονδύσῃ, εἰὰ τ'
 κλέπτω ἐν ῥωνυῷ ταῦ
 ἐν σοὶ θύσῃ ἰσχυρῶς
 μαί, εἰὰ τέττα τὰς χεῖ-
 ρας ἐκφύζω.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀν-
 δρας δυσχεῖς, οἱ πνεῖς
 ἀπρῶντες μὴ εὐχόμεναι
 δύρεν, δύρηντες δὲ ζη-
 τῶσιν ἀποφυγεῖν.

Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη
 τῇ μητρὶ, μήτερ
 εὐχετὰ θεῶν, καὶ μὴ
 θηλυδὲς ἢ δὲ ὑπολαβῶ-
 σα ἔφη, τίς σε, ὦ τέ-
 κνον, τῶ θεῶν ἐλεήσει;
 ἔπειθ' ὡς κρέας ὑπὸ
 σὺν με σὺν ἐκλάπη;

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 οἱ πολλοὶ ἐχθροὶ ἐν
 βίῳ ἔχοντες, ἐξ ὧν φί-
 λον ἐν ἀνάγκῃ δύρεσ-
 σιν.

Δε

Iupiter, promiseram
 tibi hædum me da-
 turum esse, si furem
 inuenirem: nunc tau-
 rum tibi polliceor sa-
 crificaturum, si hu-
 ius manus effugero.

AFFABVLATIO.

Fabula in homines
 infortunatos, qui dum
 carent, vt inueniant,
 precantur: cum inuene-
 rint, quarunt effugere.

CORVVS. 132

CORUUS ægrotās,
 ait matri, Mater
 precare Deū, nec la-
 mentare. Ea verò re-
 spondens, ait, Quis
 Deus, ὦ fili, miserebi-
 tur tui? cuius enim tu
 carnes nō es furatus?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 qui in vita multos ini-
 micos habent, eos ami-
 cum in necessitate in-
 uenturos neminem.

AQVIL

AQVILA. 133

SVper petrā Aquila sedebat, Leporē captura: hanc autem quidam percussit sagitta, quæ intra ipsam ingressa est. Sed crena cum pennis ante oculos stabat: quam cum vidisset, Et hæc, inquit, mihi altera inestitia, quòd propriis pennis inteream.

AFFABVLATIO.

Fabula sign fiat, durum esse, quum quis à suis periculum patitur.

CICADA ET Formicæ. 134

HYemis tempore quū triticū maderet, Formicæ vētilabant. Cicada autem esuriēs petebat ab eis cibū. Formicæ verò dixerunt ei, Cur æstas te non

Αετός.

ΥΠεραυνήσεν πτεράς Αετός ἐναγέζον, Λαγῶν θηρεύσαι ζῴων. τῶν δὲ πεῖθαλε ρέδουσας, ἃ τῷ βέλῳ ἐντὸς αὐτῆς εἰσῆλθεν. ἡ δὲ γλυφῇ οὐκ οἷς πτερύγῃς πρὸ ὀφθαλμῶν εἰσῆκει. ὃ δὲ ἰδὼν ἔφη, καὶ τῶν μὲν ἑτέρων λύπη, τὸ δὲ ἰδοῖς πτερύγῃς ἐναποθνήσκειν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι δεινόν ἐστιν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδῶν κινδυνεύσῃ.

Τέτλιξ ἔ Μύρμηκες.

ΧΕμῶν ὥρα τῶν σίτων ἐσθλύντων, οἱ Μύρμηκες ἐψυχον. Τέτλιξ δὲ λιμῶτων ἦν αὐτῆς λοφώ. οἱ δὲ Μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, Δὲ πῇ ἔ

ἦρ' ἔσπευ' ἡγεσ' τὸν
 φλώ; ὃ ὅτι εἶπεν, σὺν ἐ-
 χόλαζον, ἀλλ' ἡδον με-
 σικῶς. οἱ ὅτι γελάσαν-
 τες εἶπον, ἀλλ' εἰ ἦ-
 ρες ὥρεαι ἡύλεις, χι-
 μῶν' ὀρχῃ.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ἔδει πῶς ἀμελεῖν ἐν
 παντὶ πράγματι, ἵνα
 μὴ λυπηθῇ καὶ κινδύ-
 νισι.

Σκώληξ καὶ Αλώ-
 πηξ.

Ὁ τῶς πηλῶς κρυ-
 πτόμενος Σκώ-
 ληξ,

te nō colligebas ali-
 mentū? hæc ait, Non
 eram ociosa, sed ca-
 nebam musicè. tum
 hæ ridentes dixerunt,
 Si æstate modulaba-
 ris, hyeme salta.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 nō oportere quenquam
 aliqua in re esse negli-
 gentem, ne morreat ac
 periclitetur.

VERMIS ET
 Vulpes. 135

Q Vi sub coeno
 celabatur Ver-
 mis,

mis, super terrā egres-
sus, dicebat omnibus
animalibus, Medicus
sum medicaminū do-
ctus, qualis est Pæon
deorum medicus. Et
quomodo, ait vulpes,
alios curans, te ipsum
claudum non curas?

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
nisi præsto experientia
fuerit, omne verbum
inane esse.*

ληξ, εἰς γλῶττῃ ἐξελθὼν,
ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις,
ἰατρός εἰμι φαρμάκων
ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ
τῶν Θεῶν ἰατρός Παι-
ων. καὶ πᾶς, εἶπεν Α-
λώπηξ, ἄλλος ἰάμε-
νος, σαὶ τὸν χυλὸν ὄντα
δοῦν ἰάσω;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἐὰν μὴ πείρα ᾖ ἢ πεί-
ρα, πῶς λόγος δόξης
ὑπάρχει.

GALLINA
auripara. 136

Ορνίς χρυσό-
κος.

Gal

Ορν

Qρισταῖς ἡς εἶχεν
ὡὰ χρυσᾶ τίκτη
σαν, καὶ νομίσας ἐν-
δον αὐτῆς ὄγκον χρυ-
σίς ἐναι, κτείνας εὐ-
ρηκεν ὀμβρίαν τῷ λοι-
πῶν ὀρνίθων. ὃ δ' ἀφρόον
πλῆστον ἐλπίσας δόρη-
σιν, καὶ τῷ μικρῷ ἐτέρῃ
ἐκείνῃ.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
δὲ τοῖς παρῶσιν ὄρεται
αὐτῶν, καὶ πλὴν ἀπολησίαν
φύσιν.

Λέων καὶ Αλώ-
πηξ.

Λέων γηράσας, καὶ
μὴ δυνάμενος
διαρκέσαι αὐτῷ εἰς τοσού-
τον, ἐγὼ δὲ ἐπινοίας
τῆς πρᾶξαι. καὶ δὴ πα-
ραχρόνως ἐν ἀση-
λάφῃ πνί, ὅς καὶ ἀκλει-
στὴς, προσεποιεῖτο νο-
σεῖν. παραχρόνως ἔν-
τα ἡ ζωὴ ἐπισκέψεως
χάριν, συλλαμβάνων.

κατ

Gallinā quis ha-
bens, oua aurea
parientē, ratus intra
ipsam auri massam
inēsse, occisam aliis.
Gallinis similem re-
perit. Hic multū spe-
rās se inuenturū diui-
tiarū, etiam exiguis
illis priuatus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
oportere contentum esse
praesentibus, & fugere
insatiabilitatem.

LEO ET

Vulpes. 137

Leo senio confe-
ctus, quū suppe-
ditare sibi cibum nō
posset, decreuit astu
id facere. Itaq; profe-
ctus in antrū quod-
dam, & deuolutus si-
mulabat agrotum.
Aduenientes igitur
animātes visitationis
gratia, comprehensas

6

deuo.

deuorabat. Multis igitur absumptis animantibus, Vulpes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stans extra spelūcā rogabat, quō se haberet. Quū autem is dixisset, malē, causamque rogaret, quāobrem nō ingrederetur, vulpes ait, quia me vestigia terrēt, oīa introrsum spectātia, nulla retrorsum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prudentes homines coniecturis prauis pericula evitare.

LV P V S E T

Vetula. 138

LVpus esuriens circuibat querēs cibū. Profectus autē ad locum quendā audiuit lugentē puerulū, eiq; dicentem anum,

Define

κατήδιεν αὐτά. πολλῶν ἐν ζώων αἰκλῶ-
θέντων, Αλώπηξ ὅτε
χνασμά τὸτο γνῶσα,
παρελθέτω πρὸς αὐ-
τόν, καὶ εἰσὶν ἐξώθεν
ἡ σπηλαίᾳ ἐπιπυθαύε-
το πῶς ἐχθ. Ἦ ἢ εἰπόν-
τος, κακῶς, καὶ τί-
ναι αἰτίαι πυθαυομένης,
οὐδὲν οὐκ εἰσερχέ, ἢ
Αλώπηξ ἔφη, ὅτι ὁρῶ
ἵχνη πολλῶν εἰσιόντων,
ὀλίγων ἢ ἐξιόντων.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ φρόνιμοι τῇ αὐτῶ-
των ἐκ τεκμηρίων πρὸς
ορώμενοι τὰς κινδύνους
ἐκφύγουσιν.

Λύκος καὶ

Γραῦς.

Λύκος λιμώτων
δεινῇ ζήτην
τροφίῳ. Χυρόμενος ἢ
κατὰ πῖνα ῥήπον, ἤκεσε
παροῖς κλαίοντος, καὶ
Γραῦς λεγέσης αὐτῷ,
παῦ

παῦσαι & κλαίειν· εἰ γὰρ
μὴ, τῇ ᾧρᾳ τῇ αὐτῇ ἐπι-
δῶσω σε τῷ Λύκῳ· οἷό-
μιμ'· δὴ ὁ Λύκος ὅπ-
ᾳ ἀληθεύει ἡ Γραῦς, ἴσα
το πολλὴν ἐκδεχόμενος
ᾧραν. ὡς δ' ἐσπερα κα-
τέλαβεν, ἀκέει πάν-
τ'· Γραῦς καὶ λακίσυ-
σης τὸ παιδίον, καὶ λε-
γούσης αὐτῇ, ἐὰν ἔλθῃ
ὁ Λύκος δεῦρο, φονεύ-
σομαι, ὡ τέκνον, αὐτὸν.
ταῦτα ἀκούσας ὁ Λύ-
κος ἐπορεύετο, λέγων,
ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει,
ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα
γὰρ πράττουσιν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς αὐ-
θρώπους, οἱ πνεις τὰ ἐρ-
γα τοῖς λόγοις ὅσα ἐ-
χουσιν ὁμοία.

Εἰφοῦ καὶ Λύ-
κος.

Εἰφοῦ ἐπὶ πνι-
δῶματι ἐστὶς, ἐπὶ
δὴ Λύκον παρόντα εἶ-
δεν,

Define plorare : sin-
minus hac hora tra-
dam te Lupo. Ra-
tus igitur Lupus se-
riò loqui aniculam,
expectabat ad mul-
tam horā. Sed quum
aduenisset vesp̄ra,
audit rursus anum
blandientem pueru-
lō, ac dicentē, Si
venerit Lupus huc,
interficiemus eum,
fili. His auditis Lu-
pus abiens dicebat,
In hoc tugurio a-
liud dicunt, aliud fa-
ciunt.

AFFABVLATIO.

Fabula in homines,
quorum facta verbis
non respondent.

HOEDVS ET
Lupus. 139

HOed' sup domo
quadam quum
staret, viso Lupo præ-
tereun-

tereunte, conuicia-
batur, & mordebat
ipsum. sed Lupus ait,
Heus tu, nō tu mihi,
sed locus cōuiciatur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
plerumque & locum &
tempus praeberē auda-
ciam aduersus praestan-
tiores.

MVLVS. 140

MVlus ordeo pin-
guetactus, la-
sciuebat clamans ac
dicēs, Pater meus est
equus cursor, & ego
ei totus sum similis.
atque aliquādo cū
necesse foret ei cur-
rere, vt à cursu cessa-
uit, patris Asini sta-
tim recordatus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eisi tempus ad gloriam
promoueat aliquem, nō
sua tamen ipsius fortu-
na

δεν, ἐλοιδορεῖ ἔ-
στιν αὐτόν. ὁ δὲ Λύ-
κος ἔφη, ὦ ἄνθρωπε, οὐ
σὺ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ
τόπος.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ καὶ ὁ τόπος
καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι
τὸ πρᾶσις καὶ τὸ ἀμε-
νόντων.

Ημίονος.

Ημίονος ἐκ κρη-
τῆς παχυθεῖς,
αἰετοκίρτησε βοῶν καὶ
λέγων, πατήρ μου ἐστὶν
ἵππος ὁ ταχυδρόμος.
καρῶ αὐτῷ ὅλος ἀφω-
ργάθην. καὶ ποτε ἀ-
ναγκῆς ἐπιλαθῶνς τρέ-
χων, ἐπεδὴ τὸ δρόμον ἐ-
παύσατο, τὸ πατρὸς ὄ-
ντα ὁρῶνς ὑπεμνήσθη.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ ὁ χρόνος εἰς δόξαν
φέρει πᾶν, τὸ αὐτὸ γέ-
μιν τῆς τύχης μὴ ἐπιλα-
θεῖν

θανέτω. ἀδελφός γάρ
ἴσιν ὁ βίος ἐστίν.

ne obliuiscatur. instabi-
lis enim est vita haec.

Οφίς καὶ Γεωργ-
γός.

SERPENS ET
Agricola. 141

Οφίς ἐν Γεωργῷ
προθύρῳ φω-
λούων, ἀνέειλεν αὐτῷ
τὸ νήπιον παῖδον. πέν-
θος ἦ τοῖς γονεῦσιν ἐγέ-
νετο μέγα. ὁ δὲ πατήρ
ὑπὸ τοῦ λύπης πέλε-
κυν λαβὼν, ἔμελλεν
τὸ ὄφιν ἐξελθόντα φο-
νέειν. ὡς δὲ ἐκυψα-
μικρὸν, ἀπώσας ὁ γε-
ωργός τὸ παιδάριον χί-
ρην,

Serpens in agrico-
lae vestibulis de-
litescens, sustulit eius
infantē puerulū. Lu-
ctus autē parentibus
fuit magnus. at pater
præ maiore accepta
securi, egressum Ser-
pentē occisurus erat.
Vt verò prospexit pa-
tēr, festinans agri-
cola ut ipsum percu-
teret,

teret, errauit, tantum
perculso foraminis
orificio. Digressio au-
tē Serpente, agricola
ratus Serpētē nō am-
plius iniuriā memi-
nisse, accepit panē &
salē, apposuitq; in fo-
ramine. Sed Serpens
tenui sibilo ait, non
erit nobis posthac fi-
des amicitiaue, quā-
diu ego lapidem vi-
deo, tu filij tumultum.

A E F A B V L A T I O.

*Fabula significat, nul-
lum odij, aut vindictae
obliuisci quamdiu vi-
det monumentum, quo
tristatus est.*

T V B I C E N. 142

TVbicen exerci-
tum cōgregans,
ac superatus ab ho-
stibus, clamabat, Ne
me temerē & frustra
viri,

τὸν, ἡσυχῆσαι, μόνον κρη-
σας τὴν τ' τεώγλης ὀ-
πλῶν. ἀπὸ λήθοντος δὲ
τοῦ ὄφεως, ὁ Γεωργὸς
νομίσας τ' μηκέτι μνη-
σικαχεῖν λαβὼν ἄρτυ-
ρον ἄλλας, ἔθηκεν ἐν
τῇ τεώγλῃ. ὁ δ' ὄφεις
λεπτὴν συρμάξας, εἶπεν,
ὅσα ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι-
πίσις ἢ φιλία, ἕως αὐ-
τὸν πλὴν πέτραν ὄρω,
σύ δὲ τὸν τύμβον τοῦ
τέχους.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ δηλοῖ, ὅτι
ἐδὲις μίσους, ἢ ἀμυνῆς
ἐπιλαυθαίει, ἐφ' ὅσον
ἐλέπη μνημόσυνον, δὲ
ἐλυπήθη.

Σαλπικτής.

Σαλπικτής στρατὸν
ἐπισυνάγων, καὶ
κρητηθεὶς ὑπὸ τ' πο-
λεμίων, ἐβόα, μὴ κτεί-
νετέ με, ὡς αὐτοὶς, εἰ-
κῇ

κῆ καὶ μάττω. ἰδέναι
 γὰρ ὑμῶν ἀπέκταντα,
 πῶλὼ γὰρ ἔχαλκον
 τότῳ οὐδὲν κτῶμα.
 οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφα-
 σαν, Διὸς τῆτο γὰρ μέγα
 λον τεύχεον, ὅππῃ σὺ μὴ
 διωάμενος πολεμεῖς,
 τὰς παύσας πρὸς μά-
 χην ἐγείρεις.

Ἐπιμύθεον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅπ-
 πῳ πλείον πταίσουσιν, οἱ τὰς
 κακὰς καὶ βαρεῖς διωά-
 στας ἐπεγείροντες εἰς τὸ
 κακὸν ποιεῖν.

Κάλ

viri, occidite : Non
 enim vestrum quen-
 quam occidi : nā prae-
 ter æs hoc possideo
 aliud nihil. & hi ad
 ipsum dixere, Ob id
 magis morieris, qui
 quam nequeas ipse
 pugnare, omneis ad
 pugnam excitas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 plus peccare, qui ma-
 los ac graues principes
 concitant ad malè agen-
 dum.

S 4

ABVN

ARVND O ET
Oliua. 143

Κάλαμος καὶ
Ελαία.

DE tolerantia, & viribus, & quiete, Arundo & Oliua contendebāt. Quum autem arūdinī oliua conuiciū faceret, utpote imbecillæ, ac facile cedenti ventis omnibus, arundo tacendo nihil loquuta est. Ac parūper præstolata, vbi acer affluit ventus, arundo succussa, & declinata ventis,

Δὶα καρτερίαν καὶ ἰσχύϊ ἐπυχίαν
Κάλαμος καὶ Ελαία
ἤριζον. ὅς τῃ καλάμῳ
ὀνειδίζοντες ὑπὸ τῇ ἐ-
λαίᾳ, ὡς ἀδυνάτους
ἐραδίως ὑποκλινόμενοι
πᾶσι τοῖς αἰέροις, ὃ
κάλαμος σωπῶν σὺν
ἐφ' ἑνὶ ἄκρῳ καὶ μικρῶν
ὑπομείνας, ἐπεὶ δὲ ἄ-
νεμος ἐπνευσεν ἰσχυρὸς,
ὁ μὲν κάλαμος ὑποσφ-
θεῖς καὶ ὑποκλινθεὶς
τοῖς

τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως δὲ
ἐσώθη. ἡ δ' ἐλαφία ἐπέδωκε
αὐτὴν τοῖς ἀνέμοις,
κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ τῶν καμρόν καὶ τοῖς
κρείττοσιν αὐτῶν μὴ αὐ-
διτάωτοι, κρείττους εἰ-
σὶ τῷ πρὸς μείζονας φι-
λονεκάντων.

ventis, facile euasit,
oliua autē cūm ven-
tis restitisset, vi dif-
fracta est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eos qui tempori ac pra-
stantioribus non resi-
stunt, meliores esse quā
qui cum potentioribus
contendant.

Λύκος καὶ Γέ-
ρυς.

L V P V S B T
Grus. 144

Λύκος λαμῶν ὅτε-
ον ἐπεπήχ. ὁ δ'
Γεράκιον μισθὸν παρε-
ξεν

L Vpus gutturi of-
se infixo, mer-
cedē Grui se praebi-
turum

turum dixit, si capite
iniecto os ex guttu-
re sibi extraxerit. hæc
autem eo extracto,
quippe quæ procero
esset collo, mercedē
efflagitabat. Qui sub
ridendo, dentesq; ex-
acuendo, Sufficiat ti-
bi, ait, illa sola mer-
ces, quod ex ore Lu-
pi & dentibus sal-
uum caput & illæ-
sum exemeris.

AFFABVLATIO.

*Fabula in viros,
qui à periculo serua-
ti, bene de se meri-
tis eam gratiam refe-
runt.*

GALLI. 145

DVobus Gallis pu-
gnatib⁹ de Gal-
linis fœminis, alter
alterum in fugā ver-
tit, ac victus in locū
obscurum profectus
delituit. Sed qui vi-
cit,

ἐν εἶπεν, εἰ τίνι κεφα-
λὴν αὐτῆς ἐπιβάλλῃ-
σα, τὸ ὅς ἐν ἐκ τῆς λαι-
μῆς αὐτῆς ἐκβάλλοι. ἡ δὲ
τῷτ' ἐκβαλλῶσα, δολι-
χόχειρος ἔσται, τῷ μι-
θῶν ἐπιζήτη. ὅς τις γε-
λάσας, καὶ τὰς ὀδόν-
τας θήξας, ἀρχεῖ σοι με-
δος, ἔφη, τῷτ' καὶ μό-
νον, ὅτι ἐκ Λύκου σό-
ματός ἐστι ὀδόντων ἐξή-
ρες κέρων σῶσαι μηδὲν
παθεῖσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας,
οἱ τινες ἀπὸ κινδύνου
ἀφασθέντες, τοῖς σω-
τέρας θειάως ἀπονέ-
μειται χάριτας.

Αλέκτορες.

Αλεκτόρων δύο με-
γαλύνων πρὸς ἡ-
λειῶν ὀρνέθων, ὁ εἷς τῷ
ἑτέρου κατετρεπώσα-
το. καὶ ὁ μὲν ἡττηθεὶς,
εἰς τὸ πονοκαταστικτὸν ἀ-
πὼν ἐκρύβη. ὁ δὲ νι-
κήσας

κῆρας, εἰς ὕψος ἀ-
 ϑείας, καὶ ἐφ' ὕψους ἐ-
 χε τὰς μεγαλοφάνους
 ἐδῶντε. καὶ παρ' οὐ-
 ρῶν καὶ αἰθέρας, ἥρπα-
 σεν αὐτόν. ὁ δὲ ἐν σκό-
 τῳ κεκρυμμένος, ἀ-
 δεῶς ἐκβύτη τῆς θη-
 λείας ἐπέβαινε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 κύριος ὑπερηφάνους
 αὐπτάσσει, λαπνοῖς δὲ
 οἰδῶσι χάριν.

cit, in altū eleuatus,
 stansq; super alto pa-
 riete, magna voce cla-
 mauit, & statim ad-
 uolans Aquila, eum
 rapuit. At qui in te-
 nebris delitescēbat,
 ex illo intrepidē gal-
 linas conscendit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 Dominum superbis re-
 sistere, dare autem hu-
 milibus gratiam.

Γέρων καὶ Θά-
 νατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα
 κόψας, ταῦτα φέ-
 ρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβά-
 διζε, καὶ διὰ τὴν πολλὴν
 κόπον ἀποθνήσκον ἐν
 τόπῳ πρὶν τὸ φέρον, τὸ
 Θάνατον ἐπεκαλεῖτο. ὅ
 ὅταν τε παρόντος,
 καὶ πικροθυμίας πλὴν
 αἵματος διὰ τὸ αὐτὸν ἐ-
 κάλει, θλίψας ὁ γέ-
 ρων,

S E N E X E T

Mors. I 46

S Enex olim incisa
 à se ligna quū fer-
 ret, multam ibat viā,
 ac ob multum labo-
 rem deposito in loco
 quodam onere, mor-
 tem inuocabat. Sed
 mors. quum adesset,
 causamq; peteret,
 propter quā se voca-
 ret, perterrefactus se-
 nex,

nex ait, Vt meum
onus attollas.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
omnem hominem esse
vitæ studiosum, licet in-
fortunatus sit, & men-
dicus.*

RANÆ. 147

DVæ Ranæ fic-
cata palude, vbi
habitabant, circum-
ibant, quærendo vbi
manerēt. ac profectæ
in profundū puteum,
& acclinatæ deor-
sum, visa aqua, altera
consulebat, vt salta-
rent continuo deor-
sum: altera verò ait,
Si & hic aruerit, quo-
modo poterimus a-
scendere?

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
nequid inconsulto fiat.*

ρων, ἔφη, ἵνα με τὸ
φόρτον ἄρῃς.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πᾶς ἀνθρώπος φιλό-
ζωος, εἰ καὶ δυστυχὴς,
καὶ πτωχὸς ἐστὶ.

Βάτραχοι.

Bάτραχοι δύο ξη-
ραυθείσης τῇ λί-
μνης ἐν ἣ κατέκειτο,
πεινέσαντες ζήλῶντες πρὸς
καταμεῖναι. καὶ ἐλθόν-
τες εἰς φρέαρ βαθύ, καὶ
κύψαντες καίτω, καὶ
ιδόντες τὸ ὕδωρ, ὃ μὲν
εἰς σπινθὲρ ἐβλύειν, ἵνα
πηδήσωσι παρὰ τοῦ
καίτω· ὁ δ' ἕτερος εἶ-
πεν, εἰ ἢ καὶ τὸ ξη-
ραυθὴν, πῶς δύνησόμε-
θα ἀναβλεῖν; οὗτος

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
αὐτοὶ συμβεβηκὸς μὴ
ποιεῖν τι.

AGN

Ap

Αρνός καὶ Λύ-
κος.

Αρνός ἐφ' ὑψηλῆς
τόπῃ ἵσταμην,
Λύκον κατέκτανεν παρ-
όντα τὴν ὁδὸν ἑσκα-
πτε, καὶ θηρίον κα-
κὸν ἀπεκάλει καὶ ἄμω-
ρόρον. ὃ δ' ὁ Λύκος τρα-
φεὶς, εἶπε πρὸς αὐτόν,
καὶ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ'
ὁ πύργος ἐν αἷμα ἵσταται.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς
ἐπιμύθοντας ὕβριν ἀπὸ
ἀναξίων ἀνθρώπων διὰ
φόβον ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ καὶ
Λέων.

Κώνωψ πρὸς Λέ-
οντα ἐλθὼν εἶπε,
καὶ δὲ φοβεῖσθαι σε, καὶ δὲ
διωαπύπερος μου εἶ.
εἰ δ' ἢ μὴ, πῶς αἱ εἰσὶν ἡ
δυνάμεις; ὅτι ζῦεις
τοῖς ὀνυξί, καὶ δάκνεις
τοῖς

AGNVS ET
Lupus. 148.

AGnus in alto
quū staret loco,
Lupum inferius præ-
tereuntē viā, maledi-
ctis insectabatur, &
ferā malam & crudi-
uorā appellabat. Sed
Lupus conuersus, ait
ad ipsum, Nō tu con-
tumelialis mihi, sed
ubi stas turris.

AFFABVLATIO.

*Fabula ad eos qui
ferunt iniurias ab indi-
gnis hominibus metu
sublimiorum.*

CVLEX ET
Leo. 149

CVlex ad Leonem
Caccedēs, ait, Ne-
que timeo te, neque
fortior me es. Sin mi-
nus, quod tibi est ro-
bur? quod laceras vn-
guibus, & mordes
dent.

dentibus? hoc & fœmina cum viro pugnās facit. Ego verò longè sum te fortior. Si verò vis, veniamus ad pugnā. Et cum tuba cecinisset Culex, inhæsit mordens circa nares ipsius leuæ genas: Leo autē propriis vnguibus dilaniavit seipsum, donec indignatus est. Culex autem victo Leone quū sonuisset tuba, & epiniciū cecinisset, auolauit. Araneæ verò vinculo implicitus, quū deporaretur, lamentabatur, quòd cū maximis pugnans, à vili animali Aranea occideretur.

τοῖς ὀδοῦσι; τὸν καὶ
 γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχο-
 μένῃ ποιεῖ. ἐγὼ ὅτι λίαν
 ὑπάρχω σε ἰχυρότε-
 ρον· εἰ δὲ θέλεις, ἔλθω-
 μεν καὶ εἰς πόλεμον.
 καὶ σαλπίστας ὁ Κώνωψ,
 ἐνέπηξε δάκνων
 τὰ ὦτα τοῦ λέοντος
 αὐτῷ ὑπὸ τῶν ὀνύχων
 ἰδιοῖς ὀνύξιν κατέλυεν
 ἑαυτὸν, ἕως ὅτι ἡττανά-
 κτησεν. ὁ Κώνωψ δὲ νι-
 κήσας τὸν Λέοντα, καὶ
 σαλπίστας, καὶ ἐπινί-
 κιον ἄσας, ἔπειτο. Α-
 ραχνὴς δὲ δεσμεῖ ἐμ-
 πτωλακεῖς, ἰοδιδόμενος
 ἀπωδύρετο, ὅτι μεγί-
 στοις πολεμῶν, ὑπὸ δὲ
 τελευτῇ ζῶει τὴν Αραχνὴν
 ἀπώλετο.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos qui
 prosternunt magnos, &
 à parvis prosternun-
 tur.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς
 κατὰβάλλοντας μέγα,
 καὶ ὑπὸ μικρῶν κατὰ-
 βαλλομένους.

FAB

MYΘ

ΜΥΘΟΣ Ο

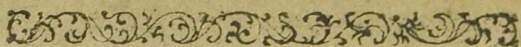
τῶ Μυρμήκων καὶ τῶ
Τετρίγων, περὶ τῶν
τῶν τῶν νέων εἰς πό-
νους.

Ὁ Εργὸς ὡς ἀκριβὴς,
καὶ οἱ μὲν Τετρίγες
μυρμηκῶν ἀνιδύκων
συνέγονται τοῖς Μύρμη-
ξι, ὅτι ποιεῖν ἐπὶ τῇ, καὶ
συνδέειν καρπὸν ἐξ ὧν
ἐμελλον τὸ χυμῶν
τραφῆσθαι. χυμῶν
ὅτι ἐπιγεγονότος, Μύρ-
μηκες μὲν οἷς ἐπόνου
ἐπέφοντο. τοῖς δὲ ἡ τέρ-
ψις ἐτελεύτα πρὸς ἐν-
δειαν. ὅτι νεότης πο-
ιεῖν σὺν ἐφέλκεται, πα-
ρὰ τὸ γῆρας κακοπρα-
γεῖ.

F A B V L A

quæ Formicarum &
Cicadarum exemplo
hortatur iuvenes ad
laborem.

Cicada cum ætas
vigeret, assiduus
cantibus indulgebāt:
Formicæ verò labo-
ribus fructibusq; col-
ligendis, quibus hye-
me victuræ essent, o-
peram dabāt. Verum
quum hyems adue-
nisset, Formicæ iis
quæ collegerant, pa-
scebātur: Cicadas au-
tem delectatio ad ex-
tremam perduxit in-
digentiam. Sic iuven-
tus laborum fugitās
malè habet in sene-
ctute.

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ

τετράστιχα.

Περὶ Ἀνθρώπων καὶ Λιθίνων
Λέοντων.

Ανὴρὸς ποσὶν πατέϊτο πέτρῳ Λέων.
Καὶ ὡς Λέοντί φησι, τὴν ἰσχυρὴν βλέπεις.
Ἀλλ' εἰ Λέοντες, εἶπιν, ἤδησαν γὰρ φῶς,
Πολλὰς αὖ εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.
Ἐπιμύδιον, ὅτι ἐπ' ὄρεσιν ἔδει στυγνύ-
νεαλ.

Περὶ Λέοντων χοιμαρῶν
καὶ Μυῶν.

Λέοντες ὑπνώπουσι, αὐχένων μέτον.
Διέδραμον Μῦς, ὅς δι' αἰέση συντόμως.
Γελαῖ δι' Ἀλώπηξ, καὶ Λέων ἀπεκρίθη,
Οὐ μὲν πῶδε γὰρ τὴν ὁδὸν ἢ αἰατέρεω.
Ἐπιμύδιον, ὅτι ἔδει ἐμικρὰν φει-
φρήνησιν ἀποσρέφειν.

Περὶ Λέοντων, καὶ Κάπρων,
καὶ Γυπῶν.

Λέων μάχην ἔστησε πρὸς ποτὲ Κάπρον,
Γύπες δι' αὐτὸν ἐσκόπεον τὴν ἔριν,
Βρῶσιν τ' ἠτήθησαν ποιῆσαι τάχα.
Φίλους δι' ὀρεῶντες ἠσέχον τ' ἐλπίδων.

G A B R I Æ G R Æ C I

Tetrasticha.

*

D E H O M I N E E T

Leone lapideo.

I

Viri pedibus calcabatur lapideus Leo.
 Et quidam Leoni, Robur, inquit, intueris?
 At si Leones, ait ille, sciuisſent ſcalpere,
 Multos vidiffes eſſe homines lapides.

AFFABVLATIO, *Quòd non oporteat
 inflari virtute.*

D E L E O N E D O R M I E N T E,

& Mure.

2

Leone dormiente per mediam ceruicem
 Percurrit Mus. Is autem surrexit ilico.
 Ridet Vulpes, ac Leo reſpondit,
 Non timeo, ſed interrumpo iter.

AFFABVLATIO, *Quòd non oporteat, ne
 paruum quidem contemptum negligere.*

D E L E O N E E T A P R O

& Vulturibus.

3

Leo pugnã aliquãdo parauit aduerſus Aprũ,
 Vultures verò deſuper ſpeculabantur litem.
 Vt deuorarent ſtatim, qui vinceretur.
 Sed amicis iifdem viſis, fruſtrati ſunt ſpe.

E

A F F A B

Επικυβιον, οὐκ ἐστὶ ἀλλ' ὁ ἑστὶς κακῆς
ἐπικυβειν.

Περὶ Δορυδάτος καὶ Ἀεὶδος
φυκωφένος.

Ἀεὶδος Δορυδάτος ἰδὲν κενήνοτα,
ὁ μὲν ἔστιν ἄνθρωπος, ἐπὶ τῷ ἀθλῶν τῷ
ἐστὶν ὁ μὲν ἄνθρωπος, ἐπὶ τῷ ἀθλῶν τῷ
Πῶς τὸν κακὸν καὶ κατὰ δόξαν δόξαν
Επικυβιον, οὐκ ἐστὶς καὶ ἄλλος.

Περὶ Ἀεὶδος, Οὐκ, Ἀλλ' ἐπὶ.

Ἀεὺ, Οὐκ, Κερδὼν τῷ κατὰ τὸν
Οὐκ ἔστιν ἐπὶ τῷ κατὰ τὸν
Ἀεὺ κατὰ τὸν. Κερδὼν ὁ κατὰ
Εὐφροσύνη, ὁ κατὰ τὸν κατὰ τὸν
Επικυβιον, οὐκ ἐστὶς καὶ ἄλλος ἐπὶ
ἐπὶ, κατὰ τὸν.

Περὶ Οὐκ βασιλεὺς ἐπὶ.

λόν.

Ἀεὺς Οὐκ βασιλεὺς ἐπὶ
ὁ κατὰ τὸν κατὰ τὸν κατὰ τὸν
Τὸν ὁ κατὰ τὸν κατὰ τὸν
ἔστις, καὶ ὁ κατὰ τὸν κατὰ τὸν
Επικυβιον, οὐκ ἐστὶς καὶ ἄλλος
ἐπὶ κατὰ τὸν.

AFFABVLATIO, *Quòd non oporteat
alienis malis letari.*

DE CAPREA, ET

Leone furente.

4.

Leonem Caprea vt vidit furentem,
O fatum ferarum, ait, miserrimum,
Si compos mentis, intolerabilis es Leo,
Quò nunc furens non plena facies lacrymarum?

AFFAB. *Quòd non oporteat eum, qui po-
testatem habet, excandescere.*

DE LEONE, ASINO, VULPE. §

Leo, Asinus, Vulpes q̃q; ad prædam iere.
In treis parteis eam cum Asinus diuississet,
A Leone dilaceratus est. at Vulpes plus
Ei tribuit, edocta ab Asino.

AFFABVLATIO, *Quòd ex ijs quæ alijs
patiuntur, doceri oporteat.*

DE ASINO GESTANTE
simulacrum.

6

Humeris Asin⁹ gestabat simulacrū argenteū,
Quod vnusquisque occurrens adorabat.
Superbia verò elatus, nolens manere Asinus,
Audiuit, Non es tu Deus, sed fers Deum.

AFFAB. *Quòd oporteat eos, qui in dignita-
tibus constituti sunt, cognoscere
se esse homines.*

Περὶ παχδὸς ἐοθίοντο
σπλάγχνα.

Βοὸς φαγὼν παῖς εἰς ἐορτῇ ἐλθὼν,
Οἷμμι κέκληγ' ὥς σπλάγχνα μήτερ, ἐλχέω.
Ἡ δ' αὖ γελῶσα, μὴ φοβῆ τέκνον, ἔφη.
Τῶν σὺν γ' ἔδεν, ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτρίων.

Επιμύδιον, ὅτι δὲ πικρότερα αὐτὴν
φθν, καὶ μὴ γινώσκῃ.

Περὶ Αλώπηκος καὶ Βάτης.

Φραγμὸς Αλώπηκος ὑπερβαίνῃν θέλει,
Ολιοθανῶσα, ἔ βάτης δεδραγμένη,
Ἐξετο πέλμα, λοιδορεῖ δ' πλὴν βάτον.
Μέμφοι σταντῶν, μὴ μέ τις, κείνῃ φάτο.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς τὰ ἐαυτῶν κακὰ σιω-
πῶντας, τὰ δ' ἑτέρων κατηγορεύοντας.

Περὶ Κώνωπος καὶ Ταύρης.

Κώνωψ κατῆστο πρὸς κέρας Ταύρης πάλαι,
Οὐκ ἔκλινεν, εἰπὼς ἐκπνέων θέλῃ.
Ἡκετε δ', ὥσπερ σὺν ἔγνω κατῆκτον,
Οὔτο δ' μὴ πτήσαντο ἀγασσὶν λάβῃ.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς λογιζομένας ἐαυτὰς εἶναι
ἢ σοφές, ἢ δυνατεῖς, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δέ.

Περὶ Ελάφου καὶ Ἀμπέλου.

Ελαφὸν ἐξήλανον οἱ κυνηγεταί,
Ἡ τις δατείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβῃ,

DE PVERO COME-
dente intestina.

7

Bouis puer festo die cū comedisset viscera,
Hei mihi clamabat q̃ intestina effūdo mater.
Hæc ridendo ait, Ne timeas fili:

Nō enim ex tuis quicquā, sed vomis ex alienis.

AFFABVLATIO, *Quòd oporteat aliena
restituere, & non murmurare.*

DE VULPE ET RUBO.

8

Sepem Vulpes transilire voluit,
Lapsa, ac rubo innixa,
Percussa planta, conuicia dicebat rubo.
Increpare ipsam, non me, ille ait.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui sua
tacent vitia, & aliena reprehendunt.*

DE CULICE ET TAVRO.

9

Culex olim in cornu Tauri sedebat,
Quem dicere iussit, an se volare velit.
Audiuit verò quemadmodū nō nouerat sedētē,
Itaq; neque euolantem sentiret.

AFFAB. *Aduersus eos qui volunt esse sapien-
tes, potentes ve, aut prudentes, nec sunt.*

DE CERVA ET VITE.

10

Ceruam persequabantur venatores,
Quæ densis in vitibus delituit.

t 3

Sed

Τὰ φύλλα διερώσκεισα δὴ τ' ἀμπέλων,
Κινηγετῶσιν ἐνδίκως ἐθηγάην.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς κακοποιῦντας τὰς
αὐτῶν δ' ἐργέτας.

Περὶ Οφείας καὶ Γεωρ-
γῶδ.

Οφιν θέλων τις αὐτ' ὀλέθρου παύει
Πλήθειν, πέτρῃ τ' ἔχισε, καὶ φιλεῖν θέλει.

Οφίς δ' εἴησι, πῶς χύοιεν συμβάτης,
Εὖς σὺ τύμβον ῥύσθ', ἐγὼ πέτρῃ βλέπω;
Επιμύδιον, ὅτι αἱ μεγάλα ἔχθρα ἀ-
διάλλακτοί εἰσιν.

Περὶ Παιδὸς ἔς Σχορπίου.

Ὡς ἀκρίδας θήρῳ, παῖς τις Σχορπίου
Πρόττεινε χεῖρας. ὅς τ' ἢ, μὴ ψεύσῃς, ἔφη·
Ὡς εἴ με ψεύσῃς, ἐκ κήλων σένων,
Καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκ κενώσῃς ἀκρίδας.

Επιμύδιον, ὅτι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις μὴ
συμμίγνυσθαι.

Περὶ Σὺς καὶ Μυῶς.

Σὺς εἰλκέ τις Μυῶ ἔργον ὄντ' ἀπτίας.
Οὗς χαλκῆες βλέποντες, ἔστησαν γέλων.
Ο Μῦς δ' ἐπὶ ζῶν, εἶπε μιστὸς διακρύων,
Ὡς ἐδὲ συῶ διώαδε καὶ τρέφειν ἕνα;

Επιμύδιον, πρὸς τὰς αἰ ἐαυτῶν παραπτώμα-
τα παραβλέποντας, αἰ τ' ἔτι πρὸν μελῶντας.

Περὶ

Sed folia vitium cū comederet,
Venatoribus iure præda fuit.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui malè
faciunt benefactoribus suis.*

DE SERPENTE ET

Agricola.

11

Serpentem quis pro filij interitu
Percussurus, petramq; scidit, & amare volebat.
Sed ait Serpens, quomodo fient conuentiones,
Quādiu tu tumbam hanc, ego lapidem video?

AFFABVLATIO, *Magnas inimicitias
esse irreconciliabiles.*

DE PVERO ET SCORPIO. 12

Cū locustas cepisset puer quidā, Scorpioni
Porrigebat manus. is autem, Ne attigeris, ait:
Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu
Veras quoque locustas abiicies.

AFFAB. *Cum malis hominibus conuersari
non oportere.*

DE SVRE ET MVRE.

13

Sus quidā Murē trahebat ad sedādā esuriē.
Quos videntes fabri ferrarij riserunt.
Mus verò adhuc viuens ait lacrymarū plenus,
Ne vnum quidem potestis pascere Suem?

AFFABVL. *Aduersus eos, qui suos casus ne-
gligunt, alienos verò derident.*

Περὶ Ονυ καὶ Λεον-
τῆς.

Φέρων Λέοντος δέρμα τοῖς ὤμοις Οντος,
 Ἡὐχά Λέων εἶναι τις, αἰ πόλεος ἐλέπων.

Ἐπεὶ ὃ γυνὸς τ' Λεοντῆς δῖρέθη,
 Τῷτον μύλων ἐμνησε τ' ἀλαξίας.

Ἐπιμύδιον, ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἰ παρ'
 ἀξίαν ἡμεῖς τέχιστα
 λύον).

Περὶ Τράγυ καὶ Ἀμπέλῃς.

Τράγω παρσεῖπεν Ἀμπελος, βλάπτῃς σύ με
 Κείρων τὰ φύλλα. μὴ γὰρ σὺκ' ἐστὶ χλόης

Οὐτὴν γὰρ ἀνὰ ἐλάφας, δῦρήσω τέχῃ
 Πρὸς ἡσίαν σὺν εἰς Θεὸς οἶνον βλύσῃ.

Ἐπιμύδιον, ὅτι πολλακίς θελων ἵς
 ἀδικεῖν ἵνα, ὠφελεῖ
 αὐτόν.

Περὶ Ἀνδρός καὶ Γαλῆς γυ-
νακῆς.

Ἀνὴρ γαλιῷ γυναικῇ παρὲς δόμους ἄγει
 Παρὶν ὃ Κύπρις εἰς ἐορτὴν τ' γάμος.

Νύμφη ὃ Μυῖ ἐλέφασα, σιωπῇ τ' αἶψα
 Δίωκε τῷτον, μὴ τρεπείσῃ τὴν φύσιν.

Ἐπιμύδιον, ὅτι τ' ἐκ φύ-
 σως ὄν, ὃ μετὰ
 τρέπε).

Περὶ

DE ASINO ET PELLE
le Leonis.

14

Leonis pellem humeris ferens Asinus,
lactabat se esse Leonem quempiam videns caprarios.

Sed ubi sine Leonis inuentus est pelle,
Pistrinū eum memorem turbationis reddidit.

*AFFABVLATIO, Fabula significat, im-
meritos honores quamprimum solui.*

DE HIRCO ET VITE.

15

Hircum vitis allocuta est, Offendis tu me
Tondens folia. numnam non est herba?

Quamuis etiam nocueris, inueniam statim
Ad mactationem tui erga Deos, vinum vt sca-
turiat.

*AFFABVL. Quòd plerunque volens quis
aliquem iniuria afficere, iuuat eum.*

DE VIRO ET
fele vxore.

16

Vir felem vxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum solemnitate,
Sponsa verò viso Mure, contenta celeritate
Eum persecuta est, non mutata natura.

*AFFABVLATIO, Quòd id quod à
matura est, non trans-
mutetur.*

t 5

DE

Περὶ Δορκάδου τὴν τ' ποδῶν λεωρότη-
τα μεμφομένης.

Πηγαῖς ὁρῶσα Δορκῆς κύτης τι θέαν,
Λεπτὰς πόδας μαμῆν, χαῖρε δ' εἰς κέρα.
Λέων δ' ἐπεὶ δῶκε, τέττας ἡγάπα,
Κέρα κατ' ἐρείζουσα, θήρας ὡς πύγλυ.
Επιμύδιον, ὅπ' ποδάκις ἴς ὠφε-
λεῖται, ἐξ ὧν δοκεῖ βλά-
πτεσθαι.

Περὶ Αλώπεκος καὶ Σα-
φυλῆς.

Κερδῶ βότρυον βλέπουσα μακρῆς ἀμπέλου,
Πρὸς ὕψος ἤρθε, καὶ χαμῆσαι ποδάκις
Ελεῖν, ἀπεῖπε. πρὸς δ' ἐαυτὴν ταῦτ' ἔφη,
Μὴ χάμνε, ῥάγες ὀμφακίζουσι μάλα.
Επιμύδιον, πρὸς τὸς ποιῶντας τὴν
ἀνάγκην φιλοκρίαν.

Περὶ Κόρακος καὶ Αλώ-
πεκος.

Τυρὸν Κόραξ ἔδακνε, Κερδῶ δ' ἠπάτα,
Εἰ γλῶσσαν εἶχε, ζῆλος ἦς ὄρνις μέγας.
Εὐθὺς δ' ὁ τέτον ῥίψεν. ἢ δ' αὐτὸν φάγην.
Εχὼς Κόραξ ἀπαντα, νοῦν κτήσας μόνον.
Επιμύδιον, πρὸς τὸς ἐπὶ κη-
λακείας χαίρου-
τας.

Περὶ

DE CAPREA REPREHENDENTE
pedum tenuitatem. 17

In fontibus suam imaginem videns Caprea
Tenuis carpebat pedes, sed gaudebat corni-
bus.

Cū verò Leo persecutus est ipsam, eos amabat,
Cornua reprehendens, vt prædæ laqueum.

AFFABVLATIO, *Quòd plerunque quis
inuatur ex quibus videtur ladi.*

DE VVLPE ET VVA. 18

Vulpes racemum procerae videns vitis,
In altum eleuabatur: cumq; sæpe laborasset
Vt caperet, defatigata est: sed secum hæc lo-
cuta est:

Ne labora, acini vix exacerbescunt admodum.

AFFABVLATIO, *In eos qui de necessi-
tate voluntatem faciunt.*

DE CORVO ET VVLPE. 19

Casum Coruus mordebat, sed Vulpes de-
cipiebat,

Si linguam haberes, esses magna Iouis auis.

Cōtinuò verò is eū abiecit. ea ipsum comedit.
Habes Corue omnia, mentem solam cōpara.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos
qui adulationibus dele-
ctantur.*

Περὶ βατράχων καὶ ἡλίου.

Τὰ μὲν ἐν ἡμέρᾳ βατράχοι καὶ ἡλίου.

Καὶ ἡσυχίας αὐτὸς ἐν πύλῃ, αὐτὸς ἡσυχίας.

Εἰς τὴν ἡμέραν ἐν ἡμέρᾳ αὐτὸς ἡλίου,

Τὸ ἐν τῇ τεχνῇ, τὸ ἐν βατράχοι.

Εν τῇ ἡμέρᾳ, αὐτὸς ἐν τῇ ἐν ἡμέρᾳ.

αὐτὸς ἡσυχίας.

Περὶ ὀρνίθων καὶ ἡσυχίας πύλῃ,

καὶ φωνῇ.

Εν τῇ ἡμέρᾳ αὐτὸς ἐν πύλῃ.

Καὶ ἡσυχίας αὐτὸς ἐν πύλῃ, αὐτὸς ἡσυχίας.

Εν τῇ ἡμέρᾳ αὐτὸς ἐν πύλῃ, αὐτὸς ἡσυχίας.

Εν τῇ ἡμέρᾳ αὐτὸς ἐν πύλῃ, αὐτὸς ἡσυχίας.

Εν τῇ ἡμέρᾳ αὐτὸς ἐν πύλῃ, αὐτὸς ἡσυχίας.

Περὶ ἀστρονομίας καὶ ὀρνίθων.

Αστρονομίας καὶ ἀστρονομίας.

Περὶ ἀστρονομίας καὶ ἀστρονομίας.

Ὀδὸν καὶ ἀστρονομίας καὶ ἀστρονομίας.

Νοῦ καὶ ἀστρονομίας καὶ ἀστρονομίας.

Εν τῇ ἡμέρᾳ αὐτὸς ἐν πύλῃ, αὐτὸς ἡσυχίας.

ἡσυχίας καὶ ἀστρονομίας.

καὶ ἀστρονομίας.

ὀρνίθων.

Περὶ

DE RANIS ET SOLE.

20

Ob nuptias Solis lætabantur Ranae.

Quædamq; ad eas ait, O miserum genus,

Nam si solos radios Solis timemus,

Si genuerit filios, quis eum ferret?

*AFFABVLATIO, Aduersus eos qui suo
damno præ ignorantia gaudent.*

DE GALLINA AUREVM

ouum pariente, & auaro.

21

Ouum aureum Gallina semel peperit,

Quidamq; auarus deceptus animo,

Eam occidit, aurum accepturus.

Sed spes perdidit maius fortunæ donum.

*AFFABVLATIO, In eos qui spe lucri in
damnum ex pusillanimitate incidunt.*

DE STELLARVM SPECV-

latores, & Viatores.

22

Stellis intentus quidam stellarū-speculator

Cadit imprudēs in puteū: sed qdam supueniēs

Viator, suspiranti hæc inquit, dicens:

Animum qui applicuisti sursum, ô optime, ter-
ram non vides?

*AFFABVLATIO, Quòd plerique
quum præsentia nesciant, fu-
tura cognoscere glo-
riantur.*

DI

Περὶ Ἰππῶ καὶ Κά-
ωρου.

Ἡρξεν Ἰππῶ ἀρρωτᾶτα Κάπρω,
Ορμὴν δ' ἤρως Ἰππῶ εὐδένων ὅλως,
Εαυτὸν ἐκδεδάκεν, δούρων σύμμοχον
Εὐπφρον ἀνδρα πρὸς σφαγῇν ἔθηκε.
Επιμύδιον, ὅτι δὲ ἔχθραν πνέει
Ἐῖς δελείαν ἑαυτὸς ἐμ-
βάλλουσιν.

Περὶ ἀνδρὸς μιζότερος, καὶ
δυοῖν ἑταίρων.

Ερωμήας δὲ εἶχεν ἀνὴρ μιζότερος,
Χρόνῳ δ' ἐνὶ νοσχῆαι παύτη καὶ τρέπα,
Ἡ μὲν μελαίνας, ἡ δὲ λευκὰς ἐκφερον,
Ἐξ ὧν ψιλωθεῖς, πᾶσιν ὠρέθη μέλως.
Επιμύδιον, πρὸς τὸς εἰς δύο ἐναντία
πράγματα ἑαυτὸς ἐμβά-
λωντας.

Περὶ Αετῆ τε καὶ Κο-
λοῖς.

Αετὸν καὶ Αετῆς καὶ Κολοῖς,
Ἰδὼν Κολοῖος, ἐν κερῇ πράττει τάδε,
Οὐ εἶλε ποιμῆν. πᾶς δ' ἐφώνη τῷ π,
Εμὲ Κολοῖος, Αετῆς δ' αὐτῷ πέλει.
Επιμύδιον, ὅτι εὐδὲ μιμεῖται τὸς
κρείττους.

Περὶ

DE EQUO ET APRO.

23

Pugnabat equus cum ferocissimo Apro.
 Impetum verò feræ Equus quum penitus non
 sustineret,
 Sese dedidit, inuento socio
 Viro iugulandæ feræ perito.

AFFABVLATIO, *Quòd nonnulli ob
 inimicitias in seruitutem sese dedant.*

DE VIRO MISTICAPILLO,
 & duabus amicis.

24

Amicas duas habebat vir misticapillus,
 Etate autem & moribus omnino dissimileis.
 Altera nigros capillos, albos altera, euelle-
 bant.

Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos qui in
 duas res contrarias sese iniiciunt.*

DE AQUILA ET
 Cornicula.

25

Agnum deuolans Aquila quum rapuisset,
 Idq; vidisset Monedula, in ariete facit eadem,
 Quam pastor cepit. puer autem clamabat ta-
 le quid,

Mihi Monedula, Aquila autem sibi est.

AFFABVLATIO, *Quòd non oportet
 imitari præstantiores.*

DE

Περὶ Κολοῖς τε καὶ ἄλλων
ὀρνέων.

Αἰοτείοις πτεροῖσιν ἡμφιεσμένῳ,
Ἡὺχ' Κολοῖος ὀρνέων ὑπερφέρειν.
Πρῶτον δ' ὁδὸν ἢ Χελιδὼν ἡρπάζει,
Μεθ' ἧς ἅπαντες, εἴτα γυμνὸς οὐρέθῃ.
Επιμύδιον, ὅπ' ἔξ' ἐραύει καὶ ἄλλῳ
Δαλύει).

Περὶ Αἰτῶ τε καὶ οἰσῶ.

Βέλτ' ἢ σῆθ' Αἰτῶς τεώθῃ πάλαι,
Αλγῶν δ' λοιπὸν ἦτο πολλά δακρύων.
Βλέπων δ' οἷσιν εἶπεν ἐπιτερωμένον.
Βασίλ', πτερόν με τ' πτερωτὸν ὀκλύει.
Επιμύδιον, πρὸς τὰς ἐκ τ' ἰδίῳ κακῶς
πάχοντάς.

Περὶ θηρῶν καὶ ὀρνέων μάχης ἑ
Στρεβῶ.

Πᾶσι πεφύκεν θηρῶν καὶ πτερωτοῖς μάχη,
Ἡλὼ Λίβυσα Στρεβῶς, ἢ τὰς δ' ἐπλάσσει,
Εἶναι μ' ὄρνις, ἐκ μέρους δ' θηρίου,
Πτερωτοῖς καίρου δ' ἐκκινῶσα, τοῖς θηρῶν πόδας.
Επιμύδιον, πρὸς τὰς δυσὶ κυρίοις
δεδούοντάς, καὶ πλά-
γῶντάς ἀμφο-
τέρους.

Περὶ

DE CORNICULA ET

cæteris auibus.

26.

Alienis pennis induta
 Gloriabatur Cornicula præstare auibus.
 Primum donum Hirundo rapuit,
 Post eam omnes, hinc nuda inuenta est.

AFFABVLATIO, *Quòd ex collatione
 pulchritudo dissoluatur.*

DE AQUILA ET SAGITTA. 27

Sagitta pectus Aquila vulnerata est olim.
 Dolens autē postea sedebat admodum plorās.
 Videns autem sagittam pennatam, ait,
 Papæ, penna me pennatam occidit.

AFFABVLATIO, *In eos qui à suis ma-
 la patiuntur.*

DE PVGNA FERARVM AC

volúcrium, & Struthione. 28

Omnes inter se feræ & volucres cōcertabant,
 Capta est Struthio Libyca, quæ hasce deci-
 piebat.

Esse quidem auis, ex parte verò fera,
 Volucris caput, feris pedes ostendens.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos,
 qui duobus seruiendo dominis
 utrosque deci-
 piunt.*

Περὶ Χελιδόνου καὶ Κελ-
τηρίου.

Πῆξε Χελιδὼν νεοσσίαν Κελτηρίαν
Υἱὸν, ἡσὼς τὴν γενεὴν βλάπτει Δράκων.
Ἡ δ' αὖτ' ἔφησεν, ὦ πολυπόνε τύχης,
Ὅπως γὰρ ἐκδίκησις, ἐβλάβην μένη.
Επιμύδιον, πρὸς τὰς παθόντας κα-
κὴν ἀπὸ καλῶν αὐτρώ-
πων.

Περὶ τριῶν Βοῶν ὀμφώνων, εἶτα
ἀσμφώνων, καὶ
Λέοντος.

Ὀμόφρονες νέμεντο τρεῖς ὁμῶς Βόες,
Οὓς ἐδὲ θῆρ' ἔβλαπτε ποικίλεις Λέων.
Εξήρας δ' ἰμίοι, καὶ μάχης ἀφαιρίσας,
Εκαστον ἐκείβρωκε γυμνὸν ὡς ἕνα.
Επιμύδιον, πρὸς τὰς χιζοιδρίας ἐκ
ἑῶν ἰδίων, καὶ ἀπὸ τῶν κα-
κῶς πάχοντάς.

Περὶ Γεμεργῆ καὶ Γεραῶος.

Ἐθνεὶ Γεραῶων πῆξέ τις ἀπαρδὺς πάντων.
Μεθ' ὧν Πελαργὸν ἔλεν, ὃς θηρῶει μέγα.
Ἐφη δ' ἄρα τρεῖς, ὡς φίλον μὲν εἶσιν μοι.
Ἀλλ' ἡ πάγη λαβῆσα, σὺν κακῶς ἔχῃ.
Επιμύδιον, πρὸς φίλον πνὸς, ἐν ἑμῶν
τοῖς ἐχθροῖς δ' φίλος αὐτῷ.

Περὶ

DE HIRVNDINA ET
Prætorio.

29

Hirundo fixit nidulum super Prætorio,
Cuius prolem lædit Serpens.
Hæc autem dixit, O ingemiscendâ fortunam!
Vbi enim ultio est, sola offensa sum.

AFFABVLATIO, *In eos, qui malum à
bonis patiuntur.*

DE TRIBVS BOBVS CONCOR-
dibus, inde discordibus,
& Leone.

30

Concordes pascebantur tres simul Boues.
Quos ne ferus quidem lædebat Leo.
Cum verò inimicitiarum odio & pugna dis-
sensissent,
Singulos deuorauit nudos vt vnum.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui à suis
dissident, & propterea mala patiuntur.*

DE AGRICOLA ET CICONIA. 31

Gruibus tetendit Agricola quidâ laqueum
Cum quibus Ciconiam cepit, quæ vehemen-
ter lugebat.
Dixit aut agricola, Vt amica quidē tu mihi es:
Sed laqueus qui cepit te, cum malis tenet.

AFFABVLATIO, *In amicum cuiusdam,
coniunctum cum inimicis amici ipsius.*

Περὶ Κυῶς καὶ εἰδώλῃ αὐτῆς ἐν
τῇ ὕδατι.

Φέρον, ποταμῶν πλησίον Κυῶν κρέας,
Κύψας ἑαυτὴν, ἄλλον εἰς ὕδαρ βλέπει.
Χαυῶν δ' λοιπὸν δ' ἡμέτῳ λαβεῖν κρέας,
Ἀπεσερεῖτο καὶ δ' ἔτι δ' ἐκράτη.

Επιμύδιον, ὅτι οὐ πολυονεκτῶν μῦθον
ζημιᾷται.

Περὶ Οὐγ καὶ ἁλὸς καὶ
αὐτόχων.

Περῶν ποταμὸν, φόρον ἢ γ' ἁλὸς Οὐγ,
Εν ᾧ τε ἐπέτωκε καὶ φιδεῖς δ' ἔχουσιν.
Σπόγγων δ' ἐπέτα πλῆθος ἔτις ὡς φέρον,
Πέσων ἐκοντὶ, δυσυχῶς ἀπεπνίγη.

Επιμύδιον, ὅτι πολλάκις θεοδοκίαν κέρ-
δος εἰς ζημίαν καταντᾷ.

Περὶ Καμήλῃ καὶ Διός.

Κυρτὴ Θεὸν Κάμηλῃ ἐξήτη κέρα,
Ἦν ἐξεμυκτήρισε τ' ἀδελφίας.

Ζημιᾷ γὰρ αὐτῇ λοιπὸν ὦτα καὶ κέραν,
Ὡς αὖ γε παντὰ πασιν αἰχίσῃ πέλη.

Επιμύδιον, ὅτι δεῖ παρὰ δ' Θεῶν αἰτεῖν
τὰ θεοσκήνητα.

Περὶ Λύκῃ καὶ Αἰγνός.

Λύκῃς πρὸς Αἰγνα φησὶν, ὅτι πρὸς αὐτὴν σίμῃ
ἔσται

DE CANE ET IMAGINE

ipſius in aqua.

32

Canis propter flumen carnem ferens,
 Quum ſe acclinaffet, aliam in aqua videt:
 Hiſcens autem vt inferiore aliã carnẽ caperet,
 Priuatus & ea eſt cuius compos erat.

AFFABVLATIO, *Quòd cupidus magis
 damno afficitur.*

DE ASINO ET SALE,

& Spongiis.

33

Trãſiens fluuiũ, onus ſalis portabat Aſinus.
 In quo etiam cecidit lenatus onere.
 Dehinc quum itidẽ multum ſpongiarũ ferret,
 Cecidit ſponte, & infeliciter ſuffocatus eſt.

AFFABVLATIO, *Quòd plerunque ex-
 peſtatio lucri in damnum incurrit.*

DE CAMELO ET IOVE.

34

Curua Camelus à Deo petebat cornua,
 Quam deriſit ob malum conſilium.
 Minuit enim ei de cætero aures & caput,
 Vt ab omni parte foret turpiſſima.

AFFABVLATIO, *Quòd oporteat à Deo
 conuenientia petere.*

DE LUPO ET AGNO.

35

Lupus Agno inquit, Nonne dudũ tu mihi

V 3

Aquam

Υδάρ ἱάρατις; ἄρτι γαστρός ἐξέφυγ,
 Καὶ πῶς ὕδαρ ἱάρατιον ἀγνοῶ ποτε.
 Θοῖνῃ γλῆνῃ μοι καὶν θέμις, καὶν μὴ θέμις.
 Επιμύδιον, πρὸς τὰς ἀδεῶς φανερώς
 ἀδικοῦμαι.

Περὶ δὲ Κωηγῶς ὁ Ποι-
 μύθῳ.

Δφλὸς Κωηγῶς πρὸς τὴν εἶπε ποιμήνα,
 Εἶπε Λέοντος ἵχνη εἶδες, μοι φράσον.
 Σοὶ τῷτον, εἶπεν, ἐθέλεις δείξω, πέλας
 Ἰχνη. Κωηγῶς, εἶπεν, ὦ ζητῶ πλέον.
 Επιμύδιον, πρὸς αὐτράπας θρα-
 σῆς πρὸς λόγους, καὶ πρὸς
 ἔργα δφλῆς.

Περὶ Ἰωπότου καὶ Αἰροί-
 κην.

Ἡτὶ λαβεῖν Αἰροῖκην Λαγῶν Ἰωπότης.
 Λαβὰν ᾧ χερσὶ τῷτον, ἡρώτα, πότις;
 Καὶ πῶλον ἐξήλαυνεν. Αἰροῖκῳ δὲ ἔφη,
 Μὴ σπεῦδε, σοὶ δώρημα τῷτο προσφέρω.
 Επιμύδιον, πρὸς τὰς ἐξ ἀνάγκης πι-
 ραγεμλῆς αἰΐδια.

Περὶ Λύκου καὶ Οὐκ.

Οδῶσιν ἦλον εἶλεν ἐξ Οὐκ Λύκῳ.
 Αἰτῶν ᾧ μισθόν, πωλήτεῖ) λάξ τιμὴ γένει.
 Λύκῳ δὲ φησι, πῶς μάχης ὦν πύλας

Aquam perturbasti? nuper ex vêtre natus sum,
Et quomodo aquā perturbarim nescio quādo.
Cœna fies mihi, siue iure, siue iniuria.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui in-
strepidè palàm iniurij sunt.*

DE VENATORE TIMIDO,
& Pastore. 36

Timidus Venator Pastori cuidam ait,
Sicubi Leonis vestigia nosti, dic mihi.
Tibi ipsum, ait, vis ostendam, prope
Vestigium. Venator ait, Non quæro amplius.

AFFABVLATIO, *Aduersus homines au-
daces verbis, & factis timidos.*

DE INQVITE ET
Agricola. 37

Petebat Leporem ab Agricola vt acciperet
Miles.

Accepto eo manibus rogabat, quanti?
Et equum admisit. Agricola autem ait,
Ne festina, tibi donum hoc offero.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui ne-
cessario recusant res suas.*

DE LVPO ET ASINO. 38

Ex Asino clauum dentibus extraxit Lupus.
Petēs verò mercedē, percutitur calcibus gena.
Lupus aut inquit, Quo cocus quū essem olim,

Ιατρικῆς μετῆλθον ἔργ' ἀναξίως;

Επιμύδιον, πρὸς τὰς τῶν ἰδίων τέχνων κα-
ταλιμπανόντας, καὶ ἑτέραν μετερχομένους
ἐπὶ βλάβῃ.

Περὶ Λύκας καὶ Γεράνων.

Εἰς λαμὸν ὅσων ἐμπεπήγη τῇ Λύκῃ,
Μισθὰ δ' ἔλων Γεράνῳ, ἥτις τῶν χάριν.
Ζῶον τράχηλον ἐκ Λύκας λαμῷ φέρων,
Μήδ' ἄλλο μηδὲν μισθὸν ἢ τὸτο σκόπη.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς ἐπικίνδυνον πρᾶξιν
ἐλχρήσαντας, καὶ μὴ τὸ σωτήριον ζητούν-
τας μισθόν.

Περὶ Ταύρας καὶ Τράγους.

Ἠλαυνε Ταῦρον ἐξ εἰς καίτης Τράγῳ.
Οὐ γὰρ Λέων δάσκειν· εἶπε γ' ἑνὶν,
Εἴπῃς με μὴ Λεοντῷ ἐπὶ φέει φόβῳ,
Εἰδὼς ὅσον Ταύρας τε καὶ Τράγῳ δένῃ.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς καταδεχομένης ὑβρίζεσθαι
ὑπὸ μικρῶν, ἀλλὰ φόβον ἑτέρων μεγαλύνων.

Περὶ Μύρμηκα καὶ Τέτ-
τιγος.

Ἡττῶσθαι Μύρμηκα Τέττιγος ἐν κρύει.
Μύρμηξ δ' ἔφησε, τί φέρες ὄντως ἔδρας;
Ὡς ἐν φέρε, εἰρηκεν, ἡδὸν ὀξέως.
Χημῶν δ' ἔρχομαι, φησὶ, μὴ τρυφῆς ἔρα.

Επιμ

Medicinæ opera indignè exercui?

AFFABVLATIO, *In eos qui propriam
artem derelinquunt, & aliam aggrediun-
tur incommode.*

DE LUPO ET GRUE.

39

In Lupi gutture os infixum erat,
Mercede autem cū extraxisset Grus, petebat
pretium.

Saluum collum ex Lupi gutture ferens,
Nullam aliā mercedem, quā hoc considera.

AFFABVLATIO, *In eos qui periculo-
sum negotium aggrediuntur, & post con-
ventionem, quarunt mercedem.*

DE TAVRO ET HIRCO.

40

Expellebat Taurum ex suo cubili Hircus.
Quē ferus Leo insectabatur. ait autē suspirās,
Nisi me Leonis timor perterreret,
Scires quanta Tauri & Hirci vis sit.

AFFAB. *In eos qui affici iniuria ferunt à
parvis metu aliorum maiorum.*

DE FORMICA ET

Cicada.

41

Petebat à Formica Cicada cibum, hyeme,
Sed Formica ait, Quid æstate faciebas?
Quòd æstate acutè caneret, dixit.
Hieme salta, inquit, ne amia cibum.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς μὴ γέλοντας ἐν νεότητι κρηπίαν, ἔδρα τῷ ἐν τῷ
 γήρατι πτωχύντας.

Περὶ Οφειῶ καὶ Γεωργ-
 ρῶ.

Εθαλπέ τις Γεωργὸς ἐν κόλποις Οφει-
 Ωρα κρύβας, ἐπεὶ ὃ θερμὸς ἦεν οὖτος,
 Επληξέ τ' ἰαλίψαντα, κακτάνει τ' αἶχῃ.
 Οὕτω κακῶς ποιεῖσι τὰς δύεργίους.

Περὶ χελιδόνῃ καὶ Αη-
 δόνῃ.

Αρεῦ Χελιδὼν μακρὰν ἐξεποτήθη,
 Εὔρε δ' ἐρήμοις ἐκκατηρμένῳ ὕλας
 Αηδὼν ὀξύφωνον. ἥ δ' ἀπεθρύνει
 Τὸν ἴππῳ ἄωρον ἐκπεσύντα τ' ὄρης.
 Χ' ἡ μὲν Χελιδὼν φησι, φιλοῦται ζώοις,
 Πρῶτον βλέπω σε, σημεῖον μὲν θεράκῳ.
 Αἶψ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν, καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
 Σύσκελῃ ἡμῖν, καὶ φίλη καὶ εὐκλήσας,
 Οπῶ γεωργῶν, καὶ χιθνητοῖς ἀσῶν.
 Τὴν δ' αὖτ' Αηδὼν ὀξύφωνῃ ἡμεῖσθι,
 Εἰ με πέτρῃς ἐμμένειν ἀοικήτοισι.
 Οἶκῃ δέ μοι πᾶς, ἥ τε μίξις ἀνθρώπων
 Μνημεῖον παλαιῶν συμφορῶν ἀσφλέξει.
 Επιμύδιον, ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρείττον ἐν
 ἐρήμοις ζῆν ἀλύπως, ἢ στωοικεῖν ἐν
 πόλεσι τοῖς κακῶς.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui in iuuentute nolunt laborare, & propterea in senectute mendicant.*

DE SERPENTE ET

Agricola.

42

Agricola quidam in sinu fouit Serpentem
Frigoribus: vbi autem calorem sensit,
Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.
Sic mali tractant benefactores.

DE HIRUNDINE ET

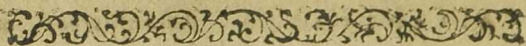
Luscinia.

43

Præcul ab agro Hirundo euolauit.
Reperit autem in desertis sedentem syluis
Acutè canentem Lusciniam: ea verò lugebat
Itym immaturum excessisse è vita.
Et Hirundo inquit, Charissima salua sis,
Primum hodie te post Thraciam video,
Sed veni rus & in domum hominum,
Contubernalis nobis, & chara habitabis.
Vbi agricolis, & non feris cantabis.
Cui Luscinia canora respondit,
Sine me in petris manere desertis,
Nam domus omnis & consuetudo hominum
Memoriã antiquarum calamitatũ reaccendet.

AFFABVLATIO. *Fabula significat, præstare sine dolore viuere in deserto, quàm cum malis habitare in ciuitatibus.*

HOM

ΟΜΗΡΟΥ ΒΑΤΡΑ-
χομυομαχία.

Ρόμῳ τῷ πρῶτῳ Μισσῶν χρεὼν ἐξ
Ελικῶν,
Ελθεῖν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπ' οὐχόμην εἵνεκ'
ἁοιδῆς,

Ὡν κέον ἐν δέλτοις ἐμῶν ἐπὶ γένεσσι θῆκα,
Δῆριν ἀπφρεσίῳ πολεμὸν κλονον ἔργῳ Ἀρη.
Εὐχρόμῳ μερόπεσιν εἰς ἕατα πᾶσι βαλέας,
Πῶς Μῦες ἐν Βατράχοισιν ἄριστόν τε εἴβησαν,
Γηγυέων ἀνδρῶν μιμνήσκου ἔργα γυναικῶν.
Ὡς λόγῳ ἐν θνητοῖσιν ἔλω, τίλω δ' ἔχεν δρ-
χέω.

Μῦς ποτε διψαλέος γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
Πλησίον ἐν λίμνῃ ἀπυλὸν πρῶσέθηκε γρύφον,
Υδατι τερπόμῳ μελιηδέει. τὸν δὲ κρατεῖδε
Λιμνόχαρις πολύφημῳ, ἔπειτ' ἐφθγγέσασθαι
τοῖον.

Ξάνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἡόνα; τίς ᾗ σ' ὁ
φύσας;

Πάντα δ' ἀλήθευσον, μὴ ψεύδ' ἀμύμον σε νοήσω.

Εἰ γάρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, εἰς δόμῳ ἄξω.

Δῶρα δὲ θεῖδ' ὄσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἐσθλά.

Εἰμι δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσίγναθῳ, ὅς κατὰ λί-
μνῳ

Τιμῶμαι, Βατράχων ἡγέμῳ ἡμάτα παύτα.

Καί με πατὴρ Πηλεὺς ποτε λείναθ' ὕδρ' ἔμεδ' ὄση

Μιχθ

HOMERI RANARVM

et Murium pugna.

Incipiens primum Musarum cœtum
ex Helicone
Venire in meum cor supplico gratia
cantus,

Quē nuper in libellis meis super genua posui,
Litem immensam, tumultuosum opus Martis,
Supplicās hominibus in aures oibus mittere,
Quō Mures in Ranas bene se gerentes iuerūt,
Terrigenū virorū imitati opera gigantum.
Sic sermo inter mortales erat, tale autem ha-
buit principium.

Mus aliquādo sitibūdus Felis periculū euitās,
Propinquum in lacū tenerā adposuit barbā,
Aqua delectatus dulci: hunc autem vidit
Limnocharis obstrepera, verbum autem lo-
cuta est tale:

O hospes quis es? vnde venisti ad littus?
quis autem te produxit?

Oīa autē verē dic, ne mēdācem te intellexero.
Si. n. te nouerim amicū dignū, ad domū ducā,
Dona autem tibi dabo hospitalitia multa &
bona.

Sum autē ego rex Phrysignathus, qui per lacū
Color, Ranarum dux dies omnes.

Et me pater Pele⁹ olim genuit Hydromedusæ
Mixtus

Μιχθεῖς ἐν φιλότῃ πᾶρ ὄχθας Ἡερδανοῖο,
Καὶ σε ὄρω καλόν τε καὶ ἄλκιμον, ἔξοχον ἄλ-
λων

Σκηπτῆρον βασιλῆα, καὶ ἐν πολέμοισι μαχη-
τὴν

Βριμναιά. ἀλλ' ἄγε θῆσον ἐλὼν ἡνελὼν ἀγρόδου.

Τόν δ' αὖ Ψυχάρπαξ ἡμείβετο, φώνησέν τε·
Τίπτε γῶν τέρων ζητεῖς φίλε δῆλον ἄπατιν
Ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ ἑβραίοις πεττωοῖς;
Ψυχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι, ἐμὶ δὲ κῆρυς
Τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορος. ἡ δὲ νυ μέ-
της

Λαιχμύλη θυγάτηρ Πτερυνοτρώκτη βασιλῆς.
Γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με, καὶ ἐξεσρέψατο βρω-
τοῖς,

Σίκοις ἔκκαρυοις, καὶ ἐδέσμασι πανδοκίποισι.
Πῶς ὃ φίλον ποιῇ με, τ' εἰς φύσιν ἐδὲν ὀμγῶν;
Σοὶ μὲν γὰρ εἶπεν ἐν ὕδασι. αὐτὰρ ἔμμιγε
Θοσα πᾶρ ἀνθρώποις τρώην ἐθῶ, ἐδὲ με λήθε
Λετοῦ τελοκοπάνιστος ἀπ' οὐκύκλου κανέοιο,
Οὐδὲ πωλακῆς πανύπεπλος ἔχων πολλὴν σισα-
μίδα,

Οὐ γὰρ ἐκ πτέρης, ἐκ ἥπατος λουκοχίτωνας,
Οὐδὲ τυρῆς νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῖο γαλακτός,
Οὐ χηστὸν μελίπωμα, τ' καὶ μάκκους ποτίεσιν,
Οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνῳ μερῶπων ἰδύχουσι μάκκροι,
Κοσμῆντες χύτρας δρυτῶμασι πανδοκίποισιν.
Οὐδέ ποτ' ἐν πολέμοιο χαλκῷ ἀπέφυγεν αὐτῶν,
Ἀλλ' οὐδὲ μὲν μῶλον ἰών, πρὸς μάχῃσιν ἐμύχθων.

Mixtus in amore ad ripas Eridani,
Et te quidem video pulchrumq; & fortē egre-
gium aliorum

Sceptriferum regem, & in bellis pugnacem
Esse, sed age citius tuā generationē cōcionare.

Huic autem rursus Psicharpax respondit,
dixitq;

Quidnam genus meum perquiris o amice,
manifestum omnibus

Hominibusq; diisq; & cælestibus volatilibus?

Psicharpax quidē ego vocor, sum autem filius
Troxartæ patris magnanimi: at mater

Lichomye filia Pternotroctæ regis. (riis,

Genuit autē in lignario me & enutriuit ciba-

Ficubus & nucibus, & eduliis omnigenis.

Quomodo autem amicum facies me in natu-
ram nihil similem?

Tibi quidē cū vita est in aquis, sed mihi certē

Quæcūq; apud homines, comedere consue-
tudo, neque me latet

Panis ter pistus à bene rotunda cista,

Neq; placēta extensa habens multā sisamida,

Nō sectio ex pna, nō iecora albā vestē habētia,

Neq; caseus nuper pressus à suavi lacte.

Non bonū dulccarium, quod & diui desiderāt.

Neq; quæcūq; ad cōuiuia hominū faciūt coci,

Ornantes ollas condimentis variis.

Nunquam ex bello malum effugi clamorem,

Sed statim ad pugnā iēs ppugnātib' mixt' sū,

Non

Οὐδέδ' αὐτρωπον, καί τ' ἔμεγα σῶμα φορέντα.
 Αἰεὶ ἐπὶ λέκτρον ἰών, ἄκρον δάκτυλον κρατῶσα
 κνω,

Καὶ πτέρης λαβόμεν, καὶ ἔποντο ἴκακεν αὐ-
 δρα.

Νάδιμεθ' ὅτε ἀπέφυλον ὕπνῳ, δάκνοντες ἐμῷ,
 Ἀλλὰ δ' ὕω μέγα πάντα τὰ δειδία πᾶσαν ἐπὶ
 αἶαν,

Κέρκον καὶ γαλέην, οἵ μοι μέγα πένθος ἄγασι.

Καὶ παλὶδα τονόεσσαν, ὅπως δολόφει πέλε πότμος.

Πλείστον δὲ Γαλέην περὶ δειδία, ἥ τις ἀρίστη,

Ἡ καὶ τραυλοδιώοντα καὶ τραγγίλῳ ἐρεείνη.

Οὐ τρώω ραφανάς, ἔκράμβας, ἔκκροκκώτας,

Οὐ τούτλοις χλωροῖς ἐπιδόσκομαι, ἔδδ' ἐσέλινοις.

Ταῦτα γὰρ ὑμῶν ἐσιν ἐδέσμευα τῶν κρατῶν λί-
 μνῳ.

Πρὸς γὰρ δὲ μεθέστας Φυσίγναθ' αὐτόν κ' ὕδα'

Ἔειπε, λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι, ἐπὶ καὶ ἡμῖν

Πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ, καὶ ἐπὶ χθονὶ γαῖᾳ
 ἰδέσθ.

Ἀμφίδιον γὰρ ἔδωκε νομῶν Βατράχοισι Κρογίων,

Σκιρτήσας καὶ γλῶ, καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύ-
 ψαι,

Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, εὐχερὲς ἐστί.

Αἶρω σ' ἐν νώτοις, κράτ' δέ με μή ποτ' ὀλέσας.

Ὅπως γηθόσωντο τ' ἐμὸν δόμον εἰσαφίκησας.

Ὡς ἄρ' ἔφη, ἔνθα τ' ἐδίδε. ὁ δ' ἔβαινε ἄχιστα
 Χείρας ἔχων ἀπαλοῖο κρατ' αὐχένῳ, ἄλματι
 κέφα.

Non timui hominem, quamuis magnum
corpus ferentem,

Sed ad lectum iens, summū digitū mordeo,
Et pedē arripui, & nō labor occupauit virū,
Suauis non au fugit somnus mordente me.

Sed duo valde oīa timeo omnē per terram,
Accipitrem & Felem, qui mihi magnum lu-
ctum adferunt,

Et decipulam luctuosam, vbi dolosum exi-
stit fatum.

Plurimū iam Felē supertimeo, qui optimus,
Qui & foramē ingrediētē p foramē pquirit.
Non comedo raphanos, non caules, non cu-
curbitas,

Non porris viridibus pascor, neque apiis:
Hæc enim vestra sunt edulia per lacum.

Ad hæc autem subridens Phylsignathus con-
tra locutus est:

O hospes, valde gloriaris ob ventrem: ad-
sunt & nobis

Multa valde in lacu & in terra mirabili visu.
Vtrāuis enim dedit pascuā Ranis Saturnius,
Exultare p terrā, & in aquis corp⁹ cooperire.
Si autem vis & hæc scire, facile est.

Portē te in humeris: tene aut me, neqñ peas:
Sic gauisus in meam domum venias.

Sic certē, inquit, & terga dabat. ille autem
ascendebat celerrimē,

Manus habēs tenerum per collū, saltu facili,

Καὶ πρῶτον μὲν ἔχειρεν, ὅτ' ἐβλεπε γέγονας ὄρ-
μους,

ἤξει τερπόμην Φυσιγνάτου. ἀλλ' ὅτε δὴ
ῥα

Κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο, πολλὰ δα-
κρύων,

Ἀχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφετο. πῆκε δὲ καί-
τας,

Καὶ πόδας ἐσφίγγει κατὰ γαστέρας. εὖ δέ οἱ
ἦτορ

Πάλλειτ' ἀηθείη, εἰ ἐπὶ χθόνα βέλειτ' ἰδέασθαι.

Δήναι δ' ἐπεσυνάχιζε, φόβος κρυόεντος αἰάλας.

Οὐρὸν μὲν πρῶτ' ἐπλάσ' ἐφ' ὕδασι, καὶ τε κώ-
πην

Σύρων, ὀχρόμυρος τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἰκέασθαι.

Υδασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο. πολλὰ δ' ἐβόα,

Καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ σώματος δ' ἀγέ-
ρδεν,

Οὐχ ἔτι νώτοισιν ἐβάστασε φόρον ἔρωτος

Ταῦρος, ὅτ' Εὐρώπην Διὰ κύματος ἦγ' ἐπὶ
Κρήτιν,

ὣς ἐμὲ ἐπιπλώσας ἐπινώπον ἦλθ' ἐς οἶκον

Βάτραχον, ὑψώσας ὤχρ' ὅν δέμας ὕδατι λούει.

Υδρὸς δ' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο, δένον ὄραμα

Ἀμφοτέρω, ὀρθὸν δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τράχη-
λον.

Τῆτον ἰδὼν κατέδυ Φυσιγνάτης, ἔπει νοήσας

Οἶον ἐταῦρον ἐμελλεν ἀποκλύμμεναι κατὰ λεί-
μην.

Et primum quidem gaudebat, quando in-
tuebatur vicinos portus,
Natiōe gaudēs Phrygiāthi. sed qñ iā utiq;
Vndis purpureis submergebatur, multum
lacrymans.
Inutilem pœnitentiam accusabat: vellebat
autem comas,
Et pedes stringebat per vētrē. in illo autē cor
Concutiebatur insolentia, & in terram vo-
lebat videre.
Vehementer autem ingemiscebat timoris
frigidi necessitate.
Caudam quidē in primis extendit in aquis
tanquam remum:
Trahēs supplicansq; deis in terram venire.
Aquis purpureis submergebatur: multum
autem clamabat:
Et talem dixit sermonem, ab ore autem con-
cionabatur:
Non sic humeris portauit onus amoris
Taurus, qñ Europā per vndā duxit in Cretā,
Vt me nauigās humeris vectā duxit ad domū
Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.
Hydrus autem ex improviso apparebat, hor-
rendum spectaculum
Vtriusq; ac erectū super aquā habebat collū.
Hunc videns ingressus est Phrygiāthus,
non quicquam intelligens
Qualē fociū futurus erat perdere per lacum.

Δὺ δ' ἔβάρθη λίμνης, καὶ ἀλδύατο κῆρα μέλαι-
ναν.

Κεῖντο δ' ὡς ἀφείη, πέσει ὑπὲρ οὐχὺς ἐς
ὕδαρ.

Χεῖρας δ' ἔσφριγεν, ἐλπιόμηντο κατέτριψε.

Πολλάκι μὲν κατέδυεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ'
αἶτε.

Λακτίζων αἰέδωνε, μέρον δ' ὅτε ἴω ὑπα-
λύξαι.

Δούλμασι δ' ἑσείχεσσι πλείστοι βάρη εἶλχον ἐπ'
αὐτῷ.

Υδασι δ' ὀκλύμηντο, θίγας ἐφθγγάζατο μύθεσ·

Οὐ λήσας γε Θεοὺς, Φυσίγναφε, βῶτα ποιή-
σας,

Ναυηγὸν ῥίψας δ' ἀπὸ σώματ' ὡς ἀπὸ πέτρης.

Οὐκ ἄν με κτ' γαῖαν ἀμείνων ἦοτα κήκιστε,

Παγκρατὶα τε, πάλῃ τε, καὶ εἰς δρόμον· ἀλλὰ
πλευρήσας,

Εἰς ὕδαρ μ' ἔρριψας. ἔχθ' Θεὸς ἐκδικῶν ὄμμεα.

Ποινὴν σὺ τίσας Μυῶν στρατῷ, ἐδ' ὑπαλύξας.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνυθεν ἐν ὕδασι. τόνδε κα-
τέειδε

Λεχοπίναξ, ὅχθησιν ἐφεζόμενον μαλακῇσι.

Δήνον δ' ἐξολόλυξε, δραμῶν δ' ἤχκελλε Μύε-
σιν.

Ὡς δ' ἔμελλον πῶς μῆτραι, ἔδν χόλ' αἰνὸς ἄ-
παντας.

Καὶ τότε κηρύκεσσι τοῖς ἐκέλευσαν ὑπ' ὄρητον

Κηρύσσιν ἀγροῖω δ' ἐς δώματα Τρωξάρτα

Πατρὸς

Ingressus est autem profunditatem lacus, & euitauit parcam nigram.

Ille autem vt relictus est, cecidit supinus statim in aquam:

Manus autē stringebat, & moriēs stridebat. Sæpe quidem ingrediebatur in aquam, sæpe autem rursus

Calcitrans emergebat: mortem autem non erat euitare.

Madentes autem pili plurimum pondus trahabant in ipso.

Aquis aut peries, tales loquit⁹ est sermones: Non latebis vtiq; Deos Physignathe hæc faciens.

Naufragium iaciens à corpore vt à petra. Nō certē me p̄ terrā melior eras, ô pessime; Pācratioq; uictaq; & ad cursū: sed decipiēs, In aquam me proiecisti. habet Deus vindicem oculum.

Pœnam tu solues Murium exercitui, neque euitabis.

Hęc locut⁹, expirauit in aquis. hūc aut vidit Lichopinax, ripis insidens mollibus.

Vehementer autem vlulauit: currens autem annunciauit Muribus.

Vt autem didicerunt mortem, subit ira grauis vniuersos.

Et tūc præconibus suis iusserūt sub diluculū Proclamare ad cōcionē in domos Troxartæ

Πατρὸς δυσήνε Ψυχάρπαγος, ὃς κ' ἰμνίῳ
 Ὑπὲρ ἐξήπλωτο, νεκρὸν δέ μοις, εἴδ' ἐπαρ' ὄχθας
 Ἦν ἤδη τλήμων, μέσσω δ' ἐπενήχετο πόντω.
 Ὡς δ' ἦλθον σπύδοντες ἅμ' ἦοι, πρῶτον ἀνέστη
 Τρωζάρτης ἐπὶ παῖδι χολούμῳ, εἶπε τε μῦ-
 θον·

ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῦν' ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέ-
 πονται

Εκ Βατράχων, ἡ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκ'.

Εἰμὶ δ' ἐγὼ δύσλῳ, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσ-
 σα.

Καὶ τ' ἤ μ' πρῶτον γε κατέκτανεν ἀρπάξασα,
 Εχθίστη γαλέη, τρώγλης ἐκθόθεν ἐλθούσα.

Τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπώλεις ἐς μόρον
 ἤξαν,

Καινοτέραις τέχναις ξύλινον δόλον ἐξούρυντες,
 Ἦν παρὰ γαλέεσσι, Μυῶν ὀλέτρην εἵπων.

Ὁ τρίτ' ἡ ἀγαπητὴ μοῖ' ἐμῇ ἐμῆτερ' ἐκεῖνη,
 Τῷτον ἀπέπνιξεν Φυσίγναθ' ἐς βυθὸν ὄξας.

Ἀλλ' ἄγεθ' ὁπωλίσμεθα, καὶ ἐξελθώμεν ἐπὶ
 αὐτοῖς,

Σώματα χρημύπαντες δὲ ἔντεσι διαδαλέοισι.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπρεσε κροτοπλίζεσθ' ἅπαν-
 τοις.

Καὶ τοὺς μὲν ῥ' ἐκόρουσεν Ἀρης πολέμοιο μεμη-
 λώς.

Κνημῖδας μὲν πρῶτα φεῖ κνήμησιν ἔηκασι,

Ρήξαντες κυάμους χλωρῶς, εὖ τ' ἀσκήσαντες,

Οὗς αὖτ' ἀφ' οὐκ ἐπὶ πάντες κατέτρωξαν.

Θάωρ

Patris infelicis Psicharpagis, qui per lacum
Sūpinus natabat, mortuum corpus. neque
iuxta ripas

Erat iam miser, sed medio innatabat ponto.
Vt autem venerunt festinantes cum aurora,
primum surrexit

Troxartes ob filiū iratus, dixitq; sermonem:
O amici, tametsi solus ego mala multa
passus sum

Ex Ranis, fors mala omnibus facta est.

Sum aut ego infelix, postq̄ treis filios pdidi.

Et quidem primum utique occidit sapiens.

Inimicissimus Felis, foramen extrā capiens.

Alium autem rursus viri crudeles ad mor-
tem duxerunt,

Nouis artibus ligneum dolum inuenientes,

Quam decipulam vocant, Murium perditri-
cem existentem.

Qui terti⁹ erat dilect⁹ mihi & matri inclyte,

Hanc suffocauit Physignathus in profun-
dum ducens.

Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,

Corpora ornantes armis variis.

Hæc locutus, persuasit armari vniuersos.

Hos quidem utique armauit Mars belli cu-
ram habens,

Ocreas quidē primū circa tibiae posuerunt,

Frangentes fabas virides, beneq; aptantes,

Quas ipsi per noctem stantes corroserunt.

Θάρηκας δ' εἶχον χαλαρῶς φέων δ' ἀπὸ βυρσῶν.
 Οὓς Γαλέην δειγνύοντες ἐπισταδύνας ἐποίησαν.
 Αἰσὶς δ' ἰὼ λύχνα μεσόμφαλον. ἡ δ' ἐνὶ λόφῳ.
 Εὐμήκης βελόνας, παλχάλκεον ἔρπον Ἀρηῶ.
 Ἡ δ' ἡέρως τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοισι καρύει.
 Οὕτω μὲν Μῦες ἦσαν ἑνοπλοί. ὥς δ' ἐνόησαν
 Βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος· εἰς δ' ἔνα
 χώρον.

Ἐλθόντες, βελὼν ξυνάγην πολέμοιο κακῆος.
 Σκεπτομένων δ' αὐτῶν πόθεν ἡ γαῖσις, ἡ τίς ὁ
 ἦρύκηται.

Κήρυξ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σκῆπτρον μετὰ
 χερσὶ,

Τυρογλύφει υἱὸς μεγαλήτορος Εὐδασίχου
 Ἀγγέλλων πολέμοιο κακῶ φάτιν, εἴπε τε μῦ-
 θον.

Ω Βάτραχοι, Μῦες ὑμῖν ἀπελήσαντες ἐπε-
 ψαν.

Εἰπὲν, ὁπλίζεσθ' ἐπὶ πόλεμόν τε μάχῳ τε.
 Εἶδον γὰρ κατ' ὕδαρ Ψυχάρπαγα, ὃν κατίπι-
 φνει.

Υμέτερος βασιλῆος Φυσίγνατος, ἀλλὰ μάχεσθαι
 Οἴητες ἐν βατράχοισιν δρῖσῃς γαῖατε.

Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε. λόγῳ δ' εἰς ἕατα μυῶν
 Εἰσελθὼν, ἐξάραξε φρένας βατράχων ἀγρώ-
 χων.

Μεμφομένων δ' αὐτῶν, Φυσίγναται ἐπὶ ἀνά-
 γαίς.

Ω φίλοι, σὺν ἑκτένοι ἐγὼ Μυῶ, εἴδε κατεῖδον
 Οὐκ οὐκ

Thoraces autem habebant calamis circum-
datis à coriis,

Quos Felem excoriantes scitè fecerunt.

Clypeus autem erat lucernæ medius umbi-
licus. at verò lancea,

Longæ acus, omnino æreum opus Martis.

Cassis autem, testa in temporibus nucis.

Sic quidem Mures erant armati. vt autem
intellexerunt

Ranæ, egressæ sunt ab aqua: in vnumq; locū

Veniētes, consiliū cōgregauerunt belli mali.

Considerantibus autem ipsis vnde seditio,
vel quis tumultus,

Præco propè venit, ferēs sceptrū in manibus.

Tyroglyphi filius magnanimi Embasichy-
tros,

Nunciās belli malū nunciū, dixitq; sermonē:

O Ranæ, Mures vobis minitātes miserunt

Dicere, armari ad bellumq; pugnamq;.

Viderunt enim per aquam Psicharpaga,
quem occidit.

Vester rex Physignathus, sed pugnate.

Quæcūq; inter Ranas egregiæ genitæ estis.

Sic locutus disparuit, sermo autem in au-
res Murium

Ingrediens turbauit mētes Ranarū supbarū.

Accusantibus autem ipsis, Physignathus di-
xit assurgens:

O amici, non occidi ego Murē, neque vidi

Ολοῦρνον. πάντως ἐπνίγη, πνέζων παρὰ λί-
μνῳ,

Νήξτε τοῖς Βατράχων μεμέμνον'. οἱ γ' ἡμίτοι.

Νυῦ ἐρε μέμφονται τὸν ἀνάπτον. ἀλλ' ἄγε βα-
λῶν

Ζητήσωμιν, ὅπως δοκίμους Μύας ἐξολέσωμιν.

Τοὶ γ' ἐχὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.

Σώματι κρημέσαντες, ἐνοπλοὶ σῶμιν ἄπαν-
τες,

Ἀκροῖς παρ' χεῖλεσιν, ὅπου κητέκρημεν ὁ χυ-
ρῶ.

Ἡίκα δ' ὁρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,

Φραξάμενοι κρούτων, ὅστις χερδὸν ἀντίον ἔλθοι.

Εἰς λίμνῳ αὐτὰς σὺν ἔντεσιν οὕτω βάλαμιν.

Οὕτω γ' πνέζαντες ἐν ὕδασι τὰς ἀιγλύμους,

Στήσωμιν οὕτῳως τὸ Μυοκτόνον ὧδε τρύπαμον.

Ὡς ἄρα φωνήσας, ὅπλοισι ἐνέδυσεν ἄπαντας.

Φύλλοις μὲν μελαχῶν κνήμας εἰς ἀμφεγκάλυ-
ψαν.

Θάρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πελαγέων δ' ὑπὸ τρύταν.

Φύλλα γ' ἔκρηψεω ἐῖς ἀσπίδας εὖ ἥσκησαν.

Εἶχον δ' ὀξύχοινον ἐπὶ μακρὸς δρήρη,

Καὶ κέρυφες κρηλίων λεπτῶν κράσι ἀμφεγκά-
λυπτον.

Φραξάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθους ὑψηλῇσι,

Σείοντες λόχοις, θυμὸν δ' ἐπληθεύεσθαι.

Ζεὺς γ' ἔπειθε καλέσας εἰς ἔρην ἄστεργέντα

Καὶ πολέμου πληθύνει δειξας, κρατερῶς τε μα-
χησάμενος.

Pereuntem, omnino suffocatus est, ludens
iuxta lacum,

Natus Ranarum imitatus. pessimi autem
Nunc me accusant inculpabile. sed age consilium
Inquiramus, ut dolosos Mures deperdamus.
Etiam ego dico, ut mihi appareret esse optima.
Corpora ornantes, armati stemus vniuersi
Summas iuxta ripas, ubi princeps locus.
Quando autem impetum facientes in nos venerint,
Arripientes galeas, quisque prope obuius venerit,
In lacum ipsos cum armis statim deiiciamus.
Sic enim suffocantes in aquis expertes natasti,
Constituemus in promptu Murium occiso-
rum hictrophæum.

Sic certe loquutus, armis induit vniuersos.
Foliis quidem maluarum tibias suas undi-
que cooperuerunt.

Thoraces autem habuerunt viridibus latis à betis.
Folia autem caulium in clypeos bene aptauerunt.
Lancea autem acutus iuncus unicuique lon-
gus aptatus erat.

Et galeæ cochleis subtilibus capita undique
cooperiebant

Obstruentes autem steterunt in ripis altis
Vibrantes lanceas, animo autem plenus e-
rat unusquisque.

Iupiter autem deos vocans in cælum astriferum,
Et belli multitudinem ostendens, potentesque
pugnatores

Multos

Παλλῆς καὶ μεγάλες, ἡδ' ἔγχα μακρὰ φέρον-
τα.

Οἷον κενταύρων στρατὸς ἔρχετο, ἡδ' ἐμγαάντων.

Ἡδὲ γελῶν ἐρέεινε, τίνες Βατράχοισιν ἄνωγρί,

Ἡ Μυσὶν, ἀθανάτων, καὶ Αθλιῶν περσείπει,

Ω θυγατερ, Μυσὶν ἢ ἐπαλεξήσῃσαι πορεύσῃ;

Καὶ γὰρ σὺ καὶ νηὶν ἀεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,

Κρίσῃ τερπόμφοι, καὶ ἐδέσμευσιν ἐκ θυσιῶν.

Ὡς ἄρ' ἔφη Κρυνίδης, τὸ δ' ἀπερσείπειν Αθλιῶν

Ὡ πάτερ, σὺν αὐτῷ πῶποτ' ἐγὼ Μυσὶ τέρημι-
νοισιν.

Ελθοίμεν ἐπαραγῆς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαται.

Στέμματα βλάπτειντες, καὶ λύχνους εἶνεκ' ἐ-
λαίει.

Τῷτο δὲ με λείω ἔδωκε φρένας, οἷον ἔριξαν.

Πέπλον μοι κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηναι καμήσας

Εκ ροδῶν λεπτῆς, καὶ σήμονα λεπτὸν ἔνησα,

Τρώγλας τ' ἐμπόιηται, ὃ δ' ἡπητῆς μοι ἐπέση,

Καὶ πρᾶσσε με ἔκχεε τάττε χάριν ἐξώρησμαι.

Χρησαμὲν γὰρ ὕφηναι, καὶ σὺν ἔχω αὐταπο-
δοῦμαι.

Ἀλλ' ὅδ' ὡς Βατράχοισιν ἀρηγέμεν σὺν ἐφελήσω.

Εἰσὶ γὰρ ὅδ' αὐτοὶ φρένας ἐμπεδοί, ἀλλὰ με περ-
σύν.

Εκ πολέμου αἰεῖσαν, ἐπεὶ λείω ἐνοπώθην,

Ἵππευ δευομδρῶν σὺν εἶκσαν θορυβῶντες,

Οὐδ' ὀλίγον καθαμῦσαι. ἐγὼ δ' αὖτις κατε-
κείμεν.

Τὴν κεφαλὴν ἀλγῶσα ἕως ἐβόησει ἀλέκτωρ.

Ἀλλ'

Multos & magnos, & lāceas longas ferētes,
Qualis cētaurorū exercit⁹ pcedit, & gigātū,
Suauiter ridēs rogabat q Ranis auxiliares
Vel Muribus, immortalium? & Palladem al-
locutus est:

O filia, Muribus nūquid auxiliatura ibis?
Etenim tuū pertēplū semp exultāt vnīuersū,
Odore delectati, & cibariis ex sacrificiis.

Sic certē dixit Saturnius. hunc autem al-
locuta est Pallas:

O pater, nō certē vnquā ego Murib⁹ vexatis
Venirem auxiliatrix: quoniam mala multa
mihi fecerunt,

Coronas labefactantes & lucernas propter
oleum.

Hoc autem meas valde pupugit mentes
quod fecerunt:

Peplū meū corroserunt, quod texui laborans
Extrama subtili, & stamen subtile neui,

Foraminaq; fecerunt: at sutor mihi institit,
Et exigit à me vsuras: huius gratia irata sum.

Mutuata enim texui, nec possum restituere.
Sed neque sic Ranis auxiliari velim.

Sunt enim neque ipsæ mentibus firmæ, sed
me primū

Ex bello redeuntē, cū essem valde defatigata,
Somno indigentē nō pmiserūt tumultuātes,
Neq; parū cōniungere: ego aut̄ insomnis iacebā
Caput dolens, donec clamauit gallus.

Sed

Αλλ' ἄγε παυσώμεθα Θεοὶ τέτοισιν δρῆγην·

Μηκέτις ὑμείων τρωτῇ βέλῃ ὀξυόεντι.

Εἰσὶ γὰρ ἀλχέμαροι, καὶ εἰ Θεὸς αὐτίκα ἔλθοι.

Παύτες δ' οὐρανόθεν τερπόμεθα δῆλον ὄραν-
τες.

Ὡς ἄρ' ἔφη. τῇ δ' αὖτε πεπείθοντο Θεοὶ ἄλ-
λοι.

Παύτες ὁμῶς δὲ ἀολλέες ἤλυθον εἰς ἓνα χῶ-
ρον.

Κάθ' δ' ἤλθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέρον-
τε.

Καὶ ἴτε κώνωπις μεγάλας σάλπιγας ἔχον-
τες,

Διὸν ἐσάλπισον πόλεμος κτύπον. ὕρανόθεν γ' ἔ-
ξως Κρονόθης βρόντησε, τέρας πολέμοιο κακιοῦ.

Πρῶτος δ' Ὑψιβόας Λιχίνωρα ἔτασε δαρι,
ἔτατό' ἐν αἰεμάχοις, κατὰ γαστέρα εἰς μέσον
ἦπαρ,

Κάθ' δ' ἔπεσεν πελυνῆς, ἀπαλὰς δ' ἐκόνισεν ἐθεί-
ρας.

Τρωγλωθύτης γ' μετ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλείω-
να,

Πῆξεν δ' ἐν σέρνῳ σιβαρὸν δόρυ. τὸν δὲ πεσόν-
τα

Εἴλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος
ἔπτη.

Στυγλαΐα δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ Εὐδαί-
χυτρον.

Δεζφάγ' γ' Πολύφωνον καὶ γαστέρα τύψεν.

Sed age cessemus, Dei, iis auxiliari,
Nevtiq; aliquis vestrū vulneretur telo acuto.
Sunt enim cominus pugnantes, etiam si
Deus contra veniret.

Omnes autē cælit⁹ delectemur litē vidētes.
Vt certē dixit, huic deinceps paruerunt
Dei alij.

Oēs simul autē collecti venerūt in vnū locū.
Venerunt verò præcones duo, signum belli
ferentes.

Et tunc culices magnas tubas habentes,
Vehementem tuba clangebant belli strepi-
tum. cælitus autem

Iupiter Saturnius intonuit, signū belli mali.
Primus autem Hypsiboas Lichenorem
vulneravit lancea,

Stantem inter propugnatores, per ventrem
in medium hepar.

Concidit autem pronus, ac pulvere imbuir
teneras comas.

Troglodytes autem post ipsum iaculatus est
Peliona.

Infixit autem in pectore solidam lanceam.
hunc autem cadentem (uit,

Cepit nigra mors, aīa autē ex corpore auola-
Seutlæus autem utique occidit traiciens
cor Embasichytrum.

Artophagus autem Polyphorum per ven-
trem percussit.

Cecidit

Ἡοιπε ὃ πρῶτης, ψυχῇ δ' μελέων ἐξέπτη.

Λιμένοχαρις δ' ὥς εἶδεν ἀποκύνειον Πολύφα-
νον,

Τραυλοδύτῳ πέτρᾳ μελοειδὲι τρώσεν ἐπι-
φθίς,

Αὐχένα παρ' μέσσον. τὸν δ' ἐσκοτόθη ὅσ' ἐκά-
λυψεν.

Δειχύνωρ δ' αὐτῷ ὑπὸ σκέθ' ὄρεϊ φαινῶ,

Καὶ βάλεν, ἐδ' ἀφάμαρτε, καθ' ἥπαρ. ὥς δ' ἐ-
νόησε

Κραμβοφάγῳ, ὄχθασι βαθείας ἐμπιστε φεύ-
γων.

Αἰχ' οὐδ' ὥς ἀπέληλθε ἐν ὕδασι, ἤλασε δ' αὐ-
τὸν,

Κάππεσε δ', ὅση αὐένδυσεν, ἐδύππεθ' δ' ἄμα-
τι λίμνῃ

Πορφυρέῳ. αὐτὸς δ' παρ' ἡϊόν' ἐξεζανύσθη,

Χορδῆσι λιπαρῇσι τ' ἐπορνύμεθ' λαγνέουσιν.

Λιμνήσιθ' δ' ὄχθασι Τυρογλύφον ἐξενάειξε.

Πτερογλύφον δ' εἰδὼν Καλαμίνδιθ', εἰς φόβον
ἤλθεν,

Ἠλαθ' δ' εἰς λίμνῳ φεύγων, πλὴν ἀσπίδα ῥί-
ψας.

Υδροχαρις δ' ἐπεπύθη Πτεροφάγῳ βασιλῆα,

Χερμαδίᾳ πλῆξας κατὰ βρέγματιθ'. ἐκέφα-
λῳ δ'

Ἐκ ρινῶν ἔσασζε, παλάσσειθ' δ' ἄματι γαῖα.

Λειχρίτιαξ δ' ἐκτάνει ἀκύνειον Βορβορηχοί-
τῳ

Cecidit autem supinus, anima autem membris euolauit.

Lymnocharis autem ut vidit pereuntem Polyphonom,

Troglodyten petra molari vulnerauit anticipans

Colum iuxta medium: huic autem caligo oculos operuit,

Lichenora autem ipse collimabat lancea lucida,
Et percussit, neque aberrauit, per hepar: ut autem intellexit:

Crabrophagus, ripis profundis incidit fugiens,
Sed neque sic cessauit in aquis, impulit autem ipsum.

Concidit autem, non respirauit, tangebatur autem sanguine lacus

Purpureo. ipse autem iuxta littus extensus est.
Venis pinguibusque incitatus intestinis.

Limnesi autem in ripis Tyroglyphum spoliauit.
Pternoglyphum autem videns Calaminthius, in timorem venit.

Saltauit autem in lacum fugiens, clypeum iaciens.
Hydrocharis autem occidit Pternophagum regem,

Saxo percutiens per guttur: cerebrum autem
Ex naribus stillabat, ac polluebatur sanguine terra.

Lichopinax autem occidit irreprehensibilem Borborocæten:

Ἐλχ' ἐπαιέας, τ' ὅ σπόδας ὅσ' ἐκάλυψε,
 Πρασοφάγ' ὅλ' ἐσιδὼν, ποδὸς ἔλκυσε Κνισ-
 σοδιώκτων,

Ἐν λίμνῃ δ' ἀπέπνιξε κρατήσας χεῖρ' ἰένον-
 τας.

Ψυχάρπαξ δ' ἤμυν', ἐξάρων περὶ τεθνηδόντων,
 Καὶ βάλε Πηλοδάστον κρατὰ νηδύ' εἰς μέσον ἡ-
 παρ.

Πίπτε δ' οἱ πρῶτον, ψυχὴ δ' αἰδὸςδε βεβή-
 κει.

Πηλοδάστης δ' ἐσιδὼν, πηλοδ' δράκτα ρίψεν ἐπ'
 αὐτὸν,

Καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἐξετύφλου πυρρὰ
 μικρὸν.

Θυμώτῃ δ' ἄρα κῆν', ἐλὼν δ' ἐπε χεῖρ' πα-
 χεῖν

Κεῖμαρ' ἐν πεδίῳ λίθον, ὄβριμον ἄχθ' ἀρού-
 ρης,

Τὰ βάλε Πηλοδάστῃ ὑπὸ γυνάτῃ· πᾶσα δ'
 ἐκλάσθη

Κνήμη δεξιτερή· πέσε δ' ὑπὲρ ἐν κονίῃσι.

Κραυγασίδης δ' ἤμυνε, καὶ αὐδὴς βαῖνε' ἐπ'
 αὐτὸν,

Τύψε μέστω δ' αὐτὸν κρατὰ γαστέρα· πᾶς ὃ οἱ
 εἶσω

Θξύχοιν' διῶν· χαρὰ δ' ἐκχυτο ἅπαντα

Ἐνθα, ἐφειλομένη ὑπὸ δούρατι χεῖρ' πι-
 χεῖν,

Σιτοφάγ' ὅλ' ὥς εἶδεν ἐπ' ὄχθητιν παταμῆος

Σηαῖ

Lancea impetum faciens: huicq; caligo ocu-
los cooperuit.

Prassophagus autem videns, pede traxit
Cnissodiocten,

Acin lacu suffocauit tenens manu neruum.

Pficharpax autem vltus est, fociis mortuis,

Et percussit Pelusium per ventrem in me-
dium hepar:

Cecidit autem illi antè, anima autem ad in-
fernum iuit.

Pelobates autem videns, luti manipulum
iecit in ipsum,

Et frontè inūxit, & excecabatur propemodū.

Iratus est autem certè ille capiens vtiq; ma-
nu forti

Iacentem in campo lapidem, ponderosum
pondus terræ,

Hoc percussit Pelobaten sub genua: tota au-
tem fracta est

Tibia dextra: cecidit autem supinus in pul-
ueribus.

Craugasides autem vltus est, iterumq; ado-
riebatur ipsum,

Percussit medium autem ipsum per ven-
trem, totius autem ei intrò

Acutus iuncus ingrediebatur: humi autem
effundebantur vniuersa

Intestina, extracta à lancea manu graui.

Sitophagus autem vt vidit in ripis fluminis,

Σκάζαν ἐκ πολέμου αἰεχάζετο, τείρετο δ' αἰ-
νῶς.

Ἠλατο δ' εἰς Ἰάφρον, ὅπως φύγη αἰπὺν ὄλε-
θρον.

Τρωξάρτης δ' ἔβαλεν Φυσίγνατον εἰς πόδα ὤ-
κρον.

Ὡκε ἣ τέρυμνον εἰς λίμνῳ ἦλατο φεύγων.

Τρωξάρτης δ' ὥς εἶδεν ἔειπεν ἡμίπνοον περὶ πόν-
τος,

Καὶ οἱ ἐπιδραμὲν αὐτῆς, δποκτάμναι μὲν αἰ-
νων.

Πρασταῖτο δ' ὥς εἶδεν ἔειπεν ἡμίπνοον περὶ πόν-
τος,

Ἠλθε δ' αὖ περμάχων, καὶ αἰθύνισεν ὅξει χοί-
νω,

Οὐδ' ἔρρηξε σάκτο, χέει δ' αὐτοῦ δδουρὸς ἀ-
κωκή.

Ἦν ἣ πῆς ἐν Μύεσιν νέτο παῖς ἑξοχὸς ἄλλων,

Ἀγχεμάχτο φίλτο υἱὸς ἀμύμνοντο Ἀρτεπιβού-
λος,

Ορχαμτο αὐτὸν Ἀρη φαίνων, κρατερὸς Μεριδέρ-
παξ,

Ὅς μόντο ἐν Μύεσιν ἀρετὴν δέσκει μάχεσθαι.

Στῆ ἣ παρὰ λίμνῳ γαυροῦμνοντο οἱ ἀπ' ἄλ-
λων.

Στεῦτο ἣ παρ' ἡσὶν Βατράχων γλῶττο αἰχμη-
τάων.

Καὶ νύκιν ἐξετέλεισεν, ἐπεὶ μέγα οἱ δέντο ἦεν.

Εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

Claudicans ex bello recedebat, vexabatur
autem valde,
Saltauit autem in fossam, vt aufugeret di-
ram perniciem.

Troxartes autem percussit Physignathum
in pedem summum.

Celeriter autē vexat⁹ in lacū saltauit fugiēs.

Troxartes autē vt vidit adhuc semiuiuum,
qui antē ceciderat,

Et illi incurrit rursus, occidere desiderans.

Prassæus autem vt vidit adhuc semiuiuum,
qui antē ceciderat,

Venit per propugnatores, & iaculatus est
acuto iunco,

Neque fregit scutum: hærebat autem ipsius
lanceæ acies.

Erat autem quidam inter Mures iuuenis fi-
lius egregius inter alios

Cominus pugnans, charus filius irreprehen-
sibilis Artepibuli,

Princeps ipsum Martem ostendens, robustus
Meridarpax,

Qui sol⁹ iter Mures dominabatur pugnādo,
Stetit autē iuxta lacum elatus solus ab aliis.

Iactabat autem depopulatum ire Ranarum
genus iaculatricum.

Et certē p̄fecisset, qm̄ magnū ipsi robur erat,
Nisi statim intellexisset pater hominumq̄;
deorumq̄;

Καὶ ἔτ' ἀπολυμνῶν Βατράχους ὤκτερε Κρη-
νίων.

Κινήσας δὲ κάρη. Τρίλιν δ' ἐφθέρξατο φωνῶν.

Ω Πόποι, ἥ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶ-
μαι.

Οὐ μικρὸν μὲ ἐπληξέ Μεριδάρπαξ κατὰ λί-
μνιν

Ενναίρειν Βατράχους βλεμμείνων. ἀλλὰ τάχιστα

Παλλάδι πέμψωμιν πολερόκλονον, ἥδ' ἐ καὶ
Αῤῥω,

Οἱ μιν ἀπυχίστοι μάχης κρατερόν πως εἶον-
τα.

Ως ἄρ' ἔφη Κρηνίδης. ἄρης δ' ἀπαμείβετο
μύθῳ·

Οὐτ' ἄρ' Αἰτωαίης, Κρηνίδη, θένετο, ἔτε Αἰρητο
Ισχύσε Βατράχοισιν δρηγέμιν αἰπὺν ὀλεθρον.

Αλλ' ἄγε πάντες ἱώμιν δρηγένης, ἥ τ' σὸν ὀπλον

Κινέομαι μέγα Τίτανοκτόνον ὀβριμμερῆν,

Ω Τιταίης πέφνες δρῖσας ἔξοχα πάντων,

Εἰκέλαδόν τ' ἐπέδησας, ἥδ' ἄγρια φῦλα γυνά-
των.

Ως ἄρ' ἔφη. Κρηνίδης δ' ἔβαλε πολόεντα
κεραυνόν.

Πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ολύμ-
πον.

Αὐτὰρ ἐπεί τε κεραυνὸν δαμαλέον Διὸς ὀπλον

ἦκ' ἐπιδιήσας. ὁ δ' ἄρ' ἐπεί το χερὸς αἰα-
κτο.

Et tunc pereuntes Ranas miseratus fuisset
Saturnius.

Mouens autē caput, talem locutus est vocē:

O Dij, certē magnum opus oculis video.
Nō parū me stupefecit Meridarpax ad lacū,
Trucidare Ranas desiderans, sed celerrimē
Palladem mittamus tumultuosam, etiam &
Martem,

Qui ipsum arcebunt à pugna robustum
quamuis existentem.

Sic certē locutus Saturnius, Mars autem
respondebat sermone:

Neque certē Palladis, ô Iupiter, potentia,
neque Martis

Poterit Ranas vindicare à dira pernicie.
Sed agē omnes eamus auxiliores, vel tuū
iaculum

Moueatur magnum, quod Titanas sustulit,
potens opus,

Quo Titanas occidisti egregios vltra oēs,
Enceladumq; illigasti, & agrestia genera gi-
gantum.

Sic certē dixit: Saturnius autem iaculatus
est ardens fulmen.

Primum quidem intonuit, magnum autem
commouit Olympum.

Sed postea fulmen, terribile Iouis telum,
Venit inuoluens: illud autem certē euola-
uit à manu Regis,

Πῶς μὲν ἐφείνη βαλὼν Βατῶν τε Μυ-

αῖ' ἔδ' ὡς ἀπείληγε Μυῶν σπᾶς, αἱ ἐν

μυῶν

Ἰὼ παρ' ἡμῶν Βατῶν ἦσαν ἀχκμητῶν,

Ἐἰ μὴ καὶ αὐλὺμνον Βατῶν ἐχένοε Κορ-

νίαν,

Ὅς παρ' ἐν Βατῶν ἀρῶν αἰὲς ἔπεμ-

ψεν.

Ἥλθον δ' ἐξ αἰθρῆς καὶ ἀχκμητῶν, αἰνυχομήταν,

Λοξόδαται, σπῆλαι, ψαλιδόσπηι, ἐσπᾶνδε-

μυῖ,

Ὅσοι φῦς, ἀχκμητῶν ἀντιδόχοις ἐν αἰ-

μυῖς,

Βαχσοί, ἡδονοῦντες, καὶ σῆσαν ἐσπᾶντες,

Ὀχλῶδες, δινυχοί, ἀχκμητῶν αἰὲς καλῶν τε

Καρκίνοι, οἱ παρ' Μυῶν ἔσσαν ἐκπῆν,

Ἡδὲ πῶδες καὶ κακῶν. αἰνυχοί τε καὶ ἄλλοι,

Ὅς καὶ ἡδονοῦντες ἀλλοί Μυῶν, ἔδ' ἡδονοῦντες.

Ἐς τὸ φῦλ ἐσπᾶντες ἐδονοῦντες ἡδονοῦντες.

Καὶ πᾶσι τε καὶ ἡδονοῦντες ἐξέτελόν.

Omnes quidem utique terruit iaculatus Ran-
nasq; Muresq;.
Sed neque sic cessauit Murium exercitus, sed
adhuc magis
Cupiebat depopulatum ire Ranarum genus
iaculatricum,
Nisi ab olympo Ranas miseratus fuisset Sa-
turnius.
Qui utiq; tūc Ranis auxiliores ilicō misit.
Venerunt autem ex improviso habentes in-
cudes in tergo, vngulis curuati,
Obliqua ingredientiē, tortuosi, habentes
cortices in ore, ostripelles,
Oslei natura, lati humeros, rutilantes in
humeris,
Blæssi, neruosis manibus, & pectoribus in-
tuentes,
Octopedes, bicipites, manibus abundantes:
illi autem vocantur
Cancri, qui utique Murium caudas oribus
incidebant,
Etiā pedes & manus, flectebātur autē lāceæ.
Quos & timuerunt miseri Mures, neque su-
stinuerunt.
In fugam autem vertebantur, occidebat au-
tem sol iam,
Et belli finis vnus diei perfectus est.

INTERPRETATIO PRO-
priorum nominum, quæ in Βατραχίου-
μαχία Ranis & Muribus
attribuuntur.

*

- Λιμνόχαις, palude gaudens,
Φυσίγναθς, inflans maxillas, siue buccas.
Υδρομεδύσα, regina aquarum.
Ψυχάρπαξ, micarum raptor.
Τρωξάρτης, vorans panem.
Λιχομύλη, lambens molas.
Πτεροτρώκτης, pernas vorans.
Λιχοπίναξ, lambens quadras.
Τυρόγλυφς, caseorum excavator.
Εμβασίχυτς, in ollam irrepens.
Υψιβόας, altè clamans.
Λιχλώωρ, lambens eandem.
Τρωγλωδύτης, ingrediens foramina.
Πηλείων, à luto nomen desumptū, cœnoscus.
Σουτλαΐς, à beta, vel porro, Betaceus, vel
Porraceus.
Αεθόφας, panivorus.
Πολύφωνς, multiuocus, garrulus.
Κραμβοφάγς, vorans caules.
Λιμνήσις, palustris, siue lacustris.
Πτερογλύφς, pernarum excavator.
Καλαμίνθη, ἢ πᾶσι καλαμίνθης, nepita herba.
Υδροχαις, aqua gaudens.

Ππερι

Περνοφάγ@, pernas vorans.
 Βορβοργήτης, in cœno iacens.
 Πορροφάγ@, edens porrum,
 Κοισοδιώκτης, nidorum sectator.
 Πηλός@, à luto nomen habet : Lutofus.
 Πηλοβάτης, per lutum incedens.
 Κραυσίδης, caulium speciem referens.
 Σίβφάγ@, cibos absumens.
 Πρασά@, caulis colori similis.
 Αρτεπίδελ@, pani insidians.
 Μερδάρπαξ, particularum raptor.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟ-

λι· ἱερῶν Διδάκων· τοῖς ἐν τοῦτο-
 ῖς λόγοις χαίρειν.

✱

Θηροὺς μὲν οὖν τῶν Ποιητῶν θνιμώταται·
 τῶν δὲ Χίς παίδων ἑαυτῷ παρατεθέν-
 των παροδυσῶν, Βατραχομουμαχίαν
 τε καὶ ἐπικυχλίδας, κατὰ τὴν Ἡρόδο-
 τῶ ἱστορεῖ, καὶ ἄλλα ὅσα παγνίων ἀνήμεστα τοῖς
 τε πασι ἐκείνῃς, καὶ τοῖς ἐπιγνηνομένοις χαρίζο-
 μεθα, συνειπήμετο· ἵνα τῶν μαθημάτων ἀρχόμενοι,
 τέτων ἡδίων ἀκροῶν, καὶ μὴ τῶν παίδων ὥτα
 Διδάκναι φιλέντων. τῶν μετὰ τούτων δὲ τίς τῶν
 Ποιητῶν ἀπομιμῆσθαι βελόμεθα, πόλεμόν ἵνα
 Γαλῆς πλάσθαι καὶ Μυῶν, εἰς κωμῳδίας
 ἱστῶν παρήγαγε, μέτρον ἱκανοῦς χρησάμεθα.
 τέττα δέ μοι ταῖς χερσὶν ἐμπεσόντων, ἐδόξεν ἄμφο-
 ῖν τοῖς φιλομαθεῖσι τῶν νέων ἔργον ἀποδείξαι, κα-
 ταθύμιον, εἰ τέττα ὥσπερ ἵνα νέαι ἀοιδὴν τυπώ-
 σαντες ἀποπέμψομεν. ἄμφοτεροὶ δὲ καὶ οἷον ἵνα κέρυ-
 κα παρὲκπέμψωμεν τῶν μετὰ πολὺν τυπωθησομένης
 ἰωνίας, ἐφ' ᾧ πολλὴν σπουδὴν ὁ ἐμὸς πατήρ κα-
 τεβάλετο· τοῖς δὲ Διδάκταις ἐν Ῥώμῃ πάλαι ποι-
 ῶμεθα, Γασπάρων τῷ ἀδελφῷ τῷ Ἐπισκόπῳ
 τῶν Οὐκων συναγωγῶν Παροιμιῶν συνθῆναι ὑπέ-
 χετο. ἀρχόμεθα δὲ τῶν παροιμιῶν, συνυπεμνήθη
 καὶ γνωμῶν, ἀποφθεγμάτων τε καὶ ὑποθηκῶν
 ἀρχαιοτάτων καὶ σοφωτάτων ἀνδρῶν· ἀδελφὰ δὲ
 ἄλλα

ARISTOBVLVS APO-
stolicus sacerdiaconus iis qui
hoc vsuri sunt libro,
S. D.

H Omerus ille Poëtarum parens maxi-
mus, cum à Chy pueris inter sese di-
sceptatio fieret, vt erudirentur, Ra-
narum & Murium pugna, atq; Tur-
dorū carmen, veluti Herodotus memoria prodit,
& quaecunq; sunt alia puerilium delectamentorū
plena, pueris illis & posteris gratificari cupiens
composuit: quo disciplinarum rudes horum suavi-
tatem audirent, vale iussu ijs qui puerorum aures
prurire mallent. Sed aliquis posterior hunc imita-
ri Poëtam ausus, bellum quoddam Felium & Mo-
rium concinnans in Comædia ordinem deduxit,
metro vsus Iambico. Illud itaq; cum inter manus
fortè meas incidisset, visum est me pariter nouarū
rerum studiosis opus facturum gratissimū, si istud
in lucem, vti nouam formantes cantilenam, emit-
teremus. Ad hæc tanquam præconem quendam
præmittere ad hortum haud adeò longè common-
strandū, in quo studiū plurimū pater meus nauauit:
nā cum olim vitā Romæ degeret, Gaspari in primis
venerabili Episcopo Osmesi Paræmiorū collectionē
cōponere pollicitus est. Incepturus igitur à Paræmijs
redegit quoq; sententias memorabiles, Apophthe-
gmata & antiquorū sapientissimorūq; virorū præ-
cepta,

λήλοις εἰσι παρομιμίῃ καὶ γνώμῃ, καὶ ὑποψή-
 καί, καὶ δ' ὑποφθέρματι. νομίζω ὅτι τὸ βιβλίον τῆς
 φιλομαθῆσι τῶν νέων, ὅτι πλείους παρέξεν γε τὴν
 ὠφέλειαν. ἢ γὰρ αὖ Διὶ πολλῆς σπουδῆς τε καὶ
 ἀσυνώσεως ἠρῶνισαντο, εἰ γε τὸ βιβλίον ἠὲ πόρη-
 σαν, ταῦτά γε πάντα ἐκείσε σινηγνῶμα καὶ ἀπὸ
 ἐν ἰωνίᾳ ταῖς μελίσσας τὰ αὐτῇ, ἐξέσαι τῆς πᾶ-
 σιν ἀνδρωτὶ δ' ὑποδρέπειας. τὴν γὰρ οὐκ ἂν Γαλεωμο-
 μαχίαν, καὶ ὁ συνθεὶς, ὅστις αὖ καὶ καλῶς πάνυ
 καὶ ἀσείως συνέθετο, ταυτὶ τῆς φιλομαθῆσιν ἐκ-
 πέμπομεν. ἔμετ' ἔπολὺ ὅτι καὶ τὴν ἰωνίαν ἐκδῶ-
 σοιμὴν δ' ἐτυπώσαντες, παρ' ἧς ἔχ' ὅπως
 δ' ὑφ' ὀφρυσίνην, ἀλλὰ καὶ μεγίστην
 ὠφέλειαν οἱ σπουδᾶσιν
 καρπώσονται.

*

cepta, quippe quæ confinia inter se essent Paræ-
 mia, sententiæ memorabiles, præcepta & Apo-
 phthegmata. Arbitror autem librum hunc studiosis
 iuuenibus valde fore conducibilem. Quod ea quæ
 multo studio & lectione sunt comparata, si libro-
 rum abundè satis sit, hæc, inquam, omnia illò
 coaceruata, quemadmodum in horto flores api-
 bus, erunt omnibus sine sudore collecta. Hanc er-
 go Felium & Murium pugnam concinnans, quis-
 quis is fuerit, pulchrè sanè & eleganter compo-
 suit, nunc disciplinarum amatoribus euulgamus.
 Quinetiam hortum prælo committentes publica-
 mus, de quo non solùm oblectationem, ve-
 rùm etiam utilitatem studio-
 si maximam conse-
 quentur.

ΓΑΛΕΩΜΥΟΜΑΧΙΑ.

ἀδήλα.

Υπόθεσις τῆς Γαλεωμυομαχίας.

Τοῦ Μυῶν κυριεύοντες ἐν ὁπῇ Ἰνὶ Σοφῶδδ
 καὶ κατεσπιασμένῃ προσμύοντες, Κρείκκ
 κατ' ὀνόματι, καὶ τῇ Γαλῆς τῇ ᾗ κακῆσε δρο-
 μαίως περὶ λεπίσης, καὶ τῇ τῆδε σινητήως δρόμου
 αἰχινούοις, ὁ Κρείκκ μὴ φέρων ζωῆς
 τῇ διωκεῖν περὶ κόπιδος, τῇ τῆδε ὁμαίοντι
 προσελθὼν, ὅς τῇ τῆδε Τυρκαλέως ἀξίαν αὐτῇ
 περὶ φέρει, καὶ τῆδε συμβῆλῃ χρησάμεν, ὁ Ἰνὶ
 τῇ ὁπῇ ζωῆς καὶ τῇ τῆδε πῶσι, πόλεμον ἀπονοῶν
 κατ' αὐτῆς δεδρακέναι μεμειλετήκασι, ὁ πλεῖστον
 Μυῶν ἀφροισμὸν σινητήοις ἀμφοτέρω, καὶ
 τῇ τῆδε νεικῆτηοις, καὶ πᾶσι πᾶσι παρξύναν-
 τες, ὁ δὲ πᾶσι πᾶσι πᾶσι αὐτῇ αὐτῇ ἔχουσιν,
 καὶ δὲ πᾶσι πᾶσι πᾶσι ἑκάτεροι, τῇ τῆδε Κρείκκ
 ὅν ἡ Γαλῆ κρατήσασα, καὶ τῇ ὅν ἡ ζωῆς ἀξί-
 ως σπαράξασα, παρξύνει τῇ νεανίαν εἰσδέδω-
 κεν. ἀγέλῃ τῇ τῆδε Μυῶν κατ' ὀνόματι τῇ γινόμε-
 νον, αὐτῇ πᾶσι τῇ δὲ μαρτῇ τῆδε Κρείκκ ἑκά-
 στεν. μινύσων αὐτῇ τῇ τῆδε προσφιλεστάτη πα-
 ρὸς χαλεπώτατον δαίμον. τῆδε τῇ τῆδε ἐπιβρο-
 λὸν μαρτῇ ἐξ ὅλον κατελθὼν σινητήοις ἐξ ὅλον
 τῆδε τῆδε, τὰ νεῦρα τῇ Γαλῆς κατέθλασε, καὶ
 πᾶσι τῇ τῆδε οἱ Μῦες ἀγέλῃ.

FELIVM MVRIVMQVE
pugna, incerto autore.

✱

Argumentum Galeomyomachiae.

QVum Muribus dominaretur in cauerna quadam caliginosa, & tenebricosa assiduus existens, Creillus denominatus, & Fele huc illuc cursum circumspiciente, & illius de more cursum inuestigante: Creillus non sustinens huius pertinacem obseruationem, suum cognatum conueniens, qui Tyroclopi dignitatem ipsi deferbat, & hoc à consilijs vsus est, quomodo hanc deuinceret. Bellum atrox aduersus ipsam apparare statuerunt, & maximam Murium expeditionem utriq; contrahentes, atque hoc admonentes & sedulo exasperantes, omnes etates statim contra egressi sum, & iam congregientes utrique Creilli filium ubi Felis superasset, & vnguibus suis immaniter laniasset, protinus adolescentem deuorauit. Legatus autem Murium id facinoris cõtemplatus, illico se ad uxorem Creilli conuertit, nuntiaturus ipsi charissimi filioli seuissimum interitum. His igitur diu conflantibus, lignum decidit putrefactum è superiore tabulato, & nervos Felis perfregit, & Mures hac pugna victores conspicati sunt.

Z

F A B.

Τὰ δ' ὁράματα πρὸς ὅσα πα.

Κρείττω.

Κήρυξ.

Τυροκλόπ.

Ομοσυνέτης Κρείττω.

Χορὺς Τερραπαικίδων. Ημι. Αἰγέλοι. δύο.

Προλογίζετο ὁ Κρείττω.

Κὶ τ' ἔσθ' ἔτι, αἰδεκάταται, χρόνον
Μένοντες εἴσω τ' ὅπῃν ἀννάσας,
Δείμα σὺν ἑσμεν, καὶ φρίκη, καὶ δό-
λία,

Καὶ δυσμέγας δ' ἑμὲν οἰκεῖον βίον,
Μηδὲ περὶ ψαῖται τ' ὅπῃς ἡρημόροι;
Ἀλλ' οἴκτε ὅτατοι ἐφ' ὅδ' ἐπιπλησμένοισι,
Βίον σκοτεινὸν ἀθλίως μυωξίας
Ζῶμεν, κατὰ τὰς οἱ πεφυλατισμένοι,
Καὶ νύκτα τ' σύμπαιτα δ' χρόνον δρόμον
Μακρὰν δόξαν καὶ σκίαν δ' θανάτου,
Ὡς οἱ ζοφώδεις Κιμέριοι δ' λόγῳ
Οἱ Ποντικῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαν.
Ζόφωσιν ἐξ ἄμηνον εἰληχὸν δ' οἶον;
Τυ. Κἂν μὴ θέλωμεν, ἑσμεν ἐν μυωξίᾳ.
Εἰ γὰρ πρὸς ἐλθεῖν, ὡς λέγεις, Ταρσαλῆως
Τολμήσομεν βαίνοντες ἀχέτω δρόμῳ,
Τάχις αὖ ἐμπέσομεν ἀπὸ τοῦ κινδύνου,
Καὶ πρὸς ἐμμάτων ἰδοίμεν οἰκεῖον μέγαν
Καὶ τ' σκοτεινὸν Αἰδωνέως ῥπον.

Λάβ.

F A B V L A E H V I V S
personæ.

Creïllus, Imperator. Præco.
Tyroclopus à consilijs. Concubina Creïlli.
Chorus ancillarum. Hemich. Legati duo.

Præfatur autem ipse CREILLVS.

Quid tantum, ô fortissimi, tempus
Manētes intra cauernas, perpetuò
Cum pauore conuersamus, & hor-
rore & miseria,

Et infelicitè transigimus nostram vitam,
Ne antro quidem prospicere audentes?
Sed miserrimi, & metu pleni
Vitam vmbrailem miserè in nostris antris
Agimus, tanquam custodia septi.
Et noctem vniuersam temporis curriculum
Longum metimur, & vmbralem lethi,
Perinde atque caliginosi Cimerij, sermone
Qui Ponticorum affecti visus hebetudine,
Tenebras semestres vitæ ducebant.

TYROCLOP. Etiam si nolumus, sumus in
nostris cauernis.

Si enim procedere, vt inquis, confidenter
Audeamus gradientes in detento cursu,
Ocyus incidemus in graue periculum,
Et ante oculos habebimus domesticū fatū,
Et tenebrosas Plutonis sedes,

Z. 1.

Ferem

Λάβοιμεν ἀντίποινον ἀκράτουμένης,

Κρ. Πῶς γέν παρεμπέσωμεν, ὡς φῆς, κινδυνῶν,

Καὶ τ' βίον βλῆπωμεν ἀθλίῳ μέρει;

Τυ. Ληφθέντες εἶσω τ' φεικωδῶν χιλέων,

Τῆς ἄρπαγος Κρείκκε τ' δολοπολόκῃ.

Κρ. Τίς ἐστὶ αὕτη; μὴ φθονήσης δ' λέγῃ.

Οὐ γὰρ παρχειρῶς τῷ σκοπῷ παρτρέφω.

Τυ. Ἦν Γαλλῶν ἀνέμασεν αἰθρώπων χιῖν.

Αὕτη γὰρ αἰὲν χρεαμὸν παρβλέπει,

Καὶ Μῦς ἐρδύνα, καὶ κατῴπερ οἱ Κυῦες

Ιχνηλατῶσι τὰς Λαγῶας ποικίλως,

Τὸν αὐτὸν αὕτη σκαυδαλοπολόκως τρόπον

Ἡμᾶς διίχνηι λυγρὴν βλέπεσά ῥι.

Κρ. Οἶδ' ἰὼν παρ ἡμελῶδους ἀκρίδεσσι τῶς.

Καὶ γὰρ παρ κηρῶ τινὲς ἐμὴν θυγατέρα,

Λυχνολύφῳ δέ φημι τινὲς πεφιλῆναι

Οἰκτρῶς κατημάχαζε, φεῦ μοι πῶς ἐμμάτων.

Τυ. Καμῶς τ' τέκνον τινὲς φίλῳ Χορδοκρότον,

Καὶ τ' ποθένον Σίβδαρπην καὶ φίλον,

Εἰς ἐκδικήσιν τ' ἀδελφῆς ἐλθόντα.

Κρ. Τί γέν κατωκνήσαμεν ὡς θηλυδρία;

Καὶ παρέδομεν τ' φόνον τ' φιλάτων;

Τυ. Καὶ ῥι παρσῆκον ἐργάσασθαι τυχεαίης;

Κρ. Εἰς αὐτάμυναν ἀπιδεῖν τ' Παμφάγῃ,

Καὶ τ' θανόντων ἐκδικῆσαι τ' μέρεν.

Τυ. Ποῖα τρόπῳ κατέπεσιν σαφηνίσθ.

Κρ. Μόθον παρὲς αὐτῶν ἀτρώμως πετρυχότες.

Τυ. Δέδεικα καὶ πέφρικα μὴ ἐσφαγισμένοι

Χ' ἡμεῖς φανῶμεν, καὶ κατὰ τὸν ἔρωτον,

Καὶ

Feremus dignam pœnam incontinentiæ.

CRE. Quomodo incidem⁹, vt ais, in periculū,
Et vitam experiemur misero fato?

TYR. Apprehensi intra horrida labra
Raptoris Circille dolosi.

CR. Quænam hæc est? ne graueris dicere.
Haud etenim expeditè scopum attingo.

TYR. Quam Felē nominat hominū genus.
Ea nanque semper latibula circunspicit,
Et Mures scrutatur:& perinde atque Canes
Inuestigant Lepores multitarium,
Simili hæc modo scandalosè

Nos indagat horridè quodammodo intuens.

CRE. Noui quam memorasti exactissimè.

Etenim olim meam filiam,
Lychnoglyphen, inquam, charissimam,
Miserè confecit, heu mihi, ante oculos.

TYR. Et meam filiam charā Chordocopum,
Et amabilem Sitodarpem atque dilectam,
In vltionem sororis venientem.

CR. Quid igitur cessam⁹ tāquā effœminati?
Et prodidimus necem charissimorum?

TYR. Et quid operæpretium fuit facere?

CREIL. De vltione dispicere Pamphagi,
Et extinctorum vlcilci interitum.

TYR. Quo pacto, memora clarè.

CRE. Impetū in ipsum intrepidè facientes.

TYR. Timui, & horrui, ne mactati
Nos videamur, & deuorati,

Καὶ κῦρμα Γαλῆς φεῦ γλυόμεθα ξένον.

Κρ. Καὶ τῶν δ' ἄχ' ἔκηλ' ἔ' τεθνηκότων.

Καὶ γ' ἰνώσκεις τὰς γραφεῖς ἀντιμύχας,

Τῶν συγγενῶν ἔκηλ' καὶ ἔ' γνωρίμων,

Παίδων, ἀδελφῶν, γνωρίμων φυθασόρων

Θανόντας ἀπὸ λῆρυν ἐλκοντάς κλέει.

Τυ. Ισημι πάντως. ἀλλὰ δὴνόν τυχεαίει

Αἰπεῖν τὸ λαμπερὸν σάδιον ἔ' ἡμέρας,

Καὶ τῷ σκοτεινῷ συνηγλυφθῆναι τάρω.

Κρ. - Οὐκ οἶδας ἢ μέγιστον ἄρμα κρείττε;

Καὶ πικροτάτῳ τῷ δὲ δώσω μέρη.

Τυ. Οτῶ τῶσ' οὐκ οἶδας; παρὴν ζε μῆ.

Κρ. Αὐτῇ μαχησθὲν συστάδην δεδρακότες.

Τυ. Κρεῖττον μὲν δοκεῖ συμβαλεῖν λατρίδως.

Κρ. Ποῖα δ' ὄνησις λάτρε' ἔ' παρσιέναι;

Τυ. Εἰ γ' ἄνθρωπος τῷ δόλοισι παρσάνεχον.

Ὡς εἰς μαχησθὲν ἀρετὴν συνεσάνα,

Καὶ συμμάχων ὁμιλον εἰς αὐτὸν λάτρε,

Καὶ συμβαλῆσα, τῷ καὶ ταῖς ἑσέφει

Αρεῖ παραπαύσασα τῷ ἡμῶν ἔλῳ.

Κρ. Χ' ἡμεῖς κατ' ἴσιν συμμάχων ὁμηγύρας,

Λάβωμεν εἰς ἄρεξιν ὡς εἰς πομπήν.

Τυρρηκλ. Οὐκ οἶδα πῶς πρὶν σιωπῶντες ἔ' μῆ-
τον

Πρὸς τὸ σπᾶνόμεθα ἔ' Γαλαῶν καὶ Βατρύχων,

Καὶ συμμάχων εἰς πομπήν κρείττον νέφει;

Κρ. Ισημι πῶς κακίστην εἰδομένη μέρη,

Παίδων, ὁμηγύων, γνωρίμων, φυθασόρων,

Μικρὰ δ' ἀπὸ πλάλα μὲν ἡμεῖς τῷ ῥέπε.

Et gaulium Felis, proh dolor, fiamus nouū.

C R E. Et hoc dedi propter mortuos.

Noſti etenim piſtores celebres,
Propter cognatos & familiares,
Liberos, fratres, præclaros maiores
Mortuos, immenſam aſſequutos gloriam.

T Y R. Noui planè, ſed graue eſt,

Linquere clarum ſtadium dici

Et tenebroſo obtegi ſepulcro.

C R E. Neſcis an maximam de medio tollamus
potentiam,

Et acerbiffimæ hanc dabimus neci.

T Y R. Quonã modo cognate? declara mihi.
C R E. Cum ea pugnã comminus ineuntes.

T Y R. Satiſ mihi videtur cõgredi clãculũ.

C R E. Quæ commoditas clãm inuadendi?

T Y R. Nam ſi præſciet dolis intendere,
Tanquam in pugnam potioreſ conſpirare,
Et commilitonum turmam accerſet,

Et congregiens extemplo coronam

Auſeret domans noſtrum exercitum.

C R. Et nos veluti pugnãtes ſimul cõgregati,

Quæramus ſuppetias, quẽadmodũ mos eſt.

T Y R. Neſcis quo pacto pri⁹ fecim⁹ impetũ

In exercitum Felium & Ranarum,

Et auxiliatorũ habuerim⁹ potẽtiſſimã nubẽ?

C R E. Noui quõ peſſimũ cõſpexerimus fatũ

Liberorum, fratrum, familiarium, maiorum.

Parũ abſuit quin perierimus nos eo tẽpore.

Τυ. Δέδωκα καὶ νυνὶ μὴ θανάμην τῷ βόθρῳ.

Κρ. Οὐκ ἔστι Θεῶν πλήρωμα τὸ ἐνυπνίων
 Αελπίς εἰμι, καὶ γὰρ ἐξ ὀνείρων.

Τυ. Τί γυνὴ ὀνείρον ἐμφανῶς ἐώρακας;

Κρ. Ο Ζεὺς γὰρ ὥφθη κατ' ὄναρ κνώσσειν ἡμῶν.
 Καὶ θάρσεν ἐντέθηκε τῇ μῇ καρδίᾳ.

Καὶ χαῖρε, λήψη περσπεφώνηκε κράτ'.

Τυ. Τίνι περσμοίωτο καὶ τέτο φράσον.

Κρ. Τῷ Τυρρλείῳ, τῷ φρονίμῳ πρεσβύτῃ.

Τυ. Πῶς δ' ὅσον ἐπ' ἄλλον ὠράθη σοὶ τὸ χερόνον.

Κρ. Εμαῖς ἀπὸ λαῖς ὠράθη πῶθια λεία.

Τυ. Τί γὰρ ἐπηπείλησας αὐτῷ τῷ Πόλῳ

Οἰκιστῇ, καὶ λέγοντι τοῖς ἀθανάτοισιν,

Σφραγὶς μεγίστη ἐξαανάψαι τὸ πόλιν,

Καὶ παύσας ἐλξαι χεὶρὶ πανθενεστάτῃ;

Κρ. Καὶ τῆτες ὑπέληκα τέττω μυρία.

Καὶ γὰρ κατ' αὐτὸν ἰσχυρὸν τὸ βίον,

Ὅπως μύρων ἔσθην οἰκτρῶς γυνίαν,

Ὅλως σκοτῆνός εἰμι, καὶ ζόφον γέμων,

Καὶ δαῖμα δάκρυον δέδειμαι, καὶ ἐπείρω

Ζῶον πεινρὸν ἐμὸν πλεονέκτησας,

Ὡμρῶν, ὠλόλυζον, ἡθύμωτον, μέγα

Εκρηγνόν, ἐσπάρατον εἰκείαν γένυν,

Καὶ τὸ Θεὸν ὑπάτον ὑβρίζον Δία.

Καὶ περσέθηκε τοῖς σεναγμοῖς σὺν χόλῳ

Δεινὰς ἀπὸ λαῖς παντελῶς δαμαλέας.

Τυρρκλόπ'. Τί γυνὴ ἐπηπείλησας; εἶπε καὶ
 ἴδε.

Κρ. Ὡς εἴωθ' ὁ θῆσθαι με νικητὴν μέγαν,

Καὶ

TYR. Metuo etiã nũc ne peream⁹ funditus.

CR. II. Non, per deorum supplementum,
qui in somniis præsunt,

Expes sum etenim ex insomniis.

TYR. Quid igitur, somniũ euidenter vidisti?

CR. Iupiter certè visus est dormienti mihi.

Et robur indidit meo cordi,

Et aue, accipies, inquit, robur.

TYR. Cui assimilatus fuit? cedo etiã illud.

CR. E. Tyrolìcho prudenti seni.

TYR. Quĩ non alio etiã tibi visus est tẽpore?

CR. E. Propter minas meas visus est timibũd⁹.

TYR. Quid igitur minatus es ipsi, qui Polũ

Habitat, & qui imperat Diis immortalibus,

Catenam amplissimam suspendere Polo,

Et omnes trahere manu potentissima?

CR. Et supiori anno minat⁹ sum hoc millies.

Etenim verè enarrans meam vitam,

Quomodo retentus in angulo miserè

Penitus obscurus sum & caligine suffusus,

Terrorè horrẽdũ metui, certè etiã nũc tremo,

Animal despectum, plenum molestia,

Iurabam, eiulabam, indignabar valde,

Scindebam, lacerabam hasce genas,

Et Deum sublimem contumelia affeci Iouẽ,

Et addidi ad gemitus cum indignatione

Graues minas, omnino horrendas.

TYR. Quid ergo minatus es? dic etiã istud.

CR. Quòd si non faceret me victorẽ magnũ,

Καὶ παῖκρά πον τῇ μάχῃ σεφανίτῳ,
 Τάχα πρὸς σελητῶν ἐς ναὸν τ' ἑρμῶν,
 Ἀπαιτᾷ θήσω πρὸς τροφῶν τ' ἐκείνης.
 Τυ. Κἀγὼ σιωπῶ σιωδύνω καὶ τέκνοις.
 Ἀλλ' ὡς εἶκε τ' μῦθον καὶ διστόρεϊς.

Κρ. Ναὶ δῆτα καὶ σύμπαντας ἀρτίως Μῦας
 Κεκληκέναι περὶ μελλόν ἐς ἐκκλησίαν.

Τυ. Οὐ νυν, ἐπεὶ δόμοισι τὰ φοιτημῶ,
 Ἀπαλαγνῶν τ' σκοτοκρύπτου εἰς,
 Ελούθερωθῶναι τε Γαλῶν τ' φόβου.
 Τὰς Μῦς ἀπαντας ἀρτίως συσκλητέον,
 Καὶ πρῶτον εἰς καὶ ἄρξιν ἰτέον λόγων,
 Ἐπιτεπόντων πρὸς φέρειν δὲ τλημῶν.

Ἡ καὶ στρατηγὸς στρατηγῶν εἰρηαχότες,
 Καὶ ταξιάρχας καὶ λοχαγούς, ὡς θῆμις,
 Δολεφύορος τε καὶ κραταῖρος ὁπλίτης,
 Ἀντεξιώμεν εἰς μῦθον τεταγμένοι.

Κρ. Καλῶς πρὸς τῆς καὶ σφῶς ἐκδομῶς,
 Καὶ γὰρ τ' γῆρας νεφετῆ καὶ σφρόνης.
 Κήρυξ ἴτω καὶ καλείτω τὰς Μῦας.

Κή. Ἰδὲ πάρεσσι Μύαρχοι σιωπηγῶν,
 Καὶ σὺ παρεσήκασι βελούθηται.

Κρ. Εγὼ μὲν ὦ σιμῶν, γυναικῶν φίλων,
 Εὐφύκην, Διόμιλον ἐκ πολλῶν χρόνων,
 Πολλῶν κατὰ νῆας τ' πάλας πεφυκῶτων
 Τῶν ἀδένδων καὶ κακίστων δολείων,
 Ἀνθ' ὧν ὡς εἶσω φωλεῶν μυχαυτέτων,
 Μένοντες σὺν ἀτολμῶν εἶρον καρδίαν,
 Ἀλλ' ὡς κληνέρεϊς, καὶ μέλη παρ' ἐλπίδι

Et fortissimū in pugna athletā, dignū corona.
Mox ingrediens in adytum hostiarum,
Totum efficerem pro nutrimento ventris.

TYR. Et ego accedam cū coniuge & liberis.
Cæterū vt videtur, fabulam narras.

CR. Næ certè, etiā omnes paulò antè Mures
Vocare prius volui in concilium.

TY. Nō impresentiarū, qm̄ oportet p̄fectiōe
Discedere ab vmbatili vita,

Et liberari Felium terrore.

Mures omnes prius conuocandi,

Atq; in primis ad auspicia eūdū est sermonū
Hortantium adferre audaciam.

Si etiam duces ducū effecerint, (phas est,
Et primipilos & ductores manipulares, vt
Satellitesq; & fortes milites.

Contra progrediamur in prælium instructi.

CR. Rectè prædicasti, & prudēter & ornatè.
Etenim senectus admonet & moderatè.

Præco eat & conuocet Mures.

PRAE. En adsunt p̄cipes Muriū cōgregati,
Et tuæ adstant concioni.

CRE. Ego quidem, ô acies generosa, chara,
Expedita, frequens à longo tempore

Multam expertus maiorum

Imbecillitatem & pessimam seruitutem,

Eò quòd sanè intra recessus

Abstrusi non timido præditi corde,

Sed tanquam ægroti & membris soluti,

Tim

Επτησαν ἔλθεῖν εἰς μάχην ἐναντίων,
 Ἡδὴ στρατοῦν ἰσορῶ ἡγρὰ λέως,
 Οὐ γὰρ προσήκον με δεδουχθῆ καὶ φίλον
 Σθένει φέρωντι, ἔκρατ' ἔντι μύρων
 Πομπὰς τελέωντι καὶ κρότεις λυγρὰ μῦρον.
 Τρέμειν προσελθεῖν τ' ἐμῆς μυωξίας.
 Ὑμεῖς δ' ἐρίμως τ' λόγον διδεδυμένοι,
 Ὡς οὐ γὰρ πέλονται ἐκ φυλασσόρων,
 Καὶ πανοθενῶς ἔχοντες αὐτῶν τ' πόνον.
 Μὴ ναυηλεῖς γλῆθε πρὸς τὰ πρᾶκτά,
 Μήδ' ὀκνήσητε μηδαμῶς ὧ γλυνάδα.
 Ἀλλ' ὡς ἱάχουσι πάντες ὧ θεῖοι Μῦες
 Ἴτε προσθύμας εἰς νέαν στρατηγίαν,
 Ζῆλον λαβόντες τ' ἐμῆς ἐξουσίας.
 Ἐγὼ γὰρ ὅσα ἄκνηστοι πάποι' εἰς μάχον
 Ἀλλ' ὡς ἀληθῆ ἐκ νέας ἡλικίας,
 Ἐς τὸ στρατηγεῖν αὐδ' ὁμοῦς ἐτραπόμην.
 Πάσης ἧ πάτῃ προσβολαῖς ἐπεκράτην.
 Γένος γὰρ φυεῖς οὐ γλῆες ἐξ ὀσφύου,
 Ὡς ἴτε πάντες τὰ πάλας ἡρυκὰ μῦρον,
 Ἐπὶ δυνάμει ἔφρενῶν μερσία,
 Ἐμὲς γονεῖς ἔλκοντες ἀπώλετον κλέος,
 Τὸς γὰρ Χαρτοδάπτας ἀνομασμένους λέγω.
 Ὅσα ἡτέλησα ζῶν τ' ἀπονον βίον,
 Ἀλλ' εἰς μάθησιν τ' στρατηγικῶτάτων,
 Ἀπεῖδον δούλους ἐκ νέας μερακίς,
 Ἠσκησα κροντὸν καὶ σπάθην σὺν ἀσπίδι,
 Βαίνειν ἐφ' ἵππους, καὶ σρέφειν ποικίλως,
 Βάλλειν τ' ἐχθρὸν δούτῃως καὶ κρημνίως,

Timuerunt progredi in pugnam hostium,
Iam dimicandum narro confidenter.
Haud enim mihi decorū videtur & gratum
Robore prædito & imperanti infinitis,
Pompas celebranti, & adplausibus celebrato
Timere progredi mea cauerna.
Vos autem promptè orationem suscipientes,
Vt qui ex generosis procreati maioribus,
Et fortiter habentes eorundem industriam,
Ne ignauifitis ad obeunda negotia,
Neque cunctamini vnquam generosi:
Et quamprimum omnes, ô maximi Mures,
Procedite alacriter in nouam militiam,
Exemplum accipientes à mea præstantia.
Ego quippe cūctatus sum nūquam in prælio,
Sed re vera à prima pueritiā,
In pugnam strenuè ferebar.
Omnes oīno hostiū oppugnationes vincebā.
Generis enim natus generosi ex lumbis sum,
Vt scitis omnes olim celebrata,
Propter virtutem & mentis præstantiam,
Meos parentes assequutos maximā gloriam.
Chartodaptas enim cognominatos dico.
Nolui ego viuere ociosam vitam,
Sed ad disciplinam fortissimorum militum
Respexi statim à tenero puero.
Exercui contum & gladium cum clypeo:
Conscendere equos (didici) & vertere oīfariā,
Ferire hostem cautè & opportunè:

Tend

Τέλειον ὁ νόμος, καὶ τὸ ἐν ἐλευθέρῳ

καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Μετὰ τὸν νόμον ἀπὸ τῆς ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Μόλιον ὁ νόμος ἐλευθέρου ἐλευθέρου

καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Εἰς τὸν νόμον, καὶ τὸ ἐν ἐλευθέρῳ

Παρά τὸν νόμον, καὶ τὸ ἐν ἐλευθέρῳ

καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Τὸν νόμον, καὶ τὸ ἐν ἐλευθέρῳ

Ζῶν ἐλευθέρου ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Τοῦ νόμου καὶ τῆς ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Αὐτὸς ἐν ἐλευθέρῳ ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Στέφανος, καὶ τὸ ἐν ἐλευθέρῳ ἐλευθέρου

Σοφίας, καὶ τὸ ἐν ἐλευθέρῳ ἐλευθέρου

Ταῦτον ὁ νόμος ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Τὸν νόμον, καὶ τὸ ἐν ἐλευθέρῳ ἐλευθέρου

Τὸν νόμον, καὶ τὸ ἐν ἐλευθέρῳ ἐλευθέρου

Παρά τὸν νόμον, καὶ τὸ ἐν ἐλευθέρῳ ἐλευθέρου

Δοκεῖ ὁ νόμος ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Τὸν νόμον, καὶ τὸ ἐν ἐλευθέρῳ ἐλευθέρου

Απὸ τῆς ἐλευθέρου ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Καὶ τὸν νόμον, καὶ τὸ ἐν ἐλευθέρῳ ἐλευθέρου

Καὶ τὸν νόμον, καὶ τὸ ἐν ἐλευθέρῳ ἐλευθέρου

Χορὸς ὁ νόμος, καὶ τὸ ἐν ἐλευθέρῳ ἐλευθέρου

Χαίρει.

Ὁ νόμος ἐλευθέρου ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Ὁ νόμος ἐλευθέρου ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Ὁ νόμος ἐλευθέρου ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Ὁ νόμος ἐλευθέρου ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Ὁ νόμος ἐλευθέρου ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Ὁ νόμος ἐλευθέρου ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Ὁ νόμος ἐλευθέρου ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Ὁ νόμος ἐλευθέρου ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Ὁ νόμος ἐλευθέρου ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Ὁ νόμος ἐλευθέρου ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Ὁ νόμος ἐλευθέρου ἐλευθέρου ἐλευθέρου

Tendere arcum & telum iaculari,
Et omnem omnino militarem artem
Aggressus sum vt omnes duces,
Bellorum plurimorum potens declaratus,
Et multos seruos mea industria
Gentes declarans veni ad principatū Muriū,
Omnium optimus & magnus iudicatus,
Et nunc verò omnium pessimū aduerti esse
Æmulum Iouis ac Rheæ
Animal tremere quodāmodo parum afflictū.
Igitur iubeo mihi charissimos
Omnes in expeditionem venire pugnae
Validè, potenter, fortiter, animosè,
Sapienter, splendidè, ritè armatos.
Nunc verò igitur redite ad ædes:
Crastino die manè ô duces
Omnia conari volo confidenter,
Videtur enim sic expedire ad finem.
TYR. Postquam sanè iam omnes ad ædes
Abierunt, hora dormiendo lecto,
Abeo & ego ad lectum meum,
CRE. Dixi rectè, proinde tentandum est.
CHORVS FAMVL. O qualis dolor nūc
tenet me & affligit!
O Iupiter, quid hoc præsentis diei,
Graue consilium occupauit regem,
Cum Fele manum conferere Marte aperto.
Video enim ipsum cum omni exercitu
Occumbere linquentem luciferū lychnum.
O Ap

Αποκλον, ἀγρόεσσιν, Φοῖβε, Λοξία,

Τίτῃρ τῇπ; φεῦ παπαί, φεῦ μοι πάλιν.

Ιατῶταμάξ, ὧ πόνων ἰαλέμων.

Αἶ, αἶ, ἰς, ὧ κακῶν πονημάτων.

Ημ. Ἰσως κρατήσῃ τὴν μάχην κατὰ κράτος.

Απισ' ἀπιστα, κηνὰ κηνὰ μοι λέγῃς.

Το δ' Διὸς θέλημα νῦν ὑπαρξάτω.

Τυ. Ορῶ θέσων ἀπὸ ὑέλων ἡμέραν.

Κρ. Καὶ μὲν καὶ γὰρ δίδορκα τὴν λαμπηδόνα.

Τυ. Καὶ θιγαργῶν λίπο μὲν ὑπνον καὶ κλίνην,

Οἷς δ' καὶ βῆς τίς θεοῖς τετυκότες,

Πρὸς δ' ἔμαχιστον ἐξέκαμν ἀτρώμους.

Δεῖ γὰρ πρὸ πάντων ἰλεῖν τὰς ἐν πόλιν.

Κρ. Ἰδὲ θύσαντες ἐκκαλῶμεν τὴν Δία,

Καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ τὴν Ἑρμῆν, καὶ Πάιν,

Καὶ τὴν Ποσειδῶν, καὶ ἄγνον Λοξίαν.

Ἦσαν σὺν αὐτοῖς, ἄρτεμιν τ' ἄρειθᾶπιν,

Πλέτωναι, Λητώ, σὺν Ἀθῇ Περσεφόνει,

Καὶ πάντας ἄλλους, καὶ πρῶτον τὴν πόδα.

Χορὸς θερᾶπιν. Ω πάντες, ὧ σύμπαντες, ὧ

Θεοὶ μένοιο,

Ὅσοι τ' αὐώθεν καὶ κατὰ κληρονομίαν

ἔχοντες, ἐσὲ δ' καλῶν χρηγέται.

Πρόσθητε γὰρ πρόσθητε καρτερωτάτως

Τῶν δεσποτῶν μετὰ τὴν νέαν στρατηγίαν,

Καὶ τὴν τελευτῶν πρὸς τὸ παμφάγον γρότον.

Ορμυνέτης. Νῦν εἴτε νικήσαν, ὧ Ζεῦ, τὰ μέ-

θω

Εμὲ δ' ἐστρατηγὸς καὶ σὺν δύνῃ καὶ τέκνον.

O Apollo, sancte vates! Phœbe! Loxia!
 Quid hoc hoc, hei papæ, heu mihi denuò!
 Heu, heu, ô misèrias, ô lamentationes!
 Ah, ah, heu, heu, ô graues afflictiones!
 HAM. Fortè vincet pugnam pro viribus.
 Incredibilia, incredibilia, noua noua mihi
 memoras.

Iouis voluntas nunc fiat.

TYR. Video currentem è vitris diem.

CRE. Et sanè etiam ego vidi fulgorem.

TYR. Et ideo relinquamus somnū & lectū,

Ou sūq; & boues Diis mactantes,

Ad bellum egrediamur intrepidè.

Oportet enim ante omnia placare cælestes.

CRE. Ecce cū sacrificauerim⁹, vocem⁹ Iouē,

Et Mineruam, Mercurium & Pana,

Neptunum item & sanctum Loxiam,

Iunonem cum ipsis, Dianamq; monticolam,

Plutonem, Latonā, cum Dite Proserpinam,

Et omnes alios, & promoueamus pedem.

CHOR. O cuncti, ô omnes, ô Dij soli!

Quicumque suprâ infrâq; imperium

Tenetis bonorum autores,

Adsitis, sanè adsitis fortissimè

Dominorum meorum nouo bello,

Et molientium aduersus vorax genus.

VXOR CREIL. Vtinam nunc vincerent,

ô Iupiter, prælio

Mei duces cū maritus, tum filius.

- Χο. Καλὸν τὸ μικρὸν, ἀλλὰ δὴ λείκ μὲ ἔχῃ.
 Ομ. Καὶ γὰρ δέδωκα, καὶ τρέμω καὶ ἀκράτως.
 Χο. Δφνὸν γάρ ἐπὶ δυσμενῶν δύανδρία.
 Ομ. Ω Ζεῦ βασιλεῦ, χρηστὸν ἔργαται μόνον.
 Χο. Αἰετὸν δὲ θεῶν τὸ καλὸν ἅπαν νέμῃ.
 Ομ. Εἰ μὲν κρατήσῃ τὸ Μυῶν αἰὲν ἀπληθύνει
 Ἐξοχύστεσι τὸ ἐναντιομένης,
 Εὖ αὖ τὸ λοιπὸν ἀνύσει μὲν τὸ βίβ.
 Καὶ τὸ φόβον ῥίψι μὲν ὡς πορρωτάτω.
 Χο. Ναὶ δὴ γήρυς τῆς σὺν Θεῷ λέγω.
 Ομ. Εἰ δὲ ἤτιονες γήρυς τὸ ἐναντίας,
 Καὶ πρὸς θυγλὴν βλέψωσιν ὡς τετραμένον,
 Ἀπαιτὰ φρεσὶ ἀποσπλήσει τὰ γὰρ.
 Χο. Ὡς εἴτε μὴ γήρυς, μήδ' ἔσποιτό μοι.
 Ομ. Καὶ πᾶς γήρυς δὲ λήθῃ αἰχμηλασσία.
 Χο. Οὐκ, ἀλλὰ δφνὸν βρεῖμα τὸ ἐναντίας.
 Ομ. Καὶ γὰρ ὅδε λήθῃ πασι σὺν τοῖς φιλοτάτοις,
 Ἡ πρὶν κυρία, ἀποσπλήσει τὰ γὰρ.
 Χο. Ηκιστα δὲ λήθῃ σὺ γήρυς σὺν τέκνοις,
 Ἀλλ' ὡς ἀληθῶς βρεῖμα τὸ ἀδδιδάγῃ.
 Ομ. Τί γὰρ ἀποσπλήσει τὸ γλυκύτατον φάσος,
 Καὶ συγκαληφθῇ τῇ κήρ ἐν τῷ τάφῳ;
 Χο. Σίγα, σίγα δέσποινά, δφνὸν καὶ βλέπω,
 Καὶ μὲν ὁρᾷ θεόν τιν' ἑσπασμένον,
 Καὶ πυκνὸν ἀδμαίνοντα, καὶ πεπληγμένον.
 Αγ. Κυρία, πᾶς πάρεσι, ὡς δηλωσάτω;
 Χο. Ἐξεσί σοι θελόντι τῷ τῷ εἰσδρόμῳ,
 Αγ. Τάλαμα, παντάλαμα, ἐν τρισαθλίῳ
 Πέπρωκε τρωθεὶς ὁ ψυχάρπαξ ἐν μάχῃ.

Ομ.

CHO. Pulchrū vincere, sed timor me habet.

VXOR. Et ego timeo, tremoq; fortiter.

CHOR. Peruicax quippe est hostium robur.

VXOR. O Iupiter rex cōmodū efficit bellū.

CH. Semp numē bonorū quoduis distribuit.

VXOR. Si quidē robore Murium exercitus
Antecelluerit aduersanti,

Bene reliquum transigemus vitæ,

Et timorem abiiciemus quā longissimē.

CHOR. Prorsus fiet hoc cum Deo inquam.

VXOR. Si inferiores fuerint hoste,

Et in fugam respiciant tanquam auersi,

Omnia irrita erunt illico.

CHOR. O vtinā nō fiat neq; futurū sit mihi.

VXOR. Et omnes fiant serui captiui.

CHOR. Non, sed dira esca hostium.

VXOR. Et ego serua cū liberis charissimis,
Quæ prius hera, apparebo illico.

CHOR. Minimē serua tu fies cum liberis,
Sed re vera cibus voracissimī.

VXOR. Quid igitur deserā duleissimā lucē?
Et contegar pulueribus in tumulo?

CHO. Tace, tace domina, graue qd cōspicor,
Et sanē video currentē quendam laceratum,
Et crebrò anhelantem & percussū.

NVNTIVS. Domina vbi est? aliqua indicet.

CHOR. Licet tibi videnti hanc inspicere.

NVNT. Misera, tota misera, & ter infelix
Cecidit vulneratus Psicharpax in pugna.

Ομ. Ω δ' ἔπειτα καὶ πεφάσθαι τέκος,

Πεπτακεν ἡ μὲν ὁ γυνὴς βυκτῆρα.

Ω δ' ἔπειτα, ὡ δ' ἔπειτα λαλῶν.

Ἦν, πῦρ, καὶ πῦρ δὲ καὶ ἀφ' ἑλπίων.

Ἰσχυρῆς, πῦρ, Ἰσχυρῆς, καὶ φύρα.

Ἦν δ' ὡς περὶ καὶ περὶ ἀφ' ἑλπίων.

Ω καὶ πῦρ, καὶ φῶς ἑλπίων.

Χορὸς ἦτορ. Τετάρτη ἡμέρα, τετάρτη, πῦρ καὶ φῶς.

ἦτορ.

Ομ. Ω Ζεὺς καὶ δὲ φερόμενος ἦτορ.

Χορὸς ἦτορ. Ἀφ' ἑλπίων καὶ περὶ ἑλπίων.

ἦτορ.

Ἐπὶ καὶ ἀφ' ἑλπίων καὶ περὶ ἑλπίων.

Ομ. Ω φῶς καὶ ἀφ' ἑλπίων, ὡ καὶ πῦρ φῶς.

Χο. Φερόμενος ἦτορ καὶ περὶ ἑλπίων.

Μαθεὶν ὁ λαὸς καὶ περὶ ἑλπίων καὶ περὶ ἑλπίων.

Ομ. Ἀλλ' ὁ δὲ καὶ ἑλπίων καὶ περὶ ἑλπίων.

Χο. Τῶς καὶ ἑλπίων καὶ περὶ ἑλπίων.

Ομ. Ἀὐτὸν ἀφ' ἑλπίων καὶ περὶ ἑλπίων.

Χο. Μὴ δὲ καὶ περὶ ἑλπίων καὶ περὶ ἑλπίων.

Ομ. ἦτορ καὶ περὶ ἑλπίων καὶ περὶ ἑλπίων.

ἦτορ.

Χο. Τῶς καὶ ἑλπίων καὶ περὶ ἑλπίων.

Οὐδὲς ἑλπίων καὶ περὶ ἑλπίων.

Ομ. Πῶς καὶ περὶ ἑλπίων καὶ περὶ ἑλπίων.

Χο. Μαθεὶν ἑλπίων καὶ περὶ ἑλπίων.

Ομ. Καὶ τῶς καὶ περὶ ἑλπίων καὶ περὶ ἑλπίων.

Χο. Οὐδὲ καὶ περὶ ἑλπίων καὶ περὶ ἑλπίων.

Ομ. Καὶ καὶ περὶ ἑλπίων καὶ περὶ ἑλπίων.

VXOR. O desideratum & charum filium,

Cecidit meus senectutis baculus.

O dolores! ô laborum querelâs!

Fili, fili, omnia misera quæ nunciantur.

Heu moriar. quæ sum futura, quò fugiam?

Quò vadî? dissoluor mēbrorū imbecillitate.

O fili papæ, fili charissimum spectaculum.

CH. Patere, patere, cessa à luctibus. (sor.

VXOR. O Iupiter magni curr⁹ Titanū euer-

CHOR. Heu heu misera mater afflicta,

Contine nunc immensos luctus.

VXOR. O charissima facies! ô fili mi chare!

CHOR. Ferre decet te immensam tristitiam,

Discere autem deinceps reliqua belli.

VXOR. Sed non possum sustinere doloris
acerbitatem.

CHOR. Quæ nunc utilitas ex luctus im-
mensitate?

VXOR. Ista perfungar, & protinus emoriar.

CHOR. Non sanè hoc, neq; cōturbari velis.

VXOR. Et quomodo tolerabile non lugere
& gemere?

CHOR. Quid verò gemēs cogitationes leuas?
Nemo fato functos suscitât sepulcro.

VXOR. Cessans quid faciam, à suspiriis?

CHOR. Noscere velis reliquum belli.

VXOR. Et quis dixerit hæc & indicarit?

CHOR. Præsentis lator nuntij.

VXOR. Et vbi est? CHOR. Intueri licet tibi.

Ομ. Εκ τ' πάθος ὀλωλα καὶ σπινθερίβω,
Καὶ τὰς κόρας ἤμβλωκα τὰς τ' ὀμμαίων.

Χο. Αἴπαν λέγ' οὐκίνητον ἀγγελιφόρε,
Ὅπως μὲν ἐστ' ἡ μάχης ἡ τραχύτης,

Καὶ πῶς ὁ παῖς πέπτωκε, καὶ παρερρύη.

Αἰγ. Εἶπω καθεξῆς, ἢ τέμνω τὰ ἐμφάσας;

Χο. Εξῆς Ἀπαι ἔξειπε συμβαὺν τῇ μάχῃ,
Αὐτῆς ἀπ' ὀρχῆς τ' λόγον διενέπων.

Αἰγελθ. Εἶπω τὰ πάντα, τιγαρυῖν ἀκον-
τόν.

Ἐπεὶ γ' εἰς σύμμιξιν ἦλθον τ' μάχης,

Πρῶτον μὲν ὁ κρᾶτις ἐθνοσατράπης

Ὁ Ψυχολείης συμβαλὼν τῇ Παμφάγῳ,

Ἡτῆ), καὶ πέπτωκεν, οἰκτρά τις γέα.

Καὶ πᾶσα τέτω στρατὰ διεφθάρη.

Ἐπεί τ' ἐπῆλθεν ἄλλο δῆρ' ἡσαστράπης,

Ὅς παῖς ὠνόμαστο Κωλυοκλόπ).

Καὶ ζωὴν αὐτῷ πτώμα πέπτωκε ξένον,

Οὐδ' ὑπομείνας προσβολῶν τραχυτάτων.

Ὡς γὰρ ἰώρα τῆς κραταῖας σατράπης

Ἡδὴ προσόντας ὁ Ψυχάρπαξ καὶ Εὐπιν

Οἰκτράν φανέντα σὺν στρατῷ τῇ Παμφάγῳ,

Ὀργῆς ἐπλήσθη καὶ χόλος βαρυτάτης.

Θυμῷ γ' ἔδεν ἐσιν ἄλλο πικρὸν,

Εἰ μὴ ζῆσις τις αἵματος πρὸς καρδίαν.

Λαβὼν δ' ἡ κοντὸν χερσὶν ἐσομωμένον,

Ἐπῆλθεν αὐτῇ τ' τελευταπύκναι.

Ἡ δ' εἰσιδῆσα τῆτον ἡτοιμασμένον,

Εκ τ' σπινθερος πρὸς σφαγῶν ἐσηχότα,

Καὶ

V X O R. Ex afflictione perij & contrita sum,
Et pupillas contudi oculorum.

C H O R. Omnia dic promptè nuntie,
Quomodo se habeat pugnae asperitas,
Et quomodo filius cecidit & periit.

N V N T. Narrabo ordine, vel perstringam
narrationem?

C H O R. Ordine omnē recēse euentū pugnae,
Ab ipso principio sermonem prosequens.

N V N T. Dicā omnia, proinde auscultādum,
Postquā ad congressum ventum est pugnae,
Primum quidem fortissimus gentis satrapa,
Psicholiches congregiens cum Pamphago
Victus est, & cecidit, miserabile visu.

Et omnis cum ipso exercitus occisus est.

Deinde accessit alius princeps satrapa,

Qui filius cognominatus est Colycoclopus:

Et idem illi casus accidit peregrinus,

Non sustinens impetum vel minimum.

Vt ergo vidit fortes Satrapas

Iam praesentes Psicharpax, & cibum

Miserum ostēsum cum exercitu Pamphagi,

Ira corrept⁹ est, & indignatione grauissima.

Animi enim nihil est aliud amaror

Nisi feruor quispiam sanguinis circa cor.

Accepto autem conto manibus temperato,

Inuasit ipsam vt occideret.

Hæc autem incipiens hunc paratum

Cominus cædis ergo resistentem,

Καὶ πρὸς ἐκτείνοντα καρτερῶτατα.

Ωρμησεν αὐτὸν συλλαβεῖν παρὰ ἡμέρας,

Καὶ δὴ κατεῖχε τοῖς ὀνυξίν ἀγρίως,

Καὶ πρὸς ταύτην βεβρωκε τὸ νεανίαν.

Χο. Καὶ ταῦτ' ἐπ' ὅψει ὁ φίλος φυλακόμενος·

Ομ. Τὸ μέζον αὐτὸ τυχεύει μετ' ὅ πάντας.

Αγ. Εγὼ δ' ἐπεὶ δέδορκα τὸ τοῦτο ὅτι πρῶτον,

Προσῆλθον, ὦ πόρνια, τοῖ περρακένοι.

Ομ. Ως εἴτε μὴ δ' ἐπὶ ληθεῖ ἀγγελιόφορε,

Μέγιστον ὡς μοι μεθ'όλως περσέναι.

Οὐκ αὖ γὰρ ἀκμῶν τῷ πάθει συνεχέτης.

Αγ. Εγὼ μὲν ἐν ἁπλῇ τῇ ἐπιείκῃ.

Ομ. Ἐλθοις καὶ ἑὼν ἥκιστα μέλυτῆς πάλιν.

Χο. Κακῶς κακῶς ὅλοις νυὶ ὁ πνεύμα.

Ομ. Δέδοικεν ἡ γὰρ πυρφορέουσα τῷ λόγῳ.

Χο. Ω ποῖον ἀνὰ τὸ Μυῶν ἀπεκρύβη.

Εμοῖ δοκᾷ ἁγιάρισον εἶναι καὶ πρῶτον

Συνήρῃ μὲν ἄσπευ τοι δὲ τῷ πεπρωμένῳ.

Ομ. Καλῶς ἔφηπας, ὅτι χαρᾶν ἰσχυροτέραν.

Αγ. Πρώϊστε σὺ κρητήτον δρχ' αὐτῷ πῶθες.

Ομ. Α παπαῖ παπαῖ, ωῶ ωῶ, παπαῖ ποκί-
κίς.

Χο. Πᾶι Κρέιττε, παῖ παῖ, παπαὶ δ' ἐσσοῦ.

Ομ. Α ᾧ, πό-δε πῶ-ς, πῶ-ς ποτ' ἀπέ-σ-ης τέκνον;

Χο. Ποῖ ποῖ κρυφθεῖς ἐξαπέπτης ὁ βίβ.

Ομο. Ω ὦ, πόθεν ποί $\tilde{\tau}$ πόνων ἰαλέμων.

Κθ. Ιαλέμεων, ὡς ἔτι πάλιν ἰαλέμεων.

Ομ. Α ἃ λελοιπὸς τ' λύχρον τ' ἡμέρας.

Κο. Απ. ωδ' ἀπαρταξ βίη, τέφρα, κήρις,

Απὺξ

Et conto extendentem robustissimo.

Impetū fecit, ipsum vt cōprehēderet protin⁹,

Et continuit vnguibus crudeliter.

Et cum celeritate deuorauit audacem.

CHOR. Et hæc in conspectu chari parentis.

VX. Hoc ipsum mai⁹ est mihi ipsa afflictioe.

NVN. Ego postquam vidi hanc rem

Accessi, ô veneranda, tibi vt dicerem.

VXOR. O vtinam non aduenisses nuncie.

Maximum erat mihi nequaquam accessisse,

Nō enim rursus hæc dolore correpta fuisset.

NVN. Ego igitur ab eo retrouersam viam.

VXOR. Venias malorum minimè significat

tor denuo.

CHOR. Malus malè pereat nunc ignifer.

VXOR. Terruit nos ignifer sermone suo.

CHOR. O qualis flos Mariū occultatus est!

Mihi videtur optimum esse & decorum,

Lugubre carmen canere filio occiso.

VXOR. Pulchrè dixti, proinde lugendum.

NVN. Prima tu præsulata principiū afflictiois.

VXOR. Ah papæ papæ, fili, fili, papæ denuo.

CHOR. Vbi Creille, quò, quò, papæ domine.

VXOR. Ah ah vade, fili, quonam abiisti fili?

CHOR. Vbi vbi conditus migrasti vita?

VXOR. O, ô, vnd. ô misérias deplorandas!

CHOR. Misérias ô tiam rursus misérias!

VXOR. Ah ah amisi lucem diei.

CHOR. Omnia omnia vitæ cinis & puluis.

Απαξάπαντα τ' εἶς σκιά μόνον.

Ομδυνέτης. Οἱ οἱ παρῆλθες, ὦ Ψυχάρπαξ, ὦ τέκνον.

Χο. Ἀρκεῖ γλοιπὸν βαῖνε μὴ παλαιτέρω.

Ἦδη βλέπω γ' ἄγγελον ταχυδρόμον.

Ομδυνέτης. Δέδοικα δαῖνον μὴ πάλιν ἢ μοι φράση.

Χορὸς γερ. Οὐκ ὦ σεβασή. Ομ. Πῶς γ' οἶδας; Χο. πῶς ἄρα;

Φαυδρὰ παρῶπα τ' δρόμον Διαιτέχων.

Ομ. Ως εἶθε χρηστὸν ἄγγελον Ζεῦ μοι πρέες.

Επερ. Αἴψ. Ἡ δεσπότης πέφυκε πῦρ ἥς εἰπάτω.

Χο. Πάρεσιν, ἰδὲ εἰ γέλως εἰώτῃ βλέπει.

Επερὸς Αἴψ. Πάλλευσσε Φαυδρὰ μὴ πεθλιμμένη γίνε,

Καὶ μοι βράβουε δῶρα τ' ἀγγελμάτων.

Ομ. Εξέπε, μὴ χλοῦναι κεμπόρε μόνως.

Επερ. Αἴψ. Ανμοι νεμῆς παρῶπα δῶρα τ' λόβη.

Ομ. Εἰπόντι δάπτω καὶ παρῶπα συντόμως.

Ετ. Αἴψ. Τέθνηκεν ἡ πάλαινα Γαλή τῷ μόθῳ.

Ομ. Αἶ κρητήσω καὶ χρηστὸν πῶλον.

Ετ. Αἴψ. Νικησάτω γ' ἡ χαρὰ τῷ αἵματι.

Ομ. Ὑφ' ἡδονῆς μέγιστον ὀρχήμα παῖν.

Χο. Τὸ τ' μόθῳ παρῶπα μάθωμαι φίλη.

Καὶ πῶς τέθνηκε δυσμνήτης ἡ παμφάγος.

Ομ. Εξέπάτω δ' ἡ πῦσαν ἀγγελιφόρος

Τῷ συκρότησιν τ' μάχης, καὶ τ' κῶλον

Τῆς ἀρξιοπῆς καὶ κακῆς Μυοκτόνης.

Σο. Ἡ δεσπότης λείλακε τῷ γλαῖτιαν κρότη.

Vniuersa semel omnia vitæ umbra solum.

VXOR. Hei, hei, præuenisti ô Pficharpax fili.

CHOR. Sufficit, d'inceps ne eas vltcrius,
Iam video enim nuntium festinum.

VXOR. Timeo, molestū ne rursū qd dicat.

CHOR. Non ô veneranda. VXOR. Qui
scis? CHOR. Quomodo?

Splendidovultu cursū peragit.

VXOR. O vtinam bonum nuntium Iupiter
mihi præmittas.

AL. NVNT. Domina vbi sit aliqua dicat.

CHOR. Adest ecce, & si velis inspice.

AL. NVNT. Omnino aurea, læta, non affli-
cta sis,

Et mihi solue dona nuntiorum.

VXOR. Dic, ne subsanna falsa fingendo.

CHOR. Nisi expromas primū dona nūtij.

VXOR. Vbi dixeris, præbebo daboq; statim.

AL. NVN. Occubuit misera Felis tumultu.

VXOR. Ah ah! plaudam & lætabor magis.

AL. NVN. Vincat quippe gaudium tristitiam.

VX. Præ voluptate maximè tripudio oīno.

CHOR. De bello primū inquiram' chara,

Et quō occubuerit infesta Felis oīa vorans.

VXOR. Narra sanè omnem nuntie

Tumultum pugnae, & stragem

Horribilis visu & malæ Murinecis.

CHOR. Domina nimio gaudio exiuit, lin-
gua plaude.

Ἐπερ' Ἀχ. ἰδὲ τ' Ἐρμῶν δὲ τρεπίσω τ' λόγῳ.
 Ὑμεῖς δ' ἐπίμῳσ' ὥσιν ἔσιν ὀρθοῖσι,
 Ἐνώμισα δὲ τ' ἐφερμῶν δὲ μάτων.
 Ὡς γαυῶ ὁ δεινὸς σωματ' ῥόρ' ὅθ' ἄλλ' ὅθ'
 Ἐχέειν ἀρχὴν παρθενίας δὴ καὶ τιμῆς,
 Καὶ παρθενὴν ἢ πέπτωκεν ἐθροισατ' ἄτης
 Ὁ ψυχρὸς εἶχες, εἴθ' ὅ Κωλυκῆς ὅπ' ὅθ',
 Ἐπ' ὅθ' ὁ πάϊς τ' καὶ ὁ με δεσπότῃ.
 Ἠλθ' ὅθ' ὅθ' τὴν πᾶν τὴν καρδίαν,
 Ἰδὼν τ' ἦν τ' φίλον τεθυγρῶτα,
 Καὶ τὴν ἴα' αὐτὸν σπᾶν παρ' ἑλπίδας,
 Ἐπ' ἦλθεν ἀπὸ τῆς ῥόρ' ὅθ' καὶ πικρὰ φάγῳ,
 Καὶ πρὸς ὀμίλῳ ἀπὸ τῆς σιμῆς πλάκῃ,
 Πλείστον τ' καὶ ὅθ' ἀνθυπηγῶν σιμῆς,
 Καὶ μηδενὸς φέρωντος, ἢ καὶ ἐσηκῆτες,
 Εὐλὸν κατελθὼν τ' ἴα' ῥόρ' ὅθ' ὅθ' ὅθ',
 Ἐπ' ἦλθεν καὶ ῥόρ' ὅθ' ὅθ' ὅθ' ὅθ' ὅθ',
 Ἐπ' ἦλθεν αὐτὴν ἐν μέσῳ μετὰ δέξιναν,
 Καὶ νεῦρε σιμῆς ἔλκεν αὐτῆς αὐτῆς,
 Καὶ πρὸς βίβλ' ἔλκεν Αἰδωνέως,
 Καὶ τὴν πρὸν ἡμῶν δὲ σιμῆς καὶ ὅθ' ὅθ',
 Ἀσπονδὸν, ἀμείλιχον, ἢ καὶ ὅθ' ὅθ',
 Ἐπ' ἦλθεν ἔκπῳ ἐπ' ὅθ' ὅθ' ὅθ' ὅθ' ὅθ',
 Χο. Ζώοις ἀλίπῳ, δὴ καὶ ὅθ' ὅθ' ὅθ',
 Ἐπ' ἦλθεν ἀντὶ τῆς ἡμῶν ὅθ' ὅθ' ὅθ',
 Καὶ τ' ὅθ' ὅθ' ὅθ' ὅθ' ὅθ' ὅθ' ὅθ',
 Ἠδὲ γὰρ εἶδον παῖν ποδὸν ὅθ' ὅθ',
 Εἰδὼν ὅθ' ὅθ' ὅθ' ὅθ' ὅθ' ὅθ' ὅθ'.

ΤΕΛΟΣ.

AL. NVN. Ecc. Mercuriū subornō sermone.
Vos promptè auribus vestris erectis
Auscultate narrationes.
Vt igitur graue internecinum bellum
Hābuit exordium impetus bene ornati.
Et primū quidem cecidit gentis Satrapa.
Pſicholiches, mox Colycoclopus,
Deinde filius boni mei heri.
Doluit ille ob affectum animo,
Conspiciens filium charum mori,
Et sibi subiectam exercitum promouens
Aggressus est intrepidus hostem & voracem,
Et ad pugnam intrepidè conuersus est.
Diutissimè verò pugnantibus,
Et nemine fugiente, sed stantes,
Lignum decidens è sublimi recto,
Annis vetustis & temporibus putrefactum,
Percussit ipsam intra medias scapulas,
Et neruos confregit ipsius protinus,
Et ad profunda cecidit Plutonis:
Et hostem prius infestam nobis valdè
Fœdis fragam, implacabilem, sæuam,
Exhibuit expirantem in longum extensam.
C H O R. Viuas lætus, splendidè, animosè,
Ad annos vsque infinitos,
Eò quòd venisti nuntius exoptatus.
Et necem manifestam fecisti nobis hostis.
Iam enim scio omnem optatam rem,
Vt cœpta est & feliciter perfectā.

F I N I S.

INTERPRETATIO PRO-
priorum nominum, quæ in Γαλεω-
μνομαχία Felis & Mi-
ribus affingun-
tur.

Κλείμα, Nomen regis Murium factitium
à sono quem Mures edunt.

Τυροκλόπ, caseorum fur.

Λυχνολύφη, lucernarum excavatrix.

Χορδοτόμ, chordas secans.

Σιτοδάρι, frumenti vel cibi deuoratrix.

Παμφάγ, omniuorus. Felis epitheton.

Τυρολείης, caseos lambens.

Χαρτοδάπται, chartas deuorantes & lace-
rantes.

Μυρολείης, micas lambens.

Κωλυοκλόπ, ristikur, arcarum vel saccu-
lorum direptor.

Μυροδάπται, micarum raptor.

LECTORI S.

AU IENI poëtae meminerunt Seruius Grammaticus & D. Hieronymus Seruius eum Virgilianas fabulas & Liuianas carmine descripsisse nobis auctor est : Hieronymus verò, Aratum, cuius ante exstabant Ciceronis & Germanici interpretationes, eundem suis temporibus Italis Musis consecrasse. Nec puto dubitandum esse, an quæ sequuntur fabulae eiusdem sint Auieni. Videtur enim hic auctor operam suam posuisse in omnis generis fabulis explanandis, quarum aliae pertinent ad corpora caelestia, ut Arati. Aliae ad Heroës, ut Virgilij & Liuij Andronici. Tertium genus ad bruta animantia, ut Aesopi. Et has quidem nunc primi edimus, cupimusque ut operam nostram in his fabulis restituendis lectores æqui bonique consulant. Quos & hoc admonitos velim, has olim quidem à Gregorio Gyrardo esse lectas: is enim in suis libris quandam particulam praefationis adfert, ab eo autem aut alio quouis non esse editas: hac de causa, ut erimus, quod nacti non essent satis emendatum exemplar. nos feliciores qui nacti fuimus tria exemplaria, quæ simul Auienum nobis integrum & quam emendatum exhibuerunt.

 Vbitanti mihi, Theodosi optime, quod-
 am literarum titulo nostri nominis me-
 moriam mandaremus, fabularum te-
 xtus occurrit. quod in his urbanè conce-
 pta pulchritudo doceat, & non incumbat necessitas ve-
 ritatis. Nam quis tecum de oratione, quis de poemate
 loqueretur? cum in vtroque literarum genere &
 Atticos græca eruditione superes, & latinitate Ro-
 manos? Huius ergo materia ducem nobis Aesopum
 noveris, qui responso Delphici Apollinis monitus
 ridicula crusest, ut legenda firmaret. Verum has
 pro exemplo fabulas & Socrates divinis operibus
 indidit, & psëmati suo Flaccus aptavit, quod in se
 sub vocorum communium specie vitæ argumenta
 contineant, quas græci Iambis Babrias repetens
 in duo volumina coartavit. Phædrus etiam partem
 aliquam quinque in libellos resoluit. De his ergo ad
 quadraginta & duas in unum redactas fabulas
 edidi, quas rudis latinitate cōpositas elegi sum ex-
 plicare conatus. Habes ergo opus quo animum ob-
 lectes, ingenium exerceas, sollicitudines leves, to-
 tumque vivendi ordinem cautus agnoscas. Loqui
 verò arbores, feras cum hominibus gemere, verbis
 certare volucres, animalia ridere fecimus ut pro
 singulorum necessitatibus vel ab ipsis animis sen-
 tentia proferatur.

ÆSOP

ÆS O P I F A B V L Æ X L I I.

A B A V I E N O E L E G O

carmine conscriptæ.

R V S T I C A E T L V P V S.

I

R Vstica deflenti paruo iurauerat olim
 Ni taceat rabido quòd foret esca lupo.
 Credul⁹ hãc vocẽ Lup⁹ audiit & manet ipsas
 Peruigil ante fores, irrita vota gerens.
 Nam lassata puer nimix dat membra quieti.
 Spem quoque raptori sustulit inde famis.
 Hunc vbi sylvarum repetentẽ lustra suarum
 Ieiunum coniunx sensit adesse lupa:
 Cur, inquit, nullam refers de more rapinam,
 Languida cõsumptis sed trahis ora genis?
 Ne mireris, ait, deceptum fraude maligna
 Vix miserum vacua delituisset fuga.
 Nam quæ præda rogas, quæ spes contingere
 posset
 Iurgia nutricis cùm mihi verba darent?
 Hæc sibi dicta putet, seq; hac sciat arte notari
 Fœmineam quisquis credidit esse fidem.

A Q V I L A E T T E S T V D O.

2

Pennatis auibus quondã testudo locuta est,
 Si quis eam volucrem constituisset humi,

B

Prot:

Protinus è rubris cõchas proferret harenis,
 Queis pretium nitido cortice bacca daret.
 Indignans sibimet tardo quòd sedula gressu
 Nil ageret toto perficeretq; die,
 Ast vbi promissis aquilã fallacibus implet,
 Experta est similem perfida lingua fidem.
 Et male mercatis dum quærit sydera pennis,
 Occidit infelix alitis vngue fero.
 Tum quoque sublimis cum iam moreretur
 in auras,
 Ingemuit votis hæc licuisse suis.
 Nam dedit exosæ posthæc documẽta quietis
 Non sine supremo magna labore peti,
 Sic quicumq; noua sublatus laude tumescit,
 Dat meritò pœnas dum meliora cupit.

C A N C R I.

3

Curua retrocedens cum fert vestigia cancer,
 Hispida saxosis terga relisit aquis.
 Hunc genitrix facili cupiẽs procedere gressu
 Talibus alloquiis præmonuisse datur;
 Ne tibi transuerso placeant hæc deuia nate,
 Rursus in obliquos neu velis ire pedes.
 Sed nifu contenta ferens vestigia recto
 Innocuos proso tramite siste gradus.
 Cui natus, faciam, si me præcesseris, inquit,
 Rectaq; monstrantem certior ipse sequar.
 Nã stultũ nimis est cum tu prauissima tẽtes,
 Alterius censor vt vitiosa notes.

B O R.

BOREAS ET SOL.

4

Immitis Boreas placidusq; ad sidera Phœb⁹
 Iurgia cum magno conseruere Ioue,
 Quis prior inceptum peragat, (mediumque
 per orbem
 Carpebat solitum forte viator iter.)
 Conuenit hanc potius liti præfigere causam,
 Pallia nudato decutienda viro.
 Protinus impulsus vêtis circumtonat æther,
 Et gelidus nimias depluit imber aquas.
 Ille magis duplicē lateri circumdat amictū,
 Turbida summos quo trahit aura sinus.
 Sed tenues radios paulatim increescere
 Phœbus
 Iusserat, vt nimio surgeret igne iubar,
 Donec lassæ volēs quiescere mēbra viator,
 Seposita fessus veste sederet humi.
 Tunc victor docuit præsentia numina Titā
 Nullum præmissis vincere posse minis.

RVSTICVS ET ASINVS.

5

Metiri se quemque decet, propriisq; iuuari
 Laudibus, alterius nec bona ferre sibi.
 Ne detracta grauem faciant miracula risum
 Cœperit in solis cū remanere malis.
 Exuias asinus defuncti fortè leonis
 Repperit, & spoliis induit ora nouis.
 Aptauitq; suis incōgrua tegmina membris,
 Et miserum tanto pressit honore caput.

Ast vbi terribilis animo circumstetit horror,
 Pigraq; præsumptus venit in ossa vigor,
 Mitibus ille feris communia pabula calcās,
 Turbabat pauidas per sua rura boues,
 Rusticus hunc magna postquam deprehen-
 dit ab aure,

Correptum vinclis verberibusq; domat.
 Et simul abstracto denudans corpora tergo,
 Increpat his miserum vocibus ille pecus:
 Forsitan ignotos mutato tegmine fallas,
 At mihi qui quondam semper asellus eris.

 R A N A E T V V L P E S.

6

Edita gurgitibus olimq; immersa profundo,
 Et luteis tantum semper amica vadis,
 Ad superos colles herbosaq; prata recurrens,
 Mulcebat miseras turgida rana feras,
 Callida quò posset grauib; succurrere mor-
 bis,

Et vitam ingenio continuare suo.
 Nec se Pæonio iactat cessisse magistro,
 Quamuis perpetuos curet in orbe Deos.
 Tunc vulpes pecudum ridēs astuta quietem
 Verborum vacuam prodidit esse fidem.
 Hæc dabit ægrotis, inquit, medicamina
 membris,

Pallida cæruleus cui notat ora color.
 Haud facile est prauis innatū mentibus vt se
 Muneribus dignas suppliciove putent.

C A N

C A N I S.

7

Forte canis quondā nullis latratibus horrēs,
 Nec patulis primum rictibus ora trahens,
 Mollia sed pauidę summittēs verbera caudę,
 Concitus audaci vulnera dente dabat.
 Hunc dñs ne quę probitas simulata lateret
 Iusserat in rabido gutture ferre nolam.
 Faucibus innexis crepitantia subligat æra,
 Quæ facili motu signa cauenda darent.
 Hæc tamen ille sibi credebat præmia ferri,
 Et similem turbam despiciebat ouans.
 Tunc insultatē senior de plebe superbū
 Aggreditur tali singula voce monens:
 Infelix, quæ tanta rapit dementia sensum,
 Munera pro meritis si cupis ista dari?
 Non hoc virtutis decus ostentatur in ære,
 Nequitia testem sed geris inde sonum.

C A M E L V S.

8

Contentum propriis sapientem viuere rebus
 Nec cupere alterius nostra fabella monet.
 Indignata cito ne stet fortuna recurſu,
 Atque eadem minuat qua dedit ante rota.
 Corporis immēſi fertur pecus iſſe per auras,
 Et magnum precibus ſollicitaſſe Iouem.
 Turpe nimis cunētis inridendūq; videri,
 Inſignes geminis cornibus ire boues.
 Et ſolum nulla munitum parte camelum

Obiectum cunctis expositumq; feris.
 Iuppiter adridēs postquam sperata negauit,
 Insuper & magnæ sustulit auris onus.
 Viue minor merito cui fors nō sufficit, inqt,
 Et tua perpetuam liuide damna geme.

VI A T O R I S.

9

Montibus ignotis curuisq; in vallibus arctū
 Cum socio quidam suscipiebat iter.
 Securus quodcumq; malum fortuna tulisset
 Robore conlato posset vterque pati.
 Dumq; per inceptū vario sermone feruntur,
 In mediam præcep̄s conuenit vrsa viam.
 Horum alter facili cōprendēs robora cursu,
 In viridi trepidum fronde pependit onus.
 Ille trahens nullo iacuit vestigia gressu,
 Exanimem fingens sponte relisus humi.
 Continuò prædā cupiens rera sæua cucurrit,
 Et miserum curuis vnguibus ante leuat.
 Verum vbi cōcreto riguerūt mēbra timore,
 Nam solitus mentis liquerat ossa calor,
 Tūc olidū credēs quamuis ieiuna cadauer,
 Deserit & lustris conditur vrsa suis.
 Sed cū securi paulatim in verba redissent,
 Liberior iusto qui fuit ante fugax:
 Dic fodes quidnam trepido tibi retulit vrsa,
 Nam secreta diu multaq; verba dedit.
 Magna quidem monuit: tamen hæc quoque
 maximè iussit,

Quæ

Quæ misero semper sunt facienda mihi.
 Ne facilè alterius repetas consortia, dixit,
 Rursus ab insana ne capiare fera.

E Q V E S.

10

Caluus eques capitis solit' religare capillos,
 Atque alias nudo vertice ferre comas,
 Ad campū nitidis venit conspectus in armis,
 Et facilem ænis flectere cœpit equum.
 Huius ab aduerso Boreæ spiramina præstāt
 Ridiculum populo prospiciente caput:
 Nam mox deiecto nituit frons nuda galero,
 Discolor adposita quæ fuit ante coma.
 Ille sagax tantis quod risus millibus esset,
 Distulit ammotā calliditate iocum.
 Quid mirū referens positos rugisse capillos
 Quem prius æquæuæ deferuere comæ?

O L L A I.

11

Eripiens geminas ripis cedentibus ollas,
 Insanis pariter flumen agebat aquis:
 Sed diuersa duas ars & natura creauit,
 Aere prior fusa est, altera ficta luto.
 Dispar erat fragili & solido cōcordia motus,
 Incertumq; vagus amnis habebat iter,
 Ne tamen elisam confringeret ærea testam,
 Iurabat solitam longius ire viam.
 Illa timēs ne quid leuibus grauiora nocerēt,
 Et quia nulla breui est cum meliore fides.

Quamuis securam verbis me feceris, inquit,
 Non timor ex animo decutiendus erit.
 Nam me siue tibi, seu te mihi conferat vnda,
 Semper ero ambobus subdita sola malis.

R V S T I C V S.

I 2

Rusticus impresso molitus vomere terram
 Thesaurum sulcis profiluiffe videt.
 Mox indigna animo properate reliqt aratra
 Semina compellens ad meliora boues.
 Continuò supplex telluris instruit aras
 Quæ sibi depositas sponte dedisset opes.
 Hûc fortuna nouis gaudentē prouida rebus
 Admonet, indignâ se quoque thure dolens.
 Nûc inuenta meis nō prodīs munera tēplis,
 Atque alios mauis participare Deos.
 Sed cū subrepto fueris tristissimus auro
 Me primam lacrymis sollicitabis inops.

T A V R V S E T H I R C V S.

I 3

Immēsum Taurus fugeret cū forte Leonē,
 Tutaq; desertis quæreret antra viis.
 Speluncā reperit quā tunc hirsutus habebat,
 Ciniphij ductor qui gregis esse solet.
 Post vbi summissa meditantē irrūpere fronte
 Obuius obliquo terruit ore caper,
 Tristis abit, longaq; fugax de valle locutus,
 Nam timor expulsum iurgia ferre vetat,
 Non te demissis setosum putide barbis,
 Illum

Illum qui superest consequiturq; tremo.
 Nam si discedat nosces stultissime quantum
 Discrepet à Tauri viribus hircus olens.

S I M I A.

14

Iuppiter in toto quondam quæsiuerat orbe;
 Munera natorum qui meliora daret:
 Certatim ad regē currit genus omne ferarū,
 Permixtumq; homini cogitur ire pecus.
 Sed nec squamigeri desunt ad iurgia pisces,
 Vel quidquid volucrum purior aura vehit:
 Inter quos trepidæ ducebant pignora matres
 Iudicio tanti discutienda Dei.
 Tūc brevis informē traheret cū simia natū,
 Ipsum etiam in risum compulit ire Iouem.
 Hanc tamen ante alias rūpit turpissima vocē
 Dum genitrix crimen sic abolere cupit.
 Iuppiter hoc norit, maneat victoria, si quem
 Iudicio superest omnibus iste meo.

G R V S E T P A V O.

15

Threïciam volucrem fertur Iunonius ales
 Communi sociam continuasse cibo.
 Namq; inter varias fuerat discordia formas,
 Magnaq; de facili iurgia lite trahunt:
 Quod sibi multimodo fulgerent membra
 decore,
 Cæruleam facerent liuida terga gruem.
 Et simul erectæ circumdans tegmina caudæ

B 5

Spar

Sparserat arcenum rursus in astra iubar.
 Illa licet nullo pennarum certet honore,
 His tamen insultans vocibus vſa datur:
 Quāuis innumerus plumas variaue it ordo,
 Morsus humi semper florida terga geris.
 Ast ego deformis sublimis in aëra penna
 Proxima syderibus numinibusq; feror.

Q U E R C U S , C A L A M I. 16

Montibus è summis radicibus eruta quercus
 Decidit insani turbine victa noti.
 Quā tumidis subter decurrens alueus vndis
 Suscipit, & fluuiō præcipitante rapit.
 Verū vbi diuersis impellitur ardua ripis,
 In fragiles calamos grande resedit onus.
 Tunc sic exiguo connectens cespite ramos,
 Miratur liquidis quòd stet arundo vadis.
 Se quoq; tam vasto necdum cōsistere trunco,
 Ast illam tenui cortice ferre minas.
 Stridula mox blādo respōdens canna susurro
 Seq; magis tutam debilitate docens:
 Tu rabidos, inquit, ventos, sæuasq; procellas
 Despicias, & totis viribus acta ruis.
 Ast ego surgētes paulatim demoror austros,
 Et quamuis leuib; prouida cedo notis.
 In tua præruptus offendit robora nimbus,
 Motibus aura meis ludificata perit.
 Hæc nos dicta monent magnis obsistere fru
 Paulatimq; truces exsuperare minas. (stra,

VENATOR ET TIGRIS. 17

Venator iaculis haud inrita vulnera torquēs
 Turbabat rapidas per sua lustra feras.
 Tū pauidis audax cupiēs succurrere Tigris,
 Verbere commotas iussit adesse minas.
 Ille tamen solito contorquens tela lacerto,
 Nunc tibi qualis eram nuntius iste refert.
 Et simul emissum transegit vulnera ferrum,
 Perstrinxitq; citos hasta cruenta pedes.
 Molliter adfixum traheret cū saucia telū,
 A trepida fertur vulpe retenta diu.
 Dum quis ille foret, qui talia vulnera ferret,
 Aut vbinam iaculum delituisset agens.
 Illa gemēs, fractoq; loq vix murmure cœpit,
 Nam solitas voces ira dolorq; rapit.
 Nulla qdē medio cōuenit in aggere forma,
 Quæq; oculis obsit non repetenda meis:
 Sed cruor & validis in nos directā lacertis
 Ostendunt aliquem tela fuisse virum.

ARMENTA ET LEO. 18

Quatuor immēsis quondā per prata iuuenēcis
 Fertur amicitiae tanta fuisse fides,
 Ut simul emissos nullus diuelleret error,
 Rursus & è pastu turba rediret amans.
 Hos quoq; conlatis inter se cornibus, ingens
 Dicitur in sylvis pertimuisse Leo.
 Dū metus oblata prohibet temptare rapinā,
 Ex

Et coniuratos horret adire boues.
Sed quamuis audax factisq; immanior esset,
Tantum solus viribus impar erat.
Protinus adgreditur prauis insistere verbis
Conlisum cupiens dissociare pecus.
Et postquã dictis animos disunxit acerbis,
Inuasit miserum, diripuitq; gregem.
Tum quidam ex illis vitam seruare quietam
Qui cupiet, nostra discere morte potest.
Néve cito admotas verbis fallacibus aureis
Impleat, aut veterem deferat ante fidem.

D V M V S E T A B I E S.

19

Horrentes dumos abies pulcerrima risit,
Cum facerent formæ iurgia magna suæ.
Indignū referens cunctis certamen haberi,
Quod meritis nullus consociaret honor.
Nā mihi deductū surgens in nubila corpus
Verticis erectas tollit in astra comas.
Pupibus & patulis media cum sede locatur,
In me suspensos explicat aura sinus.
At tibi deformē quod dant spineta figuram,
Despectum cuncti præteriere viri.
Ille refert, nunc læta quidē bona sola fateris,
Et nostris frueris imperiosa malis.
Sed cū pulcra minax succidet mēbra securis,
Quam velles spinas tunc habuisse meas.

P I S C A T O R E T P I S C I S.

20

Piscator solitus prædam suspendere seta

Exig

Exigui piscis vile trahebat onus.
 Sed postquā superas captū perduxit ad auras,
 Atque auido fixum vulnus ab ore tulit:
 Parce precor supplex lacrymis ita dixit obor-
 tis,

Nā quāta ex nostro corpore damna feres?
 Nunc me saxosis genitrix fecūda sub antris
 Fudit, & in propriis ludere iussit aquis.
 Tolle minas tenerūq; tuis sine crescere men-
 Hac tibi me rursū littoris vnda dabit. (sis,
 Protinus immensi depastus cærula ponti
 Pinguior ad calamū sponte recurro tuum.
 Ille nefas captum referēs absoluerē piscem,
 Difficiles quæritur casibus esse vices.
 Nā miserū est, inqt, præsentē amittere prædā,
 Stultius & rursū vota futura sequi.

R V S T I C V S E T A V I S. 21

Paruula progeniem terræ mandauerat ales
 Qua stabat viridi cespite flaua seges:
 Rusticus hāc fragili cupiēs decerpere culmo,
 Vicinam supplex fortè petebat opem.
 Sed vox implūmes turbauit credula nidos,
 Suaferat & laribus continuare fugam.
 Cautior hos remeās prohibet discedere ma-
 Nā quid ab externis pficietur, ait? (ter
 Ille iterum caris operam mandauit amicis,
 At genitrix rursū tutior inde manet.
 Sed postquā curuas dñm cōprehendere falces

Frug

Frugibus & veram sensit adesse manum.
 Nunc, ait, ô miseri, dilecta relinquite rura,
 Cùm spem de propriis viribus ille petit.

INVIDVS ET CVPIDVS. 22

Iuppiter ambiguas hoim prædiscere mentes
 Ad terras Phœbum misit ab arce poli.
 Tunc duo diuersis poscebant numina votis,
 Namq; alter cupidus, inuidus alter erat.
 His sese medium Titan scrutatus vtrunque
 Obtulit, & precibus vt peteretur ait:
 Præstandi facilis nam quæ sperauerit vnus
 Protinus hæc alter congeminata feret.
 Sed cui longa iecur nequeat satiare cupido,
 Distulit admotas in noua damna preces.
 Spem sibi confidens alieno crescere voto,
 Séque ratus solum munera ferre duo.
 Ille vbi captantem socium sua præmia vidit,
 Supplicium proprii corporis optat, ouans.
 Nam petit extinctus vt lumine degeret vno,
 Alter vt hoc duplicans viuat vtroq; carens.
 Tunc sortem sapiens humanam risit Apollo,
 Inuidiæq; malum retulit ipse Ioui,
 Quæ dum prouentis aliorum gaudet iniquis
 Lætior infelix sic sua damna cupit.

STATVARIVS.

23

Vêditor insignē referēs de marmore Bacchū
 Expositum pretio fecerat esse Deum.

Nobil

Nobilis hunc quidā funesta in sede sepulchri
 Mercari cupiens compositurus erat.
 Alter adoratis vt ferret numina templis,
 Redderet & sacro debita vota loco.
 Nūc ait ambiguū facies de mercibus omen,
 Cū spes in pretium munera dispar agit.
 Et me defunctis seu malis tradere diuis,
 Siue decus busti seu velis esse deum.
 Subdita nāq; tibi est magni reuerētia facti,
 Atque eadem retines funera nostra manu.
 Cōuenit hoc illis quib' est permissa potestas,
 An præstare magis seu nocuisse velint.

VENATOR ET LEO.

14

Certamen longa protractum lite gerebant
 Venator quondam nobilis atque Leo.
 Hi cū perpetuū cuperent in iurgia finem,
 Edita continuo fortè sepulchra vident.
 Illic docta manus flectentem colla Leonem
 Fecerat in gremio procubuisse viri.
 Scilicet adfirmans pictura teste superbum
 Se fieri, extinctam nam docet esse feram.
 Ille graues oculos ad inania signa retorquēs
 Infremit, & rapido pectore verba dedit:
 Irrita te generis subiit fiducia vestri,
 Artificis testem si cupis esse manum.
 Quod si nostra nouū caperet solertia sensū,
 Scalperet vt docili pollice faxes Leo, (gno,
 Tūc hoīem aspiceres oppressū murmure ma
 Cond

Conderet vt rabidis vltima fata genis.

P V E R E T F V R.

25

Flens puer extremā putei confedit ad vndā,
 Vana superuacuis rictibus ora trahens,
 Callid⁹ hūc lacrymis postquā fur vidit obor-
 Quenā tristitię sit modò causa rogat. tis,
 Ille sibi abrupti fingens discrimina funis,
 Atque auri queritur desiluisse cadum.
 Nec mora, sollicitā traxit man⁹ improba ve-
 Exutus putei protinus ima petit. (stem,
 Parvulus exiguo circumdans pallia collo
 Sentibus immerfus delituisse datur.
 Sed post fallaci suscepta pericula voto
 Tristior amissa veste resedit humi.
 Dicitur his solers vocem rupisse querelis,
 Et gemitu summos sollicitasse Deos.
 Perdita q̄squis erit post hac bñ pallia credat,
 Qui putat in liq̄dis quòd natet vrna vadis.

C A P E L L A E T L E O.

26

Viderat excelsa pascentem rupe capellam
 Comminus esuriens cū Leo ferret iter.
 Et prior, heus, inquit præraptis ardua saxi,
 Linque, nec hirsutis pascua quære iugis.
 Sed cythi croceum per prata virentia florem,
 Et glaucas salices & thyma grata pete.
 Illā gemens, desiste, precor, fallaciter, inquit,
 Securam placidis insimulare dolis.

Vera

Vera licet moneas, maiora pericula tollas,
 Tu tamen his dictis non facis esse fidem.
 Nam quāuis rectis constet sententia verbis,
 Suspectam hāc grauidus consiliator habet.

CORNIX ET VRNA.

27

Ingentem sitiens Cornix aspexerat urnam,
 Quæ minimam fundo cōtinuisset aquam.
 Hanc enīsa diu planis effundere campis
 Scilicet vt nimiam pelleret inde sitim:
 Postquā nulla viā virt⁹ dedit, ammouet oēs
 Indignata noua calliditate dolos.
 Nā breuis immerfis adcrescēs sponte lapillis
 Potandi facilem præbuit vnda viam.
 Viribus hāc docuit quā sit prudentia maior,
 Quæ cœptum volucris explicuisset opus.

RVSTICVS ET TAVRVS.

28

Vincla recusanti dedignantiq; iuuenco
 Aspera mordaci subdere colla iugo,
 Rusticus obliqua succidens cornua falce,
 Credidit insanum defremuisse pecus.
 Cautus & immēso ceruicem innectit aratro:
 Namq; erat hic cornu prōptior atq; pede.
 Scilicet vt longus prohiberet verbera temo,
 Néve iētus faciles vngula sæua daret.
 Sed postquam irato detrectans vincula collo
 Immeritam vacua calce fatigat humum,
 Continuò euersam pedibus dispergit harenā

c

Quam

Quam ferus in domini ora sequentis agat.
 Tum sic informi squalientes puluere crines
 Discutiens imo pectore victus ait:
 Nimirum exemplum naturæ dedat iniquæ,
 Qua fieri posset cum ratione nocens.

SATYRVS ET VIATOR. 19

Horrida cōgestis cūm staret bruma pruinis,
 Cunctaq; durato stringeret arua gelu,
 Hæsit in aduersa nimborum mole viator,
 Perdita nam prohibet semita ferre gradū.
 Hūc nemorū custos fertur miserat' in antro
 Exceptum Satyrus continuisse suo.
 Quē simul aspiciēs ruris miratur alumnus,
 Vimq; hominitantam protinus esse pauet.
 Nā gelidos artus vitæ vt reuocaret in vsum,
 Adflatas calido soluerat ore manus.
 Sed cūm depulso cœpisset frigore lætus
 Hospitis eximia sedulitate frui,
 Namq; illi agrestem cupiens ostendere vitā,
 Sylvarum referens optima quæq; dabat.
 Obtulit & calido plenum cratera Lyæo,
 Laxet vt infusus frigida membra tepor.
 Ille vbi feruentem labris contingere testam
 Horruit, argenti rursus ab ore suslat.
 Obstupuit duplici mōstro perterrit' hospes,
 Et pulsum syluis longius ire iubet.
 Nolo, ait, vt nostris vnquā successerit antris
 Tam diuersa duo qui simul ore ferat.

VIL LICVS ET DOMINVS. 30

Vastantem segetes & pingua culta ruentem
 Liquerat abscissa rusticus aure suem,
 Ut memor accepti referēs monumēta dolo-
 Vltcrius teneris parceret illa fatis. (ris
 Rursus in excepti deprensus crimine campi
 Perdidit indultæ perfidus auris onus.
 Nec mora prædictæ segeti caput intulit hor-
 rens,

Pœna sed indignum quod geminata facit.
 Tūc domini captū mēsis dedit ille superbis,
 In varias epulas plurima frustra secans.
 Sed cū cōsumpti domin' corquæreret apri
 Impatiens fertur quod rapuisse coquus,
 Rusticus hoc iustam verbo compescuit iram,
 Adfirmans stultum non habuisse suem.
 Nā cur mēbrorum demens in dāna venisset,
 Atque vno rotiens posset ab hoste capi?
 Hæc illos descripta monent qui sæpius ausi
 Numquam peccatis abstinuere manus.

MVS ET BOS.

31

Ingentē fertur mus quondā paruus oberrās,
 Ausus ab exiguo lædere dente bouem.
 Verūm vbi mordaci confecit vulnera rostro,
 Tutus in anfractus conditur inde suos.
 Ille licet vasta toruum ceruice minetur,
 Non tamen iratus, quem petit esse vidit.

c. 2. Tunc

Tunc indignantem iusto sermone fatigans
 Distulit hostiles calliditate minas.
 Nō quia magna tibi tribuerūt mēbra parētes
 Viribus effectum constituere tuis.
 Disce tamē breuib⁹ quæ sit fiducia mōstris,
 Et faciat quidquid paruula turba cupit.

 R V S T I C V S E T H E R C V L E S. 32

Hærentem luteo sub gurgite rusticus axem
 Liquerat, adnexas ad iuga curua boues.
 Frustra dispositis confidens numina votis
 Ferre suis rebus cūm resideret opem.
 Cui rector summis Tirynthi⁹ infit ab astris,
 Nam vocat hunc supplex in sua vota Deū,
 Perge laborantes stimulis agitare iuuenços,
 Et manibus pigras disce iuuare rotas.
 Tūc quoque cōgressū maioraq; virib⁹ ausum
 Fas superos animis conciliare tuis.
 Disce tamen pigris non flecti numina votis,
 Præsentēsq; adhibe cūm facis ipse Deos.

 A N S E R.

33

Anser erat cuidam pretioso germine fæta,
 Ouaq; quæ nidis aurea sæpe daret.
 Fixerat hanc volucris legem natura superbæ,
 Ne liceat pariter munera ferre duo.
 Sed dominus cupidū sperans vanescere votū
 Non tulit exosās in sua lucra moras.
 Grāde rat⁹ pretiū volucris de morte referre,
 Quæ

Quæ tam continuò munere diues erat.
 Postquam nuda minax egit per viscera ferrū,
 Et vacuam solitis fætibus esse videt,
 Ingemuit tantæ deceptus crimine fraudis,
 Nam pœnam meritis rettulit inde suis.
 Sic qui cūcta Deos vno male tēpore poscunt.
 Iustius his etiam vota diurna negant.

 FORMICA ET CICADA. 34

Quisquis torpentē passus transire iuuentam
 Nec timuit vitæ prouidus ante mala,
 Confectus senio postquā grauis adfuit ætas,
 Heu frustra alterius sæpe rogauit opem.
 Solibus ereptos hieme formica labores
 Distulit, & breuibus condidit ante cauis.
 Verū vbi candentes suscepit terra pruinas,
 Aruaq; sub rigido diriguere gelu.
 Pigra nimis tātōs nō æquās corpore nimbos
 In propriis laribus humida grana legit.
 Decolor hāc precibus supplex alimēta roga-
 Quæ quōdā q̄rulo ruperat arua sono. (bat,
 Se quōq; maturas cū tunderet area messes,
 Cantibus æstiuos explicuisse dies:
 Paruula tunc ridens sic est affata cicadam,
 Nam vitam pariter continuare solent:
 Mi quoniā summo substātia parta labore est,
 Frigoribus mediis ocia longa traho.
 At tibi saltanti nunc vltima tempora restant,
 Cantibus est quoniam vita peracta prior.

SIMIA ET NATI.

35

Fama est quod geminū pfundens simia natū
 Diuidit in varias pignora bina vices.
 Namque vnum caro genitrix educit amore,
 Alteriusq; odiis exlaturata tumet.
 Cœperat vt foetus grauior terrere tumultus,
 Dissimili natos conditione rapit.
 Dilectum manibus vel pectore gestat amico
 Contemptum dorso suscipiente leuat.
 Sed cū lassatis nequeat consistere plantis,
 Oppositum fugiens sponte remisit onus.
 Hirsutis alter innectens brachia collis,
 Hæsit & inuita cum genitrice fugit.
 Mox quoq; dilecti successit in oscula fratris
 Seruatus vetulis vnicus heres auis.
 Sic multos neglecta iuuât : atq; ordine verso
 Spes humiles rursus ad meliora refert.

VITVLVS ET BOS.

36

Pulcraq; & intacta vitulus ceruice resultans
 Scindentem assiduè viderat arua bouem.
 Nō pudet heus, inquit, lōgæuo vincula collo
 Ferre, nec expositis ocia nosse iugis,
 Cū mihi subiectas pateat discursus in her-
 Et nemorū liceat rursus opaca sequi? (bas,
 At senior nullam verbis compulsus in iram,
 Verteabat solitam vomere fessus humum,
 Donec deposito per prata liceret aratro
 Molliter herboso procubuisse toro.

Mox

Mox vitulum sacris innexum respicit aris,
 Admotum cultro comminus ire prope.
 Hanc tibi tristis agit nūc indulgentia mortē,
 Expertem nostri quæ facit esse iugi.
 Proderit ergo graues quāuis sufferre labores
 Otia quā tenerum mox peritura pati.
 Est hominum fors ista magis felicibus vt sit
 Mors cita, cū miseris vita diurna regat.

C A N I S E T L E O.

37

Pinguior exhausto canis occurrisse leoni
 Fertur, & insertis verba dedisse iocis.
 Nōne vides duplici tendantur vt ilia tergo,
 Luxuriētq; toris nobile pectus, ait?
 Proximus humanis ducor post otia mensis,
 Communem capiens largius ore cibum.
 Sed quod crassa malū circūdat guttura ferrū?
 Ne custodita fas sit abire domo.
 At tu magna diu moribundus lustra pererras
 Donec se syluis obuia turba ferat. (nis,
 Perge igitur nostris tua subdere colla cate-
 Dum liceat faciles promeruisse dapes.
 Protinus ille grauē gemitū collectus in iram
 Atq; ferox animi nobile murmur agit:
 Vade, ait, & meritis nodum ceruicibus infer,
 Compescantq; tuam vincula dura famem.
 At mea cum vacuis libertas redditur antris,
 Quamuis ieiunus quælibet arua peto.
 Has illis epulas potius laudare memento

Qui libertatem postposuere gulæ.

P I S C E S.

38

Dulcibus in stagnis fluuio torrente coactus
 Aequoreas præcepis piscis adibat aquas.
 Illic squamigerū despectās improbus agmen
 Eximium sese nobilitate refert.
 Nō tulit expulsum patrio sub gurgite piscis,
 Verbaq; cum salibus asperiora dedit:
 Vana laboratis aufer mendacia dictis,
 Quæq; refutari te quoque teste queant.
 Nā quis erit potior populo spectāte ꝑꝑabo,
 Si pariter captos humida lina trahant.
 Tūc me nobilior magno mercabitur emptor
 Te simul ære breui debile vulgus emet.

M I L E S.

39

Vouerat adtritū quondā per prælia miles,
 Omnia suppositis ignibus arma dare,
 Vel quæ victori moriens sibi turba dedisset,
 Vel quicquid profugo posset ab hoste capi.
 Interea votis fors affuit, & memor arma
 Cœperat accenso singula ferre rogo.
 Tūc lituus rauco deflectēs murmure culpā,
 Immeritum flammis se docet esse prius.
 Nulla tuos, inquit, petieram tela lacertos
 Viribus adfirmes quæ tamen acta meis:
 Nam tantū votis & cantibus arma coëgi,
 Hæc quoq; summisso testor & astra sono.
 Ille

Ille resistentē flammis crepitantibus addens,
 Necte maior ait pœna dolorq; rapit:
 Nam licet ipse nihil posses tētare nec ausus,
 Sæuior hoc, alios quòd facis esse malos.

V V L P E S E T P A R D V S.

40

Distinctus maculis & pulcro pectore pardus
 Inter consimiles ibat in arua feras.
 Sed quia nulla graues variarēt terga leones,
 Protinus his miserum credidit esse genus.
 Cetera sordenti damnans animalia vultu,
 Solus in exemplum nobilitatis erat.
 Hunc arguta nouo gaudentē vulpes amictu
 Corripit, & vanas comprobat esse notas.
 Vade ait & pictæ nimium confide iuuentæ,
 Dum mihi consilium pulcrius esse queat.
 Miremurq; magis quos munera mētis ador-
 Quā qui corporeis enituere bonis. (nant,

I M B E R E T T E S T A.

41

Impulsus ventis & pressa nube coactus
 Ruperat hybernīs se grauis imber aquis.
 Cumq; per effusas stagnaret turbine terras,
 Expositum campis fictile pressit opus.
 Mobile nāq; lutū tepidus prius instruit aër,
 Discat vt admoto rectius igne coqui.
 Tūc nimbus fragilis perquirat nomina testæ
 Immemor illa sui amphora dicor ait:
 Nūc me docta manus rapiēte volumina giro

Molliter obliquum iussit habere latus.
 Haftenus hanc inquit liceat constare figurā
 Nam te subiectam diluit imber, ait.
 Et simul accepto violentius amne fatiscens
 Pronior intenuēs vita cucurrit aquas.
 Infelix quia magna sibi cognomina sumens
 Ausa pharetratis imbribus ista loqui.
 Hæc poterūt posthac miseris exēpla monere
 Subdita nobilibus vt sua facta gemant.

LUPVS ET HŒDVS.

42

Fortè lupum melior cursu deluserat hœdus
 Proxima vicinis dum petit arua casis.
 Inde fugam recto tendens in mœnia cursu
 Inter lanigeros constitit ille greges.
 Impiger hūc raptor mediāq; secutus in urbē
 Temtat compositis sollicitare dolis.
 Nōne vides, inquit, cūctis vt victima tēplis
 Immeritaq; gemēs morte cruētet humum?
 Quod nisi securo valeas te reddere campo
 Heu mihi vittata tu quoq; fronte cades.
 Ille refert, modo quam metuis precor exue
 curam,
 Et tecum viles improbe tolle minas.
 Nam sat erit sacrum diuis fudisse cruorem;
 Quàm rapido fauces exsatiare lupo.
 Sic quotiens duplici subeuntur tristia casu,
 Expedit insignem promeruisse necem.

F I N I S.

INDEX FABV-

L A R V M.

A Doleſcentuli &	nus	179
coquus 152	Aſinus & equus	194
Aegrotus & medi-	Aſinus & leo	202
cus 175	Aſinus & pellis leo-	
Aethiops 212	nis	297
Agnus & lupus 285	Aſin ^o ſylueſtris	247
Agricola & filij 147	Aſin ^o & vulpes	248.
Agricola & ciconia	& 251	
307	Aſin ^o & coruus	250
Agricola & aſin ^o 116	Aſinus geſtans ſimu-	
Agricola 218	lacrum	291
Alcedo 222	Aſinus & ranæ	249
Anus & medic ^o 145	Aſinus, ſal, & ſpon-	
Anſer 404	giæ	309
Anſeres & grues 196	Aſini	247
Apiarius 221	Auarus	195
Aquila 270	Auceps & vipera	160
Aquila & vulpes 119	Auceps & galerita	
Aquila & cornicula	180	
303	B	
Aqla & ſcarabe ^o 121	Boues & leo	299
Aquila & ſagitta 305	Bubulcus	268
Arūdo & oliua 280	Butalis	214
Aſinus & hortula-	Batrachomyomach.	
		317

Leo & rana	167	Mercurius	239
Leo & vrfus	169	Miles	408
Leo & lupus	208	Monedula	238
Leo dormiens & mus	289	Monedula & colum- bæ	237
Leo & vulpes	273	Morfus à cane	151
Leo, aper, & vultures	289	Mulier & gallina	150
Lepores & ranæ	192	Mulier & arans apud sepulcrum	110
Lepores	243	Mulier & ancille	215
Lignator & Mercurius	176	Mulier venefica	216
Lupus & hœdus	40	Mulier & vir ebrius	210
Lupus & ouis	241	Mulus	276
Lupus & vetula	274	Musca	226
Lupus & agnus	309	Mus & bos	403
Lupus & asinus	311	Mus & rana	131
Lup ⁹ & grus	281. 313	Mustella	218
Lupi bellum ouibus inferentes	87	Mures & felis	154

M

O

Malignus	139	Olitor & canis	203
Maritus & vxor	230	Ollæ	391

P

Medicus & ægrotus	159	Pastor	256
Mercurius & statua- rius	226	Pastor & mare	184
Mercurius & Tire- fias	227	Pastor & lupus	207
		Pauo & monedula	188

Phil.

Philomela & accipiter	124	Rustic ⁹ & asinus	387
Piscator & cernus	258.	Rusticus	392
	396	Rusticus & taurus	401
Piscatores	136	Rusticus & avis	397
Piscator	141.223.	Rusticus & Hercules	404
	267		S
Pisces	408	Senex & mors	144
Pulex	199		283
Puer & fur	400	Serpens & cacer	208
Puer & scorpius	295	Serpens & agricola	277.295.315
Puer & mater	183	Serpens	254
Puer vomens intestina	293	Simia	393.406
Pugna ferarū & volucriū & struthionis	305	Simi ⁹ & delphis	214
Punica & malus	186	Singularis & vulpes	189
Pugna ranarum & murium	309	Statuarius	398
	Q	Stellarum speculator	301
Quercus & calami	394	Sus & canis	204.
	R		205
Ranæ	143.120.284	Sus & mus	295
Ranæ & Sol	301		T
Rana & vulpes	388	Talpa	187
Rana & leo	165	Taurus & hirc ⁹	313.
Rustica & lupus	385		392
		Testudo & aquila	197

197.385		402	
Tubicen	278	Vitulus & bos	406
Thunnus & delphin		Vir & vxor felis	297
157		Vir misticapillus &	
V		duæ amicæ	303
Vates	171	Viatores	219.245.
Viator	182	390	
Venator & pastor		Vulpes	130.134
311		Vulpes & crocodilus	
Venator & tigris	395	132	
Venator & leo	399	Vulpes & hircus	125
Vermis & vulpes		Vulpes & leo	127
271		Vulpes & lignator	
Vespertilio, rubus &		262	
mergus	173	Vulpes & pard'	409
Vespertilio & muste-		Vir de amās filiā	117
la	244	Vulpes & rubus	131.
Vespæ & perdices		293	
187		Vulpes & simius	156
Villicus & dominus		Vulpes & vua	299

FINIS.

